

NAKLADATELSTVÍ
SVOBODA – LIBERTAS

MICHAEL CRICHTON

Autor
*Jurského parku
a Kmene Andromeda*

Jméno MICHAEL CRICHTON (nar. 1942 v Chicagu) se na americkém literárním nebi rozzářilo zejména v souvislosti se strhujícím thrillerem *Jurský park* (*Jurassic Park*, 1990). Jeho stejnojmenná filmová verze z dílny Slevena Spielberga zlámala dosud všechny rekordy divácké přízně a postupně téměř všude vyvolává vlnu »dinosaurománie«. Náhoda? Sotva. Erudovaného autora lákalo psaní již v době studií medicíny na Harvardově univerzitě. Když jako absolvent lékařství nemohl sehnat místo, zkusil to pod různými pseudonymy nejprve s povídkami. Prvním románem se představil již pod vlastním jménem v roce 1969 a *Kmen Andromeda* (*The Andromeda Strain*) mu prakticky přes noc přinesl slávu: byl přeložen do mnoha jazyků a zfilmován. V roce 1974 následovala *Velká vlaková loupež* (*The Great Train Robbery*), k jejíž filmové adaptaci si napsal sám scénář a ujal se i režie. U nás tato kniha vyšla pod názvem *Čtyři klíče* (1977). Vzrušující dobrodružství Ibn Fadlána, účastníka válečné výpravy vikingů do Normandie, ztvárnil spisovatel v románu *Pojídači mrtvých* (*The Eaten of Dead*, 1976). Dosud poslední Crichtonův román *Vycházející slunce* (*Rising Sun*, 1992) námětově čerpá z napjaté atmosféry mezinárodního obchodu; byl rovněž zfilmován, tentokrát Philippem Kaufmanem, a hlavní roli v něm vytvořil Sean Connery.

Nakladatelství Svoboda – Libertas Praha

MICHAEL CRICHTON KOULE

PŘELOŽILA VERONIKA VOLHEJNOVÁ

Copyright © Michael Crichton, 1987

Translation © Veronika Volhejnová, 1993

PRO LYNN NESBITOVOU

Když něco posuzuje vědec, pak neuvěřitelné
vůbec nebere v úvahu

Louis I. Kahn

Přírodu neoblafneš

Richard Feynman

ZÁPADNĚ OD TONGA

Už dlouho byl obzor jen monotónní, plochá, modrá linie oddělující Tichý oceán od oblohy. Helikoptéra vojenského námořnictva letěla nízko, těsně nad vlnami. Norman Johnson navzdory hluku a mohutným vibracím rotoru usnul. Byl unavený; už víc než čtrnáct hodin cestoval nejrůznějšími vojenskými letadly. Na něco takového nebyl triapadesátiletý profesor psychologie zvyklý.

Neměl ponětí, jak dlouho spal. Když se vzbudil, viděl, že obzor je pořád stejně plochý. Před nimi vystupovaly bílé polokruhy korálových atolů. Řekl do interkomu: „Co je to?“

„Ostrovy Ninihina a Tafahi,“ řekl pilot. „Oficiálně patří k Tonga, ale jsou neobydlené. Vyspal jste se dobře?“

„Docela to šlo.“ Norman sledoval ostrovy, které se mihly kolem: Oblouk bílého písku, několik palem – a byly pryč. Před nimi ležel znovu jen nekonečný oceán.

„Odkud vás přivezli?“ zeptal se pilot.

„Ze San Diega,“ řekl Norman. „Odjížděl jsem včera.“

„Takže Honolulu – Guam – Pago a sem?“

„Přesně tak.“

„Pěkný výlet,“ řekl pilot. „Co vy vlastně děláte?“

„Jsem psycholog,“ odpověděl Norman.

„Psychouš, fakt?“ zachechtal se pilot. „No, proč ne? Svolali sem už kdekoho.“

„Jak to myslíte?“

„Už dva dny neděláme nic jiného, než že lítáme na Guam a zpátky a svážíme lidi. Fyziky, biology, matematiky, na koho si vzpomenete. Vypadá to, jako kdyby se uprostřed Tichého oceánu měl konat kongres.“

„Co se děje?“ zeptal se Norman.

Pilot se na něj podíval, ale protože měl sluneční brýle, nebylo možno z jeho očí vyčíst, co si myslí. „Nám nic neříkají, pane. Co vy? Co řekli vám?“

„Řekli mi, že tu havarovalo letadlo,“ odpověděl Norman.

„Aha,“ kývl pilot. „A to vás takhle volají k haváriím?“

„Jo, občas.“

Asi deset let byl Norman Johnson na seznamu pohotovostních týmů FAA, Federální agentury pro letectví. Každý odborník ze seznamu mohl být kdykoli naléhavě přivolán k vyšetřování havárií civilních letadel.

Poprvé ho volali k neštěstí v San Diegu v roce 1976, když se tam zřítilo letadlo United Airlines, pak v roce 1978 do Chicaga a ve dvaosmdesátém do Dallasu. Pokaždé to bylo totéž – spěšný telefon, chvatné balení, týdenní nebo delší nepřítomnost. Tentokrát byla jeho žena Ellen obzvlášť rozmrzelá, protože ho odvolali 1. července a to znamenalo, že čtvrtého zmešká tradiční piknik na pláži na oslavu Dne nezávislosti. Navíc se Tim právě vracel z Chicaga, kde úspěšně dokončil druhý ročník univerzity, ale nehodlal se příliš zdržet doma, protože si sjednal prázdninovou brigádu v nějakém turistickém středisku. A Amy, které bylo teď šestnáct, už taky přijela na prázdniny; tam byl zase problém v tom, že Amy a Ellen spolu nevycházely nejlíp, když u toho nebyl Norman, aby uklidňoval situaci. Motor Volva už zase vydával divné zvuky. A bylo docela dobře možné, že Norman nestihne ani narozeniny své matky, které byly za týden. „Co je to za havárii?“ ptala se Ellen. „O žádné havárii jsem nic neslyšela.“ Zatímco Norman balil, pustila rádio. Ale ani tam žádná zpráva o neštěstí nebyla.

Když před domem zastavilo auto, byl Norman překvapen, protože to byl vůz amerického vojenského námořnictva a za volantem seděl uniformovaný řidič.

„Nikdy pro tebe neposílali vojenské auto,“ podotkla Elen, která za ním vyšla ze dveří. „To bylo vojenské letadlo?“

„Nevím,“ řekl.

„Kdy se vrátíš?“

Políbil ji. „Zavolám ti,“ řekl. „Slibuju.“

Ale nezavolal. Všichni se k němu chovali zdvořile a přátelsky, ale nepustili ho k telefonu. Opakovalo se to jak na Hickham Field v Honolulu, tak na letecké základně na Guamu, kam přiletěl ve dvě ráno. Tam

strávil půl hodiny v místnosti, kde to páchlo leteckým benzínem, a tupě zíral do posledního čísla American Journal of Psychology, které si vzal na cestu. Pak letěl dál; na Pago Pago dorazil za úsvitu. Tam ho hned zahnali do veliké helikoptéry, která vzápětí odstartovala a vyrazila přes palmy a rezavé střechy z vlnitého plechu směrem na západ, nad Tichý oceán.

Ted' seděl v helikoptéře už dvě hodiny; část té doby prospal. Ellen, Tim, Amy i narozeniny jeho matky, to všechno se mu teď zdálo velmi vzdálené.

„Kde přesně jsme?“

„V jižním Pacifiku, mezi Samoou a Fidži,“ odpověděl pilot.

„Můžete mi to ukázat na mapě?“

„K tomu nemám svolení, pane. Ostatně by vám to stejně nic neřeklo. Ted' zrovna kolem dokola není pevnina blíž než dvě stě mil.“

Norman zíral na modrý obzor, který byl pořád modrý a neporušený. Tomu docela věřím, pomyslel si. Zívnu. „Nenudí vás pořád se na tohle koukat?“

„Abych pravdu řekl, pane, tak ne,“ odpověděl pilot. „Jsem strašně rád, že je obzor takhle klidný. Aspoň máme slušné počasí. Dlouho si ho neužijem. U Admiralit se prý tvoří cyklón a za pár dní ho můžem mít tady.“

„Co se pak stane?“

„Všichni prásknou do bot. V téhle části světa je počasí prevít. Já jsem z Floridy a když jsem byl kluk, tak jsem zažil pěkných pár huri-kánů, ale takového něco jako pacifický cyklón, to jste v životě neviděl.“

Norman kývl. „Jak dlouho ještě poletíme?“

„Už tam skoro jsme.“

Po dvou monotónních hodinách vypadala skupina lodí neobyčejně zajímavě.

Bylo tu víc než tucet plavidel nejrůznějších druhů seřazených víceméně do soustředných kruhů. Na vnějším obvodu napočítal Norman osm šedých torpédoborců. Blíž ke středu byly velké lodi s mohutným dvojitým trupem, které vypadaly jako plovoucí doky; pak krabicovité lodi, které nedokázal zařadit, ale které měly na palubě přistávací plochy pro helikoptéry; a docela uprostřed se od všeobecné šedi výrazně odrážely dva bílé koráby s plochou palubou a velkým vypouklým

skleněným oknem uprostřed.

Pilot je začal vypočítávat. „Tak tadyhle na kraji jsou torpédoborce, kvůli bezpečnosti a ochraně a tak. Ty víc vevnitř, to je PDOV – podpora dálkově ovládaných vozidel. Tady se tak říká robotům, víte? No a pézetpěčka, pomocná a zásobovací plavidla. A úplně uprostřed jsou MVOP.“

„MVOP?“

„Mapovací a výzkumná oceánografická plavidla.“ Pilot ukázal na bílé lodi. „Na levoboku *John Hawes* a na pravoboku *William Arthur*. Přistaneme na *Hawesovi*.“ Pilot zakroužil nad formací. Norman si všiml, že mezi loděmi panuje čilý ruch; malé čluny svištěly tam a zpátky a zanechávaly za sebou v temně modrých vodách oceánu bílé brázdy pěny.

„A tohle všechno kvůli jedné letecké havárii?“ zeptal se Norman.

Pilot se uchechtl. „Neřekl jsem ani slovo o nějaké havárii. Zkontrolujte si pásy, prosím vás. Přistáváme.“

BARNES

Rudé vypouklé „oko“ lodi se zvětšilo a pak zmizelo, jak ho helikoptéra minula a přistála. Norman ještě bojoval s přezkou bezpečnostního pásu, když přiběhl nějaký člověk v uniformě amerického námořnictva a otevřel dveře.

„Doktor Johnson? Norman Johnson?“

„To jsem já.“

„Máte nějaká zavazadla, pane?“

„Jen tohle.“ Norman sáhl za sebe a vytáhl malou kabelu.

Důstojník se jí chopil.

„Nějaké přístroje nebo něco takového?“

„Ne. Tohle je všechno.“

„Tudy, pane. Skloňte hlavu a pojd'te za mnou.“

Norman vystoupil z helikoptéry a sklonil se pod listy rotoru. Sešel za důstojníkem po úzkých schodech z přistávací plošiny. Kovové zábradlí na dotek pálilo. Vrtulník za ním se vznesl a pilot mu naposled zamával.

Když byla helikoptéra pryč, vzduch znehybněl a byl strašlivě horký.

„Měl jste dobrou cestu, pane?“

„Šlo to.“

„Pospícháte?“

„Teď jsem přiletěl,“ nechápal Norman.

„Ne, myslel jsem, jestli potřebujete na záchod, pane.“

„Ne,“ odpověděl Norman.

„To je dobře. Nepoužívejte záchody, jsou všechny zaplavené.“

„Dobře.“

„Už od včerejšího večera na tom dělají všichni instalatéři. Snad to bude už brzo v pořádku.“ Mrknul na Normana. „Máme teď na palubě poměrně dost žen, pane.“

„Aha,“ řekl Norman.

„Máme tady chemický pisoár, jestli potřebujete.“

„Ne, díky.“

„V tom případě si kapitán Barnes přeje s vámi hned mluvit.“

„Rád bych zavolal své rodině.“

„O tom si můžete promluvit s kapitánem Barnesem, pane.“

Prošli nízkými dveřmi a vstoupili do chodby osvětlené zářivkami. Po oslepujícím slunci venku připadala Normanovi tmavá, ale bylo tu mnohem chladněji. „Klimatizace v poslední době nevypadla,“ řekl důstojník.

„Aspoň něco.“

„Vypadává často?“

„Jen když je horko.“

Dalšími dveřmi prošli do velké dílny: Kovové stěny, police plné náradí, jiskry od plamenů, s nimiž se svářeči skláněli nad kovovými pontony a součástmi jakýchsi složitých strojů. Všude po zemi se kroutily svazky kabelů. „Opravujeme tady DOV,“ překřičel důstojník hluk. „Většina hrubé práce se dělá na pézetzpěčkách. Tady jenom některá elektronika. Tudy, pane.“

Prošli dalšími dveřmi, další chodbou se dostali do velké místnosti s nízkým stropem, kde byl jeden monitor vedle druhého. Půl tuctu techniků sedělo v polotmě u barevných obrazovek. Norman se zastavil.

„Tady monitorujeme DOV,“ řekl důstojník. „Pořád máme dole na dně tři nebo čtyři roboty. Plus další pomocná zařízení, samozřejmě.“

Norman slyšel praskání a hvízdání radiového spojení a mezi tím

nezřetelné útržky slov, jejichž smysl mu unikal. Na jedné z obrazovek uviděl potápěče, který se procházel po dně. Stál v pruhu ostrého umělého světla a měl na sobě oblek, jaký Norman nikdy předtím neviděl – těžký modrý skafandr a jasně žlutou helmu zvláštního tvaru.

Norman ukázal na obrazovku. „Jak je hluboko?“

„Nevím. Tři sta, tři sta padesát metrů, tak asi.“

„A co našli?“

„Zatím jen ohromnou titanovou ploutev.“ Důstojník se rozhlédl. „Na žádném monitoru teď není. Bille, můžeš ukázat tady doktoru Johnsonovi tu ploutev?“

„Je mi líto,“ řekl technik. „Ale hlavkomsys teď pracuje severně od ní v kvadrantu sedm.“

„Aha. Kvad sedm je víc než půl kilometru od ní,“ řekl důstojník Normanovi.

„To je škoda, ten pohled stojí za to. No ale určitě to uvidíte později.“

Ke kapitánovi tudy, pane.“

Chvilku šli chodbou mlčky a pak se důstojník zeptal: „Vy se s kapitánem znáte, pane?“

„Ne, proč?“

„Jen mě to tak napadlo. Nemůže se vás dočkat. Každou hodinu volá komtechy, jestli už jedete.“

„Ne,“ opakoval Norman. „Nikdy jsem ho neviděl.“

„Moc příjemný člověk.“

„Nepochybují o tom.“

Důstojník se ohlédl přes rameno. „Víte, posádka má o kapitánovi takovou průpovídku,“ řekl.

„Ano? A jakou?“

„Říkají, že kouše hůř, než štěká.“

Prošli dalšími dveřmi, označenými VELITEL PROJEKTU, na nichž byla cedulka *Capt. Harold C. Barnes*. Důstojník ustoupil a Norman vešel do kajuty obložené dřevem. Za horou papírů se zvedl mohutný muž v košili s krátkým rukávem.

Kapitán Barnes patřil k těm štíhlým vojenským typům, před nimiž si Norman vždycky připadal tlustý a neohrabaný. Halu Barnesovi mohlo být něco přes čtyřicet, měl vzpřímené vojenské držení těla, ostrážitý výraz, krátké vlasy, ploché břicho a pevný stisk ruky.

„Vítejte na palubě *Hawese*, doktore Johnstone. Jak se cítíte?“

„Unavený,“ odpověděl Norman.

„Věřím, věřím. Přiletěl jste ze San Diega?“

„Ano.“

„Takže přinejlepším patnáct hodin, co? Chcete si odpočinout?“

„Chtěl bych vědět, co se to děje,“ řekl Norman.

„To docela chápu,“ kývl Barnes. „Co vám řekli?“

„Kdo?“

„Lidé, kteří vás vyzvedli v San Diegu, pilot, který vás sem vezl, lidé na Guamu. Kdokoli.“

„Neřekli mi nic.“

„A mluvili s vámi nějakí reportéři, nebo vůbec někdo od novin?“

„Ne, nikdo.“

Barnes se usmál. „To je dobře. To rád slyším.“ Pokynul Normanovi, aby se posadil. Norman si vděčně sedl. „Dáte si kávu?“ zeptal se Barnes, ale ještě než došel ke kávovaru, světlo zhaslo. Místnost byla temná až na malý pruh světla, který sem dopadal okénkem.

„*Krucisakra! Už zase! Emersone! Emersone!*“

V postranních dveřích se objevil praporčík. „Zde, kapitáne! Pracuje se na tom, pane!“

„Co se stalo tentokrát?“

„Vyletělo to na DOV 2, pane.“

„Já jsem myslel, že na dvojce jsme posilovali kabely.“

„Asi jsou přetížené i tak, pane.“

„Koukejte to okamžitě spravit, Emersone!“

„Nemělo by to trvat dlouho, pane.“

Dveře se zavřely; Barnes se opřel v židli. Norman slyšel ve tmě jen jeho hlas. „Není to jejich vina,“ řekl Barnes. „Tyhle lodi nejsou stavěné na takové energetické zatížení, jaké jim nakládáme teď, a – no, konečně.“ Světlo se znovu rozsvítilo. Barnes se usmál. „Tak co s tou kávou, doktore Johnstone?“

„Trochu bych si dal,“ kývl Norman.

Barnes mu nalil šálek. „No, ale jsem rád, že jste s nikým nemluvil. Víte, doktore Johnstone, v takové práci, jako je moje, je hlavní starostí bezpečnost. Zvláště v takovémhle případě. Kdyby se o tomhle něco proslechlo, tak z potíží nevyjdeme. A už teď o tom ví spousta lidí. A na havelu mi nechtěli dát ani torpédoborce, dokud jsem nezačal mluvit o sovětských výzvědných ponorkách. To jsem pak hned dostal nejdřív

čtyři a potom osm.“

„Tady jsou sovětské výzvědné ponorky?“ zeptal se Norman.

„To jsem řekl v Honolulu,“ ušklíbl se Barnes. „To je prostě taková hra; když chcete v moderním námořnictvu dostat na takovouhle akci slušné vybavení, musíte vědět, jak na to. Ale Sověti se tady pochopitelně ani neukážou.“

„Ne?“ Norman měl dojem, že během rozhovoru nepochopil něco podstatného, a snažil se porozumět.

„Je to nepravděpodobné. Samozřejmě vědí, že jsme tady. Ty jejich satelity nás vyhmátly už nejméně před dvěma dny, ale rozesíláme na všechny strany nepřiliš obtížně kódované zprávy o cvičení na téma Průzkumná a záchranná operace. Nácvik PZ je nijak moc nezajímá, i když nepochybně usoudili, že se nám něco nepovedlo a že záchranná operace je opravdová a ne cvičná. Možná mají dokonce podezření, že se snažíme dostat ze dna jaderné bojové hlavice jako v šedesátém osmém u pobřeží Španělska.

Ale nechají nás být – protože se z politických důvodů nechtějí zaplést do našich jaderných problémů. Vědí, že máme teď potíže s Novým Zélandem.“

„O tohle tedy jde?“ zeptal se Norman. „Jaderné hlavice?“

„Zaplat’ pánbůh ne,“ řekl Barnes. „Jak se stane nějaká nehoda jen vzdáleně spojená s jadernými zbraněmi, vždycky se v Bílém domě najde někdo, kdo považuje za svou svatou povinnost oznámit to veřejnosti. Ale o tomhle nikdo z personálu Bílého domu neví. Abych pravdu řekl, obešli jsme i Sbor náčelníků. Prezidenta informuje ministr obrany osobně.“

Zaklepal na desku stolu. „Zatím to vychází. A vy jste poslední, kdo přijel. Teď už to tu můžeme hezky neprodyšně uzavřít. Nic dovnitř, nic ven.“

Norman si to pořád ještě nemohl srovnat v hlavě. „Ale když v té havárii nešlo o jaderné hlavice,“ zeptal se, „tak proč ty tajnosti?“

„No,“ řekl Barnes, „neznáme ještě všechna fakta.“

„Vrak je na dně oceánu?“

„Ano. Víceméně přímo pod místem, kde sedíme.“

„Takže nikdo nemohl přežít.“

„Přežít?“ Barnes vypadal překvapeně. „Ne, myslím, že ne.“

„Tak proč jste mě sem volali?“

Barnes vypadal, že nechápe, nač se Norman ptá.

„No,“ vysvětloval Norman, „k haváriím mě obvykle volají, když je někdo přežije. Proto zařazují do týmu psychologa. Musí se vyrovnat s akutními traumaty lidí, kteří přežili, nebo někdy i jejich příbuzných. S jejich pocity, strachem, nočními můrami. Takoví lidé obvykle taky trpí pocity úzkosti a viny, trápí je, proč právě oni přežili a ostatní ne. Třeba žena, která letěla s manželem a dětmi, a najednou jsou všichni mrtví a ona jediná je naživu. A tak podobně.“ Norman se opřel. „Ale v tomhle případě – když jde o letadlo, které se zřítilo do třístametrové hloubky – žádné takové problémy nebudou. Tak proč jsem tady?“

„Víte, doktore Johnstone, ono vlastně nejde o havárii letadla.“

„Tak o co?“

„O havárii kosmické lodi.“

Okamžik bylo ticho. Pak Norman kývl. „Aha.“

„Nepřekvapuje vás to?“ zeptal se Barnes.

„Ne,“ odpověděl Norman. „To leccos vysvětluje. Jestli se do oceánu zřítila vojenská kosmická loď, vysvětluje to, proč jsem o tom nic neslyšel v rádiu, proč se to drží v tajnosti a proč mě sem přivezli takovýmhle způsobem. Kdy k tomu došlo?“

Barnes nepatrně zaváhal, než odpověděl: „Podle našich odhadů,“ řekl, „ta kosmická loď havarovala asi před třemi sty lety.“

OFI

Nastalo ticho. Norman naslouchal hučení klimatizace. Vzdáleně slyšel z vedlejší místnosti radiové spojení. Podíval se na šálek kávy, který držel v ruce, a všiml si, že je na kraji odštípnutý. Snažil se nějak vstřebat to šokující sdělení, ale jeho mozek pracoval pomalu a v kruzích.

Před třemi sty lety, myslel si. Kosmická loď stará tři sta let. Ale kosmický program není starý tři sta let. Nejvýš třicet. Tak jak může být kosmická loď stará tři sta let? To není možné. Barnes se musí mýlit. Ale jak se Barnes může mýlit? Námořnictvo by sem přece neposlalo tolik lodí a takových lidí, kdyby nevědělo určitě, co tam dole je.

Kosmická loď stará tři sta let.

Ale jak by něco takového mohlo existovat? To není možné. Musí

v tom být něco jiného. Probíral to znovu a znovu, ale k ničemu nedošel.

Připadal si otupělý, šokovaný.

„-prosto žádnou pochybnost,“ říkal právě Barnes. „Podle korálového porostu můžeme datovat velmi přesně. Korál v Tichém oceánu naroste o dva centimetry ročně, a ten objekt – ať už je to co je – pokrývá asi deset metrů korálu. To je poměrně dost. Korál samozřejmě neroste v hloubce tří set metrů, což znamená, že se někdy v minulosti muselo dno propadnout. Geologové nám sdělili, že k tomu došlo asi před sto lety. Takže celkové stáří korábu odhadujeme asi na tři stovky let.

Ale v tom se můžeme mýlit. Může být ve skutečnosti i mnohem starší.

Může být starý třeba tisíc let.“

Barnes se začal znovu přehrabovat v papírech na svém stole, sklepal je do úhledných hraniček, skládal je rovnoběžně s hranou stolu.

„Klidně se vám přiznám, doktore Johnstone, že celá ta věc mě děsí. Proto jste tady.“

Norman potřásl hlavou. „Pořád tomu nerozumím.“

„Přivezli jsme vás sem,“ řekl Barnes, „protože jste se podílel na projektu OFI.“

„OFI?“ opakoval Norman. A skoro dodal, Ale OFI byl přece vtip. Když pak viděl, jak vážně se Barnes tváří, byl rád, že se včas ovládl.

Ale přesto byl OFI vtip. Od samého začátku všechno, co s tím souviselo, byl vtip.

V roce 1979, na sklonku Carterovy vlády, byl Norman Johnson asistentem na katedře psychologie UCSD, Kalifornské univerzity v San Diegu; ve svých výzkumech se zabýval především úzkostnými stavy a skupinovou dynamikou a občas býval členem pohotovostních týmů FAA. V té době byla jeho hlavní starost najít dům pro Ellen a děti, co nejvíc publikovat a pokud možno brzo dostat na UCSD definitivu. Všichni uznávali, že Normanovy výzkumy jsou brilantní, ale psychologie byla v té době všeobecně považována za příliš úzce intelektuálskou vědu a zájem o studium úzkostných stavů klesal, protože řada výzkumníků v té době hleděla na úzkost jako na čistě biochemickou poruchu, která se dá léčit pouhou farmakoterapií.

Jistý vědec dokonce zašel tak daleko, že prohlásil: „Úzkost už ne-

ní psychologickým problémem. Není tu už co studovat.“ Stejně tak i skupinová dynamika byla považována za zastaralou, za obor, který svůj vrchol zažil v době brainstormingů a gestaltistické skupinové terapie počátkem sedmdesátých let, ale teď už je překonaný a passé.

Norman s tím osobně nesouhlasil. Zdálo se mu, že v americké společnosti stále více lidí pracuje ve skupinách, nikoli samostatně; drsný individualismus dnes nahradily nekonečné porady a skupinová rozhodnutí. Podle něj bude v této nové společnosti význam skupinového chování spíše vzrůstat, ne se snižovat. A nemyslel si, že úzkostné stavy se dají léčit pilulkami.

Společnost, ve které nejčastěji předepisovaným lékem bylo valium, to byla podle jeho názoru rozhodně společnost s nevyřešenými problémy.

V osmdesátých letech získal Normanův obor znovu na vážnosti a pozornosti akademické obce v souvislosti se zájmem o japonské techniky managementu.

Přibližně v téže době začala závislost velkého množství lidí na valiu značně znepokojovat odborníky i veřejnost a vhodnost farmakoterapie při úzkostných stavech byla silně zpochybněna. Ale v mezidobí měl Johnson několik let pocit, že je na vedlejší koleji. (Víc než tři roky mu nepřidělili dotaci na výzkum.) Definitiva a vlastní dům se staly velmi naléhavými problémy.

Právě v nejhorším období, koncem roku 1979, ho vyhledal vážný mladý právník z Komise pro národní bezpečnost, který se usadil s nohou přes nohu a nervózně si popotahoval ponožku. Právník sdělil Normanovi, že ho přišel požádat o pomoc.

Norman odpověděl, že pokud to bude v jeho silách, pomůže rád.

Právník si pořád popotahoval ponožku a řekl, že chce s Normanem mluvit o „vážném problému národní bezpečnosti, před nímž dnes tato země stojí“.

Norman se zeptal, o jaký problém jde.

„Jde o to, že tato země není naprosto připravena na případnou invazi mimozemské civilizace. Naprosto není. Ani v nejmenším.“

Právník byl mladý a když hovořil, upřeně zíral na svou ponožku. Norman se proto nejdřív domníval, že si z něj dělá šašky a že jde o nějaký aprílový žert. Ale když mladý muž vzhlédl, Norman ke svému ohromení viděl, že hovoří zcela vážně.

„Kdyby k něčemu takovému došlo, zastihne nás to takříkajíc se

spuštěnými kalhotami,“ řekl právník. „Myslím tím, kdyby došlo k mimozemské invazi.“

Norman se musel kousnout do rtu. „To je asi pravda,“ kývl.

„Vládní kruhy to silně znepokojuje.“

„Ano?“

„Na nejvyšších místech převládá pocit, že by měly být pro podobnou příležitost vypracovány nějaké plány.“

„Máte na mysli plán akcí pro případ invaze mimozemské civilizace...“

Normanovi se nějak podařilo zachovat vážnou tvář.

„Možná,“ řekl právník, „možná že invaze je příliš silné slovo. Říkejme raději *kontakt*: kontakt s mimozemskou civilizací.“

„Ano.“

„Vy jste už členem pohotovostního týmu FAA, doktore Johnstone. Víte, jak takové skupiny fungují. Rádi bychom si zajistili vaši spolupráci.“

Chtěli bychom, abyste navrhl optimální složení pohotovostního týmu, který by jednal s mimozemskými návštěvníky.“

„Aha,“ řekl Norman a horečně přemýšlel, jak se z toho pokud možno taktně vyvléci. Celý ten nápad byl přece naprosto k smíchu. Pro něj jako psychologa to byl jasný přenos: Vláda, čelící ohromným potížím, které není schopna řešit, se rozhodla, že se bude zabývat něčím jiným.

A pak si právník odkašlal, navrhl, aby Johnson vypracoval na toto téma zvláštní studii, a vyslovil nemalou částku dvouleté výzkumné dotace.

Před Normanem se otevírala šance koupit dům. Řekl ano.

„Jsem rád, že souhlasíte s tím, že jde o vážný problém.“

„Ano, jistě,“ odpověděl Norman a přemýšlel, jak starý může ten právník být. Hádal mu tak pětadvacet.

„Potřebujeme jen získat pro vás prověření. Víte, kvůli bezpečnosti.“

„Potřebuji prověření?“

„Doktore Johnstone,“ řekl právník a zaklapl aktovku, „celý ten projekt je přísně, opakuji naprosto přísně tajný.“

„To mi vyhovuje,“ kývl Norman a myslel to vážně. Uměl si představit reakce svých kolegů z univerzity, kdyby se o tomhle dozvěděli.

To, co začalo jako vtip, se brzo stalo absurdním dramatem. Během

příštího roku letěl Norman pětkrát do Washingtonu, kde s vysokými úředníky Komise pro národní bezpečnost konzultoval o naléhavém, bezprostředním nebezpečí mimozemské invaze. Jeho práce byla přísně tajná. Hned zpočátku padla otázka, zda má být s celou prací seznámen Pentagon, přesněji řečeno jeho oddělení výzkumu obranných projektů. Komise rozhodla, že ne. Jeden z úředníků řekl: „Tohle není problém vědecký, ale problém národní bezpečnosti, doktore Johnstone. Nemceme se o něm příliš šířit.“

Normana nepřestávalo překvapovat, s jak vysokými činiteli se setkával.

Jistý náměstek ministra obrany odsunul dokumenty týkající se poslední krize na Blízkém východě a zeptal se: „Co si myslíte o možnosti, že ti mimozemšťané nám budou schopni číst myšlenky?“

„Nevím,“ odpověděl Norman.

„No, ale mně to dělá starost. Vždyť by se s nimi vůbec nedalo rozumně vyjednávat, kdyby věděli, co si myslíme.“

„To by mohl být problém,“ souhlasil Norman a nenápadně se podíval na hodinky.

„Sakra, jako kdyby nestačilo, že Rusové zachycují všechny naše tajné depeše. Víme, že Izraelci a Japonci rozluštili všechny naše kódy a jen se modlíme, aby se to Rusům ještě nepovedlo. Ale chápete, co myslím, s tím čtením myšlenek.“

„Ano, jistě.“

„Vaše zpráva to musí vzít v úvahu.“

Norman mu to slíbil.

Člen prezidentova štábu ho upozorňoval: „Uvědomte si, že prezident bude chtít s těmi mimozemšťany mluvit osobně. On už je ten typ.“

„Mhm,“ kývl Norman.

„A kromě toho publicita, kterou by to přineslo, je samozřejmě nedocenitelná.“

Prezident přijímá mimozemšťany v Camp Davidu. To by bylo sousto pro novináře.“

„To by tedy bylo,“ souhlasil Norman.

„Takže je musí někdo předem informovat, kdo je to prezident a jak se s ním správně hovoří. Chápete jistě, že nemůžete chtít na prezidentovi Spojených států, aby hovořil s lidmi z jiné galaxie nebo odkud v televizi bez přípravy. Myslíte, že budou mluvit anglicky?“

„Pochybuju,“ řekl Norman.

„Takže se někdo bude muset naučit jejich řeč, ne?“

„To se dá těžko říct.“

„Možná by to měl být příslušník některé etnické menšiny. Třeba by to tak bylo těm mimozemšťanům milejší,“ řekl člen štábu. „No, berte to jako návrh. Uvažujte o tom.“

Norman slíbil, že o tom bude uvažovat.

Jistý vysoký činitel Pentagonu, hodností generálmajor, ho pozval na oběd a při kávě se rádoby nedbale zeptal: „Co myslíte, jaké zbraně můžou ti mimozemšťané mít?“

„Tím si nejsem jist,“ odpověděl Norman.

„Ale to je přece klíčová otázka celé věci, ne? A co jejich slabiny, jejich zranitelnost? Chci říct, třeba se vůbec nebudou podobat lidem.“

„Ne, to asi ne.“

„Možná můžou být jako veliký hmyz. Takový hmyz vydrží spoustu radiace.“

„Ano,“ řekl Norman.

„Možná se jim vůbec nebudeme schopní dostat na kůži,“ řekl chmurně generálmajor. Pak se rozzářil, protože ho něco napadlo. „Ale přímý zásah masivní jadernou hlavicí by přežít neměli, co?“

„Ne,“ souhlasil Norman. „Myslím, že ne.“

„Vypařili by se.“

„Jistě.“

„Fyzikální zákony.“

„Správně.“

„Musíte to ve své zprávě jasně zdůraznit. Že jsou ti mimozemšťané zranitelní jadernou bombou.“

„Ano,“ řekl Norman.

„Nechceme vyvolat paniku,“ řekl zástupce Pentagonu. „Nemá cenu všechny vyděsit, ne? Sbor náčelníků štábů určitě rád uslyší, že proti mimozemšťanům se dá bojovat jadernými zbraněmi.“

„Budu na to myslet,“ slíbil Norman.

Nakonec série schůzek skončila a on mohl napsat svou zprávu. Když procházel dosud publikovanými spekulacemi o možných kontaktech s mimozemskou civilizací, uvědomil si, že ten generálmajor z Pentagonu nebyl nakonec tak docela vedle. Skutečný problém – pokud tu vůbec nějaký problém byl – spočíval v panice. Psychologické panice. Jediná dosavadní významná lidská zkušenost s mimozemšťany byla

Válka světů, rozhlasová hra Orsona Wellese, vysílaná v roce 1938. A lidská reakce byla jednoznačná.

Lidé šíleli hrůzou.

Norman odevzdal svou zprávu, nazvanou „Kontakt s možným mimozemským životem.“ Komise pro národní bezpečnost mu ji vrátila s doporučením, aby změnil název své zprávy, aby „zněl techničtěji“ a aby odstranil „každý náznak, že kontakt s mimozemskou civilizací posuzuje jen jako možnost, protože v určitých kruzích vlády je považován za prakticky jistý.“

Normanova přepracovaná zpráva, tentokrát pod názvem „Doporučení pro lidský kontaktní tým k jednání s odlišnými formami inteligence (OFI)“ byla vzápětí označena za přísně tajnou. Podle Normanova názoru museli být členové kontaktního týmu OFI mimořádně stabilní jedinci. Ve své zprávě tehdy řekl –

„Jestlipak,“ řekl Barnes a otevřel složku, „poznáte tenhle citát:

Kontaktní tým pro setkání s odlišnými formami inteligence (OFI) musí být připraven na mezní psychologické tlaky. Téměř jistě se projeví extrémní úzkostné stavy. Je nutno přesně určit povahové rysy osobnosti schopné extrémním úzkostným stavům čelit, a vybrat do týmu pouze takové členy.

Úzkost, která se dostaví při setkání s odlišnou formou života, nebyla dosud doceněna. Obavy, vyvolané kontaktem s neznámou formou inteligence, nejsou prozkoumány a nemohou být dopředu přesně odhadnuty. Ale nejpravděpodobnějším následkem takového kontaktu je naprosté zděšení.“

Barnes zaklapl složku. „Pamatujete se, kdo to napsal?“

„Ano,“ kývl Norman. „Já.“

A pamatoval si taky proč.

V rámci své práce pro Komisi prováděl Norman i výzkumy skupinové dynamiky v extrémních situacích. Po vzoru Asche a Milgrama vytvořil několik experimentálních prostředí, v nichž subjekty netušily, že jsou zkoumány.

V jednom případě bylo subjektům řečeno, aby vyjely výtahem do vyššího poschodí, kde se mají účastnit testu. Výtah se zasekl mezi poschodími.

Subjekty sledovala skrytá videokamera.

Tenhle postup měl několik variant. Někdy se ve výťahu rozsvítil nápis „Opravuje se“; někdy se subjekty mohly dokonce telefonicky dorozumívat s „opravářem“, někdy ne; někdy se propadl strop a zhaslo světlo; a někdy byla podlaha výťahu průhledná.

V jiném případě naložil „vůdce experimentu“ skupinu do mikrobusu a odvezl ji do pouště, kde mu „došel benzín“ a pak dostal „infarkt“.

V nejtvrďší verzi byla skupina subjektů pozvána na výlet v soukromém letadle a pilot dostal „infarkt“ ve vzduchu.

Přes všechny námitky proti takovým testům – že jsou sadistické, že jsou příliš umělé, že subjekty vycítí, že byla situace úmyslně připravena – získal Johnson slušné množství informací o tom, jak se chová skupina vystavená stresu pramenícímu z úzkosti.

Zjistil, že strach se nejméně projevuje v malých skupinách (pět nebo méně); když se členové skupiny navzájem dobře znají; když členové skupiny jeden druhého vidí a nejsou izolováni; když má skupina konkrétně určené společné cíle a pevné termíny; když jsou ve skupině lidé různého věku a různého pohlaví; a když jsou ve skupině osobnosti s velkou odolností proti fóbiím, což zase souviselo s fyzickou kondicí.

Výsledky studií shrnul Norman do impozantně vyhlížejících statistických tabulek, i když v podstatě věděl, že jen potvrdil to, co mu napovídal zdravý selský rozum: když uváznete ve výťahu, je lepší být tam s několika uvolněnými a vyrovnanými lidmi, které znáte, mít rozsvícené světlo a vědět, že někde se někdo snaží dostat vás ven.

Norman ale také věděl, že některé jeho závěry jdou dál a skutečně odhalují něco nového. Třeba jako poznatky o důležitosti skladby skupiny.

Ty skupiny, jejichž členy byly jen ženy nebo jen muži, zvládaly situaci mnohem hůř než skupiny smíšené. Skupiny, jejichž členové byli přibližně téhož věku, obstály hůř než skupiny lidí věkově rozdílných. A vůbec nejhůř dopadly skupiny, které vznikly už před testem za jiným účelem; jednou vystavil stresu mistrovský tým basketbalistů a ten se rozsypal prakticky okamžitě.

I když to byl nepochybně kvalitní výzkum, Normana neopouštěly rozpaky nad původním účelem toho všeho – mimozemskou invazí – který on osobně pokládal za tak spekulativní, až to hraničilo s absurditou. Nerad svou studii dával z ruky, zvláště poté, co ji přepracoval tak, aby se zdálo, že má větší význam, než ve skutečnosti měla.

Ulevilo se mu, že jeho zpráva se Carterově vládě nelíbila. Žádné z Normanových doporučení nebylo přijato. Vláda nesouhlasila s dr. Normanem Johnsonem v tom, že hlavním problémem je strach; domnívala se, že převládajícím lidským pocitem bude údiv a nadšení. Kromě toho vláda dávala přednost velkému kontaktnímu týmu, kolem třiceti lidí, v němž by byli tři teologové, právník, lékař, zástupce ministerstva zahraničí, zástupce Sboru náčelníků štábů, vybraná skupina lidí z legislativy, letecký inženýr, biolog, jaderný fyzik, antropolog a některý známý televizní moderátor.

Ale prezident Carter stejně nebyl v roce 1980 znovu zvolen a Norman už o svém návrhu OFI už neslyšel. Neslyšel o něm vůbec nic po celých šest let.

Až teď.

Barnes se zeptal: „Vzpomínáte si na to, koho jste navrhl za členy týmu OFI?“

„Samozřejmě,“ kývl Norman.

Norman doporučil, aby tým OFI měl čtyři členy – astrofyzika, biologa, matematika a lingvistu – a pátého člena, psychologa, jehož úkolem by bylo sledovat chování a přístupy ostatních členů týmu.

„Co si myslíte o tomhle?“ řekl Barnes. Podal Normanovi list papíru:

TÝM PRO VÝZKUM ANOMÁLIE:

Posádka a pomocný personál vojenského námořnictva:

1. Kapitán Harold C. Barnes, velitel projektu
2. Desátník Jane Edmundsová, technik informačních systémů, specialista I. třídy
3. Desátník Tina Chanová, technik elektronických přístrojů, specialista I. třídy
4. Četař Alice Fletcherová, hlavní technik podmořských zařízení
5. Rose C. Levyová, technik podmořských zařízení, specialista II. třídy

Civilní členové posádky:

1. Theodore Fielding, astrofyzik/planetární geolog
2. Elizabeth Halpernová, zoolog/biochemik
3. Harold J. Adams, matematik/logik
4. Arthur Levine, podmořský biolog/biochemik
5. Norman Johnson, psycholog

Norman se podíval na seznam. „Kromě Levina je to celý civilní tým OFI, jak jsem ho původně navrhl. Dokonce jsem s nimi hovořil a testoval jsem je.“

„Správně.“

„Ale sám jste říkal: Pravděpodobně to nikdo nepřežil. V té kosmické lodi není zřejmě žádný život.“

„Ano,“ kývl Barnes. „Ale co když se mýlím?“

Mrknul na hodinky. „Budu tým informovat v jedenáct nula nula. Chtěl bych, abyste přišel také a abyste mi řekl, co si o členech týmu myslíte. Koneckonců postupovali jsme podle doporučení vašeho projektu OFI.“

Postupovali jste podle mých doporučení, myslel si Norman a dělalo se mu zle. Proboha, vždyť já jsem jenom potřeboval zaplatit dům.

„Byl jsem přesvědčen, že rád využijete příležitosti vidět realizaci svých myšlenek,“ řekl Barnes. „Proto jsem vás zařadil do týmu, i když někdo mladší by byl samozřejmě vhodnější.“

„Cením si toho,“ odpověděl Norman.

„Věděl jsem, že to oceníte,“ řekl Barnes a povzbudivě se usmál. Napřáhl k němu svalnatou paži. „Vítejte v týmu OFI, doktore Johnstone.“

BETH

Praporčík doprovodil Normana do jeho kajuty, malé a šedivé, která ze všeho nejspíš připomínala vězeňskou celu. Na lůžku stála Normanova taška. V koutě byl počítač a vedle něj ležel tlustý manuál v tmavomodrých deskách.

Sedl si na postel; připadala mu tvrdá a nevlídná. Opřel se o jakousi trubku na zdi.

„Ahoj, Normane,“ řekl tichý hlas. „To jsem ráda, že tě do toho taky zatáhli. Koneckonců za to za všechno můžeš, ne?“ Ve dveřích stála žena.

Beth Halpernová, zooložka týmu, byla pozoruhodnou sbírkou kontrastů.

Byla to vysoká, hranatá šestatřicetiletá žena, o níž se dalo říci, že je docela pěkná – i přes ostré rysy a téměř mužskou stavbu těla.

Za ty roky, co ji Norman neviděl, jako by její mužská stránka ještě více vynikla. Beth cvičila s činkami a běhala dlouhé tratě a trénink brala smrtelně vážně. Na krku a na pažích jí vystupovaly vypracované svaly a mohutné žíly, nohy v šortkách byly silné a sportovní. Vlasy měla ostříhané nakrátko, téměř mužským způsobem.

Na druhé straně ale nosila šperky a pečlivě se líčila. Pohyby měla nápadně ženské a svůdné, hlas měkký, oči velké a jasné, zvlášť když hovořila o některých těch živých tvorech, které studovala. V takových chvílích byla téměř mateřská. Jeden z jejích kolegů na Chicagské univerzitě ji nazval „svalnatou matkou Přírodou“.

Norman vstal a Beth ho letmo políbila na tvář. „Mám kajutu vedle tebe, slyšela jsem tě přijít. Od kdy jsi tady?“

„Přiletěl jsem před hodinou. A pořád ještě jsem v šoku,“ řekl Norman. „Věříš tomu všemu? Myslíš, že to opravdu berou vážně?“

„Tohle docela určitě,“ ukázala Beth na tlustý modrý manuál u počítače.

Norman ho vzal do ruky: *Předpisy pro chování posádky při speciálních vojenských operacích*. Zalistoval hustě popsanými stránkami plnými právnických termínů.

„V podstatě se tam říká,“ podotkla Beth, „že máš držet jazyk za zuby, nebo strávíš pěkných pár let ve vojenském vězení. A žádné telefony, ani sem, ani ven. Já myslím, Normane, že to berou smrtelně vážně.“

„Takže tam dole je opravdu kosmická loď?“

„Něco tam je. Rozhodně je to vzrušující, ne?“ Mluvila teď rychleji. „Víš, jenom pro samotnou biologii se otevírají ohromující možnosti – všechny poznatky, které zatím máme o životě, pocházejí ze studia naší vlastní planety. Ale ta planeta je v jistém smyslu celá úplně stejná. Každý živý organismus, od mořských řas po lidi, v podstatě stojí na stejném základě, na stejné DNA. Ted' možná máme šanci setkat se s naprosto odlišným životem, po všech stránkách odlišným. Ohromně vzrušující představa.“

Norman kývl. Myslel na něco jiného. „Co jsi to říkala, žádné telefony ani sem, ani ven? Slíbil jsem Ellen, že jí zavolám.“

„Já jsem zkoušela volat své dceři, ale řekli mi, že všechny linky na pevninu jsou zablokované. No věřil bys tomu? Námořnictvo má víc

satelitů než admirálů, ale všichni se zapřísahají, že tady prostě není jedna jediná linka, kterou by se dalo volat ven. Barnes mi řekl, že mi povolí nejvyšší kabelogram.“

„Kolik je teď Jennifer?“ zeptal se Norman, potěšený, že to jméno vydoloval z paměti. A jak se jmenuje její manžel? Je to fyzik nebo takového něco, vzpomněl si Norman. Vousatý blondák. Nosíval motýlky.

„Devět. Hraje baseball v žákovské lize. Ve škole nic moc, ale házečka je to ďábelská.“ Znělo to pyšně. „A co tvoje rodina? Co Ellen?“

„V pořádku. Děti taky. Tim je druhým rokem v Chicagu. Amy studuje v Andoveru. A co...“

„George? Před třemi lety jsme se rozvedli,“ řekla Beth. „George odjel na roční stáž do Ženevy, do CERN, hledat nějaké vzácné částice, a asi našel, co hledal. Je to Francouzka. Říkal, že skvěle vaří.“ Pokrčila rameny. „No, ale výzkumy mi jdou skvěle. Poslední rok pracuju na hlavonožcích – sépiích a chobotnicích.“

„Jaké to je?“

„Zajímavé. Je to zvláštní pocit, když si uvědomíš, jak inteligentní jsou to tvorové, zvláště chobotnice. Chobotnice je chytřejší než pes a asi by z ní bylo i mnohem milejší domácí zvíře. Je to úžasné, chytré, strašně citlivé stvoření, taková chobotnice. Jenomže lidi to nikdy nenapadne.“

„Ještě je jíš?“ zeptal se Norman.

„Ale Normane,“ zasmála se. „Pořád ještě převádíš všechno na jídlo?“

„Kdykoli to jde,“ poklepal si Norman na žaludek.

„No, to zdejší jídlo ti moc chutnat nebude. Je strašné. Ale pokud jde o ty chobotnice, tak ne. Nejím je,“ řekla a stiskla si prsty, až jí zakřupalo v kloubech. „Už bych nikdy nedokázala sníst chobotnici, s tím, co o nich teď vím. Což mi připomíná: Co víš o Halu Barnesovi?“

„Nic, proč?“

„Trochu jsem se poptávala. Vypadá to, že Barnes vůbec nepatří k vojenskému námořnictvu. Patřival.“

„To myslíš tak, že odešel ze služby?“

„Odešel v roce 81. Původně je to letecký inženýr, studoval na CalTechu a po odchodu z armády pracoval chvíli u Grummana. Pak člen Vědecké komise vojenského námořnictva, vedoucí odboru na ministerstvu obrany a člen Komise pro nové obranné systémy, člen Vě-

decké rady obrany, což je poradní orgán Sboru náčelníků štábů a ministra obrany.“

„Poradní? V čem jim radí?“

„V zavádění nových zbraňových systémů,“ řekla Beth. „Je to člověk z Pentagonu a radí vládě, jaké zbraňové systémy má schválit. Tak jak to, že řídí tenhle projekt?“

„Co já vím?“ pokrčil rameny Norman. Sedl si na tvrdé lůžko a odkopl boty. Připadal si náhle hrozně unavený. Beth se opírala o dveře.

„Koukám, že jsi v báječné formě,“ řekl Norman. Dokonce i ruce má silné, pomyslel si.

„Jak to tak vypadá, je to jen dobře,“ řekla Beth. „Při tom, co nás čeká, se mi to bude zatraceně hodit. Co ty? Myslíš, že to zvládneš?“

„Já? Proč bych neměl?“ Podíval se na svou pneumatiku. Ellen do něj pořád rýpala, aby s tím něco dělal, a on se čas od času rozhoupal a párkrát zašel do tělocvičny, ale nikdy se toho břicha nezbavil.

A upřímně řečeno, moc ho to netrápilo. Bylo mu třiapadesát a byl univerzitním profesorem. Tak co má být.

Pak ho něco napadlo: „Jak jsi to myslela, že při tom, co nás čeká, se ti to bude hodit? Co nás čeká?“

„No, zatím jsou to jen pověsti. Ale to, že jsi tady, je podle mě potvrzuje.“

„Jaké pověsti?“

„Že nás pošlou tam dolů,“ řekla Beth.

„Kam dolů?“

„Na dno. K té kosmické lodi.“

„Ale to je tři sta metrů. Zkoumají to tam podmořskými roboty.“

„Dneska už tři sta metrů není tak moc,“ podotkla Beth. „Současná technologie to zvládne. Už teď jsou tam vojenští potápěči. A říká se, že tam sestavují obytnou jednotku, aby tam náš tým mohl sestoupit a žít na dně asi týden nebo tak a otevřít tu loď.“

Normanovi přejel mráz po zádech. Při práci pro FAA zažil už leccjaké hrůzy. Jednou, tenkrát v Chicagu, kde byly trosky letadla rozházené široko daleko po polích, stoupl na něco měkkého. Myslel si, že je to žába, ale byla to urvaná dětská ručička, která ležela dlaní nahoru.

Jindy zase viděl lidské tělo ohořelé na uhel, stále ještě připoutané k sedadlu, jenže to sedadlo dopadlo do upravené zahrádky předměstského domku a zůstalo tam stát ve své původní, vzprímené poloze hned vedle barevného nafukovacího dětského bazénku. A v Dallasu

sledoval záchranáře, jak lezou po střechách předměstských domků, sbírají roztrhané a ohořelé součásti lidských těl a dávají je do pytlů...

Pracovat v pohotovostním týmu FAA vyžadovalo extrémní psychickou odolnost, aby se člověk nezhroutil z toho, co viděl. Ale nikdy to nebylo spojeno s žádným osobním rizikem, s žádným fyzickým ohrožením. Jediné nebezpečí, které hrozilo, byly noční můry.

Ale teď... Ta představa sestoupit tři sta metrů pod hladinu oceánu a zkoumat tam vrak...

„Není ti nic?“ zeptala se Beth. „Jsi bledý.“

„Netušil jsem, že máme jít dolů.“

„Zatím jsou to jen pověsti,“ řekla Beth. „Odpočiň si, Normane. Mám dojem, že to potřebuješ.“

BRÍFINK

Tým OFI se sešel v zasedačce těsně před jedenáctou. Norman byl zvědav na skupinu, kterou vybral před šesti lety a která se teď poprvé sešla.

Ted Fielding byl dobře stavěný, hezký muž a ve svých čtyřiceti stále vypadal chlapecky. V šortkách a sportovní rozhalence vypadal naprosto uvolněně a přirozeně. Pracoval jako astrofyzik v Pasadeně, v Laboratoři pro raketové motory, a měl za sebou kus práce v planetární stratigrafii Merkuru a Měsíce. Nejznámější byly ale jeho studie kanálů Mangala Vallis a Valles Marineris. Tyhle gigantické kaňony ležely na marsovském rovníku a byly přes tři a půl tisíce kilometrů dlouhé a tři a tři čtvrti kilometru hluboké – desetkrát delší a dvakrát hlubší než Velký kaňon v Arizoně. A Fielding byl také mezi prvními, kdo určili, že planeta svým složením nejpodobnější zemi není vůbec Mars, jak se soudilo předtím, ale maličký Merkur s magnetickým polem podobným zemskému.

Fielding se choval přátelsky, vesele a okázale. Co pracoval v Pasadeně, objevoval se v televizi vždycky, když potřebovali odborníka na vesmír nebo na rakety, takže získal určitou popularitu; nedávno se znovu oženil, vzal si televizní hlasatelku z Los Angeles; měli spolu malého syna.

Ted dlouhá léta obhajoval existenci života na jiných planetách, byl příznivcem SETI – projektu výzkumu mimozemské inteligence, který ostatní vědci považovali za plýtvání časem a penězi. Ted se na Normana šťastně usmál.

„Vždycky jsem věděl, že se něco takového stane – že dřív nebo později dostaneme důkaz, že na jiných světech existuje život. A teď ho konečně máme, Normane. To je veliký okamžik. A zvlášť mě potěšil ten tvar.“

„Tvar?“

„Tvar toho objektu tam dole.“

„Co je s ním?“ Norman neměl ani ponětí, jaký tvar ta věc tam dole má.

„Byl jsem u monitorů a sledoval jsem záběry kamer na robotech. Začínají odkrývat pod nánosy korálů vlastní tvar toho objektu. A není kulatý.“

Není to létající talíř,“ řekl Ted. „Zaplat’ pánbůh. Tohle snad zavře všem těm bláznům zobáky.“ Usmál se. „Náhoda přeje připraveným,‘ ne?“

„Asi ano,“ kývl Norman. Nebyl si docela jistý, co tím Fielding myslel, ale Ted s oblibou používal citátů. Ted sám sebe rád považoval za renesančního člověka a občasné citáty z Rousseaua nebo Lao c’ to měly jen připomenout jeho okolí. Ale nemyslel to nijak zle; někdo kdysi řekl, že Ted je „značkové zboží“, a to se vztahovalo i na způsob jeho řeči. Ted Fielding měl v sobě jakousi nevinnost, téměř naivitu, která byla nefalšovaná a milá. Norman ho měl rád.

U Harryho Adamse si tím už nebyl tak jist. Neviděl tohoto odměřeného matematika z Princetonu celých šest let. Dnešní Harry byl vysoký, hubený černoch, nosil brýle s kovovými obroučkami a neustále se mračil.

Měl na sobě tričko s nápisem „Matematici to dělají správně“, které by se spíš hodilo pro studenta, a Harry Adams ve svých třiceti opravdu vypadal mladší. Byl evidentně nejmladším členem skupiny – a patrně i nejdůležitějším.

Mnoho teoretiků tvrdí, že komunikace s mimozemšťany se může ukázat nemožnou, protože s nimi lidské bytosti nebudou mít naprosto nic společného.

Tito myslitelé poukazují na to, že stejně jako lidské tělo je produktem mnoha vývojových změn, je jím i lidské myšlení. Stejně jako

vzhled našeho těla se i podoba našeho myšlení mohla snadno ubírat jiným směrem; náš způsob pohledu na svět není jediný možný.

Lidé už měli dost potíží s tím, jak komunikovat s inteligentními bytostmi na naší zemi, třeba s delfíny, prostě proto, že delfíni žijí v tak odlišném prostředí a mají odlišný smyslový aparát.

Ale lidé a delfíni se mohou zdát prakticky shodní v porovnání s obrovskými rozdíly mezi námi a mimozemskou bytostí – bytostí, která je výsledkem miliard let docela odlišného vývoje v úplně jiném planetárním prostředí.

Takový mimozemšťan pravděpodobně nebude vidět svět stejně jako my.

Vlastně nemusí vidět svět vůbec. Může být slepý a získávat informace o okolním prostředí vysoce vyvinutým čichovým smyslem, vnímat rozdíly teploty nebo tlaku. S takovou bytostí možná vůbec nebude možné komunikovat, nenajde se naprosto žádný společný základ. Kdosi to výstižně charakterizoval:

Jak vysvětlíte Wordsworthovu báseň o narcisech slepému vodnímu hadovi?

Nejpravděpodobnější oblast poznání, kterou bychom mohli sdílet s mimozemšťany, je matematika. Takže matematik týmu bude hrát klíčovou roli. Norman vybral Adamse, protože ten i přes své mládí už měl za sebou několik významných prací v různých oblastech.

„Co si o tomhle všem myslíš, Harry?“ zeptal se Norman a svezl se do křesla vedle něj.

„Já myslím, že je naprosto jasné,“ řekl Harry, „že je to ztráta času.“

„Ta věc, co našli dole?“

„Já sice nevím, co to je, ale vím, co to není. Není to kosmická loď jiné civilizace.“

Ted, který stál kousek od nich, se podrážděně odvrátil. Patrně už spolu Ted a Harry podobnou konverzaci jednou vedli.

„Jak to víš?“ zeptal se Norman.

„Jednoduchý výpočet,“ řekl Harry a pohrdavě mávl rukou. „Opravdu triviální.“

Znáš Drakeovu rovnici?“

Norman ji znal. Byla to jedna z nejznámějších součástí literatury o mimozemských civilizacích. Řekl ale: „Dost matně.“

Harry netrpělivě povzdechl a vytáhl kus papíru. „Je to pravděpo-

dobnostní rovnice.“ Napsal:

$$p=f_p n_h f_i f_c$$

„Znamená to,“ řekl Harry Adams, že pravděpodobnost p , že se v kterémkoli hvězdném systému vyvine inteligentní život, je funkce pravděpodobnosti, že ta hvězda bude mít planety, počtu obyvatelných planet, pravděpodobnosti, že se na obyvatelné planetě vyvine jednoduchý život, pravděpodobnosti, že se z jednoduchého života vyvine život inteligentní, a pravděpodobnosti, že se ten inteligentní život během pěti miliard let pokusí o mezihvězdné spojení. O tom je ta rovnice.“

„Mhm,“ řekl Norman.

„Ale vtip je v tom, že nemáme žádná fakta,“ řekl Harry. „Každou z těch pravděpodobností jenom hádáme. A je poměrně jednoduché přehánět ji jedním směrem, jako to dělá Ted, a vyvozovat z toho, že inteligentních civilizací existují tisíce. A je stejně jednoduché dojít k opačnému závěru, jak to dělám já, že existuje zřejmě jen jediná civilizace.“

Ta naše.“ Odstrčil papír. „A v takovém případě ať je tam dole cokoliv, nepochází to z mimozemské civilizace. Takže tu ztrácíme čas.“

„Tak co to tedy tam dole je?“ zeptal se znovu Norman.

„Absurdní výsledek romantických nadějí,“ řekl Adams a postrčil si brýle. Vystupoval s rázností a neomylnou sebejistotou, která Normanu znepokojovala. Před šesti lety byl Harry ještě chudý chlapec, jehož obrovské nadání ho vyneslo z rozbitého domu v nejhorší chudinské čtvrti Philadelphie přímo na pečlivě udržované zelené trávníky Princetonu.

V těch dnech býval Adams téměř hravý a pořád ho ještě překvapoval ten obrat osudu. Proč byl teď tak nepříjemný?

Adams byl neobyčejně nadaný teoretik. Udělal si jméno na pravděpodobnostních funkcích kvantové mechaniky, které byly naprosto mimo Normanovo chápání, přestože je Adams vypracoval, když mu bylo sedmnáct. Ale Norman zato dobře chápal člověka, který za nimi stál, a Harry Adams se mu teď zdál napjatý a kritický. Rozhodně se v téhle skupině cítil nesvůj.

Nebo to možná bylo prostě tím, že byl součástí týmu. Norman měl obavu, jak sem Harry zapadne, protože Harry býval zázračné dítě.

V podstatě existují jen dva druhy zázračných dětí – hudebníci a

matematici.

Někteří psychologové dokonce tvrdí, že jde pouze o dvě varianty téhož typu, protože matematika je velmi blízká hudbě. I když i v jiných oborech – v psaní, v malířství, ve sportu – existuje také mnoho neobvykle nadaných dětí, jedinými dvěma oblastmi, kde může dítě skutečně podávat výkony na úrovni dospělých, zůstávají matematika a hudba. Z pohledu psychologa jsou zázračné děti vlastně děti s těžkým komplexem: Obvykle to jsou samotáři, které jejich nadání izolovalo od jejich vrstevníků a někdy dokonce i od vlastních rodin, pro své nadání jsou zároveň obdivováni i odmítáni. V sociálních kontaktech jsou často neobratné, málokdy zapadnou do nějaké skupiny. Harry byl dítě ze slumu, takže všechny tyhle problémy se u něj ještě násobily. Jednou řekl Normanovi, že v době, kdy on objevoval Fourierovy transformace, ostatní děti se učily hrát čáru. Takže se Harry možná teď necítí ve skupině dobře.

Ale zdálo se, že je za tím ještě něco jiného... Harry se choval skoro zlostně.

„Jen počkej,“ řekl Adams. „Za týden se ukáže, že tohle všechno byl jeden obrovský planý poplach. Nic víc.“

A ty v to doufáš, pomyslel si Norman. A znovu ho napadlo, proč asi.

„Ale já si stejně myslím, že je to vzrušující,“ řekla Beth Halpernová a zářivě se usmála. „Sebemenší šance na nalezení neznámého života je vzrušující, aspoň pro mě.“

„To je pravda,“ souhlasil Ted. „Koneckonců, Harry, mezi nebem a zemí existuje obrovská spousta věcí, o kterých se té tvojí filozofii nikdy ani nesnilo.“

Norman se podíval na posledního člena týmu Arthura Levina, podmořského biologa. Levine byl jediný, koho neznal. Podsaditý muž se zdál bledý a nejistý a zabýval se svými vlastními myšlenkami. Norman se ho zrovna chtěl zeptat, co si o tom všem myslí on, když dovnitř vrazil kapitán Barnes se svazkem papírů pod paží.

„Vítejte v zemi nikoho,“ řekl Barnes, „ostatně tady opravdu nemůžete jít nikam, dokonce ani na záchod.“ Všichni se nervózně zasmáli. „Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat,“ řekl Barnes. „Ale nemáme moc času, takže půjdeme rovnou k věci. Zhasněte prosím někdo světlo, začneme.“

Na prvním diapozitivu byla velká loď s nějakým složitým zařízením na zádi.

„*Rose Sealady*,“ řekl Barnes. „Plavidlo určené ke kladení kabelů, najatá Transpac Communications, aby položila podmořskou telefonní linku z Honolulu do Sydney. *Rose* vyplula z Havaje letos 29. května a 16. června se pohybovala uprostřed Tichého oceánu u Západní Samoy. Kladla nový optický kabel o kapacitě dvaceti tisíc telefonních přenosů zároveň. Kabel chrání silná izolace z kovových a plastických vláken, která je neobyčejně pevná a odolná proti poškození. Loď už položila více než 4600 námořních mil kabelu napříč Pacifikem, aniž by došlo k sebemenší nehodě. Další.“

Mapa Tichého oceánu s velkým červeným bodem.

„V deset večer 17. června se loď nacházela tady, na půl cesty mezi Pago Pago v Americké Samoí a Viti Levu ve Fidži. V té chvíli sebou loď škubla a otřásla se. Ozval se poplachový signál a posádka zjistila, že se kabel zachytil a přetrhl. Okamžitě prozkoumali mapy a hledali nějakou překážku pod vodou, ale žádnou nenašli. Vytáhli přetržený kabel, což trvalo několik hodin, protože v době nehody ho měli za lodí víc než míli. Když zkoumali přervaný konec, zjistili, že je to v podstatě čistý řez – jak řekl jeden námořník, 'jako přestřižený obrovskými nůžkami'. Další.“

Kus optického kabelu, který před objektivem přidržovala mohutná ruka námořníka.

„Způsob přetržení, jak vidíte, napovídá, že šlo o nějakou umělou překážku. *Rose* se vrátila zpátky na sever k místu, kde k přetržení došlo. Další.“

Řada nepravidelných černých a bílých čar, v jedné oblasti trs nějakých drobných špiček.

„Tohle je výsledek průzkumu sonarem, který provedla loď krátce po nehodě. Pokud neumíte číst obrázky ze sonaru, asi se v tom těžko vyznáte, ale vidíte jistě tady tu úzkou, ostrou překážku. Vypadá to jako potopená loď nebo letadlo, které přerвало kabel.“

Telekomunikační společnost Transpac uvědomila námořnictvo a dotazovala se, jestli o tom máme nějaké informace. To je běžné: Když se přetrhne kabel, informuje se námořnictvo pro případ, že o překážce něco víme.

Kdyby to třeba byla potopená loď obsahující výbušniny, chce to společnost vědět, než začne opravovat. Ale tahle věc v záznamech ná-

mořnictva nebyla. A námořnictvo to začalo zajímat.

Okamžitě jsme vyslali svou nejbližší průzkumnou loď, *Ocean Explorer* z Melbourne. *Ocean Explorer* dorazil na místo 21. června. Důvodem zájmu bylo, že překážkou mohla být potopená čínská jaderná ponorka třídy Wu-han s raketami SY-2 na palubě. Věděli jsme, že Číňané o takovou ponorku právě v téhle oblasti přišli v roce 1984. *Ocean Explorer* zmapoval dno za pomoci nejmodernějšího sonaru. Výsledkem byl tenhle obrázek.“

V barvě byl obraz tak jasný, že vypadal skoro trojrozměrně.

„Jak vidíte, dno je prakticky ploché až na jediný trojúhelníkovitý výstupek, který sahá nějakých pětasedesát metrů nad úroveň dna. Vidíte ho tady,“ řekl a ukázal na něj. „Tvarem připomíná křídlo. Ovšem jeho rozměry přesahují jakýkoli známý typ letadla vyrobený ať už v USA, nebo v Sovětském svazu. To nám bylo od počátku divné. Další.“

Podmořský robot, spouštěný jeřábem přes bok lodi. Robot vypadal jako série vodorovných trubek, v jejichž středu seděly kamery a světla.

„24. června dorazila na místo mateřská loď DOV *Neptune IV* a dálkově ovládané vozidlo *Scorpion*, které tady vidíte, bylo vysláno fotografovat křídlo. Obrázek, který získalo, jasně naznačoval nějaký druh umělého povrchu. Tady je.“

Ve skupině to zahučelo. Na barevném obrázku, pořízeném v ostrém umělém světle, se z plochého korálového dna tyčilo šedé křídlo. Mělo ostrý okraj, zužovalo se do špičky a vypadalo jednoznačně jako součást letadla.

Nebylo pochyb o tom, že je umělého původu.

„Všimněte si,“ řekl Barnes, „že dno se v této oblasti skládá z úlomků mrtvého korálu. To křídlo nebo ocas v něm mizí, takže napovídá, že zbytek letadla může být zabořený v korálu. Objekt má v průměru sedmapadesát metrů a táhne se směrem na západ do délky 826 metrů.“

Posluchači znovu zahučeli.

„Přesně tak,“ řekl Barnes. „Ten válcovitý objekt je víc než tři čtvrtě kilometru dlouhý. Tvar by odpovídal raketě nebo kosmické lodi – rozhodně to tak vypadá – ale od začátku jsme důsledně hovořili o tom objektu jako o 'anomálii'“

Norman mrknul na Teda, který se při pohledu na plátno usmíval.

Ale vedle něj se ve tmě mračil Harry Adams a postrkoval si brýle.

Pak projektor zhasnul. Místnost se ponořila do tmy. Ozvalo se nespokojené mručení. Norman slyšel Barnese, jak říká: „Zatracená práce, už zase!“

Někdo tápal po dveřích; objevil se obdélník světla.

Beth se naklonila k Normanovi a řekla: „Každou chvíli jim vypadne proud. Uklidňující, že?“

Za okamžik elektřina znovu naskočila a Barnes pokračoval: „25. června odebralo dálkové vozidlo SCARAB vzorek z křídla a vyneslo jej na povrch.

Úlomek byl analyzován. Zjistilo se, že jde o titanovou slitinu ve voštině z epoxydové pryskyřice. Technologie potřebná k výrobě takového materiálu je v současné době na zemi neznámá.

Odborníci potvrdili, že křídlo nemohlo vzniknout na této planetě – i když za deset nebo dvacet let budeme pravděpodobně vědět, jak je vyrobit.“

Harry Adams zabručel, naklonil se dopředu a udělal si poznámku do bloku.

Barnes vysvětloval, že mezitím byly na dno spuštěny další roboty, které kolem objektu umístily seismická čidla. Seismická analýza ukázala, že skrytý objekt je kovový, dutý a má složitou vnitřní strukturu.

„Po dvou týdnech intenzivního studia,“ řekl Barnes, „jsme došli k závěru, že tato anomálie je nějaký druh kosmické lodi.“

Definitivně to potvrdili 27. června geologové. Vzorky naznačovaly, že nynější dno bylo dříve mnohem mělčí, asi pětadvacet nebo třicet metrů. To by vysvětlovalo korál, který pokrýval objekt v průměrné tloušťce deset metrů. To znamená, uzavírali geologové, že ten objekt je na této planetě nejméně tři sta let a snad mnohem déle – pět set, možná i pět tisíc let.

„I když neochotně,“ řekl Barnes, „námořnictvo dospělo k názoru, že jsme vlastně našli kosmickou loď cizí civilizace. Prezidentovo rozhodnutí znělo, ještě dříve, než bylo svoláno mimořádné zasedání Komise pro národní bezpečnost, otevřít raketu. Počínaje 29. červnem jsme proto začali svolávat členy týmu OFI.“

1. července byla na dno nedaleko od rakety spuštěna hlubinná stanice HS-7. V ní bylo ubytováno devět vojenských potápěčů, kteří provádějí úvodní odvrtávání korálu. „A tím se dostáváme až k dnešku,“ řekl Barnes.

„Nějaké otázky?“

Ted řekl: „Vnitřní struktura kosmické lodi. Je jasná?“

„Zatím ne. Zdá se, že kosmická loď byla postavena tak, že rázové vlny se rozptylují a odvádějí po povrchu, který je neobvykle silný a velmi dobře navržený. To ovšem znamená, že seismickou analýzou jasný obraz o vnitřní struktuře nedostaneme.“

„Co pasivní techniky? Nedají se použít?“

„Zkoušeli jsme to,“ odpověděl Barnes. „Gravitometrická analýza, negativní. Termografie, negativní. Mapování vodivosti, negativní. Protonové magnetometry, negativní.“

„Naslouchací zařízení?“

„Hydrofony máme na dně od samého začátku. Z lodi nevycházejí žádné zvuky. Aspoň zatím ne.“

„Co další metody dálkového průzkumu?“

„Při většině z nich se používá radioaktivní záření a my v této fázi zatím raketu ozařovat nechceme.“

Harry se vmísil do hovoru. „Kapitáne Barnesi, všiml jsem si, že křídlo vypadá neporušeně a jeho plášť zůstal dokonale válcovitý. Domníváte se, že objekt havaroval do oceánu?“

„Ano,“ řekl Barnes, ale vypadal nesvůj.

„Takže tenhle objekt přežil srážku s vodní hladinou ve vysoké rychlosti a vyvázl z ní bez škrábnutí?“

„No, je skutečně mimořádně odolný.“

Harry kývl. „To by tedy musel být.“

Beth se zeptala: „Ti potápěči, co jsou teď dole – co tam přesně dělají?“

„Hledají vchod.“ Barnes se usmál. „Zatím jsme se museli uchýlit znovu ke klasickým archeologickým postupům. Hloubíme v korálu průzkumné zářezy a hledáme vchod nebo nějaký uzávěr. Doufáme, že ho nalezneme v nejbližších čtyřiašestech, nejvýš osmačtyřiceti hodinách. Jakmile se tak stanete, vstupujete do hry vy. Ještě něco?“

„Ano,“ řekl Ted. „Co tomu objevu říkají Rusové?“

„Rusům jsme nic neřekli,“ odpověděl Barnes.

„Neřekli?“

„Ne.“

„Ale tohle je přece neuvěřitelná, bezprecedentní událost v historii lidstva. Nejen v historii Ameriky. V historii lidstva. Rozhodně bychom se o ni měli rozdělit s ostatními národy. Objev tohoto druhu by mohl

sjednotit celý svět-“

„O tom si budete muset promluvit s prezidentem,“ řekl Barnes. „Nevím, co ho k tomu vedlo, ale takové je jeho rozhodnutí. Další otázky?“

Nikdo nic neřekl. Členové týmu se dívali jeden na druhého.

Světlo se rozsvítilo. Lidé vstávali a protahovali se, židle skřípaly.

Pak promluvil Harry Adams: „Kapitáne Barnesi, musím vám říct, že se mi tahle porada vůbec nelíbila.“

Barnes vypadal překvapeně. „Jak to myslíte, Harry?“

Ostatní se zastavili a dívali se na Adamse. Pořád seděl ve svém křesle a vypadal rozzlobeně. „Rozhodl jste se, že nám tu zprávu musíte sdělit po kapkách?“

„Jakou zprávu?“

„O těch dveřích.“

Barnes se nejistě zasmál. „Harry, teď jsem vám přece říkal, že potápěči hloubí experimentální zářezy a hledají vchod –“

„– a já bych řekl, že jste měli dost přesnou představu, kde ty dveře jsou, už když jste nás začali před třemi dny svolávat. A teď už to zřejmě víte docela bezpečně, nemám pravdu?“

Barnes neřekl nic. Stál a strnule se usmíval.

Prokristapána, myslel si Norman při pohledu na Barnese. Harry má pravdu.

O Harrym se vědělo, že má neuvěřitelně logický způsob myšlení, ohromující schopnost dedukce, ale Norman ho nikdy neviděl v akci.

„Ano,“ řekl konečně Barnes, „máte pravdu.“

„Znáte umístění dveří?“

„Známe ho. Ano.“

Okamžik bylo ticho a pak řekl Ted: „Ale to je fantastické! Absolutně fantastické! Kdy sestoupíme a otevřeme loď?“

„Zítra,“ řekl Barnes a nespouštěl oči z Harryho. A Harry naopak upřeně zíral na Barnese. „Miniponorky vás vezmou dolů po dvojicích, první přesně v nula osm nula nula.“

„To je báječné!“ vykřikl Ted. „Fantastické! Neuvěřitelné!“

„Takže,“ řekl Barnes a stále ještě se díval na Harryho, „měli byste se všichni dobře vyspat – jestli můžete.“

„Nevinný spánek, spánek, starostí jenž zamotanou přízi rozplétá,“ řekl Ted. Doslova nadsakoval na židli vzrušením.

„Během dne k vám přijdou technici, kteří vás změří a vybaví. Po-

kud budete mít nějaké další otázky,“ dodal Barnes, „najdete mě v mé kanceláři.“

Opustil místnost a společnost se rozešla. Když ostatní vyšli ze dveří, Norman zůstal pozadu s Harrym Adamsem. Harry se ještě nezvedl ze židle.

Sledoval technika, který balil projekční plátno.

„Tohle byl tedy výkon,“ řekl Norman.

„Ano? Nevěděl bych jaký.“

„Jak jsi si vyvodil, že nám Barnes tají objev těch dveří.“

„Ono je toho mnohem víc, co nám Barnes tají,“ řekl Adams chladně. „Všechno doopravdy důležité si nechává pro sebe.“

„Jako třeba?“

„Jako třeba to,“ řekl Harry a konečně vstal, „že kapitán Barnes ví až moc dobře, proč se to prezident rozhodl držet v tajnosti.“

„Myslíš?“

„Za těchto okolností prezidentovi nic jiného nezbylo.“

„Za jakých okolností?“

„Ví, že ten objekt tam dole není mimozemská kosmická loď.“

„Tak co to je?“

„To je snad dost jasné, co to je.“

„Mně ne,“ řekl Norman.

Adams se poprvé usmál. Byl to chladný, neveselý úsměv. „Nevěřil bys mi, kdybych ti to řekl,“ odpověděl. A vyšel z místnosti.

TESTY

Arthur Levine, podmořský biolog, byl jediným členem výpravy, s nímž se Norman Johnson ještě nesetkal. Taky jedna věc, s kterou jsme nepočítali, myslel si. Norman předpokládal, že jakýkoli kontakt s neznámým životem proběhne na souši; nevzal vůbec v úvahu možnost, která se vlastně nejvíc nabízela – že když kosmická loď přistane na náhodně zvoleném místě na Zemi, nejpravděpodobněji to bude do vody, protože 70 procent povrchu planety pokrývá voda. Zpětně bylo zřejmé, že výprava bude potřebovat podmořského biologa.

Co všechno bude ještě zpětně zřejmé? napadlo ho.

Našel Levina na palubě, jak se opírá o zábradlí na levoboku. Levine pracoval v oceánografickém institutu ve Woods Hole v Massachusetts.

Když mu Norman potřásl rukou, zjistil, že Levinova dlaň je vlhká.

Levine vůbec nevypadal ve své kůži a nakonec se přiznal, že má mořskou nemoc.

„Mořskou nemoc? Podmořský biolog?“ divil se Norman.

„Pracuju v laboratoři,“ odpověděl. „Doma. Na souši. Kde se věci pořád nehoupou. Proč se usmíváte?“

„Promiňte,“ řekl Norman.

„Připadá vám to legrační, podmořský biolog, který trpí mořskou nemocí?“

„Spíš mi to nejde dohromady.“

„Spousta z nás má mořskou nemoc,“ podotkl Levine. „Jen se na to podívejte,“ ukázal na moře. „Tisíce kilometrů vody. Nikde nic.“

„To je oceán.“

„Mám z toho husí kůži,“ řekl Levine.

„No tak?“ zeptal se Barnes, který už zase seděl ve své kanceláři.

„Co si o tom myslíte?“

„O čem?“

„O tom týmu, proboha.“

„Sám jsem ho před šesti lety vybíral. V zásadě je to dobrá skupina, rozhodně velmi schopná.“

„Chci vědět, komu povolí nervy.“

„Proč by měly někomu povolit nervy?“ zeptal se Norman. Díval se na Barnese a všiml si potu, který se mu leskl nad horním rtem. Velitel sám byl pod značným tlakem.

„Tři sta metrů pod hladinou?“ odsekl Barnes. „Když budou žít a pracovat v přecpané stanici? Koukejte se, to není jako kdybych do toho šel s vojenskými potápěči, kteří prošli výcvikem a kteří se dovedou ovládat.“

Beru s sebou partu vědců, proboha. Chci si být jistý, že jsou všichni zdraví. Chci si být jistý, že se nikdo nesesype.“

„Nevím, jestli jste si toho vědom, kapitáne, ale tohle psychologové nedokážou příliš přesně odhadnout. Kdo se sesype.“

„I když to bude ze strachu?“

„Ať to bude z čehokoli.“

Barnes se zamračil. „Myslel jsem, že strach je vaše specialita.“

„Jedním z mých výzkumných zájmů je úzkost, a dokážu vám říct na základě osobnostního profilu, kdo bude pravděpodobně ve stresové situaci pociťovat silnou úzkostnou reakci. Ale nemůžu předpovědět, komu pod takovým stresem povolí nervy a komu ne.“

„Tak k čemu tedy jste?“ vybuchl Barnes podrážděně. Povzdechl si. „Promiňte. Nechcete si s nimi promluvit, nebo jim dát nějaké testy?“

„Žádné testy neexistují,“ řekl Norman. „Aspoň žádné spolehlivé.“

Barnes znovu povzdechl. „Co Levine?“

„Má mořskou nemoc.“

„Pod vodou není žádný pohyb, v tom problém nebude. Ale co on, osobně?“

„Povedu ho v patrnosti.“

„Vyhnul jste se tomu hezky. Co Harry Adams? Je arogantní.“

„Ano,“ souhlasil Norman. „Ale to je spíš přednost.“ Studie ukázaly, že s tlakem se nejlépe vyrovnávají lidé, které ostatní nemají rádi – jedinci popisovaní jako arogantní, přezíraví, odporně sebejistí.

„Snad ano,“ řekl Barnes. „Ale co ta jeho slavná výzkumná zpráva? Harry byl před pár lety jeden z největších příznivců SETI. A teď, když jsme skutečně něco našli, chová se najednou úplně odmítavě. Pamatujete se na tu zprávu?“

Norman se nepamatoval a chtěl to právě říci, když vešel praporčík.

„Kapitáne, tady je ta nejnovější fotografie, co jste chtěl.“

„Dobře,“ řekl Barnes. Podíval se na fotografii a odložil ji. „Co počasí?“

„Beze změn, pane. Satelitní zprávy potvrzují, že na tomhle místě nám zbývá osmačtyřicet, plus mínus dvanáct, pane.“

„Sakra,“ ulevil si Barnes.

„Potíže?“ zeptal se Norman.

„Horší se nám počasí,“ odpověděl Barnes. „Lodi budou muset nejspíš vyklidit pole.“

„Znamená to, že se ruší sestup tam dolů?“

„Ne,“ odpověděl Barnes. „Jdeme zítra, podle plánu.“

„Proč si Harry myslí, že to není kosmická loď?“ zeptal se Norman.

Barnes pokrčil rameny a odstrčil několik papírů na stole. „Něco

vám povím,“ řekl. „Harry je teoretik. A teorie jsou prostě – teorie. Já pracuji s fakty. Fakt je, že tam dole máme něco pořádně starého a pořádně divného. A já chci vědět, co to je.“

„Ale jestli to není mimozemská kosmická loď, tak co je to?“ zeptal se Norman.

„S tím počkáme, až budeme dole, ano?“ Barnes se podíval na hodinky. „Druhá hlubinná stanice už by měla být v tuhle dobu zakotvena na dně. Za patnáct hodin vás začneme dopravovat dolů. Mezitím máme ještě dost co dělat.“

„Stůjte klidně, doktore Johnstone.“ Norman stál nahý a cítil, jak se mu do paží nad lokty zakously dvě kovové svorky. „Ještě chvílku ... stačí. Teď můžete do nádrže.“

Mladý vojenský zdravotník odstoupil a Norman vyšplhal po chůdcích ke kovové nádrži. Byla po okraj plná vody. Když se do ní ponořil, vyšpláchla voda přes okraje.

„K čemu je to všechno dobré?“ zeptal se Norman.

„Promiňte, doktore Johnstone, ale kdybyste se mohl úplně ponořit...“

„Cože?“

„Jenom na moment, pane...“

Norman se nadechl, potopil se pod vodu, znova se vynořil.

„Výborně, už můžete ven,“ řekl zdravotník a podal mu ručník.

„K čemu je to dobré?“ zeptal se znova, když šplhal dolů.

„Celkový obsah tuku v těle,“ řekl zdravotník. „Potřebujeme ho znát pro výpočet vaší satstat.“

„Mojí čeho?“

„Saturační statistiky.“ Zdravotník si maloval něco do bloku.

„A kruci,“ řekl, „jste mimo graf.“

„Jak to?“

„Cvičíte hodně, doktore Johnstone?“

„Trochu.“ Norman měl pocit, jako by se měl něčemu bránit. A ten ručník byl moc malý, aby si ho mohl omotat kolem boků. Proč jenom námořnictvo používá tak malé ručníky?

„Pijete?“

„Trochu.“ Cítil se jasně v defenzívě. O tom nebylo pochyb.

„Můžu vědět, kdy jste naposled pil alkoholický nápoj, pane?“

„Nevím. Před dvěma nebo třemi dny.“ Měl potíže vybavit si zpět-

ně, co dělal v San Diegu. Připadalo mu to tak dávno. „Proč?“

„To nic, doktore Johnstone. Máte nějaké problémy s klouby, s kyčlemi, s koleny?“

„Ne, proč?“

„Nepravidelný srdeční rytmus, slabost, mdloby?“

„Ne...“

„Posaďte se tady, prosím vás.“ Zdravotník ukázal na stoličku vedle nějakého elektronického přístroje na zdi.

„Rád bych slyšel odpovědi na pár otázek,“ řekl Norman.

„Dívejte se na tu zelenou skvrnu, nezavírejte oči...“

V obou očích ucítil prudký závan vzduchu a instinktivně mrknul. Z přístroje vyjel potištěný pruh papíru. Zdravotník ho odtrhl a podíval se na něj.

„Tohle je v pořádku, doktore Johnstone. Pojd'te prosím tudy...“

„Chtěl bych od vás pár informací,“ řekl Norman. „Chci vědět, co se to děje.“

„Já to chápu, ale musím s vámi dokončit testy, abyste se včas dostal na poradu v sedmnáct nula nula.“

Norman ležel na zádech a technici mu zabodli jehly do obou paží a další do nohy ve slabíně. Bolestí vykřikl.

„Tohle je nejhorší,“ řekl zdravotník a balil injekční stříkačky do ledu. „Přitiskněte si na to tampón, takhle...“

Na nose měl klapku a v puse náústek.

„Tady vám změříme CO₂,“ řekl zdravotník. „Vydechujte. Tak, správně. Pořádně se nadechněte a vydechujte...“

Norman vydechl. Díval se, jak se membrána nadouvá a posunuje jehlu po stupnici.

„Zkuste to znovu. Určitě to dokážete líp.“

Norman si byl jistý, že ne, ale přesto to zkusil.

Do místnosti vešel další zdravotník s listem papíru pokrytým sloupcem čísel. „To jsou jeho ZÚ,“ řekl.

První zdravotník se zamračil. „Viděl to Barnes?“

„Ano.“

„A co říkal?“

„Že je to v pořádku. Ať pokračujeme.“

„No dobře. Šéf je on.“ První zdravotník se otočil zpátky k Norma-

novi.

„Zkuste se ještě jednou pořádně nadechnout, buďte tak laskav...“

Kovová měřidla se mu dotkla brady a čela. Kolem hlavy se mu omotala míra. Teď ho měřidlo tlačilo na bradě a u ucha.

„K čemu to je?“ zeptal se Norman.

„Kvůli velikosti helmy, pane.“

„Neměl bych si spíš nějakou zkusit?“

„Tohle je standardní postup, pane.“

K večeři byly makaróny se sýrem; byly připálené. Norman je po několika soustech odstrčil.

Ve dveřích se objevil zdravotník, který ho vyšetřoval. „Porada, pane. Bude v sedmnáct nula nula.“

„Nikam nejdu,“ odsekl Norman, „dokud se něco nedozvím. Co má sakra znamenat tohle všechno, co se mnou provádíte?“

„Rutinní prohlídka, pane. Předpisy námořnictva to před sestupem do větších hloubek vyžadují.“

„A proč jsem mimo graf?“

„Prosím?“

„Říkal jste, že jsem mimo graf.“

„Aha, tohle. Jste trošku těžší, než s čím počítají tabulky.“

„A je s tím nějaký problém?“

„Ne, pane, neměl by být.“

„A ty ostatní testy, co ty ukázaly?“

„Na svůj věk a životní styl jste ve velmi dobré kondici, pane.“

„A na to, abych šel tam dolů?“ zeptal se Norman a napůl doufal, že nebude schopen sestoupit.“

„Tam dolů? Mluvil jsem s kapitánem Barnesem. Neměl by s tím být vůbec žádný problém. A teď kdybyste šel laskavě na ten brífink, pane. Tudy.“

Ostatní už seděli v zasedačce s plastikovými šálky kávy v rukou. Norman byl rád, že je vidí. Svezl se do křesla vedle Harryho. „Prokristapána, taky jsi prošel tou šílenou prohlídkou?“

„Jo,“ kývl Harry. „Včera.“

„Vrazili mi do nohy takhle dlouhou jehlu,“ řekl Norman.

„Fakt? To mě ne.“

„A musel jsi dýchat se zacpaným nosem?“

„Taky ne,“ zavrtěl hlavou Harry. „Vypadá to, že o tebe mají nějakou zvláštní péči, Normane.“

Normana napadlo totéž a vůbec se mu to nechtělo líbit. Připadal si náhle unavený.

„No tak, pánové, musíme toho hodně projít a máme na to jenom tři hodiny,“ řekl rázný muž, který hned, jak vstoupil do místnosti, zhasl světla.

Norman si ho ani nestačil pořádně prohlédnout. Teď to byl jen hlas ve tmě. „Jak víte, parciální tlaky ve směsích plynů se řídí Daltonovým zákonem. V algebraické formě vypadá takto...“

Na obrazovce se rozsvítil první vzorec.

$$p_d = p_{\text{celk}} \times V_d/V_{\text{celk}}$$

„Teď si ukážeme, jak se provádí výpočet parciálních tlaků v praxi. Nejběžnější způsob, kterého používáme...“

Pro Normana to byla jen slova, kterým nerozuměl. Snažil se dávat pozor, ale jak se rozsvěcoval jeden graf za druhým a monotónní hlas nepřestával hovořit, ztěžkla mu víčka a on usnul.

„-sestoupíte na dno v ponorce. Ve stanici budete natlakováni na 33 atmosfér. V tu chvíli přejdete na speciální směs plynů, protože nad osmnáct atmosfér není možné dýchat pozemskou atmosféru-“

Norman přestal poslouchat. Tyhle technické detaily ho leda naplňovaly hrůzou. Znovu usnul. Kdykoli se probudil, školení stále pokračovalo.

„- protože toxicita kyslíku se projevuje jedině tehdy, když CO_2 překračuje dlouhodobě sedm-

„- dusíková narkóza, při níž se dusík chová jako anestetikum, se v této směsi projeví, pokud parciální tlak přesáhne 1,5 atmosfér-“

„-dáváme obvykle přednost, ale vy budete pracovat v polouzavřeném okruhu s nucenými výkyvy od 608 do 760 milimetrů-“

Znovu usnul.

Když to skončilo, vraceli se do svých kajut. „Přišel jsem o něco?“ zeptal se Norman.

„Celkem o nic,“ pokrčil rameny Harry. „Jenom o spoustu fyziky.“

Ve své malé šedé kajutě vlezl Norman do postele. Fosforeskující číselník hodin na stěně ukazoval 2300. Chvilku mu trvalo, než si uvě-

domil, že to je jedenáct večer. Za devět hodin, pomyslel si, začneme sestupovat.

Pak usnul.

SESTUP

Ponorka *Charon V* se v jasném ranním světle pohupovala ve vlnách na pontonové plošině. Byla ostře žlutá a vypadala jako dětská hračka do vany pohozená na hromadě plechovek od oleje.

Normana k ní dovezl gumový motorový člun Zodiac. Vyšplhal se na plošinu, potřásl si rukou s pilotem, kterému mohlo být nejvýš osmáct. Mladší než jeho syn Tim, napadlo Normana.

„Připraven, pane?“ zeptal se pilot.

„Samozřejmě,“ odpověděl Norman. Připravenější už asi nebude. Takhle zblízka už ponorka nevypadala jako hračka. Byla ohromně masivní a silná. Měla jediné okno z vypouklého akrylu, které přidržovaly západky velké jako Normanova pěst.

Jedné z nich se nedůvěřivě dotkl.

Pilot se usmál. „Chcete si pro jistotu kopnout do pneumatik?“

„Ne, věřím vám.“

„Tadyhle je žebřík, pane.“

Norman vyšplhal po úzkých příčlích na vršek ponorky a uviděl malý kruhový příklop. Byl otevřený, ale Norman přesto zaváhal.

„Sedněte si na okraj,“ poradil mu pilot, „strčte dovnitř nohy a pak se spusťte. Možná budete muset trochu nahrbit ramena a zatáhnout... To je ono, pane.“ Norman se protáhl úzkým průlezem do nitra ponorky, která byla tak nízká, že se nemohl postavit. Kam se podíval, byla ponorka nacpaná ciferníky a přístroji. Ted byl už vevnitř. Krčil se v koutě a široce se usmíval jako dítě. „Není to fantazie?“

Norman mu záviděl jeho bezstarostné nadšení; sám si připadal stísněný a trochu nervózní. Nad nimi pilot zabouchl těžký příklop, seskočil dolů a zasedl k řízení. „Připraveni?“

Kývli.

„Omlouvám se za ten výhled,“ ohlédl se pilot přes rameno. „Většinu cesty se mi asi budete muset koukat na záda. Tak startujem. Bude vám vyhovovat Mozart?“ Stiskl knoflík magnetofonu. „Na dno to bude trvat třináct minut. Muzika nám to aspoň trochu zpříjemní. Jestli nemáte rádi Mozarta, můžu pustit něco jiného.“

„Mně Mozart vyhovuje,“ řekl Norman.

„Mozart je báječný,“ kývl Ted. „Povznášejí.“

„No výborně.“ Ponorka zahučela. Z rádia se ozvaly skřehotavé zvuky. Pilot tiše hovořil do mikrofону. V okénku se objevil potápěč s kyslíkovým přístrojem a zamával. Pilot zamávání opětoval.

Ozvalo se šplouchnutí a pak hluboký dunivý zvuk. Sestup začal.

„Jak vidíte, jde s námi pod vodu celý ponton,“ vysvětloval pilot. „Ponorka není na hladině stabilní, takže pro cesty nahoru a dolů potřebujeme plošinu. Opustíme ji asi tak ve třiceti metrech.“

Okénkem viděli potápěče, stojícího na plošině. Voda mu teď dosahovala asi k ramenům. Pak voda zalila okénko.

Z potápěčova dýchacího přístroje se vyvalily bubliny.

„Jsme pod hladinou,“ řekl pilot. Pohnul záklopkami nad svou hlavou a ozvalo se syčení vzduchu, až překvapivě hlasité.

Pak znovu bublání. Světlo, které do ponorky pronikalo okénkem, bylo nádherně modré.

„To je krása,“ řekl Ted.

„Ted' opustíme plošinu,“ upozornil je pilot. Motory zahučely a ponorka se pohnula vpřed. Potápěč zmizel za nimi. Okénkem teď nebylo vidět nic než modrá voda. Pilot řekl něco do rádia a zesílil Mozarta.

„Udělejte si pohodlí, pánové,“ řekl. „Sestupujeme rychlostí pětadvacet metrů za minutu.“

Norman slyšel hučení elektromotorů, ale necítil přitom žádný pohyb. Jen se čím dál víc stmívalo.

„Víš,“ oslovil ho Ted, „máme v podstatě strašné štěstí, že se to stalo tady. Většina Tichého oceánu je tak hluboká, že bychom se tam osobně nikdy nemohli podívat.“ Vysvětlil mu, že obrovský Tichý oceán, který pokrývá téměř polovinu povrchu Země, má průměrnou hloubku tři kilometry. „Je jenom pár oblastí, kde je to míň. Jedno z nich je relativně malý trojúhelník mezi Samoou, Novým Zélandem, Austrálií a Novou Guineou, což je vlastně ohromná podmořská plošina, něco jako americký Západ, jen s tím rozdílem, že tahle je v průmě-

ru asi šest set metrů pod mořem. No a tam právě sestupujeme, na tuhle-
tu pláš.“

Ted mluvil rychle. Je nervózní? Norman to nedokázal určit: cítil, jak jemu samému bije srdce. Venku teď byla tma; přístroje zeleně zářily. Pilot rozsvítil v ponorce červené osvětlení.

Sestup pokračoval. „Sto dvacet metrů.“ Ponorka se zakymácela a pak se lehce rozběhla vpřed. „Tohle je řeka.“

„Jaká řeka?“ zeptal se Norman.

„Jsme v proudu vody s odlišnou teplotou a salinitou; chová se jako řeka uprostřed oceánu. Už tradičně tady na chvíli stavíme. Ponorka se dostane do proudu a trochu nás povoží.“

„Aha,“ řekl Ted a sáhl do kapsy. Vytáhl z ní desetidolarovou bankovku a podal ji pilotovi.

Norman se na Teda tázavě podíval.

„To ti neřekli? Stará tradice. Když sestupuješ, dáš pilotovi nějaké peníze. Pro štěstí, víš?“

„No, trochu štěstí by nezaškodilo,“ zabručel Norman.

Přebral se v kapsách, našel pětidolarovku, pak si to rozmyslel a vytáhl místo ní dvacítku.

„Díky, pánové, a ať se vám ten pobyt dole vydaří,“ řekl pilot.

Elektromotory znova naskočily.

Sestup pokračoval. Voda byla tmavá.

„Sto padesát metrů,“ ohlásil pilot. „Jsme na půl cesty.“

V ponorce to hlasitě zaskřípalo a pak se ozvalo několik malých výbuchů. Normana to polekalo.

„Normální vyrovnávání tlaku,“ uklidnil ho pilot. „Všechno je v pořádku.“

„Mhm,“ kývl Norman. Otřel si z čela pot rukávem. Ponorka mu teď připadala mnohem menší, jako kdyby se stěny k sobě přibližovaly.

„Jestli si to dobře pamatuju,“ podotkl Ted, „téhle oblasti Pacifiku se říká pánev Lau, je to tak?“

„Ano, pánev Lau, správně.“

„Je to plošina mezi dvěma podmořskými příkopy, Tongajským na východě a Lauským nebo Jihofidžijským na západě.“

„Správně, doktore Fieldingu.“

Norman mrknul na přístroje. Pokrývala je vlhkost. Pilot je musel čas od času otřít hadříkem, když se na ně chtěl podívat. Copak do ponorky teče? Ne, to je jenom kondenzace, uvědomil si. V ponorce se

ochlazovalo.

Klid, řekl si.

„Dvě stě padesát metrů,“ oznámil pilot.

Venku už byla úplná tma.

„Je to strašně vzrušující,“ řekl Ted. „Už jsi někdy něco takového zažil, Normane?“

„Ne,“ odpověděl Norman.

„Ani já ne,“ řekl Ted. „Je to věc!“

Norman si jen přál, aby Ted konečně mlčel.

„Víš,“ ozval se zase Ted, „až otevřeme tu mimozemskou raketu a dojde k prvnímu kontaktu s jinou formou života, to přece bude obrovský okamžik v historii lidí, v historii Země. Přemýšlel jsem, co bychom tak měli říct.“

„Říct?“

„No, přece, jakou větu. Stojíme na prahu rakety, kamera vrčí...“

„Bude tam kamera?“

„Jsem si jistý, že se bude dokumentovat na všechny způsoby. A je to tak ostatně správně. No, takže budeme muset něco říct, nějakou pamětihodnou větu. Napadlo mě: Toto je monumentální moment v historii lidstva.“

„Monumentální moment?“ opakoval Norman a zamračil se.

„Máš pravdu,“ řekl Ted. „To moc nezní, co? Tak co třeba Mezník v historii lidstva?“

Norman zavrtěl hlavou.

„A co Křižovatka ve vývoji lidského druhu?“

„Může mít vývoj křižovatky?“

„A proč ne?“ zeptal se Ted.

„No, na křižovatce se křižují dvě cesty. A je vývoj cesta? Já bych řekl, že ne. Nikdo ho neřídí.“

„Bereš to moc doslova.“

„Zaznamenali jsme dno,“ ohlásil pilot. „Dvě stě sedmdesát metrů.“ Sestup se zpomalil. Slyšeli přerušované pískání sonaru.

Ted řekl: „Co takhle – Překračujeme nový práh v historii lidského druhu?“

„Hm. A myslíš, že to bude?“

„Bude co?“

„Nový práh.“

„A proč by nebyl?“ zeptal se Ted.

„Co když to otevřeme a uvnitř bude jen hromada rezavého šrotu a vůbec nic cenného nebo přínosného?“

„Dobrá připomínka,“ kývl Ted.

„Dvě stě devadesát metrů. Zapínám vnější reflektory,“ řekl pilot.

Okénkem viděli nějaké bílé skvrny. Pilot jim vysvětlil, že jsou to rozptýlené částičky usazenin.

„Vizuální kontakt. Máme dno.“

„No to musíme vidět!“ vykřikl Ted. Pilot se poslušně naklonil ke straně a oni se podívali ven.

Norman viděl plochou, mrtvou, hnědou plochu, která se táhla všude, kam dosahoval proud světla z reflektorů. Dál byla tma.

„Moc toho tady k vidění není,“ podotkl pilot.

„Překvapivě mrtvo,“ řekl Ted bez stopy zklamání v hlase.

„Byl bych čekal víc života.“

„Ono je tu dost zima. Teplota vody je, moment, dva stupně Cel-sia.“

„Skoro na bodu mrazu,“ řekl Ted.

„Ano. Počkejte, zkusíme najít váš nový domov.“

Motory zaduněly. Zvířená blátivá usazenina zakryla výhled. Ponorka se otočila a pomalu vyrazila po dně. Několik minut viděli jen stále stejnou hnědou pláň.

Pak světla. „Jsme tady.“

Velká skupina světél, uspořádaných do obdélníku.

„To je světelný rošt,“ řekl pilot.

Ponorka se vznesla nad osvětlenou síť, která se táhla téměř kilometr daleko. Průzorem viděli potápěče, kteří stáli na dně a něco uvnitř sítě dělali. Potápěči ponorce zamávali.

Pilot stiskl dětský klaksónek.

„To uslyší?“

„Samozřejmě. Voda báječně vede.“

„Panebože,“ řekl Ted.

Přímo před nimi se ze dna ostře zvedalo titanové křídlo. Norman byl naprosto nepřipraven na takové rozměry; když ponorka uhnula vlevo, křídlo docela zakrylo výhled téměř na minutu. Kov byl matně šedý a kromě pár bílých skvrn korálů naprosto neporušený.

„Ani stopa po rzi,“ upozornil Ted.

„Ano, pane. Všichni si toho všimli,“ odpověděl pilot. „Říkají, že je to proto, že je to slitina kovu s plastem, ale moc jistí si tím nejsou.“

Křídlo zmizelo za zádí. Ponorka opět zatočila. Přímou před nimi se objevila další světla, tentokrát ve svislých řadách.

Norman viděl veliký jasně žlutý ocelový válec se zářícími okénky. Vedle něj byla nízká kovová kupole.

„Na levoboku je HS-7, kde bydlí potápěči,“ řekl pilot. „Je čistě účelová. Vy budete bydlet v HS-8 a ta je mnohem hezčí, to mi věřte.“

Zahnul doprava a po chvilce tmy uviděli další světla. Jak se blížili, napočítal Norman pět různých navzájem propojených válců, svislých i vodorovných.

„Tak jsme tady. HS-8, váš dočasný domov,“ ohlásil pilot. „Za minutku přistaneme.“

Zaskřípal kov o kov; ponorkou otřásl náraz a motory umlkly. Ticho. Syčení vzduchu. Pilot se vyškrábal k příklopu, otevřel ho a dovnitř vnikl překvapivě chladný vzduch.

„Je otevřeno, pánové,“ řekl pilot a ustoupil.

Norman se podíval vzhůru. Uviděl nad sebou několik červených světél. Vyšplhal se z ponorky do kulatého ocelového válce o průměru asi dva a půl metru. Všude kolem byla na stěnách madla. Kromě nich tu byla už jen úzká kovová lavice a nahoře žířící teploměry, i když ty, jak se zdálo, moc účinné nebyly.

Ted se také vyšplhal ven a usedl na lavici proti němu. Byli tak blízko, že se dotýkali koleny. Pod nohama jim pilot zavřel poklop. Dívali se, jak se kolo otáčí. Uslyšeli kovové cvaknutí, jak se ponorka odpoutala, a pak bzučení motorů, když odplouvala.

Pak nic.

„Co bude teď?“ zeptal se Norman.

„Natlakují nás,“ odpověděl Ted. „A převedou nás na héliovou atmosféru. Tady dole nemůžeme dýchat vzduch.“

„Proč ne?“ zeptal se Norman. Při pohledu na chladné, ocelové stěny si přál, aby byl neprospal tu poslední radu.

„Protože,“ vysvětloval Ted, „zemská atmosféra je v podstatě smrtelná. Obvykle si to neuvědomujeme, ale kyslík je silně korozivní. Patří do stejné skupiny prvků jako chlór a fluor – a kyselina fluorovodíková je nejžiravější známá kyselina.“

Kyslík, který na zemi nejvýš způsobí, že nakousnuté jablko zhnědne nebo železo zrezaví, může být pro lidské tělo neuvěřitelně destruktivní, pokud je ho moc. Kyslík pod větším tlakem je jedovatý –

smrtelně. Takže tady se snižuje podíl kyslíku, který dýcháš. Nahoře dýcháš jedenadvacet procent kyslíku. Tady dole jen dvě. Ale neuvědomíš si vůbec rozdíl–“

Hlas z ampliónu řekl: „Začínáme vás tlakovat.“

„Kdo je to?“ zeptal se Norman.

„Barnes,“ řekl hlas, ale vůbec to neznělo jako Barnes. Hlas byl skřípavý a umělý.

„To dělá ten amplión,“ řekl Ted a pak se zasmál. Jeho hlas byl teď znatelně vyšší. „To je tím héliem, Normane. Tlakuji nás héliem.“

„Mluvíš jako kačer Donald,“ podotkl Norman a pak se taky zasmál. I jeho vlastní hlas zněl kvákavě, jako hlasy postaviček z kreslených filmů.

„Mluv za sebe, Mickey,“ zakváká Ted. „Ti titítě tíbrných tíka-těk,“ řekl Norman. Oba se smáli, když slyšeli své hlasy.

„Nechte toho, vy dva,“ řekl Barnes do interkomu. „Tohle jsou vážné věci.“

„Rozkaz, kapitáne,“ řekl Ted, ale jeho hlas byl už teď tak tenký, že mu skoro nebylo rozumět. Oba se znovu rozesmáli a jejich hlásky vibrovaly v kovovém válci jako hlásky školaček.

Vinou hélia zněl jejich smích vysoko a pištivě. Ale hélium mělo ještě jeden efekt.

„Je vám zima, mládenci?“ zeptal se Barnes.

Skutečně jim bylo čím dál chladněji. Norman viděl, jak se Ted chvěje, a cítil husí kůži, která jemu samotnému naskakovala na nohou. Měli pocit, jako by jim po tělech zavál chladný vítr – jenže žádný vítr nefoukal. Lehké hélium zvýšilo vypařování a ochlazovalo je.

Ted něco řekl, ale Norman už mu nerozuměl, i když seděl přímo proti němu. Tedův hlas byl teď tak vysoký, že se z něj stalo nerozlišitelné kníkaní.

„Zní to, jako by tam seděl párek krys,“ řekl Barnes s uspokojením.

Ted zakoulel očima k ampliónu a něco zapištl.

„Jestli chcete mluvit, vezměte si mluvítko,“ řekl Barnes. „Máte je ve schránce pod sedadlem.“

Norman našel kovovou schránku a otevřel ji. Kov hlasitě zavrzal, jako když zaskřípe křída po tabuli. Všechny zvuky v přechodové komoře byly mnohem vyšší než obvykle. Ve schránce našel dva černé plastické polštářky s tkanicemi.

„Jen si je navlékněte přes hlavu. Polštářek si dejte dolů na krk.“

„Dobře,“ řekl Ted a překvapením zamrkal. Jeho hlas zněl trochu hrubě, ale jinak normálně.

„Ty věci musejí měnit frekvenci hlasivek,“ řekl Norman.

„Proč vy, mládenci, nikdy nedáváte na poradách pozor?“ ozval se Barnes. „Je to přesně tak. Dokud budete tady dole, musíte mluvítko pořád nosit. Nebo aspoň pokud budete chtít, aby vám někdo rozuměl. Je vám ještě zima?“

„Je,“ řekl Ted.

„No, vydržte, už máte skoro plný tlak.“

Pak se ozvalo další zasyčení a postranní dveře se otevřely. Stál v nich Barnes a přes ruku držel světlé obleky. „Vítejte na HS-8,“ řekl.

HS-8

„Jste poslední,“ řekl Barnes. „Máme čas právě tak na krátkou prohlídku stanice, než otevřeme raketu.“

„Jste už připraveni ji otevřít?“ zeptal se Ted. „To je báječné. Zrovna jsem o tom mluvil s Normanem. Takový veliký okamžik, první kontakt s mimozemským životem – měli bychom si asi připravit krátkou řeč, kterou proneseme v okamžiku otevření.“

„Na to je dost času,“ řekl Barnes a vrhl na Teda zvláštní pohled. „Nejdřív vám ukážu stanici. Tudy.“

Vysvětlil jim, že HS-8 se skládá z pěti velkých válců označených A až E. „A je vchod a přechodová komora. V něm jsme teď.“ Vedl je do přilehlé šatny. Visely tu schlíple těžké potápěčské oděvy a u nich žluté přilby futuristického tvaru, jaké Norman viděl na potápěčích. Zaklepal na jednu z nich. Byla plastická a překvapivě lehká.

Na jedné z nich uviděl napsáno „JOHNSON“.

„Tohle budeme nosit?“

„Přesně tak,“ odpověděl Barnes.

„Takže se předpokládá, že půjdeme ven?“ zeptal se Norman poplašeně.

„Časem ano. Ale s tím si teď nedělejte starosti. Ještě je vám zima?“

Byla. Barnes jim řekl, aby si oblékli těsně přiléhající kombinézy z

přilnavého modrého polyesteru. Ted se zamračil.

„Nebudeme vypadat trochu jako šašci?“

„Poslední móda to možná není,“ odsekl Barnes, „ale nebudete v nich v téhle héliové atmosféře ztrácet tělesné teplo.“

„Ta barva není moc lichotivá,“ nebyl spokojen Ted.

„Barvu vzal čert,“ odpověděl Barnes. Podal jim lehké vesty.

Norman ucítil v jedné kapse něco těžkého a vyndal odtud baterii.

„Vesty jsou elektricky vyhřívané,“ vysvětlil Barnes. „Něco jako elektrická příkrývka. Pod těmi budete ostatně spát. Pojdte za mnou.“

Pokračovali do válce B, kde byla energetická zařízení a životně důležité systémy. Na první pohled to vypadalo jako obrovská kotelna – různobarevné trubky, spousta technických zařízení. „Tady vyrábíme všechnu energii, teplo a vzduch,“ řekl Barnes. „Regenerační jednotka uzavřeného cyklu, 240/110. Kyslíkovodíkové palivové články. Monitory PS. Kapalinový procesor, běží na stříbrozinkové baterie. A tohle je četařka Fletcherová. Teeny Fletcherová.“ Norman viděl mohutnou postavu, která se vzadu mezi trubkami oháněla velikým francouzským klíčem. Postava se otočila; Alice Fletcherová se na ně zazubila a zamávala špinavou rukou.

„Vypadá to, že ví, co dělá,“ řekl uznale Ted.

„To tedy ví,“ potvrdil Barnes. „Ale všechny hlavní systémy jsou zálohované. Fletcherová je jen záloha navíc. Ostatně uvidíte, že celá stanice se řídí sama.“

Připjal jim na kombinézy těžkou plochou krabičku. „Tohle pořád noste, i když je to jen pro jistotu: Kdyby životně důležité podmínky klesly pod optimum, automaticky se tady zapne alarm. Ale k tomu nedojde. V každé místnosti stanice jsou senzory. Zvyknete si brzo, že se vaše okolí soustavně přizpůsobuje vaší přítomnosti. Světla se budou sama rozsvěcet a zhasínat, teploměry zapínat a vypínat a větráky začnou syčet, když se k nim přiblížíte. Je to všechno automatika, nevímejte si toho. Každý důležitý systém je znásobený. Můžeme přijít o energii, o vzduch, o vodu, a přesto se nám ještě sto třicet hodin nemůže nic stát.“

Sto třicet hodin se Normanovi nezdálo příliš dlouho. Rychle v duchu počítal: pět dní. Ale pět dní stejně není dlouho.

Přešli do dalšího válce, kde se automaticky rozsvítilo, když vešli. Ve válci C byly obytné prostory: ložnice, toalety, sprchy („horké vody, co hrdlo ráčí, uvidíte“). Barnes je pyšně prováděl, jako kdyby byli v

hotelu.

Obytné prostory byly důkladně izolované. Na podlaze koberce, stěny a strop polstrované; všechny místnosti vypadaly jako přecpaný gauč. Ale přes jasné barvy a zřejmou péči, která byla vybavení věnována, to tady Normanovi stejně připadalo stísněné a neútulné. Okénka byla malá a za nimi bylo vidět jen tmavý oceán. A všude, kde končilo polstrování, bylo vidět těžké ocelové pláty a západky, které jim neustále připomínaly, kde to vlastně jsou. Cítil se jako uvnitř obrovských železných plic – a napadlo ho, že to vlastně není ani tak daleko od pravdy. Protáhli se úzkým průlezem do válce D: byla tu malá laboratoř o dvou patrech. V horním byly mikroskopy a pracovní stoly, v dolním kompaktní elektronická jednotka.

„Tohle je Tina Chanová,“ představil jim Barnes klidnou a tichou ženu. Potřásli si rukama. Normanovi připadalo, že Tina Chanová je až nepřírozeně klidná; pak si uvědomil, že patří k těm lidem, kteří téměř nemrkají.

„K Tině se chovejte slušně,“ řekl Barnes. „Je to naše jediné spojení s vnějším světem – má na starosti komsysy a taky senzory. A když se to tak vezme, vlastně všechnu elektroniku.“

Tina Chanová seděla mezi nejmasivnějšími monitory, jaké Norman kdy viděl. Barnes vysvětlil, že některým přístrojům nedělá dobře heliová atmosféra – třeba právě televizním elektronkám. V počátcích delších podmořských pobytů se musely denně vyměňovat. Teď byly umně zakryty a chráněny a proto byly tak veliké.

Vedle Chanové stála další žena, Jane Edmundsová, kterou Barnes představil jako archivářku stanice.

„Co to tady znamená, archivářka?“ zeptal se jí Ted.

„Desátník, specialista první třídy, sběr dat, pane,“ odpověděla formálně. Jane Edmundsová nosila brýle a stála strnule. Normanovi připomínala knihovnici.

„Sběr dat...“ opakoval Ted.

„Mám za úkol shromažďovat všechny digitální záznamy, vizuální materiály a videokazety, pane. Každý okamžik této historické chvíle bude zaznamenán a já vedu o všem podrobné záznamy.“ Normana napadlo: Ona to je knihovnice.

„Výborně,“ usmál se Ted. „To rád slyším. Film nebo pásek?“

„Pásek, pane.“

„Videokameru už jsem párkrát v ruce měl,“ řekl Ted s úsměvem.

„Na co natáčíte, na půlpalec nebo na tři čtvrtě?“

„Používáme digitální snímač ekvivalentní dvěma tisícům pixelů na řádek, každý pixel může nést informaci v dvanáctitónové škále šedi.“

„Aha,“ řekl Ted.

„Je to o něco lepší než ty komerční systémy, které asi znáte.“

„Aha,“ opakoval Ted. Ale rychle se vzpamatoval a ještě chvíli si s Edmundsovou povídal o technických otázkách.

„Ted se strašně zajímá o to, jak to tu všechno budeme natáčet,“ podotkl Barnes rozmrzele.

„Vypadá to tak.“ Norman přemýšlel, proč to Barnesovi dělá starosti. Bojí se o obrazový záznam? Nebo si myslí, že se Ted pokusí strhnout všechnu pozornost na sebe? Obává se Barnes, že to přestane vypadat jako vojenská operace?

„Ne, světla venku jsou stopadesátiwattové halogeny,“ říkala právě Edmundsová. „Citlivost pásku je ekvivalentní půl miliónu ASA, takže to stačí. Problém je spíš zpětný rozptyl. Víte, světlo odražené od nečistot ve vodě. S tím pořád bojujeme.“

Norman řekl: „Koukám, že celý váš pomocný tým jsou ženy.“

„Ano,“ řekl Barnes. „Všechny výzkumy hloubkového potápění ukazují, že pro podmořské operace jsou ženy vhodnější. Jsou fyzicky drobnější, spotřebovávají méně vzduchu a výživných látek, mají lepší socializační schopnosti, fyziologicky jsou houževnatější a mají větší odolnost. Námořnictvo už dlouhou dobu ví, že vlastně celé posádky ponorek by se měly skládat jenom z žen.“ Zasmál se. „Ale zkuste to prosadit.“ Podíval se na hodinky. „Musíme jít. Tede?“

Šli dál. Poslední válec, označovaný E, byl prostornější než ostatní. Byly tam časopisy, televize, velká hala. Ve spodním patře účelná jídelna a kuchyň. Plavčík Rose Levyová byla žena se zarudlou tváří a jižanským přízvukem, která stála pod obrovskou digestoří. Zeptala se Normana, jestli má nějaký oblíbený moučník.

„Moučník?“

„Ano, doktore Johnstone. Snažím se každému udělat takový moučník, jaký má rád, když to jde. A co vy, vy máte nějaký oblíbený, doktore Fieldingu?“

„Linecký koláč,“ řekl Ted. „Miluju linecký koláč.“

„Ten vám můžu udělat,“ řekla Levyová se spokojeným úsměvem. „Ale vy jste mi ještě neodpověděl, doktore Johnstone.“

„Piškot s jahodami.“

„To bude jednoduché. V poslední dodávce přišly moc pěkné novozélandské jahody. Co kdybych ho udělala hned dnes večer?“

„Proč ne, Rose,“ řekl Barnes srdečně.

Norman vyhlédl z tmavého okénka. Z válce D viděl pravoúhlý svítící rošt, který pokrýval velkou část dna kolem tři čtvrtě kilometru dlouhé kosmické lodi, pochované pod nánosy korálů. Po osvětleném dně se pohybovali potápěči, zářící jako světlušky.

„Po jahodách dostávám kopřivku,“ řekl Ted.

„Můžu pro vás udělat ten piškot s borůvkami,“ řekla Levyová okamžitě.

„A se šlehačkou?“ olízl se Ted.

„No...“

„Nemůžete mít všechno,“ řekl Barnes. „A jedna z věcí, které nemůžete mít za tlaku třicet atmosfér a v héliovém prostředí, je šlehačka. Neušlehá se. Jdeme dál.“

Beth a Harry čekali v malé, polstrované zasedačce přímo nad jídelnou. Oba měli na sobě kombinézy a vyhřívané vesty. Když vešli do dveří, Harry zavrtěl hlavou. „Jak se vám líbí naše polstrovaná cela?“ zeptal se. Šťouchnul do izolace na stěně. „Připadá mi, že žiju ve vagíně.“

Beth se zeptala: „Tobě se nelíbí vrátit se do dělohy, Harry?“

„Ne,“ odsekl Harry. „Tam už jsem byl. Jednou to stačilo.“

„Tyhle kombinézy jsou nemožné,“ podotkl Ted a zatahal za modrý polyester.

„Hezky ti v ní vynikne břicho,“ rýpl si Harry.

„No tak,“ ozval se Barnes.

„Pár flitrů a spletou si tě s Elvisem Presleym,“ řekl Harry.

„Elvis Presley je po smrti.“

„Tak to máš šanci ty,“ měl poslední slovo Harry.

Norman se rozhlédl. „Kde je Levine?“

„Levine to nezvládl,“ řekl Barnes úsečně. „Při sestupu dostal v ponorce takovou klaustrofobii, že ho museli odvézt zpátky. To se stává.“

„Takže jsme bez podmořského biologa?“

„Poradíme si bez něj.“

„Ta kombinéza mi jde strašně na nervy,“ řekl Ted. „Strašně.“

„Beth v ní vypadá dobře.“

„Jo, Beth ano.“

„A je tu taky vlhko,“ stěžoval si dál Ted. „To je tu takhle pořád?“

Norman si už všiml, že tu jsou problémy s vlhkostí. Ať se dotkl čehokoli, bylo to chladné, kluzké a mírně zvlhlé. Barnes je varoval před nebezpečím infekcí a drobných nachlazení a rozdál jim všem lahvičky ušních kapek a desinfekčních roztoků.

„Měl jsem dojem, že jste říkal, že ta vaše technologie zvládne všechno,“ řekl Harry.

„To taky ano,“ nedal se Barnes. „Věřte mi, ve srovnání s tím, jak vypadaly takovéhle stanice před deseti lety, je tohle komfort.“

„Před deseti lety,“ připomněl mu Harry, „se takovéhle stanice přestaly stavět, protože v nich lidé umírali jako mouchy.“

Barnes se zamračil. „Jedna nehoda.“

„Ty nehody byly dvě,“ opravil ho Harry. „Celkem to odnesli čtyři lidé.“

„To byly zvláštní okolnosti,“ odpověděl Barnes. „A ani technologie, ani posádky neměly nic společného s vojenským námořnictvem.“

„To je skvělé,“ řekl Harry ironicky. „Jak jste říkal, že tu budeme dlouho?“

„Nejvýš dvaasedmdesát hodin,“ odpověděl Barnes.

„Jste si tím jistý?“

„Na to jsou předpisy,“ řekl Barnes.

„Proč?“ znepokojeně se zeptal Norman.

Barnes zavrtěl hlavou. „U vojenských předpisů se nikdy neptejte proč.“

V interkomu to cvaklo a Tina Chanová řekla: „Kapitáne, máme signál od potápěčů. Montují přechodovou komoru. Do otevření zbývá pár minut.“

Nálada v místnosti se znatelně změnila; vzrušení bylo téměř hmatatelné. Ted si zamnul ruce. „Uvědomujete si, doufám, že jsme tu kosmickou loď ještě ani neotevřeli a už jsme udělali objev ohromné důležitosti?“

„A jaký?“ zeptal se Norman.

„Odstřelili jsme definitivně hypotézu jedinečného jevu,“ řekl Ted a úkosem se podíval na Beth.

„Hypotézu jedinečného jevu?“ opakoval Barnes.

Beth řekla: „Naráží na fakt, že fyzici a chemici většinou věří na

existenci inteligentního mimozemského života, kdežto biologové spíš ne. Mnoho biologů má pocit, že ve vývoji inteligentního života na Zemi bylo tolik divných kroků, že to představuje jedinečnou událost v celém vesmíru, která se už patrně nikde nebude opakovat.“

„Copak intelligence nebude spíš vznikat znova a znova?“ zeptal se Barnes.

„Ona i na Zemi sotva vznikla,“ řekla Beth. „Země je 4,5 miliardy let stará, a jednobuněčný život se na ní objevil před 3,9 miliardami let, což je z geologického pohledu prakticky okamžitě. Ale ten život zůstal jednobuněčný celé následující tři miliardy let. Potom v kambriu, asi před šesti sty milióny let, nastala najednou exploze složitějších forem života. Během sto miliónů let byl oceán plný ryb. Pak byla osídlena souš. Potom vzduch. Ale nikdo neví, proč k té explozi došlo. A protože to na Zemi trvalo tři milióny let, je dost dobře možné, že k tomu na jiných planetách nedojde vůbec.“

A i po kambriu se řetězec událostí, které vedly ke vzniku člověka, nakonec zdá tak jedinečný, tak náhodný, že se biologové obávají, že k němu vůbec nemuselo dojít. Vezměte si jenom ten fakt, že kdyby dinosaurů nezmizeli z povrchu zemského před pětadesáti milióny let – ať už za to může kometa nebo cokoli jiného – mohli plazi být dodnes dominantní formou života na Zemi a savci nikdy nemuseli dostat šanci k rozvoji. A bez savců by nebyli primáti, bez primátů opice a bez opic člověk... V evoluci působila spousta náhodných faktorů, spousta štěstí. Proto se biologové domnívají, že inteligentní život může být ve vesmíru jedinečným jevem, který se vyskytuje jenom na téhle planetě.“

„Jenomže,“ řekl Ted, „ted’ už víme, že to není jedinečný jev. Protože tam venku je pořádně veliká raketa.“

„Mě osobně,“ řekla Beth, „to jedinečně těší.“ Kousla se od rtu.

„Nevypadáš potěšeně,“ podotkl Norman.

„Já ti povím proč,“ řekla Beth. „Nemůžu si pomoci, ale jsem nervózní. Před deseti lety vedl Bill Jackson na Stanfordu běh víkendových seminářů o mimozemském životě. To bylo hned potom, co získal Nobelovu cenu za chemii. Rozděлил nás do dvou skupin. Jedna měla navrhnout, jakou formu bude ten mimozemský život mít, a vědecky ji dotáhnout. Druhá skupina se snažila si vykonstruovat takový život a komunikovat s ním. Jackson tomu celému předsedal přísně vědecky a nenechal nikoho, aby se dal moc unášet fantazií. Jednou jsme mu přinesli náčrtek takové mimozemské formy života a on tvrdě povídá: 'No

dobře, a kde je anus?' To byla celá jeho kritika. Jenomže spousta zvířat na zemi vůbec nemá anus.

Existuje celá spousta vyměšovacích mechanismů, které vůbec nevyžadují speciální orgány. Jackson předpokládal, že anus je nezbytný, ale on není. A teď...“ Pokrčila rameny. „Kdo ví, co najdeme?“

„No, už brzo to budeme vědět,“ řekl Ted.

Interkom znovu cvaknul. „Kapitáne Barnesi, potápěči nasadili přechodovou komoru. Robot je připraven vstoupit do kosmické lodi.“

Ted řekl: „*Jaký robot?*“

DVEŘE

„Já to tedy vůbec nepokládám za vhodné,“ řekl Ted hněvivě. „Se-stoupili jsme sem dolů jako lidé, kteří mají otevřít mimozemskou kosmickou loď. A myslím si, že bychom měli udělat to, proč jsme sem přišli. Otevřít ji. *My lidé.*“

„Nepřichází v úvahu,“ řekl rezolutně Barnes. „To nemůžeme riskovat.“

„Musíte o tom uvažovat jako o archeologickém objevu,“ argumentoval Ted. „Větším než Chichén Itzá, větším než Trója, větším než Tutanchámonova hrobka. Tohle je určitě největší archeologický objev v historii lidstva. Vážně tam chcete jako prvního poslat toho svého zatraceného robota? Kde zůstal váš smysl pro poslání lidstva?“

„Kde zůstal váš pud sebezáchovy?“ odsekl Barnes.

„Já důrazně protestuji, kapitáne Barnesi.“

„Beru na vědomí,“ obrátil se k němu Barnes zády. „Tak do toho. Tino, pusťte obraz.“

Ted začal ještě něco namítat, ale zmlknul, když se před nimi rozsvítily dva velké monitory. Na levém z nich se objevila složitá kovová konstrukce robota, přes kterou byly vidět motory a další zařízení. Robot stál před zaoblenou kovovou stěnou kosmické lodi.

Ve stěně bylo vidět dveře, které se velmi podobaly dveřím obyčejného letadla. Na druhé obrazovce byl bližší záběr dveří, který snímala kamera namontovaná přímo na robota.

„Docela se to podobá dveřím do letadla,“ podotkl Ted.

Norman se podíval na Harryho, který se záhadně usmíval. Pak se Norman otočil na Barnese. Barnes nevypadal nijak překvapeně. Ale Barnes už o těch dveřích věděl dřív, uvědomil si.

„To by mě zajímalo, jak je možná taková shoda ve tvaru dveří,“ přemýšlel nahlas Ted. „Pravděpodobnost, že je to náhoda, je astronomicky malá. Vždyť ty dveře mají tvar i velikost jako dělanou pro lidské bytosti!“

„To je pravda,“ řekl Harry.

„Je to neuvěřitelné,“ pokračoval Ted. „Naprosto neuvěřitelné.“

Harry se usmál, ale neřekl nic.

Barnes řekl: „Ted’ musíme najít nějaké ovládací zařízení.“

Kamera robota pomalu přejížděla zprava doleva po povrchu lodi a zpátky. Zastavila se na obdélníkovém panelu na levé straně dveří.

„Dokážete ten panel otevřít?“

„Pracujeme na tom.“

Rameno robota se s tichým vrčením vztáhlo k panelu. Ale bylo příliš neohrabané; sjelo po kovu a zanechalo po sobě řadu škrábanců. Panel ale zůstal zavřený.

„To je absurdní,“ řekl Ted. „Jako malé dítě.“

Rameno dál škrábalo po panelu.

„Tohle bychom měli udělat my,“ podotkl znovu Ted.

„Přísavku,“ přikázal Barnes.

Vysunulo se další rameno s gumovou přísavkou na konci.

„Aha, nejlepší přítel instalatéra,“ ohrnul nos Ted.

Dívali se, jak se přísavka přiblížila k panelu, zploštila se. Pak se panel s cvaknutím zvedl.

„Konečně!“

„Nevidím...“

Do otevřené skříňky nebylo jasně vidět. Obraz byl zamlžený, nezaostřený. Viděli jen řadu nějakých barevných okrouhlých kovových výstupků – červených, žlutých a modrých. Nad nimi byly jakési složité černobílé symboly.

„Koukejte se,“ řekl Ted, „červená, modrá, žlutá. Primární barvy. To je obrovská výhoda.“

„Proč?“ zeptal se Norman.

„Protože to napovídá, že ti mimozemšťané mají stejné smyslové vybavení jako my – že patrně vnímají vesmír stejným způsobem, vizuálně, ve stejných barvách, že využívají stejnou část elektromagnetické-

ho spektra. To obrovsky pomůže v kontaktu s nimi. A ty černobílé značky ... to musí být jejich písmo! Představte si to! Mimozemské písmo!“ Nadšeně se usmíval. „Je to grandiózní okamžik. Jsem strašně pyšný, že jsem tady.“

„Zaostřit,“ přikázal Barnes.

„Zaostřuji.“

Obraz se ještě víc rozmazal.

„Ne, na druhou stranu.“

„Ano, pane. Zaostřuji.“

Obraz se postupně měnil a zaostřoval.

„No tohle,“ zalapal po dechu Ted.

Viděli teď, že ty barevné vyvýšeniny jsou ve skutečnosti tři barevná tlačítka: žluté, červené a modré. Každé z nich mělo asi tři centimetry v průměru, jejich okraje byly rýhované.

Symboly nad tlačítka se staly pečlivě popsány nálepkami.

Zleva doprava na nich stálo: NOUZOVÝ VÝCHOD – POHOTOVOST, NOUZOVÝ VÝCHOD – ZAVŘÍT a NOUZOVÝ VÝCHOD – OTEVŘÍT.“

Anglicky.

Chvilku bylo ohromené ticho. A pak se Harry Adams začal tiše smát.

KOSMICKÁ LOĎ

„To je *anglicky*,“ řekl Ted a nespouštěl oči z obrazovky. „Je to napsáno *anglicky*.“

„Jo,“ kývl Harry. „To je.“

„Co to má znamenat?“ řekl Ted. „To má být nějaký vtip?“

„Ne,“ řekl Harry. Byl klidný a podivně nezaujatý.

„Jak může být kosmická loď tři sta let stará a přitom nést instrukce v moderní angličtině?“

„Přemýšlej o tom,“ řekl Harry.

Ted se zamračil. „Snad ... snad se ta mimozemská loď snaží působit se nám.“

„Přemýšlej ještě,“ zavrtěl hlavou Harry.

Chvilku bylo ticho. „No, jestli je tohle mimozemská kosmická loď-“

„Není to mimozemská kosmická loď,“ suše konstatoval Harry.

Znovu bylo ticho. Pak Ted sykl: „Tak co kdybys nám laskavě řekl, co to je, když jsi si sám sebou tak jistý?“

„No dobře,“ povzdechl Harry. „Je to americká kosmická loď.“

„Americká? Tři čtvrtě kilometru dlouhá? Vyrobená technologiemi, které ještě nemáme? A tři sta let pohřbená pod korálem?“

„Jistě,“ kývl Harry. „Bylo to zřejmé od samotného začátku. Je to tak, kapitáne Barnesi?“

„Brali jsme takovou možnost v úvahu,“ připustil Barnes. „Prezident o takové možnosti uvažoval.“

„Proto jste neinformovali Rusy.“

„Přesně tak.“

Ted už byl zoufalý a zuřivý. Zaťal pěsti, jako by chtěl někoho uhodit. Díval se z jednoho na druhého. „Ale jak jsi to věděl?“

„První stopa,“ začal vysvětlovat Harry, „byla samotná kosmická loď, nebo spíš stav, v jakém jsme ji našli. Není ani trochu poškozená. Je v dokonalém stavu. Ale jakákoli kosmická loď, která se zřítí do moře, se nevyhnutelně musí poškodit. I při nízkých rychlostech – řekněme tři sta kilometrů za hodinu – je hladina vody tvrdá jako beton. Ať je ta loď jak chce silná, dá se očekávat aspoň nějaké poškození po nárazu na vodu. Ale tahle žádné stopy poškození nevykazuje.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že nepřistála do vody.“

„Nerozumím. Musela sem přiletět-“

„Nepřiletěla. Dorazila sem.“

„Odkud?“

„Z budoucnosti,“ řekl Harry. „Je to nějaká pozemská kosmická loď, která byla – bude – postavena v budoucnu, cestovala nazpátek v čase a objevila se na dně našeho oceánu před pár stovkami let.“

„Proč by lidé v budoucnosti něco takového dělali?“ zakvílel Ted. Byl zřejmě nešťastný, že ho připravili o jeho mimozemskou kosmickou loď, o jeho veliký historický okamžik.

Svezl se do křesla a tupě zíral na obrazovky monitorů.

„Já nevím, proč by to lidé v budoucnosti dělali,“ řekl Harry. „Ještě jsme tam nebyli. Třeba to byla nehoda. Třeba to neměli v úmyslu.“

„No tak do toho. Otevřeme,“ řekl Barnes.

„Otevírám, pane.“

Ruka robota se pohnula k tlačítku OTEVŘÍT. Několikrát stiskla. Ozval se zvonivý zvuk, ale nestalo se nic.

„Co se děje?“ zeptal se Barnes.

„Nedokážeme zmáčknout tlačítko. Rameno je příliš velké, nevejde se tam.“

„No skvěle.“

„Mám zkusit sondu?“

„Zkuste.“

Rameno se stáhlo a k tlačítku se vysunula tenká sondážní jehla. Pomalu se pohybovala, jemně a přesně se srovnala do správné pozice, dotkla se tlačítka. Stiskla – a sklouzla.

„Zkousím to znovu, pane.“

Sonda znovu stiskla knoflík a znovu sklouzla.

„Kapitáne, povrch je příliš kluzký.“

„Zkuste to ještě.“

„Nakonec,“ řekl Ted přemýšlivě, „ona to stejně je výjimečná situace. V jistém smyslu dokonce výjimečnější než kontakt s mimozemšťany. Už dřív bylo dost jisté, že mimozemský život ve vesmíru existuje. Ale cestování časem! Přiznám se, že jako astrofyzik jsem měl svoje pochybnosti. Podle toho, co víme, to je nemožné, odporuje to zákonům fyziky. A přitom tady máme důkaz, že cestování v čase je možné – a že to náš vlastní živočišný druh v budoucnu dokáže!“

Ted se už zase usmíval, oči mu svítily. Už byl zase šťastný.

Člověk ho musí obdivovat, říkal si Norman – je neuvěřitelně nezdolný.

„Takže stojíme,“ říkal právě Ted, „na prahu prvního kontaktu s příslušníky stejného druhu z budoucnosti. Jen si pomyslete! Potkáme sami sebe z nějakého budoucího času!“

Sonda znovu stiskla, znovu neúspěšně.

„Nedokážeme to tlačítko zmáčknout, pane.“

„To vidím,“ řekl Barnes a zvedl se. „No dobře, nechte toho a odvezte ho. Tede, vypadá to, že se vám to vaše přání nakonec přece jen splní. Musíme tam dojít a otevřít to ručně. Oblékat.“

DOVNITŘ

V šatně sektoru A se Norman nasoukal do svého obleku. Tina a Edmundsová mu pomohly nasadit helmu a zaklaply vzadu západku. Cítil tíhu dýchacího přístroje na zádech, popruhy ho tlačily do ramenou. Vzduch chutnal kovově. V helmě mu zachrastilo, jak se zapjal jeho interkom.

První slova, která slyšel, byla: „A co 'Otevíráme obrovskou příležitost pro lidský druh'?“ Norman se zasmál, vděčný za to porušení napětí.

„Připadá ti to k smíchu?“ zeptal se uraženě Ted.

Norman se podíval na muže v potápěčském obleku, který měl na žluté helmě napsáno FIELDING.

„Ne,“ řekl Norman. „Jsem jen nervózní.“

„Já taky,“ přidala se Beth.

„Nic na tom není,“ uklidňoval je Barnes. „Věřte mi.“

„Jaké jsou tři největší lži v HS-8?“ řekl Harry a všichni se znovu zasmáli.

Nacpali se do malé přetlakové komory a levý vchod se uzavřel. Kolo se otáčelo. V komoře bylo tak těsně, že o sebe naráželi helmami. Barnes řekl: „No tak, jen zhluboka dýchat.“ Otevřel spodní uzávěr. Objevila se tmavá voda, ale nestoupala do komory. „Ve stanici je přetlak,“ řekl Barnes. „Hladina nestoupne. Teď se na mě dívejte a udělejte to jako já, abyste si neroztrhli oblek.“ Pod tíhou dýchacího přístroje se pohyboval těžce a neohrabaně. Skrčil se u otvoru, zachytil se postranních madel, svezl se a s tichým šplouchnutím zmizel.

Jeden po druhém seskákali na dno oceánu. Norman zalapal po dechu, jak ho sevřela téměř mrznoucí voda. Okamžitě ale uslyšel tiché hučení ventilátoru – to se aktivovalo elektrické vyhřívání v jeho obleku. Nohama se dotýkal měkkého, blátivého dna. Rozhlédl se ve tmě. Stál pod stanicí. Přímě před ním, asi sto metrů, zářil obdélníkový rošt. Barnes už rázoval vpřed, nakláněl se dopředu proti proudu, pohyboval se pomalu jako kosmonaut na měsíci.

„Není to fantastické?“

„Uklidni se, Tede,“ řekl Harry.

„Je to zvláštní, jak málo života tady je. Všimli jste si? Žádné houby, žádní mlži, ani jediná ryba. Nic než pusté hnědé dno. Asi to je jed-

no z takových těch mrtvých míst Pacifiku.“

Za Normanem se rozsvítilo jasné světlo. Jeho vlastní stín se rozběhl daleko dopředu. Obrátil se a uviděl Edmundsovou, která držela v ruce kameru a reflektor v mohutném vodovzdorném obalu.

„To všechno točíme?“

„Ano, pane.“

„Snaž se neupadnout, Normane,“ zasmála se Beth.

„Snažím se.“

Mezitím se přiblížili k roštu. Norman se při pohledu na potápěče, kteří tam pracovali, cítil líp. Po pravé straně čnělo z korálu křídlo, obrovská, hladká tmavá hmota, vedle které si připadali jako trpaslíci. Barnes je vedl okolo křídla a pak dolů tunelem vysekaným v korálu. Byl asi dvacet metrů dlouhý, úzký, osvětlený reflektory. Šli těsně za sebou. Je to jako jít do dolu, napadlo Normana.

„Tohle vysekali potápěči?“

„Přesně tak.“

Norman uviděl velikou krabici z vlnité oceli obklopenou tlakovými lahvemi.

„Před námi je přetlaková komora. Už tam skoro jsme,“ řekl Barnes. „Všichni v pořádku?“

„Zatím ano,“ odpověděl Harry.

Vstoupili do přetlakové komory a Barnes zavřel dveře. Vzduch hlasitě syčel. Norman se díval, jak voda klesá – nejdřív mu sahala k průzoru helmy, pak k pasu, ke kolenům, nakonec klesla k podlaze. Syčení ustalo a oni prošli dalšími dveřmi a zavřeli je za sebou.

Norman se podíval na kovový trup kosmické lodi. Robot byl už pryč. Připadalo mu, že stojí před normálním dopravním letadlem – vypouklá kovová plocha a odsunovací dveře. Kov byl matně šedý, což mu dodávalo zlověstného vzhledu. Norman si nemohl pomoci, aby nebyl nervózní. Ale podle toho, jak slyšel dech ostatních, nebyl sám.

„V pořádku?“ zeptal se Barnes. „Jsou tu všichni?“

„Počkejte na video, prosím,“ ozvala se Edmundsová.

„V pořádku. Čekáme.“

Všichni se seřadili vedle dveří, ale měli pořád na sobě helmy. To budou tedy obrázky, pomyslel si Norman.

Edmundsová: „Video běží.“

Ted: „Rád bych řekl pár slov.“

Harry. „Proboha, Tede. Copak toho nemůžeš ani na chvíli ne-

chat?“

Ted: „Myslím, že je to důležité.“

Harry: „No tak do toho, začni s tím svým projevem.“

Ted: „Dobrý den. Hovoří Ted Fielding. Stojíme u dveří neznámé kosmické lodi, která byla objevena-“

Barnes: „Moment, Tede. 'U dveří neznámé kosmické lodi' zní jako 'u hrobu neznámého vojína'.“

Ted: „Nelíbí se vám to?“

Barnes: „No, myslím, že to vyvolává nevhodné asociace.“

Ted: „Myslel jsem, že se vám to bude líbit.“

Beth: „*Nemůžeme to prostě vynechat?*“

Ted: „No dobře, jak si přejete.“

Harry: „Aha, tak teď pro změnu hodláš trucovat, jo?“

Ted: „Jak si přejete. Koneckonců se v téhle historické chvíli můžeme klidně obejít bez nejmenší poznámky.“

Harry: „No výborně. Tak to pojďme otevřít.“

Ted: „Domnívám se, že můj názor všichni znají. Já osobně se domnívám, že bychom měli v této chvíli zanechat aspoň krátké poselství svým potomkům.“

Harry: „No tak to svoje zatracené poselství už konečně vyslov!“

Ted: „Tak koukej se, ty hajzle jeden, už mám toho tvýho přezírání a vševědoucnosti tak akorát po krk-“

Barnes: „Zastavte kameru.“

Edmundsová: „Kamera stojí.“

Barnes: „A teď se všichni uklidníme.“

Harry: „Celá tahle ceremonie je podle mě naprosto zbytečná.“

Ted: „Není zbytečná. Naopak, je vhodná.“

Barnes: „No dobře, tak to udělám já. Zapněte kameru.“

Edmundsová: „Kamera jede.“

Barnes: „Hovoří kapitán Barnes. Chystáme se otevřít vchodové dveře. Spolu se mnou jsou tomuto historickému okamžiku přítomni Ted Fielding, Norman Johnson, Beth Halpernová a Harry Adams.“

Harry: „Proč jsem poslední?“

Barnes: „Jmenoval jsem vás zleva doprava, Harry.“

Harry: „Není to zvláštní, že jediného černocha jste jmenoval až nakonec?“

Barnes: „Harry, jmenoval jsem vás zleva doprava. Jak tady stojíme.“

Harry: „A navíc až po jediné ženě. Já jsem definitivní profesor, Beth je jen asistent.“

Beth: „Harry-“

Ted: „Víte, Hale, možná byste nás měl představit celými tituly, říci, ve kterých vědeckých institucích pracujeme-“

Harry: „Co je špatného na abecedním pořádku-“

Barnes: „Tak to by stačilo! Nechte toho! Vypnout kameru!“

Edmundsová: „Kamera stojí.“

Barnes: „Proboha.“

Odvrátil se pod skupiny a zavrtěl hlavou v přílbě. Nadzvedl kovové víčko, odkryl knoflíky a jeden z nich stiskl.

Rozsvítilo se žluté světélko PŘIPRAVENO.

„Všichni zůstanou na vnitřní atmosféře,“ přikázal Barnes.

Všichni dál dýchali ze svých dýchacích přístrojů pro případ, že plyny v kosmické lodi jsou jedovaté.

„Všichni připraveni?“

„Připraveni.“

Barnes stiskl tlačítko označené OTEVŘÍT.

Dveře se s hřmotem odsunuly ke straně, přesně jako dveře do le-tadla. Norman za nimi chvilku neviděl nic než tmu. Opatrně pokročili vpřed, posvítili si do otevřených dveří a uviděli nějaké nosníky, nějakou složitou konstrukci z kovových trubek.

„Zkontrolujte vzduch, Beth.“

Beth vytáhla sondu z malého přístroje pro rozbor plynů, který držela v ruce. Displej zazářil.

„Dusík, kyslík, stopa CO₂ a vodní pára. Ve správných poměrech. Je to dýchatelná atmosféra.“

„Kontaminace?“

„Ne.“

„No dobře. Tak jeden po druhém.“

Barnes si sundal přílbu první a nadechl se. „Vypadá v pořádku. Kovový, trochu štiplavý, ale v pořádku.“

Několikrát se zhluboka nadechl, pak kývl. Ostatní si sundali přilby a položili je na podlahu.

„To je lepší.“

„Tak jdeme?“

„Proč ne?“

Chvilka zaváhání – a pak Beth rychle vkročila dovnitř: „Dámy

napřed.“

Ostatní ji následovali. Norman se ohlédl na jejich žluté helmy ležící na podlaze. Edmundsová s kamerou u oka řekla:

„Běžte napřed, doktore Johnstone.“

Norman se obrátil a vkročil do kosmické lodi.

UVNITŘ

Stáli na vysoko zavěšeném můstku asi metr a půl širokém. Norman si posvítíl dolů: Paprsek sjel více než deseti metry temnoty, než se rozlil po dně. Okolo nich byla hustá síť podpěr a nosníků, ve tmě jen matně viditelná.

„Připadám si jako v ropné rafinérii,“ podotkla Beth. Posvítila na jedno ocelové žebro. Bylo na něm napsáno „AVR-09“. Všechny nápisy byly v angličtině.

„Většina toho, co vidíte, jsou stavební prvky,“ vysvětloval Barnes. „Protitlakové výztuže vnějšího pláště. Ohromná odolnost všemi směry. Ta loď je skutečně stavěná hodně masivně, přesně jak jsme předpokládali. Je navržena tak, aby vydržela mimořádné tlaky. Dál uvnitř je patrně druhý plášť.“

Norman si vzpomněl, že Barnes býval leteckým inženýrem.

„Nejenom to,“ řekl Harry a posvítíl na vnější plášť. „Podívejte se – vrstva olova.“

„Štít proti radiaci?“

„Určitě. Je patnáct centimetrů silná.“

„Takže loď měla vydržet pořádné dávky záření.“

„Pořádné je slabé slovo,“ kývl Harry.

V lodi byla lehká mlha a vzduch byl maličko cítit olejem. Všechny nosníky vypadaly pokryté vrstvou oleje, ale když se jich Norman dotkl, neulpěl mu na prstech. Uvědomil si, že samotný kov má nezvyklý povrch: Byl hladký a jakoby měkký, skoro gumový.

„Zajímavé,“ řekl Ted. „Nějaký nový druh materiálu. Jsme zvyklí spojovat pevnost s tvrdostí, ale tenhle kov – jestli to je kov – je pevný a měkký zároveň. Technologie od našich časů zřejmě dost pokročila.“

„Zřejmě,“ podotkl Harry.“

„No, ale je to logické,“ pokračoval Ted. „Když si představíš Ameriku před padesáti lety a porovnáš ji s dneškem, tak jedna z největších změn bude ta spousta plastových a keramických materiálů, které si tenkrát ani neuměli představit...“ Ted mluvil dál a jeho hlas se odrážel v temném, jeskyni podobném prostoru. Ale Norman zřetelně slyšel v jeho hlase napětí. Ted si píská ve tmě, pomyslel si.

Šli dál do nitra lodi. Normana z té výšky jímala závrať. Došli k místu, kde se visutý chodník rozděloval. Přes tu spoustu podpěr a trubek neviděli, kam který vede – bylo to jako jít kovovým lesem.

„Tak kudy?“

Barnes měl na zápěstí kompas, který v temnu zeleně zářil.

„Doprava.“

Šli sítí visutých lávek dalších deset minut. Postupně Norman zjišťoval, že Barnes měl pravdu: Uvnitř vnějšího válce byl ještě jeden menší, který v centrální poloze držela hustá konstrukce podpěr a nosníků. Raketa v raketě.

„Proč tu loď postavili takhle?“

„To se budeš muset zeptat jich.“

„Museli k tomu mít hodně závažné důvody,“ podotkl Barnes. „Dvojité plášť s tak silným olověným krytem už spotřebuje nějaké energie. Je dost těžké si představit motor, který by něco takového uvedl vůbec do pohybu, natož aby to létalo.“

Po třech nebo čtyřech minutách došli ke vchodu do vnitřního pláště. Vypadal přesně jako ten první.

„Nasadit dýchací přístroje?“

„Nevím. Můžeme to riskovat?“

Beth nečekala, odkryla skříňku s tlačítky, stiskla OTEVŘÍT a dveře se s rachocením odsunuly. Za nimi byla znovu tma. Vstoupili dovnitř. Norman ucítil pod nohama měkkou podlahu; posvítil si dolů na běžový koberec.

Jejich reflektorky křížovaly místnost a odhalily velký běžový řídicí pult a tři polstrovaná sedadla. Místnost byla zjevně určena lidským bytostem.

„To musí být velitelský můstek nebo pilotní kabina.“

Ale všechny monitory byly slepé. Nikde nebylo ani stopy po nějakých přístrojích. Sedadla byla prázdná. Přejížděli paprsky reflektorů tam a zpátky po místnosti.

„Vypadá to spíš jako kulisa než jako skutečnost.“

„Ale to nemůže být kulisa.“

„No ale vypadá to tak.“

Norman přešel rukou po hladkých křivkách ovládacího pultu. Měl hezký tvar a byl příjemný na dotyk. Norman jej stiskl a cítil, jak se mu pod rukou prohnul. Znovu jakoby guma.

„Další nový materiál.“

Normanova lampa odhalila pár drobností. Na jednom konci pultu byl nalepený kartotéční lístek asi sedm na dvanáct centimetrů. Na něm bylo rukou napsáno *Do toho!* Vedle stála hezká malá figurka z umělé hmoty, jakési purpurové zvířátko podobné veverce. Na podstavci měla napsáno *Líbezná Lemontina*. Kdoví, co to mělo znamenat.

„Ta sedadla jsou z kůže?“

„Vypadají tak.“

„Kde je sakra to ovládání?“

Norman pořád okukoval prázdný ovládací panel. Běžový pult náhle získal hloubku a zdálo se, že obsahuje přístroje a displeje. Všechna technika byla *uvnitř pultu*, jako optické iluze nebo nějaký druh hologramu. Norman četl nápisy nad jednotlivými přístroji: POZIČNÍ MOTOR ... HYDRAULICKÉ ZVEDÁKY ... KLUZÁK ... SÍTA...

„Zase nová technologie,“ řekl Ted. „Podobá se to tekutým krystalům, ale je to mnohem dokonalejší. Někaký druh rozvinuté optoelektroniky.“

Najednou všechny displeje rudě zazářily a ozvalo se zapípání. Norman polekaně uskočil: Ovládací pult se probudil.

„Dejte pozor!“

Místností projel blesk ostrého bílého světla, který je oslepil.

„Proboha...“

Další záblesk – a další – a pak se rozsvítila světla na stropě a zalila místnost rovnoměrným světlem. Norman viděl poplašené, vyděšené obličeje. S úlevou pomalu vydechl.

„Prokristapána...“

„Jak se to sakra stalo?“ zeptal se Barnes.

„To já,“ řekla Beth. „Zmáčkla jsem tenhle knoflík.“

„Buďte tak laskavá a přestaňte mačkat každý knoflík, který najdete,“ vyjel na ni podrážděně Barnes.

„Stálo na něm STROPNÍ SVĚTLA. Připadalo mi užitečné rozsvítit.“

„Takovéhle věci budeme napříště už dělat jenom všichni dohro-

mady,“ prohlásil pevně Barnes.

„Ale proboha, Hale-“

„Beth, buďte tak hodná a už nemačkejte žádné knoflíky.“

Všichni přecházeli po kabině, prohlíželi si panel s přístroji a sedadla. Tedy všichni až na Harryho. Ten stál strnule uprostřed místnosti, bez jediného pohybu, a pak řekl: „Vidíte někdo někde datum?“

„Žádné tu není.“

„Musí tu někde být nějaké datum,“ řekl Harry a v hlase se mu náhle ozvalo napětí. „A my ho musíme najít. Protože tohle je jasně americká kosmická loď z budoucnosti.“

„Co dělá tady?“ zeptal se Norman.

„Ať se propadnu, jestli to vím,“ pokrčil rameny Harry.

Norman se zamračil.

„Co se děje, Harry?“

„Nic.“

„Určitě?“

„Jo, určitě.“

Norman si pomyslel: Něco si vydedukoval a znepokojuje ho to. Ale nechce nám říct, co to je.

Ted řekl: „Tak takhle tedy vypadá stroj času.“

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou Barnes. „Jak já to vidím, tahle přístrojová deska vypadá, jako kdyby byla určená k létání, a tahle místnost jako pilotní kabina.“

Norman si to myslel také: Všechno, na co se podíval, mu připomínalo letadlo. Tři křesla pro pilota, druhého pilota a navigátora. Rozložení přístrojů. Tenhle stroj létal, tím si byl jistý. A přece na něm bylo něco divného...

Usedl do jednoho z křesel. Měkký materiál podobný kůži byl skoro až příliš pohodlný. Uslyšel zabublání; je uvnitř voda?

„Doufám, že nehodláš s tou plechovkou odletět,“ zasmál se Ted.

„Ne, ne.“

„Co to vrčí?“

Křeslo ho sevřelo. Norman na okamžik propadl panice, když cítil, jak se křeslo kolem něj pohybuje, tiskne mu ramena, obtáčí se mu kolem boků. Kožené polstrování mu sevřelo hlavu, zakrylo uši, sjelo mu přes čelo. Propadal se pořád hloub, mizel v křesle, které ho polykalo.

„Proboha...“

A pak křeslo vystřelilo vpřed a zastavilo se těsně u kontrolního

panelu. Vrčení ustalo.

Nic se nedělo.

„Já bych řekla,“ ozvala se Beth, „že to křeslo si myslí, že s tím hodláš letět.“

„Hm,“ mružel Norman a snažil se ovládnout svůj dech, svůj zběsile pádící tep. „To bych rád věděl, jak se dostanu ven.“

Jediná část jeho těla, kterou měl ještě volnou, byly ruce. Pohnul prsty a ucítil sadu tlačítek v područce křesla.

Stiskl jedno z nich.

Křeslo odjelo zpátky dozadu, otevřelo se jako mušle, uvolnilo ho. Norman se vydrápal na nohy a podíval se na otisk svého těla, který pomalu mizel, jak se křeslo s vrčením narovnávalo.

Harry zkusmo stiskl polstrování jednoho z křesel a uslyšel zabublání. „Plněné vodou.“

„Je to naprosto logické,“ vysvětlil Barnes. „Voda není stlačitelná. V takovéhle židli může člověk vydržet ohromné přetížení.“

„A sama loď je postavená tak, aby odolávala velkým tlakům,“ přidal se Ted. „To je cesta časem tak náročná? Fyzicky náročná?“

„Možná,“ pochyboval Norman. „Ale já myslím, že Barnes má pravdu – tenhle stroj létat.“

„Možná to tak jen vypadá,“ řekl Ted. „Koneckonců, víme, jak cestovat v prostoru, ale nevíme, jak cestovat v čase. Víme, že prostor a čas jsou ve skutečnosti jen dvě stránky téže věci, časoprostoru. Možná se musí v čase cestovat přesně stejně jako v prostoru. Možná, že cestování časem a cestování prostorem jsou si podobnější, než si dnes myslíme.“

„A nezapomínáme na něco?“ vstoupila jim do řeči Beth. „Kde jsou všichni? Jestli touhle lodí někdo cestoval, ať už v čase nebo v prostoru, tak kde je?“

„Možná někde v jiné části lodi.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ řekl Harry. „Podívejte se na kůži na těch křeslech. Je úplně nová.“

„Třeba to byla nová loď.“

„Ne, já myslím opravdu *docela nová*. Na té kůži není ani škrábnutí, ani dírka, ani skvrnka, ani kolečko po kávovém šálku. Nic nenaznačuje, že by na těch sedadlech vůbec někdy někdo seděl.“

„Možná tu nebyla posádka.“

„A na co by byla sedadla, kdyby loď neměla posádku?“

„Možná posádku na poslední chvíli odvolali. Vypadá to, že měli strach z radiace. Vnitřní plášť je taky vyložený olovem.“

„Proč by mělo při cestování v čase hrozit ozáření?“

„Já vím co,“ řekl Ted. „Možná, že ta loď odstartovala omylem. Možná byla na startovací rampě a někdo stiskl tlačítko dřív, než na palubu přišla posádka, a loď odstartovala prázdná.“

„To jako myslíš, že někdo si spletl knoflíky?“

„To by tedy byla pěkně drahá chyba,“ podotkl Norman. Barnes zavrtěl hlavou. „Tohle neberu. Zaprvé, takhle veliká loď nemohla nikdy vzletět ze Země. Museli ji postavit a smontovat na oběžné dráze a musela startovat z vesmíru.“

„Co říkáte tomuhle?“ zeptala se Beth a ukázala na druhý ovládací pult v zadní části velitelské kabiny. Bylo tam čtvrté křeslo, přitažené k panelu.

Kůže obklopovala tvar podobný lidskému tělu.

„No tohle...“

„Je tam člověk?“

„Podíváme se, ne?“ Beth stiskla knoflík na područce. Křeslo s vrčením odjelo od pultu a rozbalilo se. Uviděli muže, hledícího široce otevřenýma očima přímo před sebe.

„Panebože, po takových letech a tak dokonale zachovalý,“ vydechl Ted.

„Ono se to dá čekat,“ suše konstatoval Harry, „vzhledem k tomu, že je to figurína.“

„Ale je tak strašně životný...“

„Dej našim potomkům nějakou tu šanci na zlepšování,“ řekl Harry. „Koneckonců jsou půl století před námi.“ Postrčil figurínu vpřed a odhalil svazek vláken vybíhajících z dolní části jejich zad.

„Dráty...“

„Dráty ne,“ řekl Ted. „Sklo. Optické kabely. Celá tahle loď používá optickou technologii, ne elektroniku.“

„V každém případě jsme vyřešili jednu záhadu,“ řekl Harry a přemýšlivě se díval na panáka. „Tahle loď byla evidentně postavena pro lidskou posádku, ale byla vyslána na cestu bez ní.“

„Proč?“

„Možná, že zamýšlená cesta byla příliš nebezpečná. Poslali nejdřív loď bez posádky a až potom loď s posádkou.“

„Kde byl asi její cíl?“ zeptala se Beth.

„Při cestách v čase se nemůžeš ptát kde. Musíš se ptát kdy.“

„No dobře. Tak kdy byl její cíl?“

Harry pokrčil rameny. „Zatím žádné informace,“ odpověděl.

Zase ta zdrženlivost, pomyslel si Norman. Co si Harry doopravdy myslí?

„No, ta loď je tři čtvrtě kilometru dlouhá,“ řekl Barnes. „Ještě je tady toho dost k vidění.“

„To bych rád věděl, jestli měli palubní záznamník,“ řekl Norman.

„Myslíš jako normální letadlo?“

„Ano. Něco, kde by se zaznamenávalo všechno, co se v lodi během cesty stalo.“

„Museli mít,“ kývl Harry. „Když půjdeme po těch kabelech, co vedou od figuríny, tak ho musíme najít. Taky bych ho rád viděl. Do konce bych řekl, že je to klíčová otázka.“

Norman se díval na ovládací pult a zdvihl klávesnici.

„Koukejte,“ řekl. „Našel jsem datum.“

Nahruli se kolem něj. V plastu bylo pod klávesnicí vyraženo: „Intel Inc. Made in USA. Ser. N°. 98004077 8/5/43.“

„Pátého srpna 2043?“

„Vypadá to tak.“

„Takže se procházíme kosmickou lodí padesát a něco let před tím, než bude postavena...“

„Z toho mě bolí hlava.“

„Podívejte.“ Beth opustila hlouček u kontrolního panelu a prošla dál do prostor, které vypadaly jako obytné. Bylo tam dvacet lůžek.

„Dvacetičlenná posádka? Když pro řízení lodi stačili tři lidé, k čemu bylo těch ostatních sedmnáct?“

Nikdo na to nedokázal odpovědět.

Potom objevili velkou kuchyni, toalety, obývací pokoj. Všechno bylo nové a mělo to nezvyklé, hladké tvary, ale bylo jasné, k čemu to slouží.

„Víš, Hale, tady je to mnohem pohodlnější než v HS-8.“

„No, možná bychom se sem měli přestěhovat.“

„Nepřichází v úvahu,“ řekl Barnes. „Tuhle loď máme studovat, ne v ní bydlet. Čeká nás ještě spousta práce, než vůbec aspoň vzdáleně zjistíme, k čemu to všechno bylo.“

„Bylo by mnohem efektivnější bydlet během výzkumů přímo tady.“

„Já tady bydlet nechci,“ protestoval Harry. „Mám z toho husí kůži.“

„Já taky,“ přidala se Beth.

Ted' už byli v lodi přes hodinu a Normana bolely nohy. Další věc, se kterou nepočítal: Když zkoumáte obrovskou loď z budoucnosti, můžou vás rozbolet nohy.

Ale Barnes pokračoval.

Opustili obytnou část a ocitli se v obrovské oblasti úzkých chodníků mezi velikými zapečetěnými komorami, které se táhly, kam oko dohlédlo. Ukázalo se, že jsou to obrovská skladiště. Otevřeli jedno; bylo plné těžkých plastických kontejnerů, které se docela podobaly kontejnerům z dopravních letadel, jenže byly mnohonásobně větší. Jeden otevřeli.

„No páni,“ řekl Barnes, když se podíval dovnitř.

„Co je to?“

„Jídlo.“

Potraviny byly zabalené do vrstev olovené fólie a plastiku jako strava pro kosmonauty, kterou používá NASA. Ted vzal jeden balíček do ruky. „Potrava z budoucnosti!“ řekl a olízl se.

„Hodláš to jíst?“ zeptal se Harry.

„Rozhodně,“ kývl Ted. „Víš, jednou jsem měl láhev Dom Pérignon 1897, ale tohle je poprvé, co polknu něco z budoucnosti, z roku 2043.“

„Taky je to ale tři sta let staré,“ podotkl Harry.

„Možná byste si to chtěla natočit,“ obrátil se Ted na Edmundsovou. „Jak jím.“

Edmundsová poslušně přiložila kameru k oku a rozsvítila světlo.

„Ted' ne,“ zarazil je Barnes. „Máme jiné věci na práci.“

„Tohle je v zájmu lidstva,“ bránil se Ted.

„Ted' ne,“ opakoval Barnes pevně.

Otevřel druhý kontejner, pak třetí. Všechny obsahovaly potraviny. Přešli k druhému skladišti a otevřeli další kontejnery.

„Je to všechno jídlo. Nic než jídlo.“

Loď cestovala s ohromnou zásobou potravin. I pro dvacetičlennou posádku to byly zásoby na několik let. Byli už značně unavení; ulevilo se jim, když Beth našla knoflík a řekla: „To bych ráda věděla, na co je tohle-“

„Beth-“ ozval se varovně Barnes.

A chodník se začal pohybovat. Gumový pás se rozjel dopředu s tičným hučením.

„Beth, říkal jsem vám, abyste přestala mačkat každý knoflík, který uvidíte.“

Ale nikdo jiný neprotestoval. Byla to úleva, projíždět se na chodníku mezi desítkami stejných skladišť. Nakonec se dostali do další části, mnohem dál vepředu. Norman odhadoval, že jsou teď asi čtyři sta metrů od prostorů pro posádku v zádi rakety. Znamenalo to, že jsou asi uprostřed té obrovské lodi.

A tady našli místnost, kde viselo dvacet skafandrů a dvacet dýchacích přístrojů.

„Tak a máme to,“ řekl Ted. „Ted’ je to konečně jasné. Ta loď byla určena pro mezihvězdnou výpravu.“

Ostatní zahučeli, vzrušení tou možností. Najednou to všechno dávalo smysl: Veliké rozměry, mohutnost lodi, složitost ovládacího pul-tu...

„Ale prokristapána,“ řekl Harry, „tahle loď *nemohla* být určená pro mezihvězdný let. Tohle je evidentně normální kosmická loď, i když je obrovská. A při běžných rychlostech je to k nejbližší hvězdě dvě stě padesát roků.“

„Možná mají novou technologii.“

„A kde je? Tady nikde není po nové technologii ani stopa.“

„No, třeba je-“

„Ber to, jak to je, Tede,“ řekl Harry. „I tahleta ohromná loď má zásoby jenom na několik let, nejvýš patnáct nebo dvacet. Jak daleko se za tu dobu dostane? Steží za hranice solárního systému, ne?“

Ted zachmuřeně kývl. „To je pravda. Voyageru trvalo pět let, než se dostal k Jupiteru, a devět roků k Uranu. Za patnáct let... Možná letěli na Pluto.“

„Proč by, prosím tě, někdo létal na Pluto?“

„To zatím nevíme, ale-“

V rádiu to zakřapalo. Hlas Tiny Chanové řekl: „Kapitáne Barnesi, hladina vás žádá o utajený rozhovor.“

„Dobře,“ řekl Barnes. „Ostatně je stejně čas se vrátit.“

Vyrazili ohromnou lodí zpátky k hlavnímu východu.

PROSTOR A ČAS

Seděli v hale HS-8 a sledovali potápěče, kteří pracovali v roštu. Barnes byl ve vedlejším sektoru a hovořil s kýmsi na povrchu. Levýová vařila oběd, nebo večeři – prostě nějaké jídlo. Všichni začínali mít zmatek v tom, čemu lidé od námořnictva říkali „hladinový čas“.

„Na hladinovém čase tady dole nezáleží,“ řekla Edmundsová svou pečlivou knihovnickou výslovností. „Den nebo noc, tady dole v tom není rozdíl. Na to si zvyknete.“

Neurčitě kývli. Norman viděl, že jsou všichni unaveni.

Napětí výzkumné výpravy si vybíralo svou daň. Beth už usnula v sedě, nohy na konferenčním stolku, svalnaté ruce zkřížené na prsou.

Za oknem přistály tři malé ponorky a stály teď vedle roštu. Kolem nich se shromáždilo několik potápěčů, další směřovali k DH-7.

„Vypadá to, že se něco děje,“ řekl Harry.

„Má to něco společného s tím Barnesovým hovorem?“

„Možná.“ Harry se v mysli pořád zabýval něčím jiným, byl roztržitý. „Kde je Tina Chanová?“

„Asi s Barnesem. Proč?“

„Potřebuju s ní mluvit.“

„O čem?“ zeptal se Ted.

„To je osobní věc,“ odpověděl Harry.

Ted zvedl obočí, ale už se dál neptal. Harry odešel do sektoru D. Ted a Norman zůstali sami.

„Je to zvláštní člověk,“ řekl Ted.

„Zvláštní?“

„Sám víš, že je, Normane. A arogantní. Možná protože je černý. Kompenzace, nemyslíš?“

„Nevím.“

„Pořád by se hádal,“ řekl Ted. „Vypadá to, že se mu na téhle výpravě nelíbí vůbec nic.“ Povzdechl si. „Ale matematici jsou všichni divní. Nejspíš nemá vůbec žádný život, myslím soukromý – ženu a děti a tak. Říkal jsem ti, že jsem se znovu oženil?“

„Někde jsem to četl,“ kývl Norman.

„Je to televizní hlasatelka,“ pokračoval Ted. „Skvělá žena.“

Usmál se. „Když jsme se vzali, dala mi Corvettu. Nádhernou Corvettu z roku 58 jako svatební dar. Znáš takovou tu krásnou červenou

barvu, jako na hasičské stříkačky, co ji dělali v padesátých letech? Tak takovou.“ Ted obcházel po místnosti a podíval se na Beth. „Mně připadá, že tohle všechno je neuvěřitelně vzrušující. Asi bych nemohl spát.“

Norman kývl. Je zajímavé, jak se od sebe navzájem lišíme, napadlo ho. Ted, nekonečně optimistický, s překypujícím nadšením dítěte. Harry se svými chladnými, kritickými způsoby, s mrazivě přesným rozumem, s upřeným pohledem.

Beth, ne tak intelektuální ani tak rozumová, ale naopak fyzická a víc citová. Proto také, i když byli všichni vyčerpaní, jediná Beth dokázala spát.

„Řekni mi, Normane,“ ozval se znovu Ted. „Mám dojem, že jsi říkal, že takováhle zkušenost bude děsivá.“

„Myslel jsem si to.“

„No, jsem rád, že ze všech lidí, kteří se mohli v názorech na tuhle výpravu mýlit, jsi to byl zrovna ty.“

„Já taky,“ souhlasil Norman.

„I když opravdu nevím, proč jsi do tohoto týmu vybral někoho jako je Harry Adams. Ne že by nebyl výborný vědec, ale...“

Norman se neměl chuť bavit o Harrym. „Tede, tam v lodi jsi říkal, že prostor a čas jsou jen dvě stránky stejné věci?“

„Časoprostoru, ano.“

„Tomu jsem nikdy docela nerozuměl.“

„Proč? Vždyť je to docela jednoduché.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Ovšem.“

„Anglicky?“ pochybovačně se zeptal Norman.

„Myslíš bez matematiky?“

„Ano.“

„No, zkusím to.“ Ted se zamračil, ale Norman věděl, že ho to těší. Ted miloval přednášky. Chvilku se odmlčel a pak řekl:

„No dobře. Tak kde musíme začít. Znáš tu myšlenku, že gravitace je vlastně pouhá geometrie?“

„Ne.“

„Zakřivení prostoru a času?“

„Jenom hodně matně. Spíš ne.“

„Hm. Einsteinova všeobecná teorie relativity?“

„Je mi líto,“ řekl Norman.

„Nevadí,“ zavrtěl hlavou Ted. Na stole stála mísa s ovocem. Ted ji vyprázdnil a naskládal ovoce na stůl.

„Dobře. Tak tenhle stůl je prostor. Hezký, plochý prostor.“

„Dobře,“ souhlasil Norman.

Ted začal rozkládat ovoce po stole. „Tenhle pomeranč je Slunce. A tohle jsou planety, které se pohybují v kruzích kolem Slunce. Takže tady na stole máme solární systém.“

„Aha.“

„Dobře. A teď, to Slunce-“ ukázal na pomeranč uprostřed stolu – „je hodně velké, takže má hodně velkou přitažlivost.“

„Jasně.“

Ted podal Normanovi kovovou kuličku z ložiska. „Tohle je kosmická loď. Zkus ji kutálet solárním systémem tak, aby prošla co nejblíží kolem Slunce, ano?“

Norman vzal kuličku a poslal ji tak, že těsně proběhla kolem pomeranče. „No?“

„Vidíš, že ta kulička se kutálela rovně přes stůl.“

„Správně.“

„Ale co by se asi ve skutečném životě stalo s kosmickou lodí, kdyby prošla tak blízko kolem Slunce?“

„Slunce by ji vtáhlo do sebe.“

„Ano. Říkáme tomu, že by 'spadla do Slunce'. Kosmická loď by uhnula ze své přímé dráhy směrem k Slunci a narazila by do něj. Ale tvé raketě se to nestalo.“

„Ne.“

„Takže víme, že plochý stůl není to pravé,“ řekl Ted.

„Skutečný prostor nemůže být tak plochý jako ten stůl.“

„Ne?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Ted.

Vzal prázdnou mísu a položil pomeranč na dno. „A teď hod' tu kuličku tak, aby proletěla rovně kolem Slunce.“

Norman hodil kuličku do mísy. Kulička se stočila a ve spirálách sjížděla na dno, až narazila na pomeranč.

„No výborně,“ řekl Ted. „Kosmická loď narazila do Slunce, přesně jako by se to stalo ve skutečnosti.“

„Ale kdybych ji hodil dost velkou rychlostí,“ namítnul Norman, „proběhla by okolo. Skutálela by se dolů a na druhé straně zase nahoru a ven z mísy.“

„Správně,“ souhlasil Ted. „Zase jako ve skutečnosti. Pokud má kosmická loď dostatečnou rychlost, tak z gravitačního pole Slunce unikne.“

„Hm.“

„Takže,“ shrnul Ted, „z toho vidíme, že kosmická loď, která prolétá kolem Slunce, se chová, jako by vstupovala do zakřivené oblasti vesmíru. Prostor kolem Slunce je zakřivený jako tahle mísa.“

„Ano.“

„A kdyby tvoje kulička měla správnou rychlost, nevyletěla by z mísy, ale donekonečna by obíhala po jejím okraji. A to přesně dělají planety. Donekonečna krouží v míse vytvořené Sluncem.“

Položil pomeranč zpátky na stůl. „Vlastně si to můžeš představit tak, že je tenhle stůl gumový a planety vytvářejí kolem sebe v gumě jamky. Přesně tak vypadá opravdový vesmír. Jeho prostor je zakřivený a velikost toho zakřivení závisí na velikosti gravitace.“

„Aha.“

„Takže,“ řekl Ted, „prostor je zakřiven působením přitažlivosti.“

„Rozumím.“

„A to znamená, že gravitaci můžeš brát jen jako zakřivení prostoru. Země má přitažlivost, protože Země zakřivuje prostor kolem sebe.“

„Hm.“

„Až na to, že to není tak jednoduché,“ dodal Ted.

„Já si to myslel, že asi nebude,“ povzdechl Norman.

V tu chvíli se vrátil Harry. Podíval se na ovoce na stole, ale neřekl nic.

„Takže,“ pokračoval Ted, „když hodíš kuličku do mísy, vidíš, že nejen že se kutálí po spirále pořád níž, ale taky pořád rychleji, je to tak?“

„Ano.“

„No a když se nějaké těleso pohybuje rychleji, čas v něm plyne pomaleji. To dokázal Einstein už na začátku století. Znamená to, že zakřivení vesmíru můžeš brát zároveň jako zakřivení času. Čím níž je kulička v míse, tím pomaleji jí plyne čas.“

„No...“ ozval se Harry.

„Laicky řečeno,“ přerušil ho Ted. „Dej mu šanci.“

„Jo,“ souhlasil Norman. „Dej mi šanci.“

Ted zvedl mísu. „Když to všechno vyjádříš matematicky, zjistíš, že tahle zakřivená mísa není ani čas, ani prostor, ale kombinace obojí-

ho, a té se říká časoprostor. Tahle mísa je časoprostor a objekty, které se v ní pohybují, se pohybují v časoprostoru. Samozřejmě tak o pohybu neuvažujeme, ale přesně takhle to je.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Vezmi si třeba baseball.“

„Nemožná hra,“ zabručel Harry. „Nesnáším hry.“

„Víš něco o baseballu?“ zeptal se Ted Normana.

„Ano,“ kývl Norman.

„Dobře. Tak si představ, že pálkař odpálí míč přímo k středákovi. Míč letí prakticky rovně a trvá mu to, řekněme, půl sekundy.“

„Jo.“

„No a teď si představ, že pálkař napálí míč do vzduchu. Míč letí vysoko nahoru a pak znovu dolů, a než ho tentýž středák chytí, uplyne šest sekund.“

„Ano.“

„Dráha míčků při obou těch úderech nám připadá úplně jiná. Ale přitom se oba míčky pohybovaly přesně stejně v časoprostoru.“

„Ne,“ řekl Norman.

„Ano,“ kývl Ted. „A svým způsobem to víš i beze mě. Co kdybych tě třeba požádal, abys odpálil míček ke středákovi vysokým obloukem, ale tak, aby to trvalo jen půl sekundy místo šesti.“

„To nejde,“ zavrtěl hlavou Norman.

„Proč? Stačí přece dát tvrdší ránu.“

„Když ho napálím víc, poletí výš a bude to trvat ještě déle.“

„No dobře, tak zkus odpálit míček přímo ke středákovi, ale tak, aby to trvalo šest sekund.“

„To taky nejde.“

„No vidíš,“ řekl Ted. „Takže ty mi tady vlastně říkáš, že si s míčkem nemůžeš dělat všechno, co chceš. Existuje přímá závislost, která řídí dráhu míčku v čase a v prostoru.“

„Samozřejmě. Protože Země má přitažlivost.“

„Ano,“ souhlasil Ted. „Ale už jsme si řekli, že gravitace je jen zakřivení časoprostoru, podobné zakřivení téhle mísy. Každý baseballový míček na zeměkouli se musí pohybovat po stejné křivce časoprostoru, stejně jako se tahle kulička pohybuje po téhle míse. Podívej.“ Vrátil pomeranč do mísy.

„Tohle je Země.“ Položil dva prsty na opačné strany pomeranče. „Tady je pálkař a tady středák. Teď hod' tu kuličku od jednoho prstu k

druhému a uvidíš, že musíš počítat se zakřivením mísy. Buď ho hodíš pomalu a on se překutálí těsně kolem pomeranče, nebo ho můžeš hodit prudčeji a on vyletí až skoro k okraji mísy a pak teprve dopadne na druhé straně. Ale nemůžeš si s tou kuličkou dělat, co chceš, protože se pohybuje v zakřivené míse. A přesně totéž dělá taky baseballový míček – pohybuje se v zakřiveném časoprostoru.“

Norman potřásl hlavou. „Trošku to chápu. Ale co to má společného s cestováním v čase?“

„Podívej, gravitační pole Země považujeme za silné – když upadne, tak to bolí – ale ve skutečnosti je slaboučké. Prakticky neexistuje. Takže časoprostor kolem Země není moc zakřivený. Mnohem zakřivenější je časoprostor kolem Slunce. A v jiných částech vesmíru je hodně zakřivený, takže tam vytváří něco jako skluzavku a může tam dojít ke spoustě různých poruch v čase. Když třeba vezmeš černou díru–“

Náhle se odmlčel.

„Ano, Tede? Černou díru?“

„Panebože,“ řekl Ted tiše.

Harry si posunul brýle a řekl: „Tede, jednou v životě máš možná pravdu.“

Oba se vrhli po papíru a začali na něj rychle cosi škrábat.

„Nemohla by to být schwartzchildovská díra–“

„Ne, ne. Musela by rotovat–“

„Úhlová rychlost by zajistila, aby–“

„A nemohl by ses přibližovat k singularitě–“

„Ne, slapové síly–“

„Rozervaly by tě na kousky–“

„Ale kdybys jenom dotknul horizontu–“

„Je to možné? Měli by tu odvahu?“

Oba zmlkli, mumlali si něco pro sebe, počítali.

„Co je s tou černou dírou?“ připomněl se Norman. Ale ani jeden z nich ho neposlouchal.

V interkomu to zachrastilo. Barnes řekl: „Pozor. Hovoří k vám kapitán. Všichni se shromáždí v konferenční síni v sektoru E.“

„Však jsme v konferenční síni,“ řekl Norman.

„V sektoru E. Okamžitě.“

„Tam už jsme, Hale.“

„Konec,“ řekl Barnes a interkom se vypnul.

KONFERENCE

„Měl jsem na drátě admirála Spauldinga z oblastního velitelství v Honolulu,“ řekl Barnes. „Vypadá to, že se zrovna dozvěděl, že jsem vzal do hlubinné stanice civilisty a navíc na projekt, o kterém nic neví. Moc nadšený z toho nebyl.“

Bylo ticho. Všichni se na něj dívali.

„Trval na tom, abych všechny civilisty poslal nahoru.“

Výborně, pomyslel si Norman. Tím, co zatím objevili, byl zklamán. Představa, že v tomhle vlhkém, klaustrofobickém prostředí stráví dalších dvaasedmdesát hodin výzkumem prázdné vesmírné lodi, se mu vůbec nezamlouvala.

„Já myslel,“ ozval se Ted, „že máme přímý souhlas prezidenta.“

„To máme,“ kývl Barnes. „Ale jde o tu bouři.“

„Jakou bouří?“ zeptal se Harry.

„Z hladiny nám hlásí jihovýchodní vítr o síle patnácti uzlů a vlnobití. Vypadá to, že se k nám žene pořádný pacifický cyklón a bude tady během čtyřiaadvaceti hodin.“

„Tady bude bouře?“

„Tady ne,“ odpověděl Barnes. „Tady dole neucítíme nic, ale na hladině to bude ošklivé. Všechny pomocné lodi budou muset zvednout kotvy a plnou parou vyrazit do chráněných přístavů na Tonga.“

„Takže tady zůstaneme sami?“

„Ano, čtyřiaadvacet až osmačtyřicet hodin. Nebude to problém – jsme docela soběstační – ale Spaulding nemá chuť stáhnout pomocné lodi, když tady dole má civilisty. Chci vědět, co si o tom myslíte. Chcete zůstat dole a pokračovat ve výzkumu nebo se vrátit nahoru?“

„Zůstat, rozhodně zůstat,“ řekl Ted.

„Beth?“ zeptal se Barnes.

„Přišla jsem sem zkoumat neznámý život,“ řekla Beth, „ale v té lodi žádný život není. Není to to, co jsem čekala – v co jsem doufala. Já hlasuju pro odjezd.“

„Normane?“

„Připusťme si skutečný stav věcí,“ řekl Norman. „Nejsme trénovaní pro práci v heliové atmosféře a necítíme se tady dole dobře. Aspoň já ne. A taky nejsme ti správní lidé pro hodnocení takového objevu. V tomhle momentě by námořnictvu byl mnohem užitečnější

tým inženýrů z NASA. Já říkám – na hladinu.“

„Harry?“

„Pryč odtud,“ prohlásil Harry.

„Nějaký speciální důvod?“

„Říkejte tomu intuice.“

Ted se pohoršeně ozval: „Nechce se mi věřit, Harry, že můžeš říct něco takového, zrovna když máme tu fantastickou myšlenku-“

„To ted' není předmětem diskuse,“ přerušil ho ostře Barnes. „Zařídím, aby nás odvezli na hladinu během následujících dvanácti hodin.“

„Krucisakra!“ zaklel Ted.

Ale Norman se díval na Barnese. Barnes byl rozčilený. Barnes chce stanici opustit, uvědomil si Norman. Hledá záminku k odjezdu a my mu tu záminku poskytneme.

„Mezitím,“ řekl Barnes, „se můžeme ještě jednou a možná dvakrát vypravit do lodi. Ted' si dvě hodiny odpočineme a pak se tam vrátíme. To je zatím všechno.“

„Chtěl bych ještě něco říct-“

„To je všechno, Tede. Hlasovali jsme. Ted' si potřebujeme odpočinout.“

Po cestě ke kajutám řekl Barnes: „Beth, na slovíčko, prosím vás.“

„O čem?“

„Beth, až se vrátíme do lodi, nepřeju si, abyste mačkala každý knoflík, na který narazíte.“

„Neudělala jsem nic víc, než že jsem rozsvítila, Hale.“

„Ano, ale to jste nevěděla, když jste-“

„Samozřejmě že jsem to věděla. Na knoflíku bylo napsáno STROPNÍ SVĚTLA. To snad bylo dost jasné.“

Jak se ostatní vzdalovali, slyšeli Beth říkat: „Hale, uvědomte si, že já nepatřím k těm vašim lidičkám od námořnictva, které si můžete komandovat, jak vás napadne-“

Pak řekl něco Barnes a hlasy pomalu slábly.

„Krucifix,“ řekl Ted a kopl do kovové zdi, která dutě zazvonila. Mezitím došli do sektoru C. „Nemůžu věřit tomu, že chcete opravdu vyklidit pole,“ řekl Ted. „Tohle je přece tak vzrušující objev. Jak ho můžete jen tak opustit? Zvlášť ty, Harry. Už jenom ty matematické možnosti! Teorie černé díry-“

„Já ti povím proč,“ řekl Harry. „Chci vypadnout, protože chce vy-

padnout Barnes.“

„Barnes nechce vypadnout,“ nesouhlasil Ted. „Nechal nás přece hlasovat-“

„Já vím, že nechal. Ale Barnes nechce před svými nadřízenými vypadat, že se špatně rozhodl, nebo že utíká. Tak nechal rozhodnout nás. Ale říkám ti, Barnes chce odtud pryč.“

Norman byl překvapen: O matematicích se obvykle soudí, že chodí s hlavou v oblacích, že jsou nepozorní a roztržití.

Ale Harrymu neuniklo nic.

„Proč by chtěl Barnes pryč?“ nebyl stále přesvědčen Ted.

„To je snad jasné,“ řekl Harry. „Kvůli té bouřce na hladině.“

„Bouřka sem ještě nepřišla.“

„Ne,“ souhlasil Harry. „Ale až přijde, nikdo neví, jak dlouho potrvá.“

„Barnes říkal čtyřiaadvacet až osmačtyřicet hodin-“

„Ani Barnes, ani nikdo jiný nemůže předpovídat, kdy bouřka skončí,“ skočil mu do řeči Harry. „Co když potrvá pět dní?“

„To vydržíme. Máme zásoby a vzduch na pět dní. Tak čeho se tak bojíš?“

„Já se nebojím,“ zavrtěl hlavou Harry. „Ale myslím si, že Barnes ano.“

„Proč by se mělo něco stát, proboha,“ řekl Ted. „Já myslím, že bychom tu měli zůstat.“ V tu chvíli se ozval mlaskavý zvuk. Podívali se dolů na koberec pod svýma nohama. Byl tmavý, promáčený.

„Co to je?“

„Já bych řekl, že voda,“ řekl Harry.

„*Slaná voda?*“ znepokojil se Ted, sklonil se a dotkl se vlhkého místa. Olízl si prst. „Nechutná slaně.“

„To proto, že je to moč,“ řekl hlas nad nimi.

Vzhledli a uviděli Teeny Fletcherovou, která stála na malé plošině ve spleti trubek u klenutého stropu. „Všechno je v pořádku, pánové. Jen malý průsak potrubí tekutých odpadů, které vede do recyklátoru H₂O.“

„Tekutý odpad?“ vrtěl Ted hlavou.

„Jen malý průsak,“ opakovala Fletcherová. „Za chvíli je to v pořádku.“ Zatřásla sprejem, který držela v ruce, a pokryla jednu z trubek vrstvou bílé pěny. Pěna zašuměla a ztuhla.

„Když objevíme puklinu, prostě ji zauretanujeme. Výborně to těs-

ní.“

„Jak často k takovýmhle průsakům dochází?“ zeptal se Harry.

„Tekutý odpad?“ opakoval Ted.

„Těžko říct, doktore Adamsi. Ale nedělejte si starosti. Opravdu.“

„Je mi špatně,“ řekl Ted.

Harry ho poplácal po zádech. „No tak, však tě to nezabije. Pojd'te se vyspat.“

„Asi budu zvracet.“

Došli do kajuty. Ted okamžitě běžel do umývárny; slyšeli ho, jak kašle a dává.

„Chudák Ted,“ zavrtěl Harry hlavou.

„Mimochodem, co to bylo s tou černou dírou?“ zeptal se Norman.

„Černá díra,“ vysvětloval Harry, „je mrtvá, stlačená hvězda. Hvězda je v zásadě ohromná koule, podobná nafukovacímu míči. Na-fukují ji nukleární reakce, které v ní probíhají. Když hvězda zestárne a dojde jí nukleární palivo, tak se koule zhroutlí do mnohem menšího objemu. Když se zhroutlí dost, stane se tak hustou a má takovou gravitaci, že se hroutlí pořád dál a dál sama do sebe, až je *hodně* hustá a *hodně* malá – jen pár kilometrů v průměru. To je pak černá díra. Nic ve vesmíru nedosahuje hustoty černé díry.“

„Takže jsou černé, protože jsou mrtvé?“

„Ne. Jsou černé, protože zachytávají všechno světlo. Černé díry mají takovou přitažlivost, že do sebe všechno vtahují, asi jako vysavač – všechen mezihvězdný plyn a prach kolem sebe a dokonce i samo světlo. Prostě ho vcucnou.“

„Vcucnou světlo?“ opakoval Norman. Dalo mu práci si to představit.

„Ano.“

„A co vás to tedy tak vzrušilo, co jste to tam počítali?“

„To by bylo na dlouhé povídání, a jsou to jenom dohady,“ zívá Harry. „Stejně z toho nejspíš nic nebude. Popovídáme si o tom později, ano?“

„Ano,“ souhlasil Norman.

Harry se překulil na bok a usnul. Ted byl ještě v umýárně, hekal a prskal. Norman se vrátil do sektoru D k Tině a jejím monitorům.

„Našel vás Harry?“ zeptal se. „Chtěl s vámi mluvit.“

„Ano, pane. A už mám i tu informaci, kterou chtěl. Proč?

Chcete taky pořídit závěť?“

Norman se zamračil.

„Doktor Adams řekl, že nemá závěť, a chtěl ji sepsat. Vypadalo to, že mu na tom dost záleží. Ale konzultovala jsem to s hladinou a nejde to. Je tam nějaký právní problém, že to musí být vlastní rukou. Elektronicky se přenášet nedá.“

„Aha.“

„Je mi líto, doktore Johnstone. Mám to říct i ostatním?“

„Ne, neříkejte. Stejně se už brzo vracíme na hladinu. Hned jak se ještě jednou podíváme do lodi.“

SKLO

Tentokrát se uvnitř lodi rozdělili. Barnes, Ted a Edmundsová pokračovali v průzkumu obrovské skladištní oblasti. Norman, Beth a Harry zůstali v místnosti, které teď říkali pilotní kabina, aby hledali letový záznamník.

Tedova slova na rozloučenou byla: „Tohle je mnohem zajímavější úkol než ten můj, ostatně jako vždycky.“ Pak vyrazil za Barnesem.

Edmundsová jim nechala malý videomonitor, takže viděli, jak druhý tým postupuje v přední části lodi. A také slyšeli: Ted soustavně něco povídal Barnesovi a vykládal své názory na různé rysy konstrukce lodi. Velké skladištní haly mu připomínaly mohutné kamenné stavby mykénského Řeka, především Lví bránu v Mykénách...

„Neznám nikoho, kdo by dokázal vykládat takovou spoustu zbytečností jako Ted,“ zavrčel Harry. „Nemůžeme stáhnout zvuk?“

Norman se zívnutím ztlumil monitor. Byl unavený. Kajuty v HS-8 byly vlhké, elektrická příkrývka těžká a lepkavá.

Spát se skoro nedalo. A pak dovnitř vtrhla Beth, rozzuřená svým rozhovorem s Barnesem.

Ještě teď se zlobila. „Zatracený Barnes,“ řekla. „Co si vůbec o sobě myslí?“

„Dělá, co může, ostatně jako my všichni,“ uklidňoval ji Norman.

Prudce se otočila. „Víš, Normane, ty jsi občas trochu moc psychologický a chápavý. Ten člověk je idiot. Naprostý idiot.“

„Co kdybychom zkusili radši najít ten letový záznamník?“ vložil se do toho Harry. „To je teď důležitější.“ Harry šel podle svazku vláken, která vedla od figuríny k podlaze.

Zvedal jednu podlahovou desku za druhou a sledoval, kam kabel vede.

„Je mi líto,“ nedala se odradit Beth, „ale s mužem by takhle nemluvil. Rozhodně ne s Tedem. Ted se soustavně cpe dopředu a já nevidím nejmenší důvod, proč bychom mu to měli dovolit.“

„Co má Ted společného s-“ začal Norman.

„- Ten člověk je parazit, nic jiného než parazit. Krade ostatním nápady a vydává je za svoje. Nebo to, jak se pořád ohání citáty – vždyť je to nemožné.“

„Máš pocit, že krade jiným nápady?“ zeptal se Norman.

„Podívej, ještě když jsme byli nahoře na hladině, zmínila jsem se před Tedem, že bychom si měli připravit pár slov pro tu chvíli, až tuhle věc otevřeme. A za chvíli už vidím Teda, jak si cvičí projev a cpe se před kameru.“

„No ale...“

„Jaké no ale, Normane? Jaké ale, proboha? Byl to můj nápad a on si ho přivlastnil, ani nepoděkoval.“

„A řekla jsi mu to?“ zeptal se Norman.

„Ne, neřekla. Ostatně jsem si jistá, že by si na to ani nevzpomněl, i kdybych mu něco řekla. Už ho slyším: 'Ty jsi něco takového říkala, Beth? Máš pravdu, asi ses o něčem takovém zmiňovala, ano...“

„Stejně si myslím, že by sis s ním o tom měla promluvit.“

„Normane, ty mě vůbec neposloucháš.“

„Kdybys mu o tom řekla, aspoň bys teď kvůli tomu neměla takovou zlost.“

„Aha, promluvil psycholog,“ ohrnula nos Beth. „Podívej se, Ted si na téhle výpravě dělá, co chce, vykládá si ty své pitomé projevy a nic se neděje. Ale když já projdu dveřmi první, může Barnes vylézt z kůže. Proč bych neměla jít první? Co je špatného na tom, aby byla jednou první žena? Pro jednou v celé historii vědy?“

„Beth-“

„A pak jsem měla dost kuráže, abych rozsvítila. A víš, co mi Barnes řekl? Že prý jsem mohla způsobit zkrat a všechny nás přivést do nebezpečí. Řekl, že nevím, co dělám. Že prý jsem *impulzivní*. Bože můj. Impulzivní. Ta pitomá lampasácká zkamenělina.“

„Zapněte zase ten zvuk,“ ozval se Harry. „To budu radši poslouchat Teda.“

„Jděte do háje, pánové.“

„Všichni jsme pod tlakem, Beth,“ řekl Norman. „Každý na to reaguje jinak.“

Probodla ho očima. „Tím chceš říct, že měl Barnes pravdu?“

„Tím chci říct, že všichni jednáme pod tlakem. Včetně Barnese. Včetně tebe.“

„To jsem si mohla myslet, že vy chlapi budete vždycky držet spolu. Víš, proč jsem pořád ještě asistent a ne definitivní profesor?“

„Že by pro tvou milou a nekonfliktní povahu?“ sekl ironicky Harry.“

„Bez ní se docela klidně obejdu. Docela klidně.“

„Beth,“ řekl Harry. „Vidíš, kam ty kabely vedou? Táhle za tu přepážku. Podívej se, prosím tě, jestli za těmi dveřmi vedou zase po stěně nahoru.“

„Snažíš se mě zbavit?“

„Pokud možno.“

Zasmála se a přerušila napětí. „No dobře, jdu se podívat za ty dveře.“

Když odešla, řekl Harry: „Je úplně bez sebe.“

Norman odpověděl: „Víš to o Benu Stoneovi?“

„Co?“

„Beth u něj v laboratoři dělala svou absolventskou práci.“

„Aha.“

Benjamin Stone byl biochemik na Bostonské univerzitě. Byl to svérázný a zajímavý člověk a schopný výzkumník, ale bylo veřejným tajemstvím, že používá studenty nejvyšších ročníků jako asistenty ve své laboratoři a přivlastňuje si jejich výsledky. Tento přístup nebyl v akademickém světě ojedinělý, ale Ben si počínal bezohledněji než většina jeho kolegů.

„Beth s ním taky žila.“

„Mhm.“

„Na začátku sedmdesátých let. Co já vím, udělala sérii závažných pokusů s energetickou bilancí kolonií jednobuněčných řas. Pak se se Stonem pohádali a on se s ní rozešel. Beth odešla z laboratoře a on publikoval pět článků – všechny založené na její práci – a ani se o ní nezmínil.“

„Výborně,“ kývl Harry. „Takže proto teď cvičíš s činkami?“

„Má prostě pocit, že jí zneužil, a já ji dokážu pochopit.“

„Jo,“ podotkl Harry. „Jenže každý svého štěstí strůjcem, jestli víš, jak to myslím.“

„No to je nádhera,“ řekla Beth, která se vrátila do místnosti. „To je skoro jako 'znásilněná ženská si o to vždycky řekla sama', tos chtěl říct?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry, který pořád ještě zvedal desky v podlaze a sledoval dráty. „Ale občas se musíš zeptat, co ta ženská dělala ve tři ráno v temné ulici v nebezpečné čtvrti města.“

„Milovala jsem ho.“

„Stejně to pořád byla nebezpečná čtvrť.“

„Bylo mi dvaadvacet.“

„A kolik by ti podle tebe muselo být?“

„Sklapni, Harry.“

Harry zavrtěl hlavou. „Našla jsi ty dráty, Beth?“

„Jo, našla. Ústí tam do nějaké skleněné mřížky.“

„Tak se na to podíváme, ne?“ řekl Norman a šel ke dveřím. Už pár palubních záznamníků viděl. Byly to dlouhé hranaté kovové krabice podobné bezpečnostním schránkám v hotelích a byly natřeny na červeno nebo na oranžovo. Jestli je tohle-

Zarazil se.

Hleděl na průhlednou skleněnou krychli o hraně asi třicet centimetrů. V krychli bylo vidět složitou strukturu zářících modrých linií. Mezi nimi občas poblikávala modrá světélka. Na horní straně krychle byly dva tlakoměry a tři písky a na levé straně pokrývala povrch krychle řada stříbrných pruhů a obdélníků. Nic takového nikdy předtím neviděl.

„Zajímavé,“ řekl Harry a mžoural do krychle. „Odhadnul bych to na nějaký typ optoelektronické paměti. Nic takového dneska nemáme.“ Dotkl se stříbrných pruhů na povrchu. „To není barva, ale nějaká plastická hmota. Nejspíš se to dá přechíst nějakým přístrojem.“

„No, ale to nám nepomůže.“

„Ne. Asi bychom museli najít příslušné zařízení.“

„A ty tlakoměry?“

„Krychle je naplněná nějakým plynem a ten je pod tlakem. Možná obsahuje nějaké biologické komponenty kvůli kompaktnosti. Rozhodně bych se vsadil, že tohle sklo je paměť.“

„Letový záznamník?“

„Něco takového.“

„Jak se do něj dostaneme?“

„Podívejte,“ řekla Beth, která se vrátila ke kontrolnímu panelu. Něco na něm mačkala a uváděla do chodu. „Neříkejte to Barnesovi,“ obrátila se k nim přes rameno.

„Jak víš, kde to máš stisknout?“

„Myslím, že je to jedno,“ řekla. „Myslím, že ten ovládací panel vycítí, kde jsi.“

„Že sleduje pilota?“

„Něco takového.“

Před nimi se část ovládacího pultu rozzářila a vytvořila obrazovku, na níž na černém pozadí naskákaly žluté nápisy.

RV-LH00Q DCOM1 U.S.S. STAR VOYAGER

Dál nic.

Harry řekl: „Tak teď přijdou ty špatné zprávy.“

„Jaké špatné zprávy?“ zeptal se Norman. A napadlo ho: Proč Harry zůstal tady hledat letový záznamník a nešel s Barnesem a Tedem zkoumat další části lodi? Proč se tak zajímal o historii lodi?

„Třeba nebudou špatné,“ vyhnul se Harry odpovědi.

„A proč myslíš, že by mohly být?“

„Protože,“ řekl Harry, „když to vezmeš logicky, v téhle lodi chybí něco životně důležitého-“

V té chvíli se obrazovka zaplnila nápisy:

TECHNICKE SYSTEMY	POHONNE SYSTEMY
PODPURNE SYSTEMY	ODPADNI HOSP (V9)
DATOVE SYSTEMY	STAV OM2 (VNEJSI)
OBYTNE PROSTORY	STAV OM3 (VNITRNI)
LETOVE ZAZNAMY	STAV OM4 (PRID)
ZAKLADNI OPERACE	STAV DV7 (ZAD)
PALUBNI KONTROLA	STAV V (CELK)
INTEGRACE	STAV KOMREK (2)
PS TEST 1.0	LINKA A9 -11
PS TEST 2.0	LINKA A12-BX
PS TEST 3.0	STABILIX

„Co račte?“ zeptala se Beth s rukama na ovládacím pultu.
„Letové záznamy,“ řekl Harry. Kousl se do rtu.

SHRNUTI LETOVYCH ZAZNAMU RV-LH00Q

SLZ 01/01/43 - 12/31/45
SLZ 01/01/46 - 12/31/48
SLZ 01/01/49 - 12/31/51
SLZ 01/01/52 - 12/31/53
SLZ 01/01/54 - 12/31/54
SLZ 01/01/55 - 06/31/55
SLZ 07/01/55 - 12/31/55
SLZ 01/01/56 - 01/31/56
SLZ 02/01/56 - VSTUP
SLZ VSTUP
SLZ VSTUP - SHRNUTI
8&6 !!0Z/010/Odd-00/XXX/X
F\$S XXX/X%#/XXX-X@X/X!X/X/X

„Říká ti to něco?“ zeptal se Norman.

Harry zíral na obrazovku. „Jak vidíš, první záznamy jsou ve tříletých intervalech. Pak se zkracují, rok, pak šest měsíců, nakonec měsíc. A pak je tam ten vstup.“

„Takže zaznamenávali pořád pečlivěji a pečlivěji,“ poznamenala Beth, „jak se loď přibližovala vstupu. Kdoví, co to bylo.“

„Já mám dost přesnou představu, co to bylo,“ řekl Harry. „Jenom nemůžu uvěřit, že – ale začneme. Co zkusit shrnutí vstupu?“

Beth mačkala knoflíky.

Na obrazovce se objevilo pole hvězd a kolem jeho okrajů spousta čísel. Obraz byl trojrozměrný a dával iluzi hloubky.

„Holografie?“

„Ne docela. Ale něco podobného.“

„Několik hvězd velké magnitudy...“

„Nebo planet.“

„Jakých planet?“

„Nevím. To je spíš pro Teda. Dál.“

Dotkl se pultu a obraz se změnil.

„Další hvězdy.“

„A další čísla.“

Čísla kolem okrajů blikala a rychle se měnila. „Vypadá to, že hvězdy se nehýbou, ale čísla se mění.“

„Ne, podívejte. Hvězdy se taky pohybují.“

Viděli, že všechny hvězdy ubíhají ven od středu obrazovky, který byl teď tmavý a prázdný.

„Uprostřed žádné hvězdy a všechno uhýbá stranou...“ řekl zamysleně Harry.

Hvězdy na okrajích se pohybovaly velmi rychle a mizely z obrazu. Tmavý střed se zvětšoval.

„Proč je tam uprostřed prázdno, Harry?“ zeptala se Beth.

„Já myslím, že tam není prázdno.“

„Nic nevidím.“

„Ne, ale prázdno tam není. Za chvíli uvidíme- Hele!“

Uprostřed obrazovky se náhle objevil velký bílý shluk hvězd, který se před jejich očima zvětšoval.

To je zvláštní efekt, myslel si Norman. Pořád bylo vidět výrazný černý prstenec, který se rozšiřoval směrem ven; na vnitřní i na vnější straně prstence bylo vidět hvězdy. Bylo to, jako kdyby letěli velikou černou koblíhou.

„Prokristapána,“ řekl Harry tiše. „Víte, na co se to díváte?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Beth. „Co to je, ty hvězdy uprostřed?“

„To je jiný vesmír.“

„Cože to je?“

„No, dobře. *Pravděpodobně* je to jiný vesmír. Nebo to možná je jen jiná část našeho vesmíru. To neví nikdo jistě.“

„Co je to ta černá kobliha?“ zeptal se Norman.

„To není kobliha. To je černá díra. To, co vidíte, je záznam pořízený v době, kdy tahle kosmická loď prolétla černou dírou a vstoupila do jiného- Volá někdo?“ Harry se otočil a rozhlížel se po místnosti. Ztichli, ale nic neslyšeli.

„Jak to myslíš, jiný vesmír-“

„Pssst.“

Chvilku bylo ticho. Pak se ozval vzdálený hlas, který volal:

„Halóóó...“

„Kdo je to?“ zeptal se Norman a napínal uši. Hlas byl tichounký. Ale zněl lidsky. A možná to bylo víc hlasů, ne jeden. Přicházel odněkud z nitra kosmické lodi.

„Úú-húú! Je tam někdo? Halóóó!“

„Ale proboha,“ vykřikla Beth, „to jsou přece oni, tam na monitoru.“

Zesílila zvuk na monitoru, který jim tam nechala Edmundsová.

Na obrazovce viděli Teda a Barnese, kteří stáli někde v nějaké místnosti a křičeli, co jim plíce stačily.

„Halóó... Haa – lóóó.“

„Můžeme se jim ozvat?“

„Ano. Stiskni ten knoflík po straně.“

Norman řekl: „Slyšíme vás.“

„No to byla doba,“ ulevil si Ted.

„V pořádku,“ přerušil ho Barnes. „Ted’ poslouvejte.“

„Co tam prosím vás děláte, lidi?“ nedal se Ted.

„Poslouvejte,“ pokračoval Barnes. Ustoupil ke straně, takže se jim naskytl pohled na jakési mnohobarevné zařízení. „Už víme, k čemu tahle loď sloužila.“

„My taky,“ odpověděl Harry.

„Cože?“ řekli naráz Beth a Norman.

Ale Barnes je neposlouchal. „A vypadá to, že ta loď při těch svých cestách něco našla.“

„Něco našla? A co?“

„Já nevím,“ řekl Barnes. „Ale je to něco – odjinud.“

„NĚCO ODJINUD“

Pohyblivý chodník je unášel řadami nekonečných skladišť.

Jeli na před’ k Barnesovi, k Tedovi a k Edmundsové. Jeli si prohlédnout jejich divný objev.

„Proč by někdo posílal kosmickou loď do černé díry?“ zeptala se Beth.

„Kvůli gravitaci,“ odpověděl Harry. „Víš, černé díry mají takovou gravitaci, že neuvěřitelným způsobem zakřivují prostor a čas. Pamatuješ, jak Ted říkal, že hvězdy a planety dělají dolíky do časoprostoru? No tak černé díry v něm dělají trhliny. A někteří vědci se domnívají, že těmi trhlínami je možné proletět do jiného vesmíru, nebo do jiné části našeho vesmíru. Nebo do jiného času.“

„Jiného času?“

„To je jen myšlenka,“ řekl Harry.

„Hej, vy tam, už konečně jdete?“ ozval se z monitoru Barnesův vzdálený hlas.

„Jsme na cestě,“ zamračila se Beth na obrazovku.

„Nevidí tě,“ připomněl jí Norman.

„To je mi jedno.“

Míjeli další skladiště. Harry podotkl: „Nemůžu se dočkat, jak se bude tvářit Ted, až mu to řeknu.“

Konečně se dostali na konec chodníku. Prošli úsekem plným spletitých podpěr a nosníků a vstoupili do veliké místnosti na přídi, kterou předtím viděli na monitoru. Byla obrovská; strop měla asi třicet metrů vysoko.

Do téhle místnosti by se vešel pětiposchodový dům, napadlo Normana. Vzhlédl a uviděl obláček mlhy.

„Co to je?“

„Mrak,“ potřásl hlavou Barnes. „Ta místnost je tak veliká, že má zřejmě své vlastní počasí. Možná tu občas i prší.“

Místnost byla plná zařízení neobvykle velikých rozměrů. Na první pohled to vypadalo jako obrovský bagr, jen s tím rozdílem, že to bylo natřené jasnými základními barvami a lesklo se to olejem. Pak Norman začal rozeznávat jednotlivé součásti. Byly tu obří mechanické ruce, fantasticky silná ramena, veliké převody. A vyrovnané řady různých nádob a schránek.

Najednou si uvědomil, že se dívá na něco velmi podobného mechanickým kleštím a rukám namontovaným na přídi ponorky *Charon V*, v níž včera sestoupil dolů. Bylo to vůbec včera? Nebo byl stále ještě týž den? A který den? Není dnes 4. července? Jak dlouho tady dole vlastně jsou?

„Když se dobře podíváte,“ říkal Barnes, „uvidíte, že některá tahle zařízení jsou zbraně velkých rozměrů. Jiné, jako tohle rameno a různé další příslušenství pro zachycování a sběr objektů, dělají z téhle lodi vlastně obrovského robota.“

„Robota...“

„No páni,“ hvízdla Beth.

„Tak mě napadá, že by asi bývalo nakonec přece jen vhodné, aby loď otevřel robot,“ řekl Ted zamyšleně. „Možná dokonce správné.“

„Robot robotu nejlépe rozumí, chceš říct?“ zaryl si Harry. „Něco

jako setkání drátem v drát?“

„Tak koukej,“ ohradil se Ted. „Já si taky nedělám legraci z tvých hloupých poznámek.“

„Nedělám hloupé poznámky,“ odsekl Harry.

„Občas říkáš pitominy. Nesmysly.“

„Dětičky,“ přerušil je Barnes, „co kdybychom se vrátili k práci?“

„Příště mě upozorni, Tede.“

„To se spolehni.“

„Rád bych to věděl, když řeknu nějakou pitomost.“

„Žádný problém.“

„Tedy něco, co ty považuješ za pitomost.“

„Víte co,“ obrátil se Barnes k Normanovi, „až se budeme vracet na hladinu, necháme ty dva dole.“

„No přece teď nepřichází vůbec v úvahu se vrátit nahoru,“ ozval se Ted.

„Už jsme hlasovali.“

„Ale to bylo před tím, než jsme našli ten objekt.“

„Kde je?“ zeptal se Harry.

„Támhle, Harry,“ řekl Ted s potměšilým úsměvem. „Uvidíme, jak si tvoje proslavené dedukční schopnosti poradí s tímhle.“

Šli dál do místnosti, procházeli mezi obrovskými rameny a mechanickými rukama. A v jedné vypolstrované ruce uviděli sedět velíčkou, dokonale vyleštěnou stříbrnou kouli asi deset metrů v průměru. Na kouli nebylo vidět žádné značky ani jiná znamení.

Jak obcházeli kouli, viděli, jak se jejich vlastní tváře zrcadlí ve vyleštěném kovu. Norman si všiml, že koule je zvláštní, jakoby měňavá; jako by se v ní odrážela nejasná modročervená duha.

„Vypadá to jako přerostlá kulička z ložiska,“ řekl Harry.

„Jen počkej, až ji obejdeme, chytráku.“

Na druhé straně objevili řadu hlubokých, zprohýbaných rýh, které tvořily v povrchu koule složitý obrazec. Vzor byl fascinující, i když Norman nedokázal říci proč. Nebyl geometrický. A nebyl ani amorfni ani organický. Bylo těžké určit, čemu se to podobá. Norman nikdy nic takového neviděl, a čím víc se na něj díval, tím víc si byl jist, že tenhle obrazec nevznikl na Zemi. Nevytvořil ho člověk. Nevymyslela ho lidská obrazotvornost.

Ted a Barnes měli pravdu. Byl si tím jistý.

Bylo to něco odjinud.

PRIORITY

„Mhm,“ řekl Harry po dlouhé chvíli ticha.

„Předpokládám, že nám to teď všechno vysvětlíš,“ řekl Ted. „Odkud je a vůbec.“

„No odkud je, to vím.“ A Harry řekl Tedovi o letovém záznamníku a o černé díře.

„Tedy,“ odpověděl Ted, „už nějaký čas jsem měl podezření, že tahle loď byla postavena pro cestu černou dírou.“

„Ano? A jaká byla první stopa?“

„Ten těžký protiradiační štít.“

Harry kývl. „To je pravda. Jeho význam jsi asi odhadl dřív než já.“ Usmál se. „Ale nikomu jsi to neřekl.“

„Počkej,“ naježil se Ted. „O tom není sporu. Já jsem první přišel s myšlenkou černé díry.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Bez nejmenších pochyb. Pamatuješ si, tam v konferenční síni? Vysvětloval jsem Normanovi časoprostor a začal jsem počítat tu černou díru, a ty ses pak ke mně připojil. Normane, pamatuješ se? Já jsem to vyslovil první.“

„Ano, ten nápad jsi měl ty,“ kývl Norman.

Harry se ušklíbl. „Neměl jsem dojem, že to byla *domněnka*. Spíš to vypadalo, jako bys hádal.“

„Hádat a spekulovat jsou dvě různé věci,“ zlobil se Ted.

„Harry, překrucuješ fakta. Jsou na to svědkové.“

„No tak když jsi tak daleko vpředu před námi všemi,“ ohrnul nos Harry, „snad bys nám mohl říct, co ty si myslíš o tomhle objektu?“

„S radostí,“ odsekl Ted. „Objekt je leštěná koule přibližně deset metrů v průměru, není plná a tvoří ji kovová slitina vysoké hustoty a dosud neznámého složení. Kabalistické značky na téhle straně-“

„Těmhle rýhám říkáš kabalistické?“

„Nechal bys mě laskavě dokončit? Kabalistické značky na téhle straně jasně ukazují na uměleckou nebo náboženskou výzdobu a dávají tušit nějaký obřadní význam. To naznačuje, že objekt byl určitou hodnotou pro svého tvůrce.“

„Tak tím si rozhodně můžeme být jistí.“

„Já osobně se kloním k názoru, že koule byla vytvořena jako for-

ma kontaktu s námi, návštěvníky z jiné hvězdy, z jiného slunečního systému. Je to pozdrav, vzkaz, trofej, jak tomu chcete říkat. Důkaz o tom, že ve vesmíru existuje jiná vyšší forma života.“

„Až sem bez námitek,“ kývl Harry. „Ale co dělá?“

„Neřekl bych, že musí něco dělat. Myslím, že prostě je. Je to, co je.“

„Vesmírný zenbuddhismus, jo?“

„No a co navrhuješ ty?“

„Zopakujme si, co víme,“ začal Harry, „a vylučujme všechno, co si jen *představujeme* moc rozběhnutou fantazií. Tohle je kosmická loď z budoucnosti, postavená pomocí nejrůznějších materiálů a technologií, které jsme my dosud nevyvinuli, i když je v budoucnu vyvineme. Naši potomci poslali loď černou dírou do jiného vesmíru nebo do jiné části našeho vesmíru.“

„Ano.“

„Kosmická loď nemá posádku, ale je vybavena mechanickými rukama, které jasně slouží k zachytávání předmětů, které potká. Takže si tuhle loď můžeme představit jako obrovskou verzi automatické sondy Mariner, kterou jsme poslali v sedmdesátých letech na Mars, aby tam hledala život. Tahle loď z budoucnosti je mnohem větší a mnohem složitější, ale v zásadě je to totéž. Je to zkouška.“

„Ano...“

„Takže zkušební sonda letí do jiného vesmíru, kde narazí na tuhle kouli. Pravděpodobně ji najde, jak pluje v prostoru. Nebo možná kouli někdo vyslal vstříc lodi.“

„Správně,“ kývl Ted. „Někdo ji vyslal vstříc lodi. Jako vyslance. To přesně tvrdím já.“

„V každém případě naše kosmická loď-robot se podle nějakých kritérií, které má vložena někde v programu, rozhodne, že ta koule je zajímavá. Automaticky ji chytí tady do téhle veliké mechanické ruky, vtáhne ji do lodi a přiveze ji domů.“

„Jenže na cestě domů dojde k omylu a raketa přistane v minulosti.“

„Ve své minulosti,“ řekl Harry. „V naší přítomnosti.“

„Ano.“

Barnes netrpělivě zavrčel. „No dobře, tak ta loď někam letí, tam sebere tuhle divnou stříbrnou kouli a přiveze ji zpátky. Tak teď k věci: Co to je, ta koule?“

Harry popošel ke kouli, přitiskl ucho ke kovu, zaťukal na ni klouby prstů. Dotkl se rýh, ruce mu zmizely v prohlubních. Koule byla tak dokonale vyleštěná, že Norman viděl Harryho obličej, jak se zkresleně odráží v zakřiveném kovu. „Ano. Přesně jak jsem tušil. Tyhle kabalistické značky, jak jim říkáš, nejsou vůbec dekorativní. Mají docela jiný význam, totiž zakrýt malou štěrbinu v povrchu koule. Takže jsou to vlastně dveře.“ Harry odstoupil zpátky.

„Co je to ta koule?“

„Já vám řeknu, co si o tom myslím já,“ řekl Harry. „Myslím si, že ta koule je dutá schránka, myslím si, že je něco uvnitř, a myslím si, že mě to k smrti děsí.“

PRVNÍ HODNOCENÍ

„Ne, pane ministře,“ říkal Barnes do telefonu. „Jsme si prakticky jistí, že jde o výrobek mimozemské civilizace. Zdá se, že o tom nemůže být pochyb.“

Podíval se na Normana, který seděl na druhém konci místnosti.

„Ano,“ pokračoval Barnes. „Je to ohromně vzrušující.“

Byli zpátky na stanici a Barnes okamžitě volal Washington. Snažil se odložit návrat na hladinu.

„Ještě ne, neotevřeli jsme ji. Totiž, my jsme ji *nedokázali* otevřít. Dveře mají divný tvar a zapadají velmi přesně... Ne, do štěrbiny se nedá nic vsunout.“

Podíval se na Normana a obrátil oči v sloup.

„Ne, to jsme taky zkoušeli. Zdá se, že tam není žádné vnější ovládání. Ne, žádný nápis. Ne, ani žádné značení. Je to prostě jen dokonale vyleštěná koule s několika zkroucenými rýhami na jedné straně. Co? Výbuchem?“

Norman se otočil. Byl v sektoru D, v komunikační sekci, kde vládla Tina Chanová. Nastavovala asi tucet monitorů se svým obvyklým klidem. Norman se neubráníl poznámce: „Vypadá to, že jste ta nejklidnější osoba široko daleko.“

Usmála se. „Jenom to na mně není vidět.“

„Myslíte, že je to tím?“

„Určitě, pane,“ řekla a sáhla po knoflíku jednoho z monitorů, na němž začal běžet obraz shora dolů. Na obrazovce byla lesklá koule. „Protože cítím, jak mi buší srdce. Co myslíte, že je v té věci?“

„Nemám ponětí,“ zavrtěl hlavou Norman.

„Myslíte, že je tam mimozemšťan? Víte, nějaký živý tvor?“

„Možná.“

„A my se ji snažíme otevřít? Možná bychom to neměli pouštět ven, ať už je tam vevnitř cokoli.“

„Nejste zvědavá?“ zeptal se Norman.

„Tak zvědavá ne.“

„Ne, výbuch by nám nepomohl,“ říkal Barnes do telefonu. „Ano, máme SMTMP. Jistě, v různých velikostech. Ale já nemyslím, že bychom tu potvoru měli otevírat výbuchem. Ne. Víte, kdybyste ji viděl, pochopil byste. Ta věc je dokonalá. Dokonalá.“

Tina nastavila druhý monitor. Ted' viděli kouli ze dvou různých pohledů a za chvílku budou mít i třetí. Edmundsová rozestavovala kamery, aby kouli sledovaly. To byl jeden z Harryho návrhů. Harry řekl: „Pojďme to monitorovat. Třeba to čas od času něco dělá, vykazuje to nějakou aktivitu.“

Na obrazovce byla vidět spleť drátů, připojených ke kouli. Měli tam spoustu pasivních senzorů – sledovaly zvuk a celé elektromagnetické spektrum od infračervených po rentgenové a gama paprsky. Odečty ze senzorů se zobrazovaly na přístrojovém panelu vlevo.

Do místnosti vešel Harry. „Máte něco?“

Tina zavrtěla hlavou. „Zatím nic.“

„Už se vrátil Ted?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Norman. „Ted je pořád tam.“

Ted zůstal ve skladišti, údajně proto, aby pomohl Edmundsové nastavit kamery. Ale všichni věděli, že se bude pokoušet otevřít tu kouli. Ted' ho viděli na druhém monitoru, jak zkoumá prohlubně, dotýká se jich, stlačuje je.

Harry se usmál. „Nemá šanci.“

Norman si na něco vzpomněl. „Harry, pamatuješ se, když jsme byli v pilotní kabině, říkal jsi, že chceš pořídit poslední vůli, protože tam něco chybí?“

„Aha, tohle,“ řekl Harry. „Na to zapomeň. To už ted' není důležité.“

Barnes zrovna říkal: „Ne, pane ministře, vynést ji na povrch je

prakticky nemožné – no, teď je umístěna ve skladištních prostorech tři čtvrtě kilometru daleko od vchodu, a celou loď pokrývá deset metrů korálu, a sama ta koule má v průměru asi deset metrů, je velká jako menší dům...“

„Já bych spíš ráda věděla, co je v ní,“ podotkla Tina.

Na jednom z monitorů Ted v zoufalství kopl do koule.

„Nemá šanci,“ opakoval Harry. „Nikdy ji nedokáže otevřít.“

Vešla Beth. „A jak ji otevřeme my?“

„Jak?“ opakoval Harry. Díval se zamyšleně na kouli, která se leskla na monitoru. Dlouho bylo ticho. „Možná ji *neotevřeme*.“

„Neotevřeme? Myslíš, že to prostě nedokážeme? Nikdy?“

„Je to jedna možnost.“

Norman se zasmál. „To Ted spáchá sebevraždu.“

Barnes říkal: „No, pane ministře, jestli chcete uvolnit nezbytné prostředky vojenského námořnictva na záchrannou operaci těchto rozměrů z hloubky tři sta metrů, můžeme se do ní pustit tak asi za šest měsíců, až si budeme jistí měsícem dobrého počasí v oblasti. Ano ... tady v jižním Pacifiku je teď zima. Ano.“

Beth řekla: „Už to vidím. Námořnictvo vynaloží obrovské prostředky a vynesou záhadnou mimozemskou kouli na hladinu. Převeze ji do supertajného vojenského zařízení v Omaze. Odborníci ze všech odvětví vědy se shromáždí a budou se snažit ji otevřít. Nikdo to nedokáže.“

„Něco jako Excalibur,“ podotkl Norman.

Beth pokračovala. „A jak čas utíká, zkoušejí tvrdší a tvrdší metody. Nakonec se ji pokusí vyhodit do povětří malým jaderným výbuchem. A pořád nic. Nakonec už nikoho nic nenapadá. Desetiletí utíkají. A koule se pořád neotvírá.“ Zavrtěla hlavou. „Zase jeden velký komplex pro lidstvo...“

„Myslíš opravdu, že k tomu dojde? Že ji nikdy nedokážeme otevřít?“ obrátil se Norman na Harryho.

„Nikdy, to je hodně dlouho,“ řekl Harry

„Ne, pane,“ říkal Barnes. „Vzhledem k tomu novému vývoji zůstaneme dole do poslední minuty. Počasí nahoře zatím drží – podle posledních zpráv z Metsatu ještě aspoň šest hodin – no, nezbyvá mi než se na jejich úsudek spoléhat. Samozřejmě. Každou hodinu; jistě, pane ministře.“

Zavěsil a otočil se ke skupince. „Oukej. Máme povolení zůstat ta-

dy ještě šest až dvanáct hodin, dokud počasí vydrží. Ve zbývajícím čase se musíme pokusit tu kouli otevřít.“

„Ted už na tom pracuje,“ ukázal Harry.

Na monitoru videa Ted Fielding mlátil do vyleštěného povrchu dlaní a křičel: „Otevři se! Otevři se, Sezame! Otevři se, ty hajzle jeden!“

Koule neodpověděla.

„ANTROPOMORFICKÝ PROBLÉM“

„Ale vážně,“ řekl Norman. „Myslím, že někdo tu otázku vyslovit musí: neměli bychom uvažovat o tom, že tu kouli *neotevřeme*?“

„Proč?“ zeptal se Barnes. „Podívejte, teď jsem položil telefon-“

„Já vím,“ skočil mu do řeči Norman. „Ale možná že bychom si to měli ještě rozmyslet.“ Koutkem oka viděl, jak Tina zuřivě kývá hlavou. Harry vypadal skepticky. Beth si ospale protírala oči.

„Bojíte se, nebo pro to máte nějaký podstatný důvod?“ zeptal se Barnes.

„Mám dojem,“ řekl Harry, „že Norman hodlá citovat ze své vlastní práce.“

„No, ano,“ připustil Norman. „Uvedl jsem to ve své zprávě.“

Nazval to v ní „antropomorfický problém.“ V zásadě šlo o to, že každý, kdo někdy přemýšlel nebo psal o mimozemském životě, si představoval, že život je v zásadě lidský. I když mimozemšťané nevyypadali lidsky – když to byl hmyz, plazi nebo inteligentní krystaly – pořád jednali lidským způsobem.

„To jsou jen filmy,“ řekl Barnes.

„To jsou i výzkumné zprávy. Každá koncepce mimozemského života, ať ji vytvořil filmař nebo univerzitní profesor, byla v zásadě lidská – předpokládala lidské hodnoty, lidské porozumění, lidské způsoby poznávání lidsky pochopitelného světa. A obvykle i lidské vzezření – dvě oči, nos, ústa a tak dál.“

„No a?“

„No a to je jasně nesmysl,“ pokračoval Norman. „Zaprvé i v lidském chování je tolik rozdílů, že to může značně ztížit vzájemné po-

chopení i v rámci našeho druhu. Rozdíly mezi, řekněme, Američanem a Japoncem jsou ohromné. Američané a Japonci se v zásadě dívají na svět docela odlišným způsobem.“

„Ano, ano,“ řekl Barnes netrpělivě. „Každý ví, že Japonci jsou jiní-“

„No a když se setkáte s docela novou formou života, pak ty rozdíly mohou být doslova nezměrné. Hodnoty a etika takové nové formy života můžou být docela jiné.“

„Chcete říct, že nemusí věřit v posvátnost života, v Nezabiješ,“ ozval se ještě netrpělivě Barnes.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Norman. „Chci říci, že tu bytost třeba nepůjde zabít a tudíž vůbec nebude mít ponětí o tom, co je to zabíjení.“

Barnes se zarazil. „To stvoření že třeba *nepůjde zabít*?“

Norman kývl. „Kdosi kdysi řekl, nemůžeš zlomit ruku někomu, kdo žádné ruce nemá.“

„Nepůjde ho zabít? Tím myslíte, že by bylo nesmrtelné?“

„Já nevím,“ řekl Norman. „To je jen nápad.“

„Prokristapána, něco, co nepůjde zabít,“ kousal se Barnes do rtu. „Ale jak ho zabijeme? Nemám vůbec chuť otevřít tu kouli a pustit na svobodu tvora, kterého nepůjde zabít.“

Harry se zasmál. „Z toho by povýšení nekoukalo, Hale.“

Barnes se díval na monitory, které z několika pohledů ukazovaly lesklou kouli. Nakonec řekl. „Ale ne, to je hloupost. Žádné živé stvoření není nesmrtelné. Mám pravdu, Beth?“

„V zásadě ne,“ zavrtěla hlavou Beth. „Dá se říct, že někteří živí tvorové na naší planetě jsou nesmrtelní. Třeba jednobuněčné organismy jako bakterie nebo kvasinky mohou v podstatě žít věčně.“

„Kvasinky,“ pohrdlivě si odfrknul Barnes. „Nemluvíme o *kvasinách*.“

„A taky o virech by se dalo říct, že jsou nesmrtelné.“

„Virus?“ Barnes si sedl. O virech ho zatím přemýšlet nenapadlo. „Ale jaká je pravděpodobnost něčeho takového? Harry?“

„Já myslím,“ odpověděl Harry, „že je ještě spousta dalších možností, o kterých jsme neuvažovali. Brali jsme v úvahu jen trojrozměrné bytosti, takové, jaké existují v našem trojrozměrném vesmíru – nebo přesněji řečeno, ve vesmíru, který vnímáme jako trojrozměrný. Někteří vědci počítají až s devíti nebo jedenácti dimenzemi.“

Barnes vypadal unaveně.

„Jenže těch ostatních šest rozměrů je velmi malých, takže si jich nevšimneme.“

Barnes si protřel oči.

„Takže tohle stvoření,“ pokračoval Harry, „může být multidimensionální, takže vlastně neexistuje – aspoň ne celé – v našich obvyklých rozměrech. Vezměte si ten nejjednodušší případ, že by mělo čtyři rozměry. Stejně bychom viděli vždycky jen část z něj, protože většina by ho existovala v tom čtvrtém rozměru. V takovém případě by rozhodně bylo dost těžké ho zabít. A kdyby mělo pět rozměrů–“

„Moment, moment. Proč se o něčem takovém nikdo z vás nezmiňuje dřív?“

„Mysleli jsme, že to víte,“ odpověděl Harry.

„Že mohou existovat pětirozměrné bytosti, které se nedají zabít? O tom mi nikdo neřekl ani slovo!“ Zavrtěl hlavou.

„Otevřít tu kouli může být strašně nebezpečné.“

„To může.“

„Taková Pandořina skříňka.“

„To je pravda.“

„No dobře,“ povzdechl Barnes. „Proberme si nejhorší možnosti. Co tam můžeme v nejhorším případě najít?“

Beth řekla: „Já myslím, že je to jasné. Bez ohledu na to, jestli je to mnohorozměrná bytost nebo virus nebo cokoli jiného, bez ohledu na to, jestli s námi sdílí tytéž morální principy nebo nemá vůbec žádnou morálku, nejhorší případ je, že od něj dostaneme ránu pod pás.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že bude nějakým způsobem zasahovat do našich základních životních mechanismů. Dobrý příklad je virus HIV. AIDS není tak nebezpečný proto, že je nový. Nové viry se objevují každý rok – každý týden. A všechny viry fungují stejně: Napadají buňky a mění jejich výbavu tak, aby produkovaly další viry. Virus HIV je tak nebezpečný proto, že napadá právě ty buňky, které používáme k obraně proti virům. AIDS narušuje náš základní obranný mechanismus. A my nemáme žádnou obranu proti němu.“

„No dobře,“ řekl Barnes, „jestli ta koule obsahuje nějaké stvoření, které může narušit některý náš základní mechanismus – co by takové stvoření bylo zač?“

„Mohlo by vdechovat vzduch a vydechovat kyanovodík,“ řekla Beth.

„Mohlo by vylučovat radioaktivní odpad,“ navrhl Harry.

„Mohlo by narušovat vlny v našem mozku,“ přidal se Norman.
„Zbavit nás schopnosti myslet.“

„Nebo,“ napadlo Beth, „by třeba mohlo jen narušit srdeční rytmus. Zastavit prostě srdce.“

„Mohlo by vytvářet zvukové vlny, které by rezonovaly v našem kosterním systému a tříštily nám kosti,“ řekl zase Harry. Usmál se na ostatní. „Tenhle nápad se mi docela líbí.“

„Chytré,“ kývla Beth. „Ale jako obvykle, zase myslíme jen na sebe. Ten tvor by nemusel dělat nic přímo škodlivého pro nás.“

„Aha,“ hlesl Barnes.

„Mohlo by třeba vydechovat toxin, který zabíjí chloroplasty, takže rostliny by už nedokázaly získávat energii ze slunečního světla. Následkem toho by všechny rostliny vyhynuly – a s nimi celý svět.“

„Aha,“ opakoval mdle Barnes.

„Víte,“ řekl Norman, „nejdřív jsem si myslel, že antropomorfický problém – to, že o mimozemském životě vždycky uvažujeme jako o v zásadě lidském – myslel jsem si, že to je prostě nedostatek představitosti. Člověk je člověk, zná zase jen lidi a může vymyslet jen něco, co zná. Ale jak vidíte, není to pravda. Dokážeme vymyslet spoustu dalších možností. Ale neděláme to. Takže musí být jiný důvod, proč si představujeme mimozemšťany jako lidské. A já myslím, že odpověď zní, že jsme ve skutečnosti hrozně křehcí živočichové. A nemáme rádi, když se nám připomíná, jak ohrožení vlastně jsme – jak zranitelná je rovnováha v našem těle, jak krátký je náš pobyt na Zemi a jak snadno může skončit. Takže jiné formy života si představujeme jako sobě podobné, abychom nemuseli myslet na tu skutečnou hrozbu – na děsivou hrozbu – kterou mohou představovat, třeba aniž by to zamýšlely.“

Nastalo ticho.

„Samozřejmě nesmíme zapomínat na druhou možnost,“ řekl pak Barnes. „Možná, že ta koule obsahuje nějakou neobvykle prospěšnou věc. Nějaké úžasné nové poznatky, nějakou ohromující myšlenku nebo novou technologii, která zlepší život lidstva tak, že si to dnes neumíme představit ani v nejbáznivějších snech.“

„Je ovšem pravděpodobnější,“ řekl Harry, „že tam žádná nová pro nás užitečná myšlenka nebude.“

„Proč?“ zeptal se Barnes.

„No, řekněme, že ti mimozemšťané jsou o tisíc let před námi, asi

tak, jako my vůči, řekněme, středověké Evropě. Představte si, že byste se vrátil do středověku a přinesl s sebou televizi. Jenže byste ji neměl kam zapojit.“

Barnes se dlouho díval z jednoho na druhého. „Je mi líto,“ řekl. „Tohle je pro mě moc velká zodpovědnost. Nemůžu rozhodnout o otevření sám. Musím zavolat Washington.“

„Ted moc nadšený nebude,“ podotkl Harry.

„K čertu s Tedem,“ odsekl Barnes. „Tohle musím předložit prezidentovi. Než od něj dostanu odpověď, nepřeju si, aby tu kouli někdo zkoušel otevírat.“

Barnes vyhlásil dvouhodinový odpočinek a Harry odešel do kajuty spát. Také Beth prohlásila, že jde spát, ale zůstala u monitorů s Tinou Chanovou a s Normanem. Byla tu pohodlná křesla s vysokými opěradly a Beth se do jednoho z nich opřela a kývala nohama dopředu a dozadu. Hrála si s vlasy, natáčela si je v malých kroužcích prst, a zírala do prázdna.

Je unavená, napadlo Normana. Všichni jsme unavení. Sledoval Tinu, která se neustále rozvážně pohybovala, nastavovala monitory, kontrolovala senzorová data, měnila kazety ve videu, napjatá a ve střehu. Protože Edmundsová byla s Tedem v kosmické lodi, musela se Tina starat i o nahrávací jednotky, nejen o své vlastní monitory. Zdálo se, že není tak unavená jako vědci, ale ona koneckonců nebyla v lodi.

Pro ni to bylo něco, co viděla na svých monitorech, televizní přenos, abstrakce. Ona nestála tváří v tvář novému prostředí, ona nepodstoupila ten vyčerpávající mentální zápas o to pochopit, oč jde, co to všechno znamená.

„Vypadáte unaveně,“ řekla Tina.

„Ano. Všichni jsme unavení.“

„To je tou atmosférou,“ vysvětlila. „Tím, že dýcháme heliox.“

A takhle končí všechna psychologická vysvětlení, pomyslel si Norman.

Tina pokračovala: „Hustota vzduchu tady dole dělá hodně. Máme tu třicet atmosfér. Kdybychom při tomhle tlaku dýchali normální vzduch, byl by skoro tekutý. Heliox je lehčí, ale i tak je mnohem hustší, než na co jsme zvyklí. Vy si to neuvědomujete, ale už jenom dýchat je únavné, jen pohybovat plícemi.“

„Ale vy nejste unavená.“

„Já jsem na to zvyklá. Už jsem dřív v takové atmosféře pracovala.“

„Ano? A kde?“

„To vám nemůžu říct, doktore Johnstone.“

„Vojenské operace?“

Usmála se. „O tom nemám povoleno hovořit.“

„Zase ten neproniknutelný úsměv?“

„Doufám, pane. Ale nemyslíte, že byste měl zkusit usnout?“

Kývl. „Asi ano.“

Norman uvažoval o tom, že se půjde vyspat, ale pomyšlení na vlhké lůžko ho vůbec nelákalo. Místo toho sešel do jídelny, protože doufal, že tam najde nějaký moučník, který připravila Rose Levyová. Levyová tam nebyla, ale pod plastikovým poklopem stál kokosový dort. Norman našel talíř, ukrojil si kus a vzal si ho k jednomu okénku. Ale venku byla tma, světla na roštu nesvítla, potápěči byli pryč. V okénkách HS-7, kde potápěči bydleli, uviděl světlo. Asi se připravují na výstup na hladinu. Nebo jsou možná už pryč.

Viděl, jak se v okénku odráží jeho vlastní tvář. Vypadala unaveně a staře. „Tohle není nic pro třiapadesátiletého mužského,“ řekl si při tom pohledu.

Jak se díval ven, viděl v dálce pohybující se světla a pak žlutý záblesk. Jedna miniponorka přistála u HS-7. Za chvíli se objevila i druhá a přistála vedle. Světla první ponorky zhasla. Za chvíli druhá ponorka znovu odrazila a zmizela v tmavé vodě. První ponorka zůstala na místě.

Co se to děje, podivil se, ale byl příliš unavený, než aby se o to nějak zvlášť staral. Víc ho zajímalo, jak asi bude chutnat ten dort. Podíval se na svůj talíř. Dort byl snědený. Zůstalo jen pár drobečků.

Unavený, myslel si, strašně unavený. Položil si nohy na konferenční stůl a hlavou se opřel o chladné polstrování na stěně.

Asi na chvíli usnul, protože se vzbudil dezorientovaný a ve tmě. Posadil se a světlo se okamžitě rozsvítilo. Uvědomil si, že je pořád v jídelně.

Barnes ho varoval, že stanice reaguje na přítomnost lidí. Vypadalo to, že senzory pohybu si člověka přestaly všimnout, když usnul, a automaticky zhasly světla. Když se pak probudil a pohnul, světla se znovu rozsvítla. Napadlo ho, jestli by světlo zůstalo svítit, kdyby chrápal. Kdo tohle všechno vymyslel, říkal si. Vzali vojenští inženýři a desi-

gneři v úvahu chrápání? Byl tu chrápací senzor?

Ještě kus koláče.

Zvedl se a šel do kuchyňky. Několik kousků dortu teď chybělo. To je snědl? Nebyl si jistý, nepamatoval se.

„Spousta videokazet,“ řekla Beth a Norman se otočil.

„Ano,“ odpověděla Tina. „Nahráváme všechno, co se děje na stanici i co se děje v té lodi. Bude to spousta materiálu.“

Právě nad hlavou měl monitor. Na obrazovce byly Beth a Tina nahoře v komunikační kabině. Jedly dort.

Aha, pomyslel si. Tak tam se tedy poděl.

„Každých dvanáct hodin transportujeme kazety do ponorky,“ řekla Tina.

„Proč?“ zeptala se Beth.

„To je proto, že kdyby se tady dole něco stalo, ponorka by automaticky vyplula na hladinu.“

„No výborně,“ ušklíbla se Beth. „Na to radši nebudu moc myslet. Kde je teď doktor Fielding?“

Tina odpověděla: „U té koule to vzdal a šel s Edmundsovou do pilotní kabiny.“

Norman se díval na monitor. Tina vyšla ze záběru. Beth seděla zády k monitorům a jedla dort. Na obrazovce za jejími zády Norman jasně viděl blyštivou kouli. Monitory na monitorech, napadlo ho. Příslušníci námořnictva, kteří ty pásy budou nakonec prohlížet, se z toho zblázní.

Tina řekla: „Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

Beth žvýkala dort. „Snad,“ odpověděla. „Nevím.“

A Norman ke své hrůze uviděl na monitoru za Beth, že dveře koule se tiše otevřely a odhalily černotu uvnitř.

OTEVŘENÍ

Když doslova prolétl do sektoru D, řítíl se po úzkých schodech do horního patra a z plných plic řval „Otevřela se! Otevřela se!“ museli si o něm všichni myslet, že se zbláznil.

Vrazil do komunikační kabiny právě v okamžiku, kdy si Beth olizovala ze rtů poslední drobečky kokosu. Odložila vidličku.

„Co se otevřelo?“

„Ta koule!“

Beth se k němu prudce otočila. Tina příběhla od svých monitorů. Obě se podívaly na monitor za Beth. Nastalo napjaté ticho.

„Mně připadá zavřená, Normane.“

„Určitě byla otevřená. Viděl jsem to.“ Vysvětlil jim, že se díval na monitor v kuchyni. „Je to jenom pár vteřin, a ta koule se docela určitě otevřela. Musela se zase zavřít, než jsem sem doběhl.“

„Jsi si jistý?“

„V kuchyni je dost malý monitor...“

„Já jsem to viděl,“ řekl Norman. „Přehrajte to znovu, jestli mi nevěříte.“

„Dobrý nápad,“ řekla Tina a vrátila se k videu, aby našla příslušné místo pásku.

Norman stále ještě lapal po dechu. To bylo poprvé, co v téhle těžké atmosféře podstoupil nějakou tělesnou námahu, a silně to pociťoval. HS-8 není zrovna to nejlepší místo pro rozčilování, usoudil.

Beth se na něj zkoumavě dívala. „Jsi v pořádku, Normane?“

„Nic mi není. Říkám ti, já jsem to viděl. Otevřela se. Tino?“

„Ještě chvíli.“

Vešel Harry a zíval na celé kolo. „Postele tady mají skvělé, co?“ řekl. „Jako bych spal na pytli mokré rýže. Kříženec mezi postelí a studenou sprchou.“ Povzdechl. „Zlomí mi to srdce, až budu muset odtud.“

Beth řekla: „Norman myslí, že viděl, jak se koule otevřela.“

„Kdy?“ zeptal se Harry a znovu zívl.

„Před chvílíčkou.“

Harry zamyšleně kývl. „To je zajímavé. Ale teď je zase zavřená.“

„Přetáčíme videozáznam a budeme to znovu přehrávat.“

„Mhm. Zbyl ještě kousek dortu?“

Harry se tváří, jako by ho to nezajímalo, pomyslel si Norman. Tohle je přece doslova bomba a on se tváří, jako by mu to bylo jedno. Co v tom je? Nevěří tomu, jako Beth a Tina? Nebo se ještě úplně neprobudil? Nebo je za tím ještě něco jiného?

„Můžeme,“ ozvala se Tina.

Na monitoru se objevily rozmazané linie, pak se obraz uklidnil. Na obrazovce říkala Tina: „-hodin transportujeme kazety do ponorky.“

Beth: „Proč?“

Tina: „To je proto, že kdyby se tady dole něco stalo, ponorka by automaticky vyplula na hladinu.“

Beth: „No výborně. Na to radši nebudu moc myslet. Kde je teď doktor Fielding?“

Tina: „U té koule to vzdal a šel s Edmundsovou do pilotní kabiny.“

Tina na obrazovce vyšla ze záběru. Beth zůstala sedět v křesle zády k monitorům a jedla dort.

Tina řekla z obrazovky: „Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

Beth žvýkala dort. „Snad,“ odpověděla. „Nevím.“

Následovala krátká odmlka a pak se na monitoru za jejími zády dveře koule tiše odsunuly.

„No tohle! Vážně se otevřela!“

„Jed'te dál!“

Na obrazovce si Beth nevšimla monitorů. Tina, pořád ještě někde mimo záběr kamery, řekla. „Děsí mě to.“

Beth: „Nevidím důvod.“

Tina: „Je to něco neznámého.“

„To jistě,“ řekla Beth, „ale co je neznámé, pravděpodobně není děsivé ani nebezpečné. Nejspíš jen nevysvětlitelné.“

„Jak to můžete vědět?“

„Bojíte se hadů?“ řekla Beth z obrazovky.

V průběhu celého toho rozhovoru zůstala koule otevřená.

Harry, oči upřené na obrazovku, podotkl: „Škoda, že nevidíme dovnitř.“

„S tím by se možná dalo něco dělat,“ řekla Tina. „Pomocí počítače můžeme obraz zvětšit a zaostřit.“

„Skoro to vypadá, jako by tam byla nějaká světélka,“ pokračoval Harry. „Malá, pohybující se světélka uvnitř té koule...“

Na obrazovce se Tina vrátila do záběru. „Hadi mi nevadí.“

„Já je nesnáším,“ řekla Beth. „Chladná, kluzká, nechutná stvoření.“

„Ale Beth,“ ušklíbl se Harry, ale nespouštěl oči z monitoru. „Ty se bojíš hadů?“

Beth na obrazovce vysvětlovala: „Kdybych byla Marťan, přistála na zemi a zakopla o hada – divného, studeného, kroučícího se, hadico-

vitého živočicha – nevěděla bych, co si mám o něm myslet. Ale pravděpodobnost, že bych šlápla zrovna na jedovatého hada, je hodně malá. Méně než jedno procento hadů je jedovatých. Takže jako Marťan bych při setkání s hady nebyla v nebezpečí; byla bych jen šokovaná. A tak to nejspíš dopadne i s námi. Budeme v šoku.“

A dodala: „Ostatně si myslím, že tu kouli stejně nikdy neotevřeme.“

Tina: „Já doufám, že ne.“

Za ní na monitoru se koule zavřela.

„Br,“ řekl Harry. „Jak dlouho byla celkem otevřená?“

„Třicet tři sekund a čtyři desetiny,“ odpověděla Tina.

Zastavili pásek. Tina se zeptala: „Chce to někdo vidět znova?“ Byla bledá.

„Ne hned,“ zavrtěl hlavou Harry. Bubnoval nepřítomně prsty do opěradla křesla, zíral do prázdna a přemýšlel. Nikdo jiný neřekl nic; jen trpělivě čekali na Harryho.

Norman si uvědomil, jak se mu celá skupina podřizuje. Harry za nás přemýšlí, napadlo Normana. Potřebujeme ho, spoléháme se na něj.

„No dobře,“ řekl Harry nakonec. „Žádné závěry nejsou možné. Nemáme dost údajů. Jde o to, jestli koule reagovala na nějakou okamžitou změnu kolem sebe, nebo jestli se prostě otevřela z nějakého neznámého, vnitřního důvodu. Kde je Ted?“

„Ted odešel od koule a naposled byl v palubní kabině.“

„Ted je tady,“ řekl Ted se širokým úsměvem. „A mám pro vás pěknou bombu.“

„My taky,“ kývla Beth.

„To počká,“ zavrtěl hlavou Ted.

„Ale-“

„Já vím, kam ta loď letěla,“ řekl Ted vzrušeně. „Analyzovali jsme záznamy o letu v pilotní kabině, zkoumali jsme hvězdné mapy, a já už vím, kde ta černá díra leží.“

„Tede,“ přerušila ho Beth, „ta koule se otevřela.“

„Vážně? Kdy?“

„Před pár minutami. Pak se zase zavřela.“

„Co ukázala čidla?“

„Žádné biologické riziko. Vypadá to, že je tam bezpečno.“

Ted zíral na obrazovku. „Tak co sakra děláme tady?“

Vešel Barnes. „Dvě hodiny odpočinku uplynuly. Jsou všichni při-

praveni vypravit se naposledy do lodi?“

„To je slabé slovo,“ kývl Harry.

Koule byla lesklá, tichá, uzavřená. Stáli okolo ní a dívali se na vlastní pokřivený odraz. Nikdo nepromluvil. Mlčky ji obcházeli.

Konečně řekl Ted: „Mám pocit, jako by to byl IQ test a já v něm propadal.“

„Myslíš něco jako Daviesovo poselství?“ zeptal se Harry.

„No...“

Norman historku s Daviesovým poselstvím znal. Byla to epizoda, na kterou by všichni příznivci SETI nejrady zapomněli. V roce 1979 se v Římě konal velký kongres vědců zapojených v *Search for Extra-terrestrial Intelligence*, Pátrání po mimozemské inteligenci. SETI pro-sazovala radioastronomický průzkum oblohy. Vědci se teď měli usnést na tom, co vlastně mají hledat.

Emerson Davies, fyzik z Cambridge, sestavil poselství založené na neměnných fyzikálních konstantách, jako je vlnová délka záření emitovaného vodíkem, které jsou pravděpodobně pro celý vesmír stejné. Sestavil je do binární obrázkové formy.

Protože se Davies domníval, že přesně takový druh vzkazu by mohla vyslat mimozemská civilizace, předpokládal, že pro vědce ze SETI bude snadné poselství rozluštit. Rozdal proto svůj obrázek každému účastníkovi konference.

Nikdo ho nerozluštil.

Když ho Davies nakonec vysvětlil, všichni se shodli na tom, že je to chytrá myšlenka a že přesně takový vzkaz by asi mimozemšťané vyslali. Faktem ovšem zůstalo, že nikdo z nich ten dokonalý vzkaz nerozšifroval.

Jeden z těch, kdo se o to pokoušeli a neuspěli, byl Ted.

„My jsme se o to tenkrát ani moc nesnažili,“ vysvětloval Ted. „Na té konferenci se toho dělo moc. A taky jsme tam neměli tebe, Harry.“

„Ty sis prostě udělal výlet do Říma,“ rýpl si Harry.

Beth je přerušila. „Zdá se mi to, nebo se ty značky na dveřích změnily?“

Norman se pozorně zadíval na značky. Na první pohled se hluboké zářezy zdály stejné, ale možná se jejich vzor změnil. Ale jestli ano, byla to nepatrná změna.

„Můžeme to porovnat se staršími videozáznamy,“ navrhl Barnes.

„Mně připadají stejné,“ zavrtěl hlavou Ted. „Ostatně je to kov. Ten se těžko může měnit.“

„To, čemu říkáme kov, je v podstatě tekutina, která se v normálních teplotách pohybuje pomalu,“ odporoval Harry. „Že se mění, to je docela dobře možné.“

„O tom pochybuju,“ trval na svém Ted.

Barnes jim netrpělivě skočil do řeči. „Podívejte, mládenci, vy jste tady jako odborníci. Už víme, že se tahle věc může otevřít. Už se jednou otevřela. Jak ji otevřeme znovu?“

„Pracujeme na tom, Hale.“

„Moc to na to nevypadá.“

Čas od času každý z nich mrknul na Harryho, ale Harry jen stál, ruku opřenou o bradu, díval se na kouli a čas od času si zamyšleně poklepával ukazováčkem na spodní ret.

„Harry?“

Harry neřekl nic.

Ted přistoupil ke kouli a uhodil do ní dlaní. Vydala dutý zvuk, ale nic jiného se nestalo. Ted udeřil do koule pěstí; vzápětí se zašklebil a mnul si ruku.

„Já myslím, že si vstup nemůžeš vynutit. Že tě prostě musí pustit dovnitř,“ řekl Norman. Všichni ostatní mlčeli.

„Můj pečlivě vybraný, spolehlivý tým,“ popichoval je Barnes. „A jediné, co dokážou, je stát okolo a zírat.“

„A co máme podle vás dělat, Hale? Vyhodit ji do povětří?“

„Jestli ji neotevřete, tak se o to určitě nakonec někdo pokusí.“ Podíval se na hodinky. „Nebo máte nějaké další skvělé nápady?“

Nikdo žádný neměl.

„No dobře,“ řekl Barnes. „Čas vypršel. Musíme se vrátit na stanici a připravit se k přesunu na hladinu.“

ODJEZD

Norman vytáhl zpod své postele v sektoru C malou cestovní tašku vojenského námořnictva. Donesl si z koupelny holení, shledal poznámkový blok a čisté ponožky a zavřel kabelu na zip.

„Já jsem připravený.“

„Já taky.“ Ted byl nešťastný; nechtěl odjet. „Asi se to už dál odkládat nedá. Počasí se zhoršuje. Všichni potápěči z HS-7 už jsou pryč. Zbýváme jen my.“

Norman se usmál při myšlence, že bude zase na hladině. Nikdy jsem si nepomyslel, že se budu těšit, až uvidím tu strašnou armádní šedivou, co jí natírají lodi. Ale teď se těším.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Norman.

„Beth už si sbalila. Myslím, že je s Barnesem v komunikaci. Harry nejspíš taky.“ Ted si pohrdlivě zatahal za kombinézu. „Ale jedno ti řeknu, tohohle se strašně rád zbavím.“

Vyšli z ložnice ke komunikační kabině. Cestou se protáhli kolem Teeny Fletcherové, která směřovala k sektoru B.

„Připravená k odjezdu?“ zeptal se Norman.

„Samozřejmě,“ řekla, ale v obličeji měla napjatý výraz a vypadala, jako by jednala v chvatu a pod tlakem.

„Nejdete špatným směrem?“ pokračoval Norman.

„Jdu jenom zkontrolovat záložní diesely.“

Záložní diesely? přemýšlel Norman. Proč teď, kdy odjíždějí, jde kontrolovat záložní diesely?

„Nejspíš nechala zapnuté něco, co neměla,“ zavrtěl hlavou Ted.

V komunikační kabině vládla pochmurná nálada. Barnes měl na lince doprovodná plavidla na hladině. „Opakujte to,“ říkal právě. „Chci vědět, kdo dal k tomu příkaz.“ Zuřivě se mračil.

Podívali se na Tinu. „Jaké počasí je nahoře?“

„Jak to vypadá, rychle se zhoršuje.“

Barnes se prudce otočil. „Nemůžete vy pitomci držet hubu?“

Norman odhodil tašku na podlahu. Beth seděla u okénka, protírala si oči a vypadala unaveně. Tina vypínala monitory jeden po druhém, ale najednou se zarazila.

„Koukněte.“

Na jedné obrazovce viděli naleštěnou kouli.

Vedle ní stál Harry.

„Co tam dělá?“

„Copak se s námi nevrátil?“

„Já myslel, že ano.“

„Nevšimla jsem si, ale byla jsem přesvědčená, že ano.“

„Krucinál, už jsem vám jednou říkal-“ začal Barnes, ale zarazil se.

Zíral na monitor.

Na obrazovce se Harry otočil ke kameře a uklonil se.

„Dámy a pánové, prosím o pozornost. Myslím, že to, co bude následovat, by vás mohlo zajímat.“

Harry se otočil tváří ke kouli. Stál se pažemi svěšenými podél těla a vypadl naprosto uvolněně. Zavřel oči. Zhluboka se nadechl.

Dveře v kouli se otevřely.

„Tohle není špatné, ne?“ řekl Harry a náhle se usmál.

Pak Harry vstoupil do koule. Dveře se za ním zavřely.

Všichni začali mluvit najednou. Barnes křičel víc než ostatní, řval, aby byli zticha, ale nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost. Pak světla na stanici zhasla a všechno se ponořilo do tmy.

„Co se stalo?“ zeptal se Ted.

Jediné slabé světlo přicházelo okénky z osvětleného roštu.

Pak zhaslo i to.

„Jsme bez proudu...“

„To jsem se vám snažil sdělit,“ podotkl Barnes.

Ozvalo se zabzučení, světla zablikala a znovu se rozsvítila.

„Máme svůj vlastní zdroj elektřiny; jedeme teď na vlastní diese-ly.“

„Proč?“

„Koukejte,“ řekl Ted, který se díval z okénka.

Venku viděli něco, co vypadalo jako svíjející se stříbrný had. Pak si Norman uvědomil, že je to kabel, který je spojoval s povrchem, který se okolo okénka smýká tam a zpátky, jak se ukládá ve velikých smyčkách na dně.

„Odřízli nás!“

„Je to tak,“ řekl Barnes. „Nahore už se naplno rozpoutala vichřice. Nemůžou déle udržovat komunikační kabel a přívod energie. Ponorky se už nedají použít. Všechny potápěče dostali na povrch, ale pro nás se už vrátit nemůžou. Aspoň ne nejbližších pár dnů, než se moře uklidní.“

„Takže musíme zůstat trčet tady?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Pár dní,“ řekl Barnes.

„Jak dlouho?“

„Možná až týden.“

„Kristepane,“ řekla Beth.

Ted odhodil tašku na pohovku. „To je neuvěřitelná klika.“

Beth se prudce otočila. „Zbláznil ses?“

„Berme to s klidem,“ přerušil je Barnes. „Všechno máme v rukou. Jde jen o odklad. Není důvod se děsit.“

Ale Norman si nepřipadal vyděšený. Cítil se jen náhle strašně vyčerpaný. Beth přímo bublala vzteky a připadala si podvedená; Ted byl vzrušený a už plánoval další výpravu do lodi a domlouval se s Edmundovou, jaké přístroje s sebou vzít.

Ale Norman se cítil jenom unavený. Oči se mu zavíraly; měl pocit, že usne ve stoje. Rychle zamumlal nějakou omluvu, pospíchal do ložnice a padl na postel. Bylo mu jedno, že přikrývka je vlhká; bylo mu jedno, že polštář je studený; bylo mu jedno, že ve vedlejším sektoru vrčí a vibrují diesely. Pomyslel si: Tohle je tedy pořádně silná úniková reakce. A pak usnul.

DÁL NEŽ PLUTO

Norman se vyhrabal z postele a podíval se po hodinkách, ale tady dole si zvykl je nenosit. Neměl nejmenší ponětí, kolik je hodin, ani jak dlouho spal. Podíval se z okénka, ale viděl jen tmavou vodu. Světla v roštu stále nesvítila. Lehl si na záda a díval se na šedé trubky, které mu probíhaly přímo nad hlavou; připadalo mu, že jsou blíže než předtím, jako by klesly, zatímco spal. Všechno se mu zdálo stísněné, menší, víc klaustrofobické.

Několik dalších takovýchhle dní, pomyslel si. Proboha.

Doufal, že námořnictvo napadne informovat jeho rodinu. Po tolika dnech začne mít Ellen obavy. Představoval si, jak telefonuje nejdříve na FAA, potom na velení vojenského námořnictva, a snaží se zjistit, co se stalo. Nikdo samozřejmě nebude nic vědět, protože projekt je tajný; Ellen bude šílet strachy.

Pak přestal myslet na Ellen. Pomyslel si, že je snazší strachovat se o někoho, koho milujeme, než mít strach sám o sebe. Ostatně není důvod. Ellen bude v pořádku. A on také.

Jde jen o to čekání. Jde o to zůstat klidný a přečkat tu bouři.

Vstal a šel do sprchy; byl zvědavý, jestli ještě teče horká voda, když stanice jede na vlastní energii. Voda tekla a po horké sprše se Norman cítil méně ztuhlý. Je to stejně zvláštní, napadlo ho, několik stovek metrů pod mořem si vychutnávat horkou sprchu.

Oblékl se a zamířil do sektoru C. Slyšel Tinin hlas:

„Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

Beth: „Snad. Nevím.“

„Děsí mě to.“

„Nevidím důvod.“

„Je to něco neznámého,“ řekla Tina.

Když Norman vešel, našel Beth, jak si pouští videozáznam a dívá se sama na sebe a na Tinu. „To jistě,“ řekla Beth na obrazovce, „ale co je neznámé, pravděpodobně není děsivé ani nebezpečné. Nejspíš jen nevysvětlitelné.“

Tina se zeptala: „Jak to můžete vědět?“

„Bojíte se hadů?“ řekla Beth z obrazovky.

Beth vypnula video. „Jenom zkouším, jestli bych nepřišla na to, proč se otevřela,“ vysvětlila.

„A daří se ti to?“ zeptal se Norman.

„Zatím ne.“ Na vedlejším monitoru viděli samotnou kouli.

Byla zavřená.

„Harry je tam pořád?“

„Ano,“ kývla Beth.

„Jak už je to dlouho?“

Podívala se na ciferníky. „Něco přes hodinu.“

„To jsem spal jenom hodinu?“

„Jo.“

„Mám strašlivý hlad,“ oznámil Norman a sešel do kuchyně, aby se najedl. Kokosový dort byl pryč. Právě hledal něco jiného k jídlu, když se objevila Beth.

„Já nevím, co mám dělat, Normane,“ řekla podmrčeně.

„S čím?“

„Lžou nám,“ řekla.

„Kdo?“

„Barnes. Námořnictvo. Všichni. Tohle všechno plánovali předem, Normane.“

„Ale jdi, Beth. Hlavně nezačínej s žádnými spiknutími. Máme dost starostí i bez-“

„Jenom se pojd' na něco podívat,“ řekla. Vedla ho zpátky nahoru, zapnula znovu pult, mačkala knoflíky.

„Začalo mi to docházet, když Barnes telefonoval,“ řekla.

„Barnes s někým mluvil přesně v tom momentě, kdy se kabel začal snášet dolů. Jenže ten kabel je tři sta metrů dlouhý, Normane. Byli by přerušili spojení několik minut předtím, než by vypojili samotný kabel.“

„To asi ano...“

„Tak s kým to tedy Barnes na poslední chvíli mluvil?

S nikým.“

„Beth...“

„Koukej,“ řekla a ukázala na obrazovku.

KOMSUM HS – HLAVEL/1

0910 BARNES PRO HLAVEL/1

CIVILNI I VOJENSKY PERSONAL HLASOVAL. PRESTOZE BYLI VSICHHI UPOZORNENI NA MOZNA RIZIKA, ROZHODLI SE ZUSTAT NA DNE AZ DO SKONCENI BOURE A POKRACOVAT V PRUZHUMU MIMOZEMSKÉHO OBJEKTU A S NIM SPOJENE KOSMICKE LODI.

BARNES.

„Děláš si legraci,“ řekl Norman. „Já myslel, že Barnes chce od-tud.“

„To chtěl, ale změnil názor, když uviděl tu poslední místnost, a neobtěžoval se nám to sdělit. Nejradši bych toho parchanta zabila,“ prskala Beth. „Víš, o co mu jde, Normane, ne?“

Norman kývl. „Doufá, že najde novou zbraň.“

„Přesně. Barnes dělá ve zbrojní sekci Pentagonu a doufá, že najde novou zbraň.“

„Ale je přece nepravděpodobné, že by v té kouli-“

„Nejde o kouli,“ zavrtěla hlavou Beth. „Barnesovi ve skutečnosti na té kouli vůbec nezáleží. Jde mu o tu 's ním spojenou kosmickou loď'. Protože podle teorie slučitelnosti se mnohem spíš vyplatí ta loď. Ne ta koule.“

Teorie slučitelnosti znepokojovala všechny, kdo se zabývali mi-

mozemským životem. Stručně řečeno, astronomové a fyzici, kteří brali v úvahu možnost setkání s mimozemským životem, předpokládali, že by z něj mohl lidstvu vzejít úžasný prospěch. Ale jiní myslitelé, především filozofové a historici, nečekali naopak prospěch vůbec žádný.

Například astronomové věřili, že kdyby došlo ke kontaktu s mimozemšťany, lidstvo by bylo tak ohromené, že by všechny války na Zemi přestaly a nastala by nová éra spolupráce národů.

Ale historici se domnívali, že je to nesmysl. Poukazovali na to, že když Evropané objevili Nový svět – což byl podobně otřásající objev – také nepřestali s neustálými válkami.

Naopak: Bojovali ještě zuřivěji. Evropané prostě své už existující nepřátelství rozšířili i na Nový svět. Stal se jen dalším bojištěm – a dalším předmětem sporů a bojů. Podobně si astronomové představovali, že kdyby se lidé setkali s mimozemšťany, nastala by výměna informací a technologií, která by lidstvo skokem posunula vpřed.

Historikové vědy i to považovali za nesmysl. Zdůrazňovali, že to, čemu říkáme „věda“, je ve skutečnosti téměř náhodná koncepce vesmíru, kterou jiní tvorové pravděpodobně nebudou sdílet. Naše představy o vědě jsou představy vizuálně zaměřených, opicím podobných tvorů, kteří nacházejí zálibu v tom, že mění své životní prostředí. Kdyby byli mimozemšťané slepí a komunikovali pachy, mohli si vytvořit vědu velmi odlišnou od té naší a popisovat jejím prostřednictvím docela jiný vesmír. A mohli také učinit úplně jiná rozhodnutí o tom, kterými směry se má jejich věda ubírat. Mohli třeba docela přehlížet hmotný svět a vytvořit si místo toho velmi dokonalou vědu mysli – jinými slovy přesný protiklad toho, co udělali lidé. Mimozemské technologie mohou klidně být čistě duševní a nepoužívat jakýchkoli viditelných přístrojů.

Tahle otázka byla také srdcem teorie slučitelnosti, která říkala, že pokud nebudou mimozemšťané nápadně podobní lidem, není pravděpodobná žádná výměna informací. Barnes tu teorii samozřejmě znal, takže věděl, že z mimozemské koule zřejmě žádnou použitelnou technologii nezíská. Ale naopak velmi pravděpodobné bylo, že může něco vytěžit z kosmické lodi, protože tu vyrobili lidé a míra slučitelnosti byla proto vysoká.

A tak jim lhal, aby je udržel tady dole. Aby nemusel přerušit výzkum.

„Co s tím parchantem uděláme?“ zeptala se Beth.

„V tuhle chvíli nic,“ odpověděl Norman.

„Ty se ho na to nechceš zeptat? Tak to tedy já ano.“

„K ničemu by to nebylo,“ trval na svém Norman. „Tedovi by to bylo jedno a vojenský personál prostě plní rozkazy. Ostatně i kdyby šlo všechno, jak mělo, a ponorka nás přijela odvézt nahoru, ty bys odjela a nechala Harryho v té kouli?“

„Ne,“ připustila Beth.

„Tak vidíš. V tom případě je to celé akademická debata.“

„Ale proboha, Normane...“

„Já vím. Ale teď jsme tady. A příštích pár dní s tím nemůžeme ale vůbec nic dělat. Prostě se teď musíme vyrovnat s realitou, jak nejlíp to jde, a účty si vyřizovat až potom.“

„To se tedy můžeš vsadit, že si je vyřídím!“

„V pořádku. Ale ne teď, Beth.“

„No dobře,“ řekla Beth. „Ne teď.“

Odešla.

Norman osaměl a zíral na obrazovku. Bylo mu jasné, co musí v nejbližších dnech dělat – starat se, aby si všichni zachovali pokud možno chladnou hlavu. Nikdy dřív ve zdejším počítači nic nehledal; začal mačkat knoflíky. Poměrně brzo našel soubor nazvaný KON-TAKTNI TYM OFI_BIOG. Otevřel ho.

Civilní členové posadky:

1. Theodore Fielding, astrofyzik/planetární geolog
2. Elizabeth Halpernova, zoolog/biochemik
3. Harold J. Adams, matematik/logik
4. Arthur Levine, podmořsky biolog/biochemik
5. John F. Thompson, psycholog

Zvolte císl:

Norman nevěřicně zíral na seznam.

Jacka Thompsona, energického mladého psychologa z Yale, dobře znal. Thompson získal světovou pověst svými studii psychologie primitivních národů a už rok byl někde na Nové Guineji a studoval tamní domorodce.

Norman stiskl další knoflíky.

PSYCHOLOG OFI TYMU: PORADI PODLE ZPUSOBILOSTI

1. John F. Thompson, Yale – schvalen
2. William L. Hartz, UCB – schvalen
3. Jeremy White, UT – schvalen (provereni nejiste)
4. Norman Johnson, SDU – odmitnut (vek)

Znal je všechny. Bill Hartz z Berkeley byl vážně nemocen, měl rakovinu. Jeremy White byl během vietnamské války v Hanoji a nikdy nemohl dostat prověření.

Zbýval Norman.

Pochopil teď, proč ho zavolali až jako posledního. Pochopil i všechny ty zvláštní testy a vyšetření. Pocítil prudký záchvat vzteku na Barnese, na celý ten systém, který ho přivedl sem dolů, bez ohledu na jeho věk, bez ohledu na jeho bezpečnost. Ve třiapadesáti neměl Norman Johnson rozhodně co dělat tři sta metrů pod vodou v tlakové heliové atmosféře – a námořnictvo to dobře vědělo.

Zuřivost, myslel si. Měl chuť jít nahoru a seřvat Barnesu tak, že by si to za rámeček nedal. Ten zatracený prolhaný hajzl-

Křečovitě sevřel opěradla křesla a připomněl si, co řekl Beth. Ať se až dosud stalo cokoli, nemůže s tím teď nikdo z nich nic dělat. Však to Barnesovi vytmaví – to si v duchu svatosvatě sliboval – ale teprve až se všichni vrátí na hladinu. Ale do té doby nemá cenu dělat vlny.

Zavrtěl hlavou a zaklel.

Pak vypnul počítač.

Hodiny ubíhaly. Harry byl pořád ještě uvnitř.

Tina se pokoušela pomocí počítače zvětšit záběry, na kterých bylo vidět vnitřek koule. „Bohužel máme na stanici jenom omezenou kapacitu počítače,“ řekla. „Kdybych se mohla napojit na hladinu, to bych dokázala jiné věci, ale takhle...“ pokrčila rameny.

Ukázala jim sérii zvětšených záběrů otevřených dveří. Záběry se měnily ve vteřinových intervalech. Kvalita byla špatná, byly roztřesené a neostře.

„Jediné vnitřní struktury, které jsou v té tmě vidět,“ řekla Tina a ukázala na obrazovku, „jsou tyhle světelné body. Jejich umístění se záběr od záběru mění.“

„Jako kdyby ta koule byla plná světlušek,“ napadlo Beth.

„Jenže tahle světélka jsou mnohem matnější než světlušky, a neblíkájí. Je jich spousta. A dělá to dojem, že se pohybují pohromadě, jako nějaké vlnící se vzory...“

„Hejno světlušek?“

„Něco takového.“ Pásek skončil. Obrazovka ztmavla.

Ted řekl: „To je všechno?“

„Bohužel ano, pane doktore.“

„Chudák Harry,“ řekl Ted pohřebním hlasem.

Z celé skupiny měl Ted zřejmě největší obavy o Harryho. Díval se neustále na uzavřenou kouli na obrazovce a každou chvilku se zeptal: „Jak to jenom udělal?“ A pak dodával: „Doufám, že je v pořádku.“

Opakoval to tak často, že Beth nakonec řekla: „Já mám dojem, že už všichni víme, co si myslíš, Tede.“

„Mám o něj opravdu strach.“

„To všichni. Já taky.“

„Ty si myslíš, že na něj žárlím, Beth? To chceš říct?“

„Proč bych si to měla myslet?“

Norman změnil téma. Bylo životně důležité vyhnout se střetnutím mezi členy skupiny. Požádal Teda, aby mu řekl něco o své analýze letových záznamů, kterou provedl v lodi.

„Je to strašně zajímavé,“ nadchl se Ted okamžitě. „Podrobné zkoumání prvních letových záznamů,“ začal přednášet, „ukazovalo tři planety – Uran, Neptun a Pluto – a Slunce, velmi malé a v pozadí. To znamená, že snímky jsou z nějakého bodu za oběžnou dráhou Pluta. To naznačuje, že černá díra není moc daleko od našeho solárního systému.“

„Bylo by něco takového možné?“ zeptal se Norman.

„Ale jistě. Už aspoň deset let mají někteří astrofyzici podezření, že černá díra – ne moc velká, ale přece jenom černá díra – je těsně za hranicemi solárního systému.“

„O tom jsem neslyšel.“

„Je to tak. Dokonce někteří z nás uvažovali i o tom, že jestli je ta díra dost malá, mohli bychom se k ní za pár let vypravit a chytit ji, přivést ji sem, zaparkovat ji na oběžné dráze kolem Země a využívat její energii. Stačila by pro celou planetu.“

Barnes se usmál. „Kovbojové černých děr?“

„Teoreticky není důvod, proč by to nešlo. A představte si to – celá

planeta by přestala být závislá na fosilních palivech. Tím by začala úplně nová éra v historii lidstva.“

Barnes podotkl: „Ale asi by to byla taky pořádná zbraň.“

„I docela malinká černá díra by byla příliš mocná, než aby se dala použít jako zbraň.“

„Takže vy si myslíte, že se ta loď vypravila lovit černou díru?“

„O tom pochybuju,“ řekl Ted. „Ta loď je tak důkladně konstruovaná, tak dobře chráněná proti radiaci, že si spíš myslím, že měla proletět černou dírou. A taky to udělala.“

„A proto se vrátila v čase?“ zeptal se Norman.

„Tím si nejsem jistý,“ řekl Ted. „Černé díry jsou opravdu snad to nejtajemnější ve vesmíru. Co se tam děje, to dneska nikdo přesně neví. Ale někteří vědci předpokládají, že tou dírou prostě jen tak neproletíte, že se do ní odrazíte, asi jako když házíte žabku, a skočíte do jiného času nebo prostoru nebo vesmíru.“

„Takže ta loď skočila?“

„Ano. A možná nejenom jednou. A když skočila zpátky sem, málo se odrazila a přistála o několik stovek let dřív, než odstartovala.“

„A při jednom z těch skoků někde sebrala tohle?“ zaptala se Beth a ukázala na monitor.

Podívali se. Koule byla pořád zavřená. A vedle ní na podlaze ležel v nepřírozené poloze Harry Adams.

Na okamžik si mysleli, že je mrtvý. Potom Harry zvedl hlavu a zasténal.

SUBJEKT

Norman si zapsal do bloku: *Subjekt je třicetiletý černý matematik, který strávil tři hodiny v kulovitém objektu neznámého původu. Po nalezení byl strnulý a nereagoval; nevěděl, jak se jmenuje, kde je ani který je rok. Byl dopraven zpátky na stanici; spal půl hodiny, pak se náhle vzbudil a stěžoval si na bolest hlavy.*

„Prokristapána.“

Harry seděl na posteli, držel si hlavu v dlaních a sténal.

„Bolí?“ zeptal se Norman.

„Strašně. Zoufale.“

„Ještě něco jiného?“

„Mám žízeň. Prokristapána.“ Olízl si rty. „Mám strašnou žízeň.“
Extrémní žízeň, zapsal si Norman.

Kuchařka Rose Levyová vstoupila se sklenicí limonády. Norman ji podal Harrymu. Ten ji vyprázdnil jediným douškem a vrátil.

„Ještě.“

„Doneste radši celý džbáněk,“ doporučil Norman. Levyová odešla. Norman se otočil k Harrymu, který se pořád držel za hlavu a sténal, a zeptal se: „Mám pár otázek.“

„No?“

„Jak se jmenuješ?“

„Normane, nemohla by ta psychoanalýza počkat?“

„Tak mi řekni, jak se jmenuješ.“

„Harry Adams, proboha. Co blázníš? Moje hlava!“

„Předtím sis to nepamatoval,“ vysvětlil Norman. „Když jsme tě našli.“

„Když jste mě našli?“ opakoval Harry. Zase už vypadal zmateně.

Norman kývl. „Pamatuješ se, jak jsme tě našli?“

„Muselo to být ... venku.“

„Venku?“

Harry náhle zuřivě vzhlédl, v očích se mu blýskalo vztekem.
„Venku před tou koulí, ty idiote jeden zatracená! O čem si asi tak myslíš, že mluvím?“

„Klid, Harry.“

„Z těch tvých otázek se zblázním!“

„No dobře, dobře. Uklidni se.“

Emocionálně labilní. Vztek, podrážděnost. Norman si udělal další poznámku.

„Musíš dělat takový kravál?“

Norman se na něj tázavě podíval.

„To pero,“ vysvětlil Harry. „Zní to jako Niagara.“

Norman přestal psát. Určitě je to migréna nebo něco velmi podobného migréně. Harry si opatrně držel hlavu, jako by byla ze skla.

„Proč si proboha nemůžu vzít aspirín?“

„Nechceme ti ještě chvilku nic dávat pro případ, že jsi nějak zraněný. Potřebujeme vědět, kde tě bolí.“

„Co mě bolí, Normane, to je hlava. Bolí mě ta zatracená hlava!“

Tak budeš tak laskav a dáš mi ten aspirín?“

„Barnes to zakázal.“

„Barnes je ještě tady?“

„Všichni jsme ještě tady.“

Hary pomalu vzhlédl. „Ale měli jste přece odjet na hladinu.“

„Já vím.“

„Proč jste neodjeli?“

„Počasí se zkazilo a nemohli pro nás poslat ponorky.“

„Měli jste odjet, Normane. Neměli jste tady zůstat.“

Vrátila se Levyová s další limonádou. Harry se napil a přitom se na ni díval.

„Vy jste taky ještě tady?“

„Ano, doktore Adamsi.“

„Kolik lidí tu dohromady zůstalo?“

Levyová odpověděla: „Je nás tu devět.“

„Proboha.“ Harry jí vrátil sklenici a Levyová ji znovu naplnila.

„Měli jste všichni jet. Měli jste odtud zmizet.“

„Harry,“ opakoval Norman, „nešlo to.“

„Musíte odjet.“

Norman seděl na lehátku proti Harrymu a díval se, jak Harry pije. Harry se choval jako typická oběť šoku: Vzrušení, podrážděnost, nervózní, manický tok myšlenek, nevysvětlené obavy o bezpečnost ostatních – to byly typické reakce šokovaných obětí těžkých nehod, například velkých autohavárií nebo leteckých neštěstí. Mozek, který prožil velmi intenzivní vjem, se zoufale snaží přijmout ho, dát mu smysl, uvést znovu do pořádku duševní svět, i když fyzický svět okolo se otřásl. Mozek jako by se přehříval, zoufale se snaží posbírat střípky a znovu je složit, uvést je do souladu, obnovit rovnováhu. Harry zjevně procházel údobím, kdy jeho mozek pracoval na plné obrátky.

Nedá se s tím nic dělat, musí se to jen přechkat.

Harry dopil limonádu a vrátil sklenici.

„Ještě?“ zeptala se Levyová.

„Ne, to stačí. I hlava mě bolí míň.“

Třeba to byla nakonec jenom dehydratace, napadlo Normana. Ale proč by měl Harry být dehydrovaný po třech hodinách uvnitř té koule?

„Harry...“

„Řekni mi něco. Vypadám jinak, Normane?“

„Ne.“

„Připadám ti stejný?“

„Řekl bych, že ano.“

„Jsi si jistý?“ řekl Harry. Vyskočil a šel k zrcadlu na zdi. Zkoumavě se zadíval na vlastní obličej.

„Jak jsi myslel, že vypadáš?“ zeptal se Norman.

„Já nevím. Jinak.“

„Jak jinak?“

„Já nevím!“ ... Udeřil pěstí do polstrované zdi vedle zrcadla. Odraz se zachvěl. Obrátil se k němu zády a znovu usedl na lůžko. Vzdychl. „Prostě jinak.“

„Harry...“

„Co je?“

„Pamatuješ se, co se stalo?“

„Samozřejmě.“

„A co se stalo?“

„Šel jsem dovnitř.“

Norman čekal, ale Harry nepokračoval. Jen se upřeně díval na koberec na podlaze.

„Vzpomínáš si, jak jsi otevřel ty dveře?“

Harry mlčel.

„Jak jsi otevřel ty dveře, Harry?“

Harry se podíval na Normana. „Měli jste všichni odjet. Vrátit se na hladinu. Neměli jste tu zůstat.“

„Jak jsi otevřel ty dveře, Harry?“

Dlouho bylo ticho. „Otevřel jsem je.“ Harry se napřímil, ruce podle těla. Zdálo se, že si vzpomíná, že všechno znovu prožívá.

„A pak?“

„Šel jsem dovnitř.“

„A co se stalo uvnitř?“

„Bylo to krásné...“

„Co bylo krásné?“

„Ta pěna,“ odpověděl Harry. Potom se znovu odmlčel a nepřítomně se díval do prázdna.

„Pěna?“ naléhal Norman.

„Moře. Pěna. Krásná...“

Mluví snad o těch světýlkách? napadlo Normana. O těch vířících světelných obrazcích?

„Co bylo krásné, Harry?“

„Teď mi ale řekni pravdu,“ ozval se Harry. „Slib mi, že mi řekneš pravdu.“

„Řeknu ti pravdu.“

„Myslíš, že vypadám stejně jako předtím?“

„Myslím, že ano.“

„Nezdá se ti, že jsem se změnil? Třeba jen trochu?“

„Ne. Aspoň pokud vidím. A ty sám si myslíš, že ses změnil?“

„Já nevím. Možná. Já – možná.“

„Stalo se uvnitř té koule něco, co tě změnilo?“

„Nechápeš to.“

„Tak mi to vysvětli,“ žádal Norman.

„V té kouli se nestalo nic.“

„Byl jsi tam tři hodiny...“

„Nic se nestalo. Uvnitř té koule se nikdy nic neděje. Uvnitř té koule je to pořád stejné.“

„Co je pořád stejné? Ta pěna?“

„Ta pěna se pořád mění. Koule je pořád stejná.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Norman.

„Já vím, že ne,“ řekl Harry. Pak zavrtěl hlavou. „Co můžu dělat?“

„Řekni mi o tom něco víc.“

„Nic víc není.“

„Tak mi to zopakuj.“

„To nepomůže,“ řekl Harry. „Myslíš, že už brzo odjedete?“

„Barnes říká, že ještě několik dní ne.“

„Já myslím, že byste měli odjet co nejdřív. Promluv s ostatními. Přesvědč je, že musejí pryč.“

„Proč, Harry?“

„Nemůže – já nevím.“

Harry si promnul oči a znovu si lehl. „Promiň,“ řekl, „ale jsem strašně unavený. Třeba si o tom ještě někdy promluvíme. Promluv s ostatními, Normane. Přinuť je k odjezdu. Je to... nebezpečné zůstat tady.“

Otočil se a zavřel oči.

ZMĚNY

„Spí,“ řekl Norman ostatním. „Je v šoku. Je zmatený. Ale v zásadě vypadá v pořádku.“

„Co ti řekl o tom, co se stalo vevnitř?“ zeptal se Ted.

„Je úplně zmatený,“ řekl Norman, „ale pomalu se vzpamatovává. Když jsme ho našli, nevěděl ani, jak se jmenuje. Ted to ví. Pamatuje si, jak se jmenuju já, ví, kde je. Vzpomíná si, že vstoupil do té koule. Myslím, že si pamatuje i to, co se stalo vevnitř. Jen o tom nemluví.“

„To je skvělé,“ ušklíbl se Ted.

„Mluvil o moři a o pěně. Ale nebylo jasné, co tím myslel.“

„Podívejte se ven,“ řekla Tina a ukázala k okénkům. Norman měl nejdřív jen dojem, že vidí světélka – tisíce světélek, vyplňujících temnotu oceánu – a jeho první reakce byla slepá hrůza: Světélka z koule je přicházejí napadnout.

Ale pak si uvědomil, že každé to světélko má tvar, že se pohybuje a víří.

Přitiskli obličejů k okénkům a dívali se.

„Sépie,“ řekla nakonec Beth. „Bioluminescentní sépie.“

„Jsou jich tisíce.“

„Víc,“ odpověděla. „Hádala bych nejmíň půl miliónu, kolem celé stanice.“

„Jsou krásné.“

„Velikost toho hejna je úžasná,“ vydechl Ted.

„Je impozantní, ale ne docela neobvyklá,“ opravila ho Beth. „Moře je ve srovnání se zemí ohromně plodné. V moři začal život a v něm se taky poprvé vyvinulo soupeření mezi jednotlivými druhy. A jedna odpověď na takovou soutěž je produkce ohromného množství potomstva. Spousta mořských živočichů to tak dělá. To, že zvířata postoupila z vody na souš, obvykle považujeme za pozitivní krok ve vývoji života.“

Ve skutečnosti ale ti první byli z oceánu vytlačeni. Snažili se prostě uniknout tomu boji. A představte si ty první napůl ryby, napůl obojživelníky, když vystrčili poprvé hlavu z vody a podívali se na souš, a viděli tu ohromnou suchou zemi bez nejmenších známek druhové soutěže. Muselo jim to připadat jako zaslíbená–“

Beth přerušila větu v půli a obrátila se k Barnesovi.

„Honem, kde máte sítě na vzorky?“

„Nechci, abyste šla ven.“

„Musím,“ trvala na svém Beth. „Ty sépie mají šest chapadel.“

„No a?“

„Žádný známý druh sépií nemá šest chapadel. Tohle je zatím nepopsaný druh. Musím sebrat vzorky.“

Barnes jí řekl, kde je skříňka s vybavením, a Beth vyběhla.

Norman sledoval hejno sépií s novým zájmem.

Zvířata měla každé asi třicet centimetrů a vypadala jako průhledná. Na žlutě zářících tělech bylo možné jasně rozeznat velké oči.

Za pár minut se venku objevila Beth. Stála uprostřed hejna, mávala síťkou a sbírala vzorky. Několik sépií vztekale vypustilo oblak inkoustové tekutiny.

„Moc pěkná stvořeníčka,“ pochvaloval si Ted. „Ostatně mechanismus tvorby tohoto jejich inkoustu je hrozně zajímavý-“

„-co byste řekli na sépie k večeři?“ skočila mu do řeči

Levyová.

„Sakra ne,“ skoro zařval Barnes. „Jestli je to neznámý druh, tak ho nebudeme jíst. To poslední, co tu můžu potřebovat, je, aby se mi všichni otrávilí jídlem.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Ted. „Já jsem ostatně nikdy neměl rád sépie. Zajímavý mechanismus pohonu, ale gumové maso.“

V té chvíli se ozvalo zabzučení a jeden z monitorů se rozsvítil. Jak se na něj dívali, obrazovka se rychle zaplnila čísly:

003103270933093118232217310522390931232217311715270
214223309311823220917220810092205223909312322091722
081009190331141404330031032709330931182322173105223
909312322173117152702142233093118232209172208100922
052239093123220917220810091903311414043300310327093
309311823221731052239093123221731171527021422330931
182322091722081009220522390931232209172208100919033
114140433003103270933093118232217310522390931232217
311715270214223309311823220917220810092305223909312
322091722081009190331141404330031032709330931182322
173105223909312322173117152702142233093118232209172
208100922052239093123220917220810091903311414043300
310327093309311823221731052239093123221731171527021
422330931182322091722081009220522390931232209172208

„Odkud to jde?“ zeptal se Ted. „Z hladiny?“

Barnes zavrtěl hlavou. „Přímý kontakt s hladinou je přerušen.“

„Tak to nějak přenášejí pod vodu?“

„Ne,“ řekla Tina. „Na to je to moc rychlé.“

„Je tu na stanici jiný počítač? Ne? A v HS-7?“

„HS-7 je teď prázdná. Potápěči jsou pryč.“

„Tak odkud to je?“

Barnes zamýšleně řekl: „Připadá mi to jako náhodná řada.“

Tina kývla. „Může to být únik z vyrovnávací paměti někde v systému. Když jsme přepínali na vlastní elektřinu...“

„To je nejspíš ono,“ řekl Barnes. „Únik z vyrovnávací paměti jako následek přepínání.“

„Já myslím, že bychom to měli zachovat,“ řekl Ted a fascinovaně zíral na obrazovku. „Pro případ, že je to vzkaz.“

„Vzkaz odkud?“

„Z koule.“

„Ale kruci,“ osopil se na něj Barnes, „to nemůže být vzkaz.“

„Jak to víte?“

„Protože neexistuje způsob, jak ho poslat. Nejsme na nic napojení. Rozhodně ne na tu kouli. Musí to být porucha paměti někde uvnitř našeho vlastního počítačového systému.“

„Kolik máte paměti?“

„Poměrně dost. Asi deset giga.“

„Možná helium pracuje na čípech,“ navrhla Tina. „Třeba je to vedlejší efekt heliové atmosféry.“

„Stejně si myslím, že by se to mělo zachovat,“ trval na svém Ted.

Norman se už chvíli mlčky díval na obrazovku. Nebyl matematik, ale už ve svém životě vyhodnotil spoustu statistik a hledal v jejich výsledcích souvislosti. Na hledání vzorců a souvislostí ve vizuálním materiálu je lidský mozek neobyčejně vhodný nástroj. Norman nedokázal přesně určit proč, ale cítil v tom systém. Řekl: „Já mám pocit, že to není náhodná řada.“

„Tak to zachováme,“ řekl Barnes.

Tina zamířila k ovládacímu pultu. V okamžiku, kdy se dotkla klávesnice, obrazovka ztmavla.

„Tak to bychom měli,“ řekl Barnes. „Je to pryč. Škoda, že tu ne-

byl Harry, aby to taky viděl.“

„Jo,“ řekl Ted zachmuřeně. „Škoda.“

ANALÝZA

„Podívej se na to,“ řekla Beth. „Tahle je ještě živá.“

Norman byl s Beth v malé biologické laboratoři v nejvyšším poschodí sektoru D. Od chvíle, kdy přijeli, sem nikdo nev kročil, protože nenašli nic živého. Ted Norman a Beth při zhasnutých světlech pozorovali sépii, plovoucí ve skleněném akváriu.

„Ano,“ kývala hlavou Beth, „ty bioluminiscentní struktury jsou umístěné dorsálně, jak se zdá. Samozřejmě to jsou bakterie.“

„Co jsou bakterie?“

„Ty bioluminiscentní oblasti. Sépie samy světlo vytvářet nedokážou. Bakterie ano. Takže vlastně všichni bioluminiscentní živočichové moře si do svého těla vestavěli bakterie. To, co vidíš, jsou bakterie, které jim svítí přes kůži.“

„Takže je to něco jako infekce?“

„V jistém smyslu ano.“

Velké sépii oči na ně zíraly. Chapadla se pohnula.

„A taky můžeš vidět všechny vnitřní orgány,“ řekla Beth.

„Mozek je schovaný za tím okem. Tady ten pytlík je zažívací žláza, za ní žaludek, a pod ním – vidíš, jak tluče? – je srdce. Ta velká věc vpředu je pohlavní žláza, a ten trychtýř, co vede od žaludku, tamtudy vypouští ten svůj inkoust a taky se jeho pomocí pohybuje.“

„Je to opravdu nový druh?“ zeptal se Norman.

Beth povzddechla. „Nevím. Vnitřní struktura je docela typická. Ale to, že má méně chapadel, docela stačí k uznání za nový druh.“

„A jak se bude jmenovat? *Sepius bethus*?“ zeptal se Norman.

Usmála se. „*Architeuthis bethis*,“ řekla. „Zní to jako zubařská diagnóza. *Architeuthis bethis*: potřebuješ pročistit zubní kanálky.“

„Tak co, paní doktorko?“ strčila Rose Levyová hlavu do dveří. „Mám tady vynikající rajčata a papriky, bylo by škoda je promrhat. Jsou ty sépie vážně jedovaté?“

„Pochybuju,“ zavrtěla hlavou Beth. „Žádný jedovatý druh sépie

zatím neznáme. Jen do toho,“ řekla Levyová. „Já myslím, že je klidně můžeme jíst.“

Když Levyová odešla, Norman podotkl: „Já myslel, že jsi tyhle tvory jíst přestala.“

„Jen chobotnice,“ opravila ho Beth. „Chobotnice je mazaná a docela milá. Sépie jsou ... nesympatické.“

„Nesympatické.“

„No, jsou kanibalistické a dost odporné...“ Zvedla obočí.

„Už zase psychoanalýza?“

„Ne. Jen jsem zvědavý.“

„U zoologů se předpokládá, že budou objektivní,“ řekla Beth, „ale já mám taky své citové vztahy ke zvířatům jako každý jiný. Například mám ráda chobotnice. Jsou chytré, víš. Jednou jsem měla v experimentální nádrži chobotnici, která se naučila zabíjet šváby a používat je jako návnadu na kraby. Zvědavý krab přišel prozkoumat mrtvého švába, a chobotnice vyskočila ze zálohy a chytila kraba.“

Ve skutečnosti je chobotnice tak chytrá, že její největší omezení je v délce života. Chobotnice žije jen tři roky a to není dost dlouho na to, aby si vytvořila něco tak složitého, jako je kultura nebo civilizace. Možná, že kdyby chobotnice žily tak dlouho jako my, už by byly dávno ovládly svět. Ale sépie jsou docela jiné. K nim necítím nic. Leda to, že je nemám moc ráda.“

Usmál se. „No, aspoň jsi tady dole nakonec taky objevila něco živého.“

„Víš, je to zvláštní,“ řekla. „Pamatuješ, jak pusto tady bylo? Na dně nebylo vůbec nic.“

„Samozřejmě, že se pamatuju. Byl to šok.“

„No, a jak jsem lovila ty sépie, obešla jsem stanici dokola. A na dně jsou všechny možné typy rohovitek. Korálů, víš? Krásně barevných, modrých, purpurových, žlutých. Některé pořádně veliké.“

„Myslíš, že tam tak rychle vyrostly?“

„Ne. Musely tam být pořád, ale nikdy jsme tamtudy nešli. Musím to pak prozkoumat. Chtěla bych zjistit, proč rostou právě na tomhle místě, hned vedle stanice.“

Norman přešel k okénku. Zapnul vnější světla, ozařující dno.

Opravdu viděl spoustu vějířovitých korálů, rudých, růžových a modrých, jak se lehce pohupují v proudech. Byly všude, kam světlo dosáhlo.

„Svým způsobem je to uklidňující,“ řekla Beth. „Na většinu podmořského života jsme moc hluboko, ten se vyskytuje hlavně v prvních třiceti metrech. Ale i tak, tahle stanice přece kotví v nejrozmanitějším a nejhřívavějším oceánu světa.“

Vědci spočítali druhy a došli k závěru, že v jižním Pacifiku žije víc druhů korálů a mořských hub než kdekoli jinde na světě.

„Takže mě potěšilo, že se konečně něco objevuje,“ pokračovala Beth. Podívala se na své regály s chemikáliemi a reagensciemi. „A jsem ráda, že už konečně můžu začít na něčem pracovat.“

Harry seděl v kuchyni a jedl vajíčka na slanině. Ostatní stáli kolem a dívali se na něj, šťastní, že mu nic není.

A jeden přes druhého mu sdělovali novinky; poslouchal se zájmem, dokud se nezmínili, že se v okolí stanice objevilo veliké hejno sépií.

„Sépií?“

Prudce vzhlédl a skoro upustil vidličku.

„No, spousta,“ řekla Levyová. „pár jich bude k večeři.“

„Jsou tam ještě?“ zeptal se Harry.

„Ne, už jsou pryč.“

Oddech si, ramena mu klesla.

„Děje se něco, Harry?“ zeptal se Norman

„Nenávidím sépie,“ řekl Harry. „Nemůžu je vystát.“

„Mně taky moc nechutnají,“ přidal se Ted.

„Hrůza,“ notoval si Harry. Znovu se pustil do vajíček. Napětí opadlo.

Pak se ozvalo Tinino volání ze sektoru D: „Mám je zase! Už tu mám zase ta čísla!“

003103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322 173
117 152702142233 093118 2322 09172208100922052239
0931 2322 09172208100919 033114140433 00310327093
3 093118 2322 1731052239 0931 2322 173117 1527021
42233 093118 2322 09172208100922052239 0931 2322
09172208100919 033114140433 003103270933 093118 2
322 1731052239 0931 2322 173117 152702142233 0931
18 2322 09172208100922052239 0931 2322 0917220810
0919 033114140433 003103270933 093118 2322 173105
2239 0931 2322 173117 152702142233 093118 2322 09

172208100922052239 0931 2322 09172208100919 03311
4140433 003103270933 093118 2322 1731052239 0931
2322 173117 152702142233 093118 2322 091722081009
22052239 0931 2322 09172208100919 033114140433 00
3103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322 17311

„Co si o tom myslíte, Harry?“ zeptal se Barnes a ukázal na obrazovku.

„Je to totéž, co jste tu měli předtím?“ zeptal se Harry.

„Vypadá to tak, jen mezery jsou jiné.“

„Protože tohle rozhodně není nic náhodného,“ řekl Harry. „Je to jediná sekvence, která se pořád opakuje. Podívejte. Tady začíná, tady končí a odtud se opakuje.“

003103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322 173
117 152702142233 093118 2322 09172208100922052239
0931 2322 09172208100919 033114140433 00310327093
3 093118 2322 1731052239 0931 2322 173117 1527021
42233 093118 2322 09172208100922052239 0931 2322
09172208100919 033114140433 003103270933 093118 2
322 1731052239 0931 2322 173117 152702142233 0931
18 2322 09172208100922052239 0931 2322 0917220810
0919 033114140433 003103270933 093118 2322 173105
2239 0931 2322 173117 152702142233 093118 2322 09
172208100922052239 0931 2322 09172208100919 03311
4140433 003103270933 093118 2322 1731052239 0931
2322 173117 152702142233 093118 2322 091722081009
22052239 0931 2322 09172208100919 033114140433 00
3103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322 17311

„Má pravdu,“ potvrdila Tina.

„Fantastické,“ řekl Barnes. „To je neuvěřitelné, že si toho hned tak všimnete.“

Ted netrpělivě bubnoval prsty o řídicí pult.

„Jak prosté, milý Barnesí,“ suše podotkl Harry. „Až sem to bylo jednoduché. Těžší otázka je – co to znamená.“

„Rozhodně je to vzkaz,“ řekl Ted.

„Možná že je to vzkaz,“ kývl Harry. „Taky to může být nějaký přeslech z počítače, výsledek softwarové chyby nebo hardwarové poruchy. Můžeme strávit hodiny luštěním a nakonec se může ukázat, že

to znamená 'Copyright Acme Computer Systems, Silicon Valey' nebo něco takového.“

„No...“ začal Ted.

„Nejpravděpodobnější je, že ta čísla opravdu pocházejí ze samotného počítače,“ pokračoval Harry. „Ale zkusím to.“

Tina mu vytiskla obsah obrazovky.

„Já bych to taky chtěl zkusit,“ řekl Ted rychle.

Tina kývla. „Samozřejmě, doktore Fieldingu,“ řekla a vytiskla další kopii.

„Jestli je to vzkaz,“ přemýšlel nahlas Harry, „je to nejspíš jednoduchý substituční kód, něco jako ASCII kód. Pomohlo by, kdybychom měli na počítači dekodovací program. Dokáže to tu někdo programovat?“

Všichni zavrtěli hlavami. „Vy ano?“ zeptal se Barnes.

„Ne. A předpokládám, že není žádným způsobem možné vyslat to na hladinu? Dešifrovací počítače Úřadu pro národní bezpečnost ve Washingtonu by si s tím poradily za čtvrt minuty.“

Barnes zavrtěl hlavou. „Jsme bez kontaktu. Dokonce ani nemůžu vypustit anténu na balónu. Podle posledního hlášení byly nahoře dvánáctimetrové vlny. Urvaly by drát, jen by se vynořil.“

„Takže jsme odříznutí od světa?“

„Úplně.“

„No, takže zbývá zase jen stará dobrá tužka a papír. Vždycky říkám, že tradiční prostředky jsou nejlepší – zvlášť když jiné nemáme.“ A s těmito slovy odešel z místnosti.

„Vypadá to, že je v dobré náladě,“ podotkl Barnes.

„Řekl bych ve velmi dobré,“ souhlasil Norman.

„Možná trochu moc dobré,“ vmísil se do hovoru Ted. „Trochu manické, ne?“

„Ne,“ řekl Norman. „Prostě v dobré náladě.“

„Měl jsem pocit, že je trošku mimo,“ trval na svém Ted.

„Jen ať tak zůstane,“ odsekl Barnes, „Když mu to pomůže rozluštit ten kód.“

„Já to taky zkusím,“ připomněl mu Ted.

„Jistě,“ kývl Barnes. „Zkuste to taky.“

TED

„Říkám ti, to spoléhání na Harryho je pochybené.“ Ted rázoval tam a zpátky a občas se podíval na Normana. „Harry je v manickém stavu a přehlíží základní a zřejmé věci.“

„Jako co?“

„Jako to, že tohle prostě nemůže být přeslech z počítače.“

„Jak to víš?“ zeptal se Norman.

„Procesor,“ prohlásil Ted. „Procesor je čip 68090, což znamená, že každý výpis paměti by musel být *hexa*.“

„Co je to hexa?“

„Je spousta způsobů, jak zaznamenávat čísla,“ vysvětlil Ted. „Čip 68090 používá záznam odvozený od základu šestnáct, kterému se říká hexadecimální. Je docela odlišný než obyčejný decimální. Vypadá jinak.“

„Ale v tom vzkazu jsou použité číslice od nuly do devítky,“ pochopil Norman.

„Přesně o to jde,“ kývl Ted. „Takže to nepochází z počítače. Jsem si jistý, že je to vzkaz z té koule. Kromě toho Harry si myslí, že je to substituční kód, ale já se domnívám, že to je přímá vizuální prezentace.“

„Myslíš obrázek?“

„Ano,“ potvrdil Ted. „A já si myslím, že je to obrázek samotného toho stvoření!“ Zalistroval papíry. „Začal jsem tímhle.“

```
00111111110111001100001 10011111110010
 1011110110 100011111110110100111 100111111
1011110110 100011111110001 111110111011010110100001
10011111110010 1011110110
1001100011011010001010011011010110110100111
100111111 1011110110
10011000110110100010100110011
0011111111101110100100001
1111111110111001100001 10011111110010 1011110110
100011111110110110100111 100111111 1011110110
100011111110001 11111011110111010110100001
10011111110010 1011110110
001100011011010001010011011010110110100111
100111111 1011110110
```

```

1001100011011010001010100110011
111111111101110100100001
  00111111110111001100001 10011111110010
1011110110 10001111110110110100111 100111111
1011110110 10001111110001
11111101110111010110100001
  10011111110010 1011110110

```

„Tohle je ten vzkaz přeložený do binární soustavy,“ řekl Ted. „Na první pohled je vidět ten tvar, ne?“

„Moc ho nevidím,“ znejistěl Norman.

„No rozhodně je to sugestivní,“ trval na svém Ted. „Říkám ti, za ta léta, co se na JPL koukám na obrázky z planet, mám na tyhle věci oko. Takže potom jsem se vrátil k původnímu vzkazu a vyplnil jsem ty mezery. Dostal jsem tohle.“

```

•003103270933••093118••2322••1731052239••0931•
•2322••173117••152702142233••093118••2322•
•09172208100922052239••0931••2322••09172208100919•
•033114140433••003103270933••093118••2322••1731052239•
•0931••2322••173117••152702142233•
•093118••2322••09172208100922052239••0931••2322•
•09172208100919••033114140433••003103270933•
•093118••2322••1731052239••0931••2322••173117•
•152702142233••093118••2322••09172208100922052239•
•0931••2322••09172208100919••033114140433•
•003103270933••093118••2322••1731052239••0931•
•2322••173117••152702142233••093118••2322•
•09172208100922052239••0931••2322••09172208100919•
•033114140433••003103270933••093118••2322•
•1731052239••0931••2322••173117••152702142233•
•093118••2322••09172208100922052239••0931••2322•
•09172208100919••033114140433

```

„Mhm,“ zabručel Norman.

„Já vím, ničemu se to moc nepodobá,“ řekl Ted. „Ale když změníš šířku obrazovky, dostaneš *tohle*.“

Pyšně mu podal další papír.

•003103270933••093118••2322••1731052239•
 •0931••2322••173117••152702142233••093118••2322•
 •09172208100922052239••0931••2322•
 •09172208100919••033114140433••003103270933•
 •093118••2322••1731052239••0931••2322••173117•
 •152702142233••093118••2322••09172208100922052239•
 •0931••2322••09172208100919••033114140433•
 •003103270933••093118••2322••1731052239•
 •0931••2322••173117••152702142233••093118•
 •2322••09172208100922052239••0931••2322•
 •09172208100919••033114140433••003103270933•
 •093118••2322••1731052239••0931••2322••173117•
 •152702142233••093118••2322••09172208100922052239•
 •0931••2322••09172208100919••033114140433•

„Ano?“ Norman tázavě zvedl obočí.

„Neříkej mi, že ten obraz nevidíš,“ zamračil se Ted.

„Nevidím ho,“ trval na svém Norman.

„Přimhuř oči,“ poradil mu Ted.

Norman je přimhouřil. „Je mi líto.“

„Ale to je přece docela jasně obrázek toho stvoření,“ naléhal Ted.

„Podívej, tohle je vertikální trup, tři nohy, dvě ruce. Hlava tu není, takže hlava toho tvora bude nejspíš přímo v trupu. To přece musíš vidět, Normane.“

„Tede...“

„Tentokrát je Harry úplně vedle! Ten vzkaz není jenom obrázek, je to autoportrét!“

„Tede...“

Ted se napřímil. Povzdechl si. „Teď mi řekneš, že to přeháním.“

„Nechci ti kazit radost.“

„Ale toho mimozemšťana nevidíš?“

„Ne, nevidím.“

„Krucí.“ Ted odstrčil papír. „Já toho parchanta nenávidím. Je tak arogantní, přivádí mě k šílenství... A k tomu všemu je ještě mladý!“

„Tobě je čtyřicet,“ připomněl Norman. „Tomu bych zrovna neříkal, že máš život za sebou.“

„Ve fyzice ano,“ vysvětlil Ted. „Biologové mohou občas udělat kus důležité práce, i když už nejsou nejmladší. Když Darwin publikoval svůj *Původ druhů*, bylo mu padesát. A chemici taky mívají dobré

výsledky i ve vyšším věku. Ale ve fyzice to, co nedokážeš do pětatřiceti, už nejspíš nedokážeš.“

„Ale Tede, ty jsi přece uznávaný odborník.“

Ted zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem neudělal žádnou fundamentální práci. Analyzoval jsem údaje, vyvodil jsem z nich pár zajímavých závěrů. Ale nikdy nic fundamentálního. Tahle výprava je moje šance opravdu něco dokázat. Konečně... dostat svoje jméno do knih.“

Norman teď viděl v jiném světle Tedovo nadšení a energii, jeho neúnavně mladistvé chování. Ted nebyl citově opožděný; poháněla ho touha po úspěchu. A na svém mládí tolik lpěl proto, že si uvědomoval, že mu čas utíká mezi prsty a on ještě nic nedokázal. Nebylo to odsouzeníhodné. Bylo to smutné.

„No,“ povzbudivě se usmál Norman, „expedice ještě neskončila.“

„Ne,“ rozzářil se Ted. „Máš pravdu. Máš naprostou pravdu. Čeká na nás ještě spousta dalších báječných objevů. Já to vím. A ty objevy přijdou, ne?“

„Ano, Tede,“ kývl Norman. „Přijdou.“

BETH

„Krucinál, tady nic nefunguje!“ Ukázala širokým gestem na police s chemikáliemi. „Ani jediná z těchhle chemikálií a reagentů nestojí za nic!“

„Co jste zkoušela?“ zeptal se klidně Barnes.

„Zenker-formalín, H a E, ostatní barviva. Proteolytickou extrakci, enzymové štěpení. Na co si vzpomenete. Nic nefunguje. Víte, co si o tom myslím já? Že tuhle laboratoř někdo vybavil prošlými chemikáliemi.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Barnes. „To ta atmosféra.“

Vysvětlil, že jejich atmosféra obsahuje jen dvě procenta kyslíku, jedno procento kysličníku uhličitého, ale vůbec žádný dusík. „Výsledky chemických reakcí jsou nevypočitatelné,“ dodal. „Měla byste se někdy podívat Levyové do kuchařky. Něco takového jste v životě neviděla. Když je jídlo hotové, vypadá normálně, ale rozhodně se normálně nevaří.“

„A laboratoř?“

„Laboratoř se vybavovala, když se ještě nevědělo, v jaké hloubce budeme. Kdybychom byli blíže k hladině, dýchali bychom stlačený vzduch a všechny vaše reakce by fungovaly – jenom by probíhaly mnohem rychleji. Ale s helioxem se nedají výsledky předvídat. A jestli neprobíhají...“ Pokrčil rameny.

„Tak co mám dělat?“ zeptala se.

„Co se dá,“ odpověděl Barnes. „Jako všichni ostatní.“

„No jediné, co opravdu můžu dělat, je všeobecná anatomická analýza. Tohle všechno je k ničemu.“

„Tak dělejte anatomii.“

„Potřebovala bych větší laboratorní možnosti...“

„Tak to prostě je,“ skočil jí do řeči Barnes. „Smiřte se s tím a pokračujte.“

Do místnosti vešel Ted. „Měli byste se spíš podívat ven,“ řekl a ukázal na okénka. „Máme další návštěvu.“

Sépie byly pryč. Norman na okamžik neviděl nic než vodu a bílé částičky usazenin vířící v paprscích světla.

„Podívejte se dolů. Na dno.“

Dno ožilo. Doslova ožilo, vřelo, kroutilo se a chvělo všude, kam reflektory dosáhly.

„Co je tohle?“

Beth řekla: „To jsou krevety. Strašná spousta krevet.“ A rozběhla se pro síťku.

„No tak tohle bychom si měli dát k večeři,“ zamlaskal Ted. „Miluju krevety. A tyhle vypadají, že mají zrovna tu správnou velikost. Nejlepší budou chutné. Vzpomínám si, jak jsme jednou v Portugalsku jedli s mou druhou ženou báječné obří krevety...“

Normana lehce zamrazilo. „Co tady dělají?“

„Já nevím. Co tak krevety dělávají? Stěhují se?“

„To tedy nevím,“ odpověděl Barnes. „Já je vždycky kupuju mražené. Moje žena je nerada loupe.“

Norman se pořád nezbavil toho divného pocitu, i když by nemohl říci proč. Jasně viděl, že celé mořské dno je pokryté krevetami; byly doslova všude. Proč by ho to mělo znepokojovat?

Norman poodešel od okénka a doufal, že jeho nejistota zmizí, když se bude dívat na něco jiného. Ale nezmizela. Byla tam pořád –

malý uzlík napětí někde v koutku žaludku. A ten pocit se mu vůbec nelíbil.

HARRY

„Harry.“

„Ahoj, Normane. Slyšel jsem ten rozruch. Venku je spousta krevet, co?“

Harry seděl na lehátku a na kolenou měl list s vytištěnými čísly. Měl v ruce tužku a blok a celá stránka byla pokrytá výpočty, škrtanci, symboly, šipkami.

„Harry,“ řekl Norman, „co se to děje?“

„Ať visím, jestli to vím.“

„Pořád musím myslet na to, proč se tady dole najednou objevuje takového života – sépie, krevety – když tu předtím nebylo nic. Ani jednou.“

„Aha, tohle. Ale to je snad docela jasné.“

„Ano?“

„Jistě. Jaký je teď rozdíl proti dřívějšímu?“

„Byl jsi uvnitř té koule.“

„Ne, ne. Myslím, co se změnilo venku?“

Norman se zamračil. Nebylo mu jasné, kam Harry míří.

„No jen se podívej ven,“ pobídl ho Harry. „Co jsi tam předtím viděl a teď už nevidíš?“

„Rošt?“

„Mhm. Rošt a potápěče. Spoustu aktivity – a spoustu elektriny. To muselo vyděsit faunu v celém širokém okolí. Tady jsme v jižním Pacifiku a mělo by to tu přímo kypět životem.“

„A když jsou teď potápěči pryč, zvířata se vrátila?“

„To si myslím já.“

„Nic jiného v tom není?“ řekl Norman a znovu zamyšleně svažil čelo.

„Proč se na to ptáš mě?“ chtěl vědět Harry. „Zeptej se Beth; ta ti dá určitější odpověď. Ale já vím, že zvířata jsou citlivá na celou spoustu podnětů, které my ani nevnímáme. Nemůžeš prohánět podvodními

kabely bůhví kolik miliónů voltů, rozsvítit tři čtvrtě kilometru dlouhý rošt v místech, kde nikdy dřív světlo nebylo, a myslet si, že to zůstane bez účinku.“

Někdy při té větě se Normanovi ozval v mozku výstražný zvonek. Něco věděl, něco důležitého. Ale nedokázal to formulovat.

„Harry.“

„Ano, Normane. Vypadáš znepokojeně. Tenhle substituční kód je potvora. Po pravdě řečeno nevím, jestli ho vůbec dokážu rozluštit. Víš, problém je v tom, že jestli to opravdu je nahrazování písmen číslicemi, tak budeš potřebovat dvě číslice k popsání jednoho písmene, protože abeceda má šestadvacet písmen – a to neberu v úvahu interpunkci, která tam může být a nemusí. Takže když vidím vedle sebe dvojku a trojku, nevím, jestli je to písmeno dvě a písmeno tři, nebo písmeno dvacet tři. Zabere to spoustu času probrat všechny možnosti. Vidíš to?“

„Harry.“

„Ano, Normane.“

„Co se stalo uvnitř té koule?“

„Tohle tě znervózňuje?“ zeptal se Harry.

„Proč myslíš, že mě něco znervózňuje?“

„Proto, jak se tváříš,“ odpověděl Harry. „Proto si myslím, že tě něco znervózňuje. A hodně.“

„Možná ano,“ připustil Norman. „Ale ta koule...“

„Víš, já jsem o té kouli hodně přemýšlel.“

„No a?“

„Je to divné. Já si vážně nepamatuju, co se stalo.“

„Harry.“

„Je mi dobře – je mi pořád líp, přísahám, energie se mi vrátila, hlava už mě nebolí – a předtím jsem si pamatoval všechno jak o té kouli, tak o tom, co se stalo uvnitř. Ale s každou další minutou je ta vzpomínka slabší a nejasnější. Víš, tak, jako mizejí sny. Když se vzbudíš, pamatuješ si ho, ale za hodinu je pryč.“

„Harry.“

„Vím jenom, že to bylo báječné a krásné. A něco jako světla, vířící světla. Ale to je všechno.“

„Jak jsi otevřel ty dveře?“

„Jo tohle. Tenkrát to bylo úplně jasné; vzpomínám si, že jsem na všechno přišel, že jsem přesně věděl, co mám dělat.“

„A co jsi udělal?“

„Určitě se mi to zase vybaví.“

„Ty si nepamatuješ, jak jsi ty dveře otevřel?“

„Ne. Vzpomínám si jenom na to – snad vnuknutí, na to, jak jsem najednou věděl, jak se to dělá. Ale detaily si nepamatuju. Proč, chce někdo další jít dovnitř? Třeba Ted?“

„Ted by tam určitě rád šel –“

„– Já nevím, jestli je to dobrý nápad. Upřímně řečeno nevím, jestli by tam Ted měl chodit. Představ si, jak bude otravný s těmi svými proslovy, až se odtamtud vrátí. 'Navštívil jsem mimozemský objekt', autor Ted Fielding. Nebude k zastavení.“

A zahihňal se.

Ted má pravdu, pomyslel si Norman, tohle je rozhodně manické chování. Harry jednal a mluvil rychleji než jindy, byl přehnaně veselý. Jeho obvyklý úsečný sarkasmus byl ten tam a nahradilo ho veselé, otevřené, skoro uspěchané chování. Zdálo se, že je mu všechno jedno, všemu se smál, jako by ztratil smysl pro to, co je důležité. Řekl, že možná nedokáže rozluštit ten kód. Řekl, že si nepamatuje, co se stalo uvnitř té koule ani jak ji otevřel. A zdálo se, že si z toho vůbec nic nedělá.

„Harry, když jsi se vrátil z té koule, vypadalo to, že se něčeho bojíš.“

„Ano? Strašlivě mě bolela hlava. To si pamatuju přesně.“

„Pořád jsi říkal, že bychom se měli vrátit na hladinu.“

„Ano?“

„Ano. Proč?“

„Pánbůh ví. Byl jsem hrozně zmatený.“

„Říkal jsi taky, že je nebezpečné tady dole zůstat.“

Harry se usmál. „Normane, nesmíš to brát moc vážně. Nevěděl jsem, co se se mnou děje.“

„Harry, potřebujeme, aby sis vzpomněl. Jestli se ti něco z toho začne vybavovat, řekneš mi to?“

„Samozřejmě, Normane. Určitě. Můžeš se spolehnout, hned ti to řeknu.“

LABORATOŘ

„Ne,“ řekla Beth. „Nic z toho nedává smysl. Především v oblastech, kde se ryby dříve nesetkávaly s lidskými bytostmi, mají spíš sklon je ignorovat, dokud je lidé nezačnou lovit. Vojenští potápěči ryby ne lovili. Za druhé, jestli potápěči rozvířili usazeniny na mořském dně, mělo by to mít právě opačný účinek. Uvolnila by se tím totiž spousta potravy a ta by zvířata spíš přilákala ve větším počtu. Za třetí, spousta druhů přitahuje elektrický proud. Takže kdyby se to mělo vůbec nějak projevit, měly by se sem krevety a další živočichové spíš stahovat za elektřinou. A ne teď, když je všechno vypnuté.“

Zkoumala krevety pod mikroskopem. „Jak vypadá?“

„Harry?“

„Ano.“

„Nevím.“

„Je v pořádku?“

„Nevím. Myslím, že je.“

Beth nezvedla oči od okuláru svého mikroskopu a zeptala se: „Řekl ti něco o tom, co se stalo uvnitř té koule?“

„Ještě ne.“

Zaostřila mikroskop a zavrtěla hlavou. „To mě podrž.“

„Co je?“ zeptal se Norman.

„Ještě jeden hřbetní krunýř.“

„To znamená?“

„Je to taky nový druh.“

Norman se usmál. „*Crevetus bethus*? Ty tu děláš jeden objev za druhým, Beth.“

„Mhm... Prohlížela jsem taky ty rohovitky, protože se mi zdálo, že mají neobvyklou paprskovitou strukturu. I to je nový druh.“

„To je báječné, Beth.“

Obrátila se k němu. „Ne. To není báječné. To je divné.“

Rozsvítila silnou bodovou lampu, rozřízla skalpelem jednu krevetu. „Jestli jsem si to nemyslela.“

„Co je?“

„Normane,“ začala, „celé dny jsme tady neviděli ani známku života – a najednou za pár hodin objevíme tři nové druhy? To není normální.“

„Co je normální v hloubce tři sta metrů, to nikdo neví.“

„Říkám ti, to není normální.“

„Ale Beth, sama jsi říkala, že jsme si těch korálů prostě nevšimli. A ty sépie a krevety – nemůžou prostě jen migrovat, jenom proplouvat touhle oblastí, nebo něco takového? Barnes říkal, že se ještě nikdy nestalo, aby v téhle hloubce žil na jednom místě delší dobu tým vědců. Možná že je takové stěhování normální a my o něm prostě jenom nevíme.“

„Nemyslím,“ zavrtěla hlavou Beth. „Když jsem lovila ty krevety, měla jsem dojem, že se nechovají typicky. Jednak byly moc blízko u sebe. Krevety si na dně udržují vždycky určitou vzdálenost jedna od druhé, něco přes metr. Tyhle byly vedle sebe doslova namačkané. Kromě toho se pohybovaly, jako by se pásly, ale tady dole nemají na čem.“

„Třeba mají, jen o tom nevíme.“

„No, tyhle krevety se rozhodně pást nemohly.“ Ukázala na rozříznutého živočicha na laboratorním stole. „Nemají žaludek.“

„Děláš si legraci?“

„Podívej se sám.“

Norman se podíval, ale rozpitvaná kreveta mu nic neříkala. Pro něj to byl prostě jen kousek růžového masa. Byla rozříznutá klikatým šikmým řezem, ne čistě. Beth je unavená, napadlo Normana. Není tak výkonná jako obvykle. Potřebujeme se všichni vyspat. Potřebujeme se dostat odtud.

„Vnější vzhled je dokonalý, až na tu jednu hřbetní ploutvičku na ocase navíc,“ ozvala se Beth. „Ale uvnitř je to všechno špatně. Ta zvířata prostě nemůžou být živá. Nemají žaludek. Nemají reprodukční ústrojí. Vypadají jako špatná napodobenina krevet.“

„Ale přesto jsou živé,“ připomněl Norman.

„Jo,“ kývla. „Jsou.“ Vypadala nešťastně.

„A ty sépie byly uvnitř docela normální...“

„Abych řekla pravdu, nebyly. Když jsem jednu rozpitvala, zjistila jsem, že postrádá některé důležité orgány. Například jedna nervová uzlina, hvězdicová ganglie. Vůbec tam nebyla.“

„No...“

„A neměla ani žábry, Normane. Sépie mají dlouhé žábry kvůli výměně plynů. Tahle je neměla. Ta sépie neměla čím dýchat, Normane.“

„Musela něčím dýchat.“

„Říkám ti, neměla čím. To, co tady vidíme, jsou zvířata, která nemůžou existovat. Nemožná zvířata. Z ničeho nic nemožná zvířata.“

Obrátila se k němu od své silné lampy a Norman viděl, že nemá daleko k pláči. Ruce se jí třásl; rychle je položila do klína. „Ty máš opravdu strach,“ ozval se Norman.

„A ty ne?“ zkoumavě se mu zadívala do tváře. „Normane,“ řekla tiše, „tohle všechno začalo, když se Harry vrátil z té koule, vid’?“

„Asi ano.“

„Harry se vrátil z koule a od té doby tu máme nemožná mořská zvířata... nelíbí se mi to. Strašně ráda bych se odtud dostala pryč. Strašně.“ Spodní ret se jí chvěl.

Povzbudivě ji objal a řekl jemně: „Odtud teď nemůžeme, Beth.“

„Já vím.“ Přitiskla se k němu, položila mu obličej na rameno a začala plakat.

„To je v pořádku...“

„Nesnáším, když se mi stane něco takového,“ zajíkala se.

„Nenávidím ten pocit.“

„Já vím...“

„A nenávidím tohleto místo. Nenávidím tady každý čtvereční centimetr. Nenávidím Barnese a nenávidím Tedovy přednášky a nenávidím ty pitomé moučníky, co pořád peče Levyová. Strašně bych si přála být pryč.“

„Já vím...“

Ještě chvilku popotahovala, pak ho náhle odstrčila silnými rukama. Obrátila se k němu zády a osušila si oči. „Už jsem v pořádku,“ řekla. „Díky.“

„To nic.“

Zůstala stát zády k němu. „Kde mám sakra ty kapesníky?“

Konečně jeden našla a vysmrkala se. „Neříkej nic ostatním...“

„To víš, že ne.“

Zvonek se ozval tak ostře, až nadskočila. „Proboha, co to je?“

„Já myslím, že večere,“ řekl Norman.

VEČEŘE

„Nevím, jak něco takového můžeš jíst,“ řekl Harry a ukázal na sépie, které měl Norman na talíři.

„Jsou moc dobré,“ odpověděl Norman. „Dušené sépie.“ Když zasedli ke stolu, teprve si uvědomil, jaký měl hlad. Když se najedl, cítil se líp; sedět u stolu s vidličkou a nožem bylo tak normální, tak obyčejné, že to něm vzbuzovalo příjemný pocit jistoty. Dokázal skoro zapomenout, kde je.

„Já je nejradši smažené,“ přidala se Tina.

„Smažené *calamari*,“ zamlaskal Barnes. „Báječné. Moje oblíbené jídlo.“

„Já je taky ráda smažené,“ dodala archivářka Edmundsová. Seděla vzpřímeně, vážně a soustředěně jedla. Norman si všiml, že mezi jednotlivými sousty odkládá nůž.

„Tak proč je nemáme smažené?“ zeptal se Norman.

„Tady dole se smažit nedá,“ vysvětlil Barnes. „Horký olej vytváří suspenzi a zanáší vzduchové filtry. Ale dušené jsou taky dobré.“

„No, já nevím, jak ty sépie, ale krevety jsou skvělé,“ ozval se Ted.

„Ne, Harry?“ Ted a Harry jedli krevety.

„Výborné,“ souhlasil Harry. „Moc mi chutnají.“

„Víte, jak si připadám?“ ozval se znovu Ted. „Jako kapitán Nemo. Ten taky žil pod mořem stejně jako teď my.“

„*Dvacet tisíc mil pod mořem*,“ pokyvoval Barnes.

„James Mason,“ pokračoval Ted. „Pamatujete se, jak hrál na ty varhany? *Du-du-du, da da dáááá da!* Bachova Toccata a fuga v D moll.“

„A Kirk Douglas.“

„Kirk Douglas byl výborný.“

„Pamatujete se, jak bojoval s tím obrovským kalmarem?“

„Skvělá scéna.“

„Kirk Douglas měl sekeru, pamatuješ?“

„No, a usekl tomu kalmarovi jedno chapadlo.“

„Ten film,“ vmísil se do hovoru Harry, „mě k smrti vyděsil. Viděl jsem ho jako kluk a šíleně jsem se bál.“

„Já neměl pocit, že by to byla nějaká hrůza,“ podivil se Ted.

„Tys byl starší,“ odsekl Harry.

„Ne o tolik.“

„Ale byl. Pro malého kluka to bylo strašné. Možná proto dneska nemám sépie rád.“

„Já nemám rád sépie, protože jsou gumové a nechutné.“

Znovu se ozval Barnes: „Kvůli tomuhle filmu jsem se rozhodl dát se k námořnictvu.“

„To si umím představit,“ kývl Ted. „Romantika, vzrušení. A přitom opravdová vize úspěchů aplikované vědy. Kdo v tom hrál profesora?“

„Profesora?“

„No, nepamatujete se, že v tom hrál profesor?“

„Matně si na něj vzpomínám. Takový stařík.“

„Normane? Ty si taky nevzpomínáš, kdo byl ten profesor?“

„Ne, nevzpomínám,“ zavrtěl hlavou Norman.

„Pozoruješ nás, Normane?“ zeptal se Ted.

„Jak to myslíš?“

„Jestli nás analyzuješ. Dáváš pozor, jestli někomu povolují nervy.“

„Jo,“ usmál se Norman. „Přesně tak.“

„A jak jsme na tom?“ vyzvídal Ted.

„Řekl bych, že je příznačné, že si skupina vědců nedokáže vzpomenout, kdo hrál vědce ve filmu, který všichni milují.“

„To víš, Kirk Douglas byl hrdina a profesor ne. Tím to bude.“

„Franchot Tone?“ navrhl Barnes. „Claude Rains?“

„Ne, myslím, že ne. Fritz... Fritz...“

„Fritz Weaver?“

Ozvalo se zasyčení a zapraskání a potom zvuky varhan, hrajících Toccatu a fugu v D moll.

„To je nádhera!“ zajásal Ted. „To jsem nevěděl, že tu máme taky hudbu.“

Edmundsová se vrátila ke stolu. „Je tu hudební archív, Tede.“

„Nevím, jestli je to zrovna nejvhodnější k večeři,“ zavrčel Barnes.

Mně se to líbí,“ odporoval Ted. „Kdybychom tak ještě měli salát z mořských řas. Ten přece podával kapitán Nemo, ne?“

„Já bych radši něco lehčího,“ znovu se ozval Barnes.

„Lehčího než mořské řasy?“

„Lehčího než Bacha.“

„Jak se jmenovala ta ponorka?“ zeptal se Ted.

„Nautilus,“ napověděla Edmundsová.

„Správně, Nautilus.“

„Tak se taky jmenovala první atomová ponorka, spuštěná na vodu v roce 1954,“ pokračovala a zářivě se na Teda usmála.

„Je to tak,“ potvrdil Ted. „Je to tak.“

Normana napadlo, že Ted našel důstojného partnera ve vyjmenovávání nepodstatností.

Edmundsová vykoukla z okénka a řekla: „A hele, další návštěva.“

„Co zase?“ vzhlédl rychle Harry.

Má strach? přemýšlel Norman. Ne, jenom reaguje rychleji než jindy, manicky. Zajímá ho to.

„Ty jsou nádherné,“ říkala právě Edmundsová. „Nějaké malé medúzky. Všude kolem dokola. Měli bychom je nafilmovat. Co myslíte, doktore Fieldingu? Nepůjdeme je natočit?“

„Teď jím, Jane,“ odbyl ji trochu hrubě Ted.

Edmundsová vypadala zklamaně a ublíženě. Na tohle si budu muset dát pozor, udělal si Norman v duchu poznámku. Otočila se k odchodu. Ostatní se podívali k okénkům, ale nikdo nevstal od stolu.

„Jedli jste někdy medúzu?“ zeptal se Ted. „Slyšel jsem, že je to lahůdka.“

„Některé jsou jedovaté,“ upozornila Beth. „Mají toxiny v chapadlech.“

„Číňani snad medúzy jedí,“ přidal se Harry.

„Ano,“ potvrdila Tina. „Taky z nich dělají polévku. Moje babička v Honolulu ji dělávala.“

„Vy jste z Honolulu?“

„Mozart by se k večeři hodil líp,“ pokračoval Barnes v původním tématu. „Nebo Beethoven. Někaké smyčce. Varhany jsou hrozně pochmurné.“

„Dramatické,“ opravil ho Ted a do rytmu hudby začal ve vzduchu hrát na imaginární klaviaturu. Nakláněl se při tom ze strany na stranu jako James Mason.

„Pochmurné,“ trval na svém Barnes.

Interkom zapraskal. „Měli byste to vidět,“ ozval se hlas Edmundsové. „Je to nádhra.“

„Kde je?“

„Nejspíš venku,“ řekl Barnes. Přešel k okénku.

„Je to jako růžový sníh,“ ozvala se znovu Edmundsová.

Všichni se zvedli a zamířili k okénkům.

Edmundsová byla venku s videokamerou. Přes hustý mrak medúz ji skoro neviděli. Medúzy byly malé, asi jako náprstek, a měly jemnou, zářivě růžovou barvu. Opravdu to vypadalo, jako by sněžilo. Několik medúz připlulo až těsně k okénkům, takže je jasně viděli.

„Nemají chapadla,“ konstatoval Harry. „Jsou to jen takové pulzující pytlíčky.“

„Tím se pohybují,“ vysvětlila Beth. „Stahují svaly a vystřikují vodu.“

„Jako sépie,“ dodal Ted.

„Ne tak dokonale, ale princip je stejný.“

„Jsou lepkavé,“ řekla Edmundsová do intercomu. „Lepí se mi na skafandr.“

„Ta růžová barva je fantastická,“ ozval se zase Ted. „Je to jako když sněží do červánků.“

„Jak poetické.“

„Mně to tak připadá.“

„To věřím.“

„Lepí se mi i na průzory,“ řekla Edmundsová. „Musím je odtrhávat. Nechávací po sobě stopy jako hlemýždi.“

Umlkla v půli věty, ale slyšeli, jak dýchá.

„Vidíte ji?“ zeptal se Ted.

„Moc ne. Táhle je, tam vlevo.“

Edmundsová v intercomu řekla: „Jako by byly teplé. Cítím horkost v nohou a v rukou.“

„To není v pořádku,“ zpozorněl Barnes. Obrátil se k Tině. „Řekněte jí, ať se okamžitě vrátí.“

Tina vyběhla z jídelny do komunikační kabiny.

Norman už Edmundsovou skoro neslyšel. Nejasně viděl tmavý stín, který se prudce pohyboval, mával rukama...

Z intercomu se ozvalo: „Ty stopy na průzoru – nejdou dolů – jako kdyby ho leptaly – a na pažích – látka je–“

Tinin hlas řekl: „Jane. Jane, vrať se.“

„Okamžitě,“ řval Barnes. „Řekněte jí, že je to rozkaz!“

Edmundsová těžce, přerývaně dýchala. „Ty skvrny – špatně vidím – cítím – bolí to – ruce mě pálí – bolí – prokousávají se–“

„Jane. Vrať se, Jane. Slyšíš mě? Jane.“

„Upadla,“ řekl Harry. „Podívejte, táhle leží–“

„-Musíme ji zachránit,“ vyskočil Ted.
„*Nikdo se ani nehne*,“ zarazil ho Barnes.
„Ale ona-“

„*Nikdo další tam ven nepůjde, pane.*“

Edmundsová prudce dýchala. Kašlala, lapala po dechu.

„Nemůžu- nemůžu – proboha-“

Edmundová začal křičet.

Byl to ostrý, vysoký křik, který přerušovalo jen sykové dýchání. Přes mraky medúz už ji nebylo vidět. Dívali se jeden na druhého, na Barnese. Barnes stál s nehnutým obličejem, zuby zatáté, a naslouchal výkřikům.

A pak bylo náhle ticho.

DALŠÍ VZKAZY

O hodinu později medúzy zmizely stejně záhadně, jak se objevily. Viděli tělo Edmundové ležet před stanicí na dně a pohupovat se lehce tam a zpátky v proudech. V jejím skafandru byla spousta malých, roztrepených otvorů.

Dívali se okénky, když se Barnes a Teeny Fletcherová vydali v ostrém světle reflektorů ven s náhradními kyslíkovými lahvemi. Zvedli tělo Edmundové; hlava v helmě přepadla dozadu a v proudu světla bylo vidět poleptané matné průzory.

Nikdo nepromluvil. Norman si všiml, že i Harryho opustil manický afekt; seděl nehybně a zíral z okna.

Venku Barnes s Fletcherovou stále ještě drželi tělo. Objevil se proud stříbrných bublin, stoupajících rychle vzhůru.

„Co to dělají?“

„Nafukují skafandr.“

„Proč? To ji nepřinesou dovnitř?“ zeptal se Ted

„Nemůžou,“ vysvětlila Tina. „Není ji tu kam dát. Produkty rozkladu by nám zničily vzduch.“

„Ale přece tady musí být nějaká uzavřená schránka-“

„Žádná tu není,“ zavrtěla hlavou Tina. „Žádné zařízení pro uchování organických zbytků na stanici není.“

„Chcete říci, že se prostě nepočítá s tím, že by tu někdo umřel.“

„To je pravda. Nepočítá.“

Z děr ve skafandru se vyřinuly další pramínky bublinek a letěly k hladině. Konečně se oblek nafoukl. Barnes ho pustil a pitoreskní postava se pomalu vznesla, jako by ji stříbrné pramínky bublinek táhly za sebou.

„Vyplave na hladinu?“

„Ano. Plyn se pořád rozpíná, jak se vnější tlak snižuje.“

„A co pak?“

„Žraloci,“ pokrčila rameny Beth. „Nejspíš.“

Za okamžik zmizelo tělo ve tmě, kam světla už nedosáhla. Barnes a Fletcherová se za ním stále ještě dívali, hlavy v helmách zakloněné k hladině. Fletcherová se pokřižovala.

Pak se vydali zpátky ke stanici.

Odněkud zvenčí se ozval zvonek. Tina se rozběhla do sektoru D. Za chvíli se odtamtud ozvalo její volání: „Doktore Adamsi! Další čísla!“

Harry se zvedl a zamířil do sektoru D. Ostatní ho následovali. Nikdo neměl chuť se dál dívat z okénka.

10110	101	10110	1001	1010	1000	10110	
100111	10001	10110	10111	11111	1001	10001	
1001	11111	1001	100001	1001	100111	1001	
11111	10001	11111	00	11011	10110	10110	100001
10111	1111	10010	11111	11	101	10111	100
10110	11011	10111	10110	10001	11111	10010	1110
1001	10	1110	10110	100001	1001	11111	1110
10001	10110	1000	1010	1001	10011	11	11111

Norman zíral na obrazovku, docela zmatený.

Ale Harry si potěšeně zamnul ruce. „Výborně,“ jásal. „Tohle strašně pomůže.“

„Ano?“

„Samozřejmě. Teď mám šanci.“

„Myslíš rozluštit ten kód.“

„Samozřejmě.“

„Proč?“

„Pamatuješ na ten původní sled čísel? Tohle je totéž.“

„Totéž?“

„No jistě,“ kývl Harry. „Jenže v binární formě.“

„V binární formě,“ šťouchnul do Normana Ted. „Neříkal jsem ti, že binární soustava je důležitá?“

„Důležité je,“ řekl znovu Harry, „že tady jsou oddělená jednotlivá písmena.“

„Tady jsou ta původní čísla,“ podala jim Tina list papíru.

```
003103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322
173117 152702142233 093118 2322
09172208100922052239 0931 2322 09172208100919
033114140433
```

„Výborně,“ pochvaloval si Harry. „Teď jasně vidíte ten problém. Podívejte se na to první slovo: nula – nula – tři – jedna – nula a tak dále. Otázka je, jak mám to slovo rozdělit na jednotlivá písmena. Nevěděl jsem si rady, ale teď už to vím.“

„Jak?“

„No to je přece jasné, je to třicet jedna, tři, dvacet sedm, devět...“

Norman ničemu nerozuměl. „Ale jak to víš?“

„Podívej,“ vysvětloval netrpělivě Harry. „Je to přece úplně jednoduché, Normane. Je to spirála a čte se zevnitř ven. Jenom nám ta čísla předkládá v-“

Obrazovka se náhle znovu změnila.

22	—	05	—	22	—	09	—	10	—	08	—	22	
39		17	—	22	—	23	—	31	—	09		17	
09		31		09	—	33	—	09		39		09	
31		17		31		00		27		22		22	
23		15		18		31	—	03		05		23	
22		27		23	—	22	—	17	—	31		18	
09		02	—	14	—	22	—	23	—	09	—	31	
17	—	22	—	08	—	10	—	09	—	19	—	03	—
													31

„Koukej, tohle je ti už jasnější?“

Norman se zamračil.

„Podívej se, to je přesně totéž,“ ukazoval Harry. „Vidíš? Zprostředka ven? Nula – nula – třicet jedna – tři – dvacet sedm – devět... Píše to zevnitř ven, od středu.“

„To?“

„Možná ho mrzí, co se stalo Edmundsové,“ přemýšlel nahlas Harry.

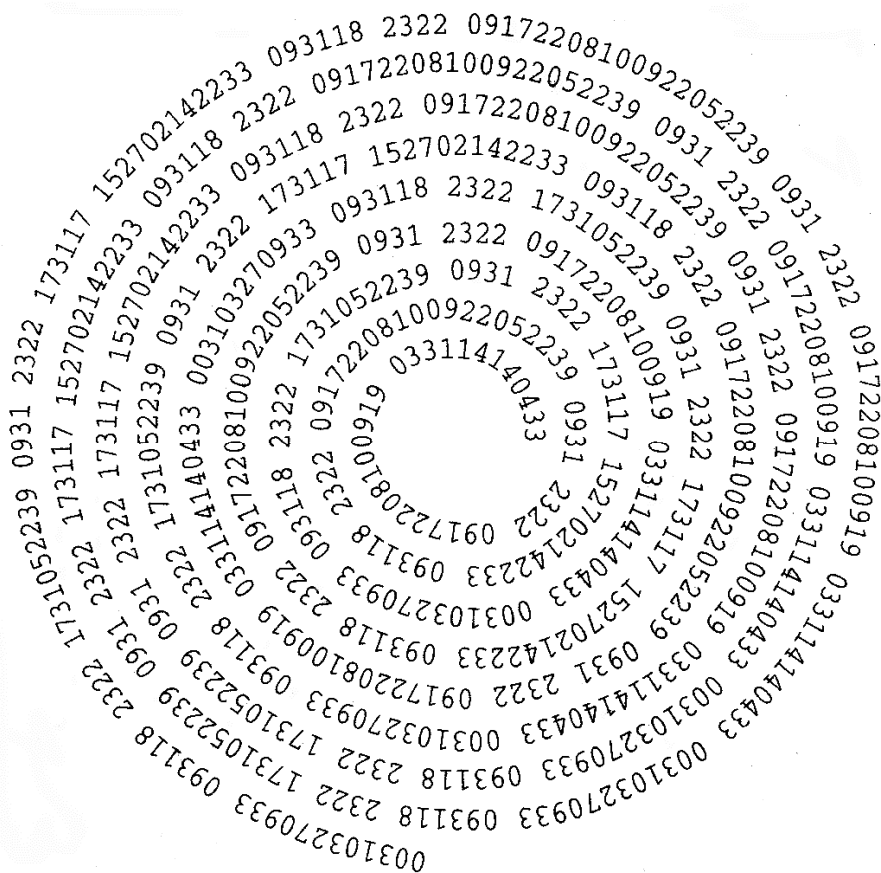
„Proč myslíš?“ podíval se na něj zvědavě Norman.

„Protože se zřejmě hrozně snaží komunikovat s námi,“ vysvětlil Harry. „Zkouší různé způsoby.“

„Kdo je to?“

„To,“ řekl Harry, „možná není kdo.“

Nápis zmizel a za chvíli se objevil další.

„No dobře,“ kývl Harry. „Tohle je moc dobré.“

„A odkud to jde?“

„To je jasné, z lodi.“

„Ale my nemáme s lodí žádné spojení. Jak může zapnout náš počítač a poslat na něj tohle?“

„To nevíme.“

„A neměli bychom vědět?“ zeptala se Beth.

„Možná ne.“

„A neměli bychom se aspoň snažit to zjistit?“

„Možná ne. Víš, když je technologie dost pokročilá, připadá naivnímu pozorovateli jako magie. O tom není pochyb. Vezmi si kteréhokoli významného vědce historie – Aristotela, Leonarda da Vinci, do-

konce i Isaaca Newtona. Ukaž jim obyčejnou barevnou televizi a oni budou v hrůze prchat a křičet, že jsou to čáry. Nebudou tomu vůbec rozumět.

Ale podstatné je,“ pokračoval Ted, „že jim to ani nedokážeš vysvětlit. Rozhodně ne snadno. Isaac Newton by nedokázal pochopit naši televizi, aniž by předtím pár let studoval naši fyziku. Musel by poznat všechno, co je za tím – elektromagnetismus, vlny, částicovou fyziku. To všechno by pro něj byly docela nové myšlenky, nové pojetí přírody. A do té doby by pro něj televize zůstala čarodějnictvím. Ale pro nás je docela obyčejná. Je to prostě televize.“

„Chceš říct, že jsme jako Isaac Newton?“

Ted pokrčil rameny. „Někdo s námi komunikuje a my nevíme jak.“

„A my bychom se neměli ani namáhat a pokusit se to zjistit.“

„Já myslím, že se prostě musíme smířit s možností,“ uzavřel Ted, „že to třeba opravdu nepochopíme.“

Norman si všiml, s jakou energií se všichni pustili do diskuse, jen aby odsunuli tragédii, které byli nedávno svědky. Jsou to intelektuálové, pomyslel si, a jejich hlavní obranný mechanismus je intelektualizace. Slova. Myšlenky. Abstrakce. Koncepce. Byl to jistý způsob, jak získat odstup od pocitů smutku a strachu a ohrožení. Norman chápal jejich pohnutky: Sám by se těch pocitů byl rád zbavil.

Harry se zamračil nad spirálovým řetězcem. „Možná že nerozumíme jak, ale je celkem jasné, co to dělá. Snaží se to komunikovat a předkládá různé způsoby prezentace. Že zkouší spirály, to může být důležité. Možná se domnívá, že myslíme ve spirálách. Nebo píšeme ve spirálách.“

„Správně,“ souhlasila Beth. „Kdo ví, co jsme to za divná stvoření?“

Teda napadlo: „Když se s námi tak moc snaží navázat spojení, proč mu neodpovíme?“

Harry luskl prsty. „Dobrý nápad!“ Usedl ke klávesnici. „První krok je jasný,“ řekl. „Prostě mu pošleme původní vzkaz zpátky. Začneme s tou první skupinou, s tou, co začíná dvěma nulami.“

„Rád bych, aby bylo jasné,“ zvýšil hlas Ted, „že ten nápad zkusit s tím mimozemšťanem komunikovat pochází ode mě.“

„To je jasné, Tede,“ chlácholil ho Barnes.

„Harry?“ nebyl spokojen Ted.

„Jistě, Tede,“ roztržitě kývl Harry. „Neboj se, je to tvůj nápad.“

Harry vytřukal na klávesnici:

003103270933

Čísla se objevila na obrazovce. Nastala krátká přestávka.

Slyšeli hučení větráků a vzdálené vrčení dieselů. Všichni napjatě sledovali obrazovku.

Nic se nestalo.

Čísla z obrazovky zmizela, a pak se na ní objevilo:

32151431071917 07312333

Norman cítil, jak mu vzadu na krku vstávají chloupky.

Byl to jen sled čísel na obrazovce počítače, ale Normana z něj mrazilo. Vedle něj se zachvěla Tina: „Odpověďel nám.“

„Úžasné,“ vydechl Ted.

„Zkusím teď tu druhou skupinu,“ řekl Harry. Vypadal klidně, ale když vytřukával čísla, několikrát se spletl. Chvilku trvalo, než dokázal napsat:

093118

Odpověď přišla okamžitě:

3527181431161009052233

„No,“ řekl Harry, „Jak to vypadá, začali jsme rozhovor.“

„Ano,“ kývla Beth. „Jenom škoda, že nemáme ponětí, co to jeden druhému říkáme.“

„Ono to možná ví, co říká. To jenom my tápeme,“ namítl Ted. „Možná bychom to dokázali nějak přimět, ať se vyjádří jasněji.“

Barnes se netrpělivě ozval: „Co je to to, o kterém pořád mluvíte?“

Harry si povzdechl a posunul si brýle na nose. „Já myslím, že o tom není pochyb. To je něco, co bylo dřív uvnitř té koule, a teď je venku a může jednat. To je to.“

POPLACH

Normana vzbudil kvílející poplachový signál a blikající červené světlo. Vyskočil z lehátka, hodil na sebe izolované boty a vyhřívanou vestu a vyběhl ze dveří, kde se srazil s Beth. Poplachový signál ječel v celé stanici.

„Co se děje?“ snažil se Norman překřičet sirénu.

„Nevím!“

Byla bledá a vyděšená. Norman se protáhl kolem ní. V sektoru B mezi trubkami a ciferníky blikal červený nápis PORUCHA ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÝCH SYSTÉMŮ. Rozhlédl se po Teeny Fletcherové, ale nebyla tam. Utíkal zpátky do sektoru C a znovu proběhl kolem Beth.

„Už něco víš?“ křičela na něj.

„Životní systémy! Kde je Fletcherová? Kde je Barnes?“

„Nevím! Hledám je!“

„V B není nikdo!“ volal ještě Norman, ale už se drápal po schodech do sektoru D. Byly tam Tina i Fletcherová, obě horečně pracovaly za přístrojovým panelem. Jeho zadní stěna byla otevřená a bylo vidět dráty a čipy. Světla v místnosti červeně blikala.

Na všech obrazovkách rudě zářil nápis PORUCHA ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÝCH SYSTÉMŮ.

„Co se děje?“ zařval Norman.

Fletcherová jen odmítavě mávla rukou.

„Řekněte mi to!“

Norman se obrátil a uviděl Harryho, jak sedí jako živá mrtvola v koutku u videoarchivu, kde ještě nedávno vládla Edmundsová. V ruce držel tužku a na kolenou měl blok.

Vypadalo to, že vůbec nevnímá ani sirény, ani světla, která mu blikala do tváře.

„Harry!“

Harry neodpověděl; Norman se obrátil zpět k oběma ženám.

„Proboha, řeknete mi už konečně, co se to děje?“ zakřičel.

V té chvíli sirény ztichly. Obrazovky zhasly. Všude bylo ticho, jen odněkud se slabě ozývala klasická hudba.

„Omlouváme se,“ řekla Tina.

„Byl to falešný poplach,“ dodala Fletcherová.

„Kristepane,“ padl Norman do křesla. Zhluboka se nadechl.

„Spal jste?“

Kývl.

„To mě mrzí. Najednou se to samo spustilo.“

„Kristepane.“

„Až se to stane příště, zkontrolujte si hlásič.“ Fletcherová ukázala na krabičku, kterou měla sama na prsou. „To je první věc, kterou máte udělat. Vidíte sám, že všechny jsou docela v pořádku.“

„Proboha.“

„Klid, Normane,“ ozval se Harry. „Když psychiatr začne bláznit, je to špatné znamení.“

„Já jsem psycholog.“

„To je jedno.“

Tina vysvětlovala: „Tenhle počítač má spoustu periferních senzorů, doktore Johnstone. Občas se prostě zblázní. Proti tomu se toho moc dělat nedá.“

Norman kývl a šel do sektoru E, do kuchyně. Levyová udělala k obědu jahodový koláč, ale kvůli tomu neštěstí s Edmundsovou ho nikdo nejedl. Byl si jistý, že tam ještě bude, ale nemohl ho najít. Zklamaneč zabouchl dveře skříně.

Ledničku zavřel kopnutím.

Klid, říkal si. Byl to jenom falešný poplach.

Ale nedokázal překonat pocit, že je v pasti, zavřený v těchhle zatracených předimenzovaných železných plicích, které se kolem něj pomalu rozpadají. Nejhorší byla ta porada, kterou svolal Barnes potom, co poslal tělo Edmundsové nahoru k hladině.

Barnes usoudil, že je vhodný čas na krátký projev. Že musí pronést něco uklidňujícího.

„Chápu, že vás to, co se stalo s Edmundsovou, všechny rozrušilo,“ řekl, „ale byla to nehoda. Patrně udělala chybu, že mezi ty medúzy šla. Možná že ne. Faktem zůstává, že nehody se prostě stávají za sebelep-

ších podmínek a mořské hlubiny jsou zvlášť nemilosrdné prostředí.“

Norman ho poslouchal a myslel si, píše v duchu zprávu. Nevysvětluje to nám, ale svým nadřízeným.

„Teď,“ pokračoval Barnes, „vás především vyzývám ke klidu. Bouře zasáhla hladinu už před šestnácti hodinami. Poslali jsme před chvílí nahoru balón se senzory. Než jsme stačili odečíst nějaké výsledky, kabel se přerval, což znamená, že nahoře jsou stále ještě desetimetrové nebo ještě větší vlny a bouře pořád zuří plnou silou. Odhady z meteorologického satelitu se pohybovaly kolem šedesáti hodin, to znamená, že máme před sebou ještě nejméně dva dny tady dole. Nemůžeme s tím nic dělat. Můžeme jen zachovat klid. Nezapomínejte, že i když se vrátíte nahoru, nemůžete jen tak otevřít poklop a začít dýchat. Budete muset strávit ještě čtyři dny v přetlakové komoře na povrchu.“

Norman slyšel o dekompresi poprvé. To znamená, že i když se dostanou z těchto železných plic, budou muset ještě čtyři dny trčet v dalších železných plicích?

„Já myslím, že to víte,“ divil se Barnes. „To je běžný postup pro pobyty v heliové atmosféře. Můžete tady dole zůstat, jak dlouho chcete, ale až se vrátíte, musíte projít čtyřdenní dekompresí. A tahle stanice je mnohem hezčí než dekompresní komora, to mi věřte. Tak si to užijete, dokud můžete.“

Užívejte si to, dokud můžete, opakoval si Norman v duchu. Kristepane. Ten jahodový koláč by opravdu bodnul. Kde ostatně sakra je Levyová?

Vrátil se do sektoru D. „Kde je Levyová?“

„Nevím,“ zavrtěla hlavou Tina. „Někde tu bude. Možná spí.“

„Po tom kraválu přece nemůže nikdo spát,“ odsekl Norman.

„V kuchyni není?“

„Tam jsem teď byl. Kde je Barnes?“

„Vrátil se s Tedem do lodi. Umíst'ují kolem té koule další čidla.“

„Říkal jsem jim, že je to ztráta času,“ ozval se Harry.

„Takže nikdo neví, kde je Levyová?“ naléhal Norman.

Fletcherová přišroubovala poslední šroub a přesvědčila se, že zadní stěna ovládacího panelu je pevně na svém místě.

„Doktore,“ jedovatě řekla, „vy jste taky jeden z těch, co pořád musejí vědět, kde přesně kdo je?“

„Ne,“ stáhl se Norman. „Samozřejmě že ne.“

„Tak proč se tak sháníte po Levyové?“

„Jen jsem chtěl vědět, kde je ten jahodový koláč.“

„Je pryč,“ řekla okamžitě Fletcherová. Když jsme se s kapitánem vrátili z toho ... pohřbu, prostě jsme si sedli a snědli jsme ho. Celý.“ Zavrtěla hlavou.

„Třeba Rose udělá další,“ podotkl Harry.

Beth našel v laboratoři v horním patře sektoru D. Vstoupil do dveří právě v okamžiku, kdy si brala prášek.

„Co to bylo?“

„Valium. Bože můj.“

„Kde jsi ho vzala?“

„Tak koukej,“ začala, „nech si ty svoje psychologické řeči o-“

„Jen se ptám.“

Beth ukázala na bílou skříňku zavěšenou na zdi v rohu laboratoře. „V každém sektoru je lékárnička. Dost dobře vybavená.“

Norman přešel ke skříňce a otevřel dvířka. Byly tam pečlivě uspořádané krabičky s léky, injekčními stříkačkami, obvazy. Beth měla pravdu, vybavená tedy byla – antibiotika, sedativa, uklidňující léky, dokonce i chirurgická anestetika. Všechny názvy na lahvičkách ani neznal, ale psychofarmaka byla silná.

„S tím by se dala vyhrát válka.“

„No to víš, vojenské námořnictvo.“

„Je tu všechno, co by bylo potřeba k většímu chirurgickému výkonu.“ Norman si všiml kartičky na vnitřní straně dvířek.

Stálo na ní: MEDPOM KÓD 103. „Máš ponětí, co to znamená?“

Kývla. „Je to počítačový kód. Vyvolala jsem si ho.“

„No a?“

„Není to nic povzbuzujícího.“

„Opravdu?“ Sedl k terminálu a vytiskl 103. Na obrazovce se objevilo:

PRETLAKOVE HELIOVE PROSTREDI
ZDRAVOTNI KOMPLIKACE (VAZNE – FATALNI)
1.01 Plicni embolie
1.02 Pretlakovy nervovy syndrom
1.03 Asepticka nekroza kosti
1.04 Otrava kyslikem
1.05 Syndrom teplotniho stresu
1.06 Rozptylena pseudomonadova infekce

Zvolte číslo:

„Nedělej to,“ varovala ho Beth. „Číst si detaily tě nanejvýš vyděsí. Stačí, co už víme – žijeme v hrozně nebezpečném prostředí. Barnes se neobtěžoval sdělit nám všechny detaily. Víš, proč je v námořnictvu to pravidlo, že lidé musejí po dvaasedmdesáti hodinách nahoru? Protože po dvaasedmdesáti hodinách se prudce zvyšuje riziko něčeho, čemu říkají *aseptická nekróza kostí*. Nikdo neví proč, ale přetlaková atmosféra způsobuje destrukci kostí v nohou a kyčlích.

A víš, proč se stanice pořád přizpůsobuje, když jí procházíme? To není proto, aby byla pohodlná, nebo proto, že je to zázrak techniky. Je to proto, že teplotní rovnováha těla je v heliové atmosféře strašně vratká. Snadno se přehřeješ a stejně snadno podchladíš. Se smrtelnými následky. Může se to stát tak rychle, že si to vůbec neuvědomíš, dokud není pozdě a ty nepadneš mrtvý. A ten *přetlakový nervový syndrom* – ten se projevuje náhlými křečemi, paralýzou a nakonec smrtí, když se moc sníží obsah kyslíčnicku uhličitého v ovzduší. Proto máme ty hlásiče, aby kontrolovaly, jestli máme dost CO₂. To je jediný důvod, proč je máme. Moc hezké, ne?“

Norman vypnul monitor a narovnal se. „No ale pořád nám z toho vychází jedno jediné – s tím teď nemůžeme nic dělat.“

„Tak to přesně říkal Barnes.“ Beth začala nervózně posunovat nástroje po laboratorním stole. Pořád dokola je přerovnávala.

„Je škoda, že nemáme vzorek těch medúz,“ začal znova Norman.

„To je, ale abych pravdu řekla, nevím, jestli by nám k něčemu byl.“ Zamračila se a začala se znova probírat papíry. „Normane, já tady nedokážu jasně přemýšlet.“

„Jak to?“

„Po té – hm – nehodě jsem si tady probírala poznámky, znovu jsem to všechno procházela. Taky jsem znovu zkoumala ty krevety. Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že nemají žaludek? Tak ho mají. Vedla jsem špatně řez, mimo střed. Prostě jsem ty středové orgány minula. Ale jsou tam, docela určitě; ty krevety jsou docela normální. A ty sépie? Ukázalo se, že ta jedna, kterou jsem pitvala, je anomálie. Má atrofované žábry, ale má je. A ty ostatní jsou úplně normální. Přesně jak mají být. Spletla jsem se, moc jsem pospíchala. Dělá mi to starosti.“

„Proto sis brala to valium?“

Kývla. „Strašně nesnáším ledabylost.“

„Nikdo ti nic nevyčítá.“

„Kdyby si Harry nebo Ted prošli moji práci a zjistili, že jsem udělala tak hloupé chyby...“

„Co je na chybách špatného?“

„Už je slyším: No jo, ženská, není dost pečlivá, jenom aby už honem honem udělala objev, aby dokázala, jak je skvělá, dělá moc rychle závěry. Typická ženská.“

„Nikdo tě nekritizuje, Beth.“

„Já ano.“

„Nikdo jiný,“ trval na svém Norman. „Měla bys na chvílku vysadit.“

Chvíli bez pohnutí zírala na desku stolu. Nakonec řekla: „Já nemůžu.“

Způsob, jakým to řekla, ho dojal. „Já ti rozumím,“ řekl Norman a najednou se mu vybavila dávná vzpomínka. „Víš, když jsem byl kluk, šel jsem jednou na pláž se svým mladším bratrem Timem. Dneska už je mrtvý, ale tenkrát mu bylo asi šest. Neuměl ještě plavat. Matka mi přikazovala, abych na něj dával pozor, ale na pláži byli všichni moji kamarádi a vozili se v příboji. Neměl jsem chuť nechat se otravovat mladším bráškou. Bylo to ale těžké, protože já jsem chtěl do vysokých vln a on musel zůstat u břehu.“

No a někdy uprostřed odpoledne najednou vyběhl z vody a ječel na celé kolo, prostě strašlivě řval. A držel se za pravý bok. Ukázalo se, že ho žahla nějaká medúza. Pořád ji tam ještě měl přilepenou. Pak se zhroutil na pláži. Jedna z matek přiběhla a odvezla Timmyho do nemocnice, dřív než jsem se vůbec dostal z vody. Ani jsem nevěděl, kam ho odvezli. Pak jsem se konečně dostal do té nemocnice. Moje matka tam už byla. Tim byl v šoku; toho jedu byla asi na tak malé tělíčko moc velká dávka. Nikdo mi nic nevyčítal. Bylo by nepomohlo, ani kdybych seděl na pláži a hlídal ho jako ostříž, stejně by ho byla žahla. Ale já jsem tam neseděl a vyčítal jsem si to pak celá léta, i když Timovi už dávno nic nebylo. Kdykoli jsem viděl ty jizvy, co měl na boku, cítil jsem se strašně provinile. Ale člověk se přes to dostane. Nikdo nemůže být odpovědný za všechno, co se na světě stane. Prostě nemůže.“

Chvíli bylo ticho. Odněkud ze stanice bylo slyšet tiché klepání,

skoro jako dusání. A všudypřítomné hučení výměníků vzduchu.

Beth se na něj dívala. „Vidět umírat Edmundsovou muselo asi pro tebe být kruté.“

„Je to zvláštní,“ pomalu řekl Norman. „Vůbec jsem si to nespojil, až teď.“

„Nejspíš sis to odblokoval. Chceš valium?“

Usmál se. „Ne.“

„Vypadal jsi, jako by ses chtěl rozplakat.“

„Ne, nic mi není.“ Vstal a protáhl se. Došel k lékárně, zavřel bílá dvířka a vrátil se.

„Co si myslíš o těch vzkazech, které dostáváme?“ zeptala se Beth.

„Nemám tušení,“ odpověděl Norman. „I když, vlastně jsem měl jeden bláznivý nápad. Myslíš, že ty vzkazy a ta zvířata, co se tu objevují, spolu souvisejí?“

„Proč?“

„Nenapadlo mě to až do té doby, kdy jsme začali dostávat spirálové vzkazy. Harry tvrdí, že je to proto, že ta věc – to slavné to – si myslí, že přemýšlíme ve spirálách. Ale stejně pravděpodobné je, že to myslí ve spirálách a proto předpokládá, že my taky. Ten objekt je koule, ne?“

A objevovala se tady paprskovitě symetrická zvířata. Medúzy, sépie.“

„Nápad je to hezký,“ podotkla Beth. „až na to, že sépie nejsou paprskovitě symetrické. Chobotnice ano. A sépie má stejně jako chobotnice věnec chapadel, ale sépie je osově symetrická, má stejnou levou a pravou stranu přesně jako my.“

A taky nezapomínej na ty krevety.“

„To máš pravdu, krevety.“ Norman na ně opravdu docela zapomněl.

„Já žádné spojení mezi tou koulí a živočichy nevidím,“ zavrtěla hlavou Beth.

Zase slyšeli to klepání, tiché a rytmické. Norman si uvědomil, že ho i cítí, jako slaboučké nárazy. „Co je ostatně tohle?“

„Nevím. Zní to, jako by to bylo zvenku.“

Norman zamířil k okénku, když v interkomu zapraskalo a ozval se Barnesův hlas: „Poslouchejte mě všichni, okamžitě do komunikační kabiny. Všichni okamžitě do komunikace. Doktor Adams rozluštil ten kód.“

Harry jim neřekl hned, co je obsahem vzkazu. Vychutnával svůj triumf a trval na tom, že probere celý proces rozšifrování krok po kroku. Nejdřív, vysvětloval, se domníval, že vzkazy můžou vyjadřovat nějakou univerzální konstantu, nebo nějaký fyzikální zákon, něco jako úvod ke konverzaci. „Jenomže,“ pokračoval Harry, „taky to mohla být nějaká vizuální podoba – něco jako obrázek – což ovšem představovalo téměř neřešitelný problém. Co je to konec konců obrázek? My malujeme obrázky na ploše, třeba na kusu papíru. Jednotlivé body obrázku definujeme pozicemi vůči osám X a Y. Vodorovné a svislé. Ale inteligence jiného druhu může vidět obrazy a organizovat je docela jinak. Může předpokládat i víc než tři dimenze. Nebo může třeba pracovat od středu obrázku ven. To znamená, že kód může být hrozně těžký. Zpočátku jsem vůbec nevěděl, jak do toho.“

Když pak dostali ten další vzkaz s mezerami mezi číselnými sledy, Harry začal tušit, že vzkaz představuje nespojitě útržky informací – což nasvědčovalo spíš slovům, ne obrázku.

„Existuje několik druhů slovních kódů, od jednoduchých ke složitým. Nedalo se určit, která metoda byla použita. Ale pak jsem dostal nápad.“

Netrpělivě čekali na to jaký.

„Proč vlastně vůbec používá kódu?“ zeptal se Harry.

„Proč ho používá?“ opakoval Norman.

„Jistě. Když chceš s někým komunikovat, nepoužíváš kód. Kódování je způsob, jak zatajit informace. Takže ta inteligence si možná myslí, že komunikuje přímo, ale prostě v tom rozhovoru dělá nějakou logickou chybu. Vytváří kód, aniž by to měla v úmyslu. To naznačovalo, že ten neúmyslný kód je nejspíš substituční, čísla nahrazují písmena. Když jsem získal ty mezery mezi slovy, snažil jsem se spojit čísla a písmena pomocí frekvenční analýzy. Frekvenční analýza vychází z toho, že nejčastější písmeno v angličtině je *e*, druhé nejčastější *t* a tak dál. Tak jsem hledal nejčastěji se vyskytující písmena. Ale ztěžoval mi to fakt, že i krátká číselná sekvence, třeba dva-tři-dva, mohla představovat spoustu možností: dva a tři a dva, dvacet tři a dva, dva a třicet dva, nebo dvě stě třicet dva. Delší sledy měly ještě víc možností.“

A potom seděl u počítače a přemýšlel o těch spirálových vzkazech, a najednou se podíval na klávesnici. „Začal jsem přemýšlet o tom, co by si asi cizí inteligence myslela o naší klávesnici, o těch řa-

dách symbolů na mačkácích čtverečkách. Jak by z toho asi taková by-
tost musela být zmatená! Podívejte,“ ukázal, „písmena na normální
klávesnici vypadají takhle.“ Zvedl list papíru.

```
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
tab Q W E R T Y U I O P
caps A S D F G H J K L ;
shift Z X C V B N M , . ?
```

„A pak jsem si představil, jak by ta klávesnice asi vypadala jako
spirála, protože to naše stvoření má zřejmě rádo spirály. A začal jsem
číslovat klávesy v soustředných kruzích.

Dalo to chvílku práce a zkoušení, protože klávesy nejsou přesně
pod sebou, ale nakonec se mi to povedlo. Podívejte,“ ukázal, „ve spirá-
le od středu: G je jedna, B je dvě, H je tři, Y je čtyři a tak dál. Vidíte
to? Je to takhle.“ Rychle vepsal do obrázku čísla.

```
1 2 3 4 5 6 12 7 11 8 9 0
tab Q W E R13 T5 Y4 U10 I O P
caps A S D14 F6 G1 H3 J9 K L ;
shift Y X C15 V7 B2 N8 M , . ?
```

„A tak pořád dál, ve spirále směrem ven – M je šestnáct, K je se-
dmnáct a tak dál. No a tak jsem konečně přeložil ten vzkaz.“

„A co v něm je, Harry?“

Harry zaváhal. „Řeknu vám, je to divné.“

„Jak to myslíš, divné?“

Harry vytrhl další list ze svého žlutého bloku a podal jim ho.
Norman četl krátký vzkaz, napsaný tiskacími písmeny:

AHOJ. JAK SE MATE? JA SE MAM DOBRE. JAK SE JME-
NUJETE? JA SE JMENUJI JERRY.

PRVNÍ ROZHOVOR

„No,“ řekl konečně Ted, „tohle jsem tedy nečekal.“

„Vypadá to dětinsky,“ řekla Beth. „Jako vytržené ze slabikáře.“

„Přesně tak to vypadá.“

„Možná jste to přeložil špatně,“ vmísil se do hovoru Barnes.

„Určitě ne,“ ohradil se Harry.

„Ale ten mimozemšťan mluví jako idiot,“ trval na svém Barnes.

„Ale pochybuju, že by byl,“ řekl Ted.

„To věřím, že pochybujete,“ odsekl Barnes. „Hloupý mimozemšťan by vám postavil na hlavu celou teorii. Ale v úvahu to vzít můžeme, ne? Slabomyslný mimozemšťan. Přece je taky musejí mít.“

„Pochybuju,“ odporoval Ted, „že někdo, kdo ovládá tak složitou technologii, jako je ta koule, by byl hloupý.“

„Tak to jste si nikdy nevšiml všech těch husiček, co řídí auta, když se tatík napije,“ zavrčel Barnes. „Proboha, po celé té námaze: 'Jak se máte? Já se mám dobře'. Proboha.“

Norman podotkl: „Já si nemyslím, že ten vzkaz musí znamenat nízkou inteligenci, Hale.“

„Právě naopak,“ souhlasil Harry. „Já si naopak myslím, že ten vzkaz je ohromně chytrý.“

„Tak to mi vysvětlete,“ tvářil se Barnes skepticky.

„Obsah vypadá dětinsky, to je pravda,“ řekl Harry. „Ale když o tom přemýšlíte, tak je naprosto logický. Jednoduché poselství, nedvojsmyslné, přátelské, nevyděsí. Poslat takovýhle vzkaz dává rozhodně smysl. Myslím, že k nám prostě přistupuje asi tak, jako my bychom jednali s neznámým psem. Rozumíte, natáhnout k němu ruku, nechat ho, aby si ji očichal, aby si na vás zvykl.“

„Chcete říci, že s námi zachází jako se psy?“ zamračil se Barnes.

Norman si pomyslel: Barnes toho má dost. Je podrážděný, protože se bojí; má dojem, že se mu situace vymyká z rukou. Nebo se možná obává, že překračuje svou pravomoc.

„To ne, Hale,“ uklidňoval ho Ted. „Prostě jen začíná s tím nejjednodušším.“

„No tohle tedy rozhodně je jednoduché,“ odsekl Barnes.

„Proboha, první kontakt s mimozemšťanem, a on tvrdí, že se jmenuje Jerry.“

„Zatím nemůžeme dělat žádné závěry, Hale.“

„Možná má nějaké příjmení,“ řekl Barnes s nadějí v hlase. „Umíte si představit, jak podávám zprávu hlavnímu štábu, že jeden člen posádky zahynul při pokusu o kontakt s mimozemšťanem, který se jmenuje Jerry? Taky si mohl vybrat něco lepšího. Cokoli, jen ne Jerry,“

skoro kvílel Barnes.

„Nemůžeme se ho zeptat?“

„Zeptat na co?“ chtěl vědět Harry.

„Na celé jméno.“

Ted podotkl: „Já mám pocit, že jsou podstatnější věci-“

„Já potřebuju celé jméno,“ trval na svém Barnes. „Kvůli zprávě.“

„Správně,“ ušklíbl se Ted. „Jméno, hodnost, pořadové číslo.“

„Upozorňuju vás, doktore Fieldingu, že tady velím já.“

Harry řekl: „Nejdřív se musíme přesvědčit, jestli s námi vůbec bude komunikovat. Pošleme mu tu první skupinu čísel.“

Vyt'ukal:

00310327093

Chvilku se nic nedělo. Pak přišla odpověď.

00310327093

„Dobře,“ kývl Harry. „Jerry nás poslouchá.“

Udělal si do bloku pár poznámek a pak vyt'ukal další sled čísel:

09231722 3514310522262233

„Co jsi mu řekl?“ zeptala se Beth.

„Jsme přátelé,“ odpověděl Harry.

„Zapomeňte na přátele. Už se ho sakra zeptejte na jméno,“ vrčel Barnes.

„Okamžik. Na všechno dojde.“

Ted se znovu ozval: „Třeba žádné příjmení nemá.“

„Ale vemte na to jed, že jeho pravé jméno není Jerry,“ pěnil Barnes.

Přišla odpověď:

31082733

„Říká Ano.“

„Co ano?“ ptal se Barnes.

„Prostě Ano. Pojd'te, zkusíme, jestli by se nemohl vyjadřovat srozumitelněji. Bylo by jednodušší, kdyby místo těch svých kódů používal normální písmena.“

„Jak ho k tomu chceš donutit?“

„Ukážeme mu, že je to totéž,“ vysvětlil Harry.

Naťukal:

3103270933 = AH0J.

Po krátké přestávce na obrazovce naskočilo:

3103270933 = AH0J.

„Nechápe to,“ řekl Ted.

„Vypadá to, že ne. Zkusíme to jinak.“

Napsal:

31082733 = ANO .

Přišla odpověď:

31082733 = ANO .

„Ne, určitě to nechápe,“ vrtěl hlavou Ted.

„Já myslel, že je strašně chytrý,“ vysmíval se Barnes.

„Dejte mu šanci,“ ohradil se Ted. „Koneckonců on mluví naším jazykem, ne naopak.“

„Naopak,“ opakoval Harry. „Dobrý nápad. Zkusíme to naopak a uvidíme, jestli to už pochopí.“

Harry napsal:

31082733 = ANO . ANO . = 31082733

Následovala dlouhá přestávka, kdy všichni sledovali obrazovku. Nic se nedělo.

„Přemýšlí?“

„Kdo ví, co dělá.“

„Proč neodpovídá?“

„Dejte mu šanci, Hale, ano?“

Konečně přišla odpověď:

ANO . = 31082733 33728013 = .ONA

„Aha. Myslí si, že mu posíláme zrcadlové obrazy.“

„Hlupák,“ řekl Barnes. „Já to věděl.“

„Co budeme dělat teď?“

„Zkusíme složitější prohlášení,“ odpověděl Harry. „Ať má víc o čem přemýšlet.“

Napsal:

31082733 = 31082733 ANO . = ANO . 31082733 = ANO .

„Sylogismus,“ kývl Ted. „Výborně.“

„Cože?“ zeptal se Barnes.

„Logický úsudek,“ vysvětlil Ted.

Přišla odpověď: „=,

„Co je ksakru *tohle*?“ zeptal se Barnes.

Harry se usmál. „Já myslím, že si s námi hraje.“

„Hraje? Tomuhle říkáte hraní?“

„Říkám,“ kývl Harry.

„Ale doopravdy tím myslíte, že nás zkouší – zkouší, jak budeme

reagovat v napjatých situacích.“ Barnes přimhouřil oči. „On jenom předstírá hloupost.“

„Možná zkouší, jak chytrí jsme my,“ řekl Ted. „Možná si myslí, že my jsme hloupí, Hale.“

„Nedělejte si legraci,“ prskal Barnes.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry. „Vtip je v tom, že on se chová jako dítě, které se chce skamarádit. A když se děti chtějí skamarádit, začnou si spolu hrát. Tak si budeme hrát.“

Harry sedl ke klávesnici a nat'ukal: = = =

Odpověď přišla vzápětí: , , ,

„Chytrý,“ řekl Harry. „Chytrý chlapec.“

Rychle naklepal: =, =

Odpověď zněla: 7&7

„Bavíte se dobře?“ zeptal se Barnes. „Protože já nemám nejmenší ponětí, co to k sakru děláte.“

„Docela dobře mi rozumí,“ řekl Harry.

„To jsem rád, že aspoň někdo.“

Harry napsal:

PpP

Přišla odpověď:

AHOJ . = 3103270933

„No dobře,“ kývl Harry. „Už se nudí. Hraní skončilo. Tak začneme mluvit anglicky.“

Harry napsal:

ANO .

Objevila se odpověď:

31082733

Harry napsal:

AHOJ .

Následovala přestávka, a pak:

TESI ME ZÉ JSME SE SEZNAMILI. POTESENI JE ZCELA
NA ME STRANE UJISTUJI VAS.

Dlouho bylo ticho. Nikdo nepromluvil.

„No dobře,“ řekl Barnes nakonec. „Tak do práce.“

„Je zdvořilý,“ zdůraznil Ted. „Velmi přátelský.“

„Leda že to předstírá.“

„Proč by to měl předstírat?“

„Nebud'te naivní,“ ušklíbl se Barnes.

Norman se díval na těch několik řádek na obrazovce. Přemýšlel o něčem jiném než ostatní – překvapilo ho, že se ve vzkazu objevil náznak emoce. Má ten mimozemšťan emoce?

Nejspíš ne, myslel si. Ten květnatý, trochu archaický sloh napovídal, že jde o přejatý styl: Jerry mluvil jako postava z historického románu.

„No, dámy a pánové,“ promluvil znovu Harry, „poprvé v historii lidstva máme na lince mimozemšťana. Na co se ho chcete zeptat?“

„Jméno,“ odpověděl okamžitě Barnes.

„Kromě jména, Hale.“

„Rozhodně je spousta důležitějších otázek než jméno,“ řekl Ted.

„Nechápu, proč se ho nemůžete zeptat-“

Na obrazovce se objevilo:

JSTE ENTITA HECHO V MEXIKU?

„Proboha, kde sebral tohle?“

„Možná je v lodi něco, co vyrobili v Mexiku.“

„Třeba co?“

„Třeba čipy.“

JSTE ENTITA MADE IN THE U.S.A?

„On vůbec nečeká na odpověď.“

„Kdo říká, že je to on?“ ozvala se Beth.

„Ale Beth.“

„Třeba je Jerry zkráceně Geraldine.“

„Teď ne, Beth.“

JSTE ENTITA MADE IN THE U.S.A.?

„Odpovězte mu,“ řekl Barnes.

ANO JSME. KDO JSI TY?

Dlouhá pauza, pak:

JSME.

„Jsme co?“ zuřil Barnes, oči upřené na obrazovku.

„Hale, klid.“

Harry napsal: MY JSME ENTITY Z U.S.A. KDO JSI TY?

ENTITY = ENTITA?

„Škoda,“ řekl Ted, „že musíme mluvit anglicky. Jak ho naučíme množné číslo?“

Harry napsal: NE.

JSTE MNOHO ENTITA?

„Já vím, na co se ptá. Myslí si, že můžeme být různé části stejné

entity.“

„Tak mu to vysvětlíte.“

NE. JSME MNOHO ODDELENÝCH ENTIT.

„Zlatá slova,“ řekla Beth.

ROZUMIM. JE KONTROLNI ENTITA?

Ted se rozesmál. „Koukněte se, na co se ptá!“

„Já tomu nerozumím,“ zavrtěl hlavou Barnes.

Harry vysvětlil: „Říká: 'Doved'te mě k náčelníkovi.' Chce vědět, kdo je tu velitel.“

„Velitel jsem já,“ řekl Barnes. „Řekněte mu to.“

Harry napsal: ANO. KONTROLNI ENTITA JE KAPITAN HAROLD C. BARNES.

ROZUMIM.

„S o,“ řekl Barnes podrážděně. „Harold s o.“

„Mám to přepsat?“

„Nechte to. Zeptejte se ho radši, kdo je on.“

KDO JSI TY?

JA JSEM JEDEN.

„Výborně,“ kývl Barnes. „Takže je jen jeden. Zeptejte se ho, odkud je.“

ODKUD JSI?

JSEM Z MISTA.

„Zeptejte se ho na jméno,“ naléhal Barnes. „Na jméno toho mista.“

„Hale, jméno nám asi moc neřekne.“

„Přece musíme určit, odkud je!“

KDE JE MISTO ODKUD JSI?

JSEM TADY.

„Tohle víme. Zeptejte se znovu.“

KDE JE MISTO ODKUD JSI ZACAL?

Ted se zamračil. „Vždyť to není ani gramaticky správně, 'odkud jsi začal'. To bude ostuda, až to budeme publikovat.“

„Než to budeme publikovat, trochu to učešeme.“

„Ale to přece nejde,“ zhrozil se Ted. „Vědeckou informaci tak nedozírné ceny přece nemůžete upravovat.“

„To se dělá každou chvíli. Víte, jak se tomu říká? *Masírovat data*.“

Harry znovu psal.

KDE JE MISTO ODKUD JSI ZACAL?

ZACAL JSEM VE VEDOMI .

„Vedomí? To má být planeta nebo co?“

KDE JE VEDOMÍ?

VEDOMÍ JE .

„Dělá si z nás blázny,“ řekl Barnes.

„Ukaž, já to zkusím,“ udělal Ted krok dopředu.

Harry ustoupil a Ted napsal: CESTOVAL JSI?

ANO. CESTOVALI JSTE?

ANO, napsal Ted.

JA JSEM CESTOVAL. VY JSTE CESTOVALI. CESTOVALI JSME SPOLU.

JSEM STASTNÝ.

Normana napadlo: Říká, že je šťastný. Další výraz emocí, a tentokrát nevypadá, jako by pocházel z knihy. Prohlášení se zdálo být přímé a opravdové. Znamenalo to, že ten mimozemšťan má emoce? Nebo jen předstírá, že je má? Hraje si, nebo nás chce uklidnit?

„Nechte už těch žvástů,“ ztratil trpělivost Barnes. „Zeptejte se ho na zbraně.“

„Nemyslím, že by vůbec chápal, co to je.“

„Každý chápe, co jsou to zbraně,“ řekl Barnes. „Obrana je životní fakt.“

„Proti takovému přístupu musím protestovat,“ ozval se Ted. „Vojáci vždycky předpokládají, že všichni ostatní jsou stejní jako oni. Ten mimozemšťan nemusí mít nejmenší ponětí, co jsou to zbraně nebo obrana. Možná pochází ze světa, kde obrana není nutná.“

„Je vidět, že mě neposloucháte,“ zasyčel Barnes, „takže to musím zopakovat. Obrana je životní fakt. Jestli je Jerry živý, musí mít nějakou koncepci obrany.“

„Bože můj,“ už skoro křičel Ted, „tak vy nakonec tu svoji představu o obraně povýšíte na základní zákon života – obrana jako nevyhnutelný rys života.“

Barnes zůstal klidný: „A myslíte si, že to tak není? Tak jak byste nazval buněčnou membránu? Jak byste nazval imunitní systém? Jak byste nazval svoji kůži? Jak byste nazval hojení ran? Každý živý tvor si musí zachovávat celistvost. To je obrana a bez ní není život. Nedovedeme si představit žádný živý organismus, který by neměl nějaké tělo, nějaké hranice, které si chrání. Každý živý tvor ví něco o obraně, za to vám ručím. Tak se ho zeptejte.“

„Jedna nula pro kapitána,“ konstatovala Beth.

„Možná,“ připustil Ted. „Ale nevím, jestli je rozumné začínat s něčím, co může tak nejvýš způsobit paranoiiu-“

„Já tady velím,“ přerušil ho Barnes.

Na obrazovce se objevilo:

CESTOVALI JSTE DALEKO OD VASEHO MISTA?

„Řekněte mu, ať chvílku počká.“

Ted napsal: PROSIM POCKEJ. HOVORIME.

ANO JA TAKE. JSEM RAD ZE HOVORIM S MNOHO ENTITAMI Z MADE IN U.S.A. VELMI ME TO BAVI.

DEKUJEME, napsal Ted.

TESI ME KONTAKTOVAT VASE ENTITY. JSEM STASTNY ZE S VAMI HOVORIM. VELMI ME TO BAVI.

Barnes řekl: „Musíme to na chvílku vypnout.“

Na obrazovce se objevilo: PROSIM NEPRESTAVEJTE. VELMI ME TO BAVI.

Norman si pomyslel: To bych řekl, že si chce s někým popovídat, po třech stech letech izolace. Nebo to bylo ještě déle? Plul snad vesmírem tisíce let předtím, než ho zachytila kosmická loď?

To vyvolávalo celou řadu dalších otázek. Jestli ta mimozemská entita má emoce – a rozhodně to tak vypadalo – tak vystávala možnost nejrozumnějších nenormálních citových reakcí, včetně neuróz a dokonce psychóz. U většiny lidí umístěných do izolace se poruchy projevíly poměrně rychle.

Tahle mimozemská inteligence byla izolovaná stovky let. Co se s ní během té doby stalo? Nezačala být neurotická? Nebyla právě proto teď tak dětinská a tvrdohlavá?

NEPRESTAVEJTE. VELMI ME TO BAVI.

„Musíme přestat, proboha,“ křičel Barnes.

Ted napsal: NYNI PRESTANEME. MUSIME HOVORIT MEZI NASIMI ENTITAMI.

NENI NUTNE PRESTAT. NEMAM ZAJEM PRESTAT.

Norman měl pocit, že z toho je cítit nedůtklivý, podrážděný tón. Možná dokonce trochu rozkazovačný. Nemám zájem přestat – ten mimozemšťan mluví jako Ludvík XIV.

PRO NAS JE TO NUTNE, napsal Ted.

NEPREJI SI TO.

PRO NAS JE TO NUTNE, JERRY.

ROZUMIM.

Obrazovka zhasla.

„To je lepší,“ pochvaloval si Barnes. „Teď si musíme udělat bojový plán. Na co se ho chceme ptát?“

„Myslím, že bychom si měli uvědomit,“ řekl Norman, „že při komunikaci projevuje citové reakce.“

„Což znamená?“ ptala se se zájmem Beth.

„Myslím, že musíme brát v úvahu i citové obsahy, až s ním budeme jednat.“

„Chceš na něj zkusit psychoanalýzu?“ ptal se Ted. „Položit ho na pohovku a zjistit, jestli neměl nešťastné dětství?“

Norman potlačil zlost, ale nebylo to jednoduché. Za tím chlapec-kým vzhledem je skutečně malý kluk, pomyslel si. „Ne, Tede, ale jestli má Jerry emoce, tak bychom měli počítat i s psychologickými rysy jeho odpovědí.“

„Nechci se tě dotknout,“ trval na svém Ted, „ale nemyslím, že by tu psychologie k něčemu byla. Psychologie není věda, je to něco mezi předsudkem a náboženstvím. Prostě nemá žádné slušné teorie ani žádná ověřená data, která by stála za řeč. Je to všechno rozbředlé. Všechny ty tirády kolem emocí – o emocích můžeš říct prakticky cokoli, a nikdo ti nedokáže, že nemáš pravdu. Jako astrofyzik nepovažuji city za nijak důležité. Nemyslím si, že by byly nějak podstatné.“

„Hodně intelektuálů by s tebou souhlasilo.“

„Ano. No a,“ pokračoval Ted, „tady máme co do činění s vyšší inteligencí, ne?“

„Všeobecně se dá říct,“ nedal se zmást Norman, „že lidé, kteří nezvládají své emoce, mají sklon k tomu myslet si, že emoce nejsou podstatné.“

„Chceš říct, že nezvládám své emoce?“

„Jestli jsi přesvědčený, že emoce nejsou podstatné, tak ne, nezvládáš.“

„Nemohli byste se hádat až potom?“ skočil jim do řeči Barnes.

„Nic není samo o sobě, jen myšlení dělá věci takovými, jaké jsou,“ řekl Ted.

„Proč prostě neřekneš, co si myslíš,“ vypěnil Norman, „a nepřestaneš pořád jen citovat jiné?“

„Teď už začínáš s osobními útoky,“ urazil se Ted.

„No přinejmenším nezkouším zpochybnit tvůj vědní obor,“ řekl Norman, „i když bych to mohl poměrně snadno udělat. Astrofyzici se často zaměřují na vzdálený vesmír, aby se tak vyhnuli realitám vlastní-

ho života. A protože v astrofyzice nemůže být nic definitivně prokázáno-“

„To naprosto není pravda,“ syčel Ted.

„Dost! Tak dost!“ zařval Barnes a uhodil pěstí do stolu.

Rozhostilo se napjaté ticho.

Norman ještě zuřil, ale zároveň mu bylo trapně. Ted mě dostal, myslel si. Nakonec mě dostal. A povedlo se mu to tím nejjednodušším možným způsobem, tím, že napadl můj vědní obor. Norman pořád nechápal, proč se mu to podařilo. Celý život poslouchal na univerzitě všechny ty „skutečné“ vědce – fyziky a chemiky – jak mu trpělivě vysvětlují, že na psychologii nic není, a přitom všichni šli z jednoho rozvodu do druhého, jejich ženy jim byly nevěrné, jejich děti páchaly sebevraždou nebo propadaly drogám. Už dávno přestal na podobné řeči odpovídat.

A Ted ho přesto dostal.

„vrátit k práci,“ říkal Barnes. „Otázka zní: Na co se ho chceme zeptat?“

NA CO SE HO CHCEME ZEPTAT?

Všichni zůstali koukat na obrazovku.

„Ale- to-“ zablekotal Barnes.

ALETO.

„Znamená to to, co si myslím, že to znamená?“

ZNAMENA TOTO CO SI MYSLIM ZE TO ZNAMENA?

Ted ustoupil od panelu. Řekl nahlas: „Jerry, rozumíš tomu, co říkám?“

ANO TEDE.

„No to je nádhera,“ řekl Barnes a zavrtěl hlavou. „To je nádhera.“

JA JSEM STASTNY TAKE.

VYJEDNÁVÁNÍ S MIMOZEMŠŤANEM

„Normane,“ řekl Barnes, „mám pocit, že jste se o něčem takovém zmiňoval ve své zprávě, ne? O možnosti, že mimozemšťané nám budou schopni číst myšlenky.“

„Zmiňoval,“ připustil Norman.

„A co jste doporučoval?“

„Nic. Ministerstvo obrany si přálo, abych to uvedl jako možnost. Tak jsem to udělal.“

„Vy jste nepodal žádná doporučení?“

„Ne,“ zavrtil hlavou Norman. „Abych řekl pravdu, tenkrát jsem si myslel, že je to vtip.“

„Není,“ řekl Barnes. Těžce usedl a pořád zíral na obrazovku. „Co teď sakra budeme dělat?“

NEBOJTE SE.

„To se mu hezky řekne, když poslouchá každé naše slovo.“

Podíval se na obrazovku. „Posloucháš nás teď, Jerry?“

ANO HALE.

„To je blázinec,“ vzdychl Barnes.

Ted byl už zase optimistický. „To je přece strašně vzrušující vývoj situace.“

Norman řekl: „Jerry, můžeš nám číst myšlenky?“

ANO NORMANE.

„Propána,“ Barnes byl upřímně zoufalý, „on nám opravdu čte myšlenky.“

Možná že ne, uvažoval Norman. Zamračil se, soustředil a pomyslel si, Jerry, slyšíš mě?

Obrazovka zůstala prázdná.

Jerry, řekni mi, jak se jmenuješ.

Obrazovka se nezměnila.

Možná vizuální obraz, napadlo Normana. Možná dokáže přijmout vizuální obraz. Norman zapátral v mysli po něčem, co by si představil, vybral si písčitou tropickou pláž, potom palmu. Palmu viděl před sebou docela jasně, ale pak si pomyslel, že Jerry nejspíš nebude vědět, co je to palma. Nebude to pro něj nic znamenat. Norman usoudil, že by si měl vybrat něco, s čím se Jerry už setkal. Rozhodl se představit si planetu s prstencem, něco jako Saturn. Zamračil se: Jerry, pošlu ti obrázek. Řekni mi, co vidíš.

Soustředil se na představu Saturnu, jasně žluté koule se systémem prstenců, jak visí v temném vesmíru. Podržel si tu představu v mysli asi deset sekund, pak se podíval na obrazovku.

Nezměnila se.

Jerry, jsi tam?

Obrazovka se stále ještě nezměnila.

„Jerry, jsi tam?“ řekl Norman nahlas.

ANO NORMANE. JSEM TADY.

„Asi bychom neměli mluvit v téhle místnosti,“ navrhl Barnes.
„Možná kdybychom šli do jiného sektoru a pustili vodu...“

„Jako ve špionážním filmu?“

„Za pokus to stojí.“

Ted řekl: „Já myslím, že to je nefér vůči Jerrymu. Jestli máme pocit, že nám plete do soukromí, proč mu to neřekneme? Proč ho nepožádáme, aby nerušil?“

NECHCI RUŠIT.

„Berme to, jak to je,“ řekl Barnes. „On o nás ví mnohem víc, než my o něm.“

ANO VIM MNOHO VECI O VASICH ENTITACH.

„Jerry,“ řekl Ted.

ANO TEDE. JSEM TADY.

„Prosím, nech nás o samotě.“

NEPREJI SI TO UDELAT. JSEM STASTNY ZE S VAMI HOVORIM. BAVI ME S VAMI HOVORIT. POJDTE HOVORIT. PRE-JI SI TO.

„Vůbec nehodlá poslouchat, co mu říkáme,“ vrčel Barnes.

„Jerry,“ zkusil to znovu Ted, „musíš nás chvíli nechat o samotě.“

NE. TO NENI MOZNE. NESOUHLASIM. NE!

„Ted’ teprve ten spratek přiznává barvu,“ komentoval to Barnes.
Princátko, pomyslel si Norman. „Já to zkusím.“

„Posluž si.“

„Jerry,“ řekl Norman.

ANO NORMANE. JSEM TADY.

„Jerry, hovořit s tebou je pro nás velice vzrušující.“

DEKUJI. ME TO VZRUSUJE TAKE.

„Jerry, zjistili jsme, že jsi úžasná, fascinující entita.“

Barnes zavrtěl hlavou a zvedl oči ke stropu.

DEKUJI NORMANE.

„A přejeme si s tebou hovořit mnoho a mnoho hodin, Jerry.“

DOBRE.

„Obdivujeme tvoje obrovské schopnosti a nadání.“

DEKUJI.

„A víme, že máš velkou moc a všemu rozumíš.“

JE TO TAK, NORMANE. ANO.

„Jerry, protože všemu rozumíš, tak jistě víš, že jsme entity, které

musejí hovořit mezi sebou, aniž bys nás poslouchal. Setkání s tebou je pro nás veliký zážitek a musíme spolu hovořit o mnoha věcech.“

Barnes vrtěl hlavou.

JA MUSIM HOVORIT O MNOHA VECECH TAKE. VELMI ME BAVI HOVORIT S VASIMI ENTITAMI NORMANE.

„Ano, já vím, Jerry. Ale ty ve své moudrosti taky víš, že potřebujeme hovořit sami.“

NEBOJTE SE.

„Nebojíme se, Jerry. Jsme jen nesví.“

NEBUDTE NE SVI.

„Nemůžeme si pomoci, Jerry... Je to prostě tak.“

VELMI ME BAVI HOVORIT S VASIMI ENTITAMI NORMANE. JSEM STASTNY. JSI TAKE STASTNY?

„Ano, velmi šťastný, Jerry. Ale podívej, potřebujeme-“

DOBRE. JSEM RAD.

„-potřebujeme hovořit sami. Prosím, neposlouchej chvíli.“

URAZIL JSEM VAS?

„Ne, jsi velmi přátelský a milý. Ale potřebujeme hovořit sami, bez tebe. Aspoň na chvíli.“

ROZUMIM ZE TO POTREBUJETE. PREJI SI ABYSTE SE MNOU BYLI PRIJEMNI. DAM VAM PO CEM TOUZITE.

„Děkujeme, Jerry.“

„To ano,“ řekl Barnes. „Myslíte, že to míní vážně?“

PO KRATKEM REKLAMNIM VSTUPU SE VAM ZASE PRIHLASIME.

A obrazovka zhasla.

Norman se proti své vůli zasmál.

„To je fascinující,“ řekl Ted. „To vypadá, že chytá televizní signály.“

„To přece pod vodou nejde.“

„My to nedokážeme, ale on zřejmě ano.“

Barnes se ještě neuklidnil. „Stejně nás pořád poslouchá. Víím to. Jerry, jsi tady?“

Obrazovka zůstala prázdná.

„Jerry?“

Nic se nestalo. Obrazovka se nerozsvítila.

„Je pryč.“

„No,“ prohlásil Norman, „tak jste právě viděli účinnost psycholo-

gie v praxi.“ Nedokázal si pomoci, musel to říci. Ještě měl zlost na Teda.

„Omlouvám se,“ začal Ted.

„To nic.“

„Ale já si stejně nemyslím, že by pro vyšší inteligenci byly emoce skutečně významné.“

„Prosím vás, nezačínajte s tím zase,“ zarazila je Beth.

„Jde o to,“ řekl Norman, „že emoce a intelekt spolu nemají naprosto nic společného. Jsou jako dvě různá oddělení mozku a navzájem spolu nekomunikují. Proto je intelektuální pochopení tak bezcenné.“

Ted se zhrozil: „Intelektuální pochopení že je bezcenné?“

„V mnoha případech ano,“ kývl Norman. „Když si přečteš knížku o tom, jak se jezdí na kole, budeš umět jezdit na kole? Nebudeš. Můžeš číst, jak dlouho chceš, ale stejně musíš nakonec jít a naučit se jezdit na kole. Ta část tvého mozku, která se učí, jak jezdit na kole, je jiná než ta, která si o tom čte.“

„Co to má společného s Jerry?“ zeptal se Barnes.

„Víme,“ vysvětloval Norman, „že chytrý člověk může stejně dobře udělat chybu v citové oblasti jako kdokoli jiný. Jestli je Jerry skutečně citová bytost – jestli to jen nepředstírá – musíme počítat s jeho citovou stránkou stejně jako s jeho stránkou intelektuální.“

„To se ti ohromně hodí,“ rýpl si Ted.

„Moc ne,“ opravil ho Norman. „Upřímně řečeno, byl bych radši, kdyby byl Jerry jen chladný, neosobní intelekt.“

„Proč?“

„Protože,“ vysvětlil Norman, „jestli je Jerry mocný a zároveň citový, tak se nabízí otázka: Co se stane, když se Jerry rozzuří?“

LEVYOVÁ

Skupinka se rozešla. Harry, vyčerpaný soustředěným úsilím o rozluštění kódu, si šel okamžitě lehnout. Ted odešel do sektoru C, aby si zaznamenal své osobní dojmy o Jerryem pro knihu, kterou zamýšlel napsat. Barnes a Fletcherová šli do sektoru E vymýšlet bojovou strategii pro případ, že by je mimozemšťan napadl.

Tina ještě chvíli zůstala a svým pečlivým, metodickým způsobem nastavovala monitory. Norman a Beth se dívali, jak pracuje. Strávila delší dobu u jednoho panelu, kterého si Norman nikdy předtím ne-
všiml. Byla tam série displejů z tekutých krystalů, které červeně zářily.

„Co to je?“ zeptala se Beth.

„VSP. Vnější senzorový pás. Máme aktivní i pasivní senzory pro všechny druhy podnětů – tepelné změny, tlakovou vlnu, záření – umístěné v soustředných kruzích kolem jednotky. Kapitán Barnes si přeje všechny je zapojit a aktivovat.“

„Proč?“ chtěl vědět Norman.

„Nevím, pane. Rozkaz.“

Interkom zachraptěl. Barnes řekl: „Desátník Chanová okamžitě do sektoru E. A vypněte tady komunikační linku. Nepřeju si, aby tyhle plány slyšel Jerry.“

„Ano, pane.“

Beth sykla: „Hlupák a navíc paranoik.“

Tina posbírala papíry a vyběhla.

Norman a Beth seděli chvíli tiše. Odněkud ze stanice zase slyšeli ty rytmické údery. Chvíli bylo ticho; pak se nárazy znovu ozvaly.

„Co je tohle?“ řekla Beth. „Zní to jako odněkud ze stanice.“

Přešla k oknu, podívala se ven, rozsvítila vnější světla.

„Bože můj,“ řekla.

Norman se podíval.

Po dně se táhl podlouhlý stín, který se pohyboval tam a zpátky s každým nárazem. Stín byl tak zkreslený, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, co to vidí. Byl to stín lidské ruky. A lidské paže.

„Kapitáne Barnesi. Jste tam?“

Žádná odpověď. Norman znovu přepnul interkom.

„Kapitáne Barnesi, slyšíte mě?“

Pořád nic.

„Vypnul interkom,“ vzpomněla si Beth. „Nemůže tě slyšet.“

„Myslíš, že ten člověk tam venku je ještě živý?“ zeptal se Norman.

„Nevím. Možná.“

„Jdeme,“ řekl Norman.

Na jazyku měl kovovou chuť stlačeného vzduchu uvnitř helmy a

ucítil umrtvující chlad vody, když proklouzl vstupním otvorem v podlaze a dopadl do tmy na měkké, blátivé dno. Vzápětí vedle něj přistála Beth.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Ano.“

„Žádné medúzy nevidím.“

„Ani já ne.“

Udělal několik kroků od jednotky, obrátili se a podívali se zpátky. Ostré světlo je oslepovalo, takže skoro neviděli obrysy válců, které se jim tyčily nad hlavou. Jasně slyšeli rytmické nárazy, ale nedokázali určit jejich zdroj. Šli teď pod vzpěrami na opačné straně jednotky a občas zamžourali do světla.

„Támhle,“ řekla Beth.

Asi tři metry nad nimi se na jednom z reflektorů zachytila postava v modrém skafandru. Tělo se volně houpalo v proudu a jasně žlutá helma občas narážela do zdi jednotky.

„Poznáš, kdo to je?“ zeptala se Beth.

„Ne.“ Světla mu svítila přímo do obličeje.

Norman vylezl na jednu z masivních podpěr, kterými byla jednotka zakotvena ke dnu. Kovový povrch pokrývala kluzká vrstva hnědých mořských řas. Boty mu pořád ujížděly po trubkách, až si nakonec všiml, že v podpěře jsou schůdky.

Pak už vyšplhal snadno.

Nohy toho těla se mu teď houpaly přímo nad hlavou. Norman vystoupil ještě o schůdek výš a jedna bota se zachytila ve smyčce jeho vzduchové trubice. Sáhl za sebe a snažil se uvolnit. Tělo se zachvělo a on si na okamžik myslel, že snad je ještě živé. Pak se mu bota v ruce uvolnila a nahá noha – šedé maso, purpurové nehty – ho kopl do průzoru v helmě.

Okamžik nevolnosti rychle přešel: Norman už viděl příliš mnoho havarovaných letadel, než aby ho něco takového vyvedlo z míry. Zahodil botu a díval se, jak pomalu klesá dolů k Beth. Zatáhl za nohu mrtvolu. Cítil, že noha je hadrovitě měkká. Tělo se uvolnilo a pomalu klesalo ke dnu. Popadl ho za rameno a zase cítil tu nepřírozenou měkkost. Obrátil ho, aby viděl do tváře.

„Je to Levyová.“

Helmu měla plnou vody; průzorem viděl vytřeštěné oči, otevřená ústa a výraz zděšení.

„Držím ji,“ řekla Beth a stáhla tělo dolů. Pak řekla: „Bože můj.“

Norman sešplhal z podpěry. Beth táhla tělo od stanice do světla reflektorů.

„Je jako z hadrů. Jako by měla zpřerážené všechny kosti v těle.“

„Já vím.“ Došel do pruhu světla a přidal se k Beth. Cítil podivný odstup, chlad a nezúčastněnost. Znal tu ženu; ještě přednedávnem byla naživu; teď byla mrtvá. Ale jemu připadalo, jako kdyby to všechno pozoroval z velké dálky. Obrátil Levyovou. Na levé straně byla ve skafandru velká trhlina. Zahlédl rudé, roztrhané maso. Norman se sklonil, aby ho prozkoumal. „Nehoda?“

„Neřekla bych,“ zavrtěla hlavou Beth.

„Podívej. Podrž ji.“ Norman nadzvedl okraje materiálu skafandru. Několik trhlin se sbíhalo v jednom středovém bodu. „Ta díra je hvězdovitá,“ upozornil. „Vidíš?“

Ustoupila. „Vidím.“

„Co to mohlo být, Beth?“

„Nevím – nejsem si jistá.“

Beth ještě o kousek ustoupila. Norman se díval do trhliny, na odkryté tělo. „To maso je vycucané.“

„Vycucané?“

„Rozžvýkané.“

„Bože můj.“

Ano, docela určitě rozžvýkané, myslel si Norman, když zkoumal ránu. Bylo to divné zranění; v tkáni byly roztrepené, drobné zářezy. Tenké, bledě červené pramínky krve mu stoupaly kolem helmy.

„Vraťme se,“ řekla Beth.

„Vydrž,“ Norman stiskl tělu nohy, boky, ramena. Všude bylo měkké jako houba. Muselo být nějakým způsobem docela rozmačkáno. Nahmatal kosti v nohou, na mnoha místech zlomené. Co to mohlo způsobit? Vrátil se k ráně.

„Nelíbí se mi to,“ řekla napjatě Beth.

„Ještě vteřinu.“

Při první prohlídce měl pocit, že zranění Levyové je jakési kousnutí, ale teď si nebyl jistý. „Ta kůže,“ ukázal. „Je to, jak by po ní jezdila rašple-“

Ucuknul polekaně hlavou, protože mu kolem průzoru proplulo něco malého a bílého. Srdce mu začalo prudce bít, protože si nejdřív myslel, že je to medúza – pak si všiml, že je to dokonale kulaté a skoro

opálovité. Bylo to velké asi jako golfový míček. Klesalo to kolem něj ke dnu.

Rozhlédl se. Ve vodě bylo vidět tenké pramínky slizu.

A mnoho bílých koulí.

„Co je to, Beth?“

„Vejce.“ V interkomu slyšel, jak pomalu, zhluboka dýchá.

„Pojď odtud, Normane. Prosím.“

„Ještě chvilinku.“

„Ne, Normane. Hned.“

V rádiu uslyšel poplach. Vzdálený a tichý – zdálo se, že k nim doléhá ze stanice. Slyšeli hlasy, a potom jen jeden, Barnesův, hodně nahlas: „Co tam venku sakra děláte?“

„Našli jsme Levyovou, Hale.“

„Tak okamžitě zpátky. Okamžitě, kruci,“ řval Barnes.

„Senzory zaznamenaly pohyb. Nejste tam venku sami – a ať je to tam s vámi co je, je to zatraceně veliké.“

Norman se cítil otupělý a pomalý. „Co s tělem Levyové?“

„Nechte ho, kde je. Vraťte se!“

Ale to tělo, myslel si ztěžka. Musejí přece něco udělat s tím tělem. Nemůžou tu jen tak nechat to tělo.

„Co je s vámi, Normane?“ zeptal se Barnes.

Norman něco zamumlal a vzdáleně cítil, jak ho Beth pevně uchopila za paži a vede ho zpátky ke stanici. Ve vodě byly teď mraky bílých vajec. V uších mu zněl poplach. Zvuk byl teď hodně hlasitý. A pak si uvědomil: to je nový poplach.

Tenhle poplach se ozýval z *jeho vlastního skafandru*.

Začal se chvět. Zuby mu neovladatelně cvakaly. Snažil se něco říci, ale kousl se do jazyka a ucítil chuť krve.

Připadal si otupělý, zpitomělý. Všechno se dělo zpomaleně.

Jak se blížili ke stanici, viděl, že vejce se lepí na válce hustě vedle sebe, takže celá stanice je už skoro bílá.

„Honem!“ řval Barnes. „Blíží se to!“

Byli už pod průlezem a on ucítil vířící proudy vody. Tam venku bylo něco hrozně velikého. Beth ho strkala nahoru, pak mu najednou helma vylétla z vody, chopily se ho silné paže Teeny Fletcherové, a za okamžik byla venku i Beth a příklop zapadl. Někdo mu sundal helmu a on slyšel poplach, který mu ječel do uší. Teď se už křečovitě trásl po

celém těle a hlavou narážel do podlahy. Stáhli z něj skafandr, zabalili ho do stříbrné přikrývky a drželi ho, dokud se třas nezmínil a nakonec nepřestal. A náhle, bez ohledu na poplachovou sirénu, Norman usnul.

VOJENSKÉ HLEDISKO

„Protože to není vůbec vaše starost, sakra. Proto!“ řval Barnes. „K tomu, co jste udělali, nemáte oprávnění. Ani v nejmenším!“

„Levyová mohla být ještě naživu,“ řekla Beth, tváří v tvář Barnesovu vzteku překvapivě klidná.

„Ale nebyla živá, a tím, že jste šli ven, jste naprosto zbytečně riskovali životy dvou civilních členů posádky.“

Norman se ozval: „To byl můj nápad, Hale.“ Byl stále ještě zabalený v pokrývkách, ale dostal horký nápoj, odpočinul si a bylo mu teď líp.

„A vy,“ houkl na něj Barnes. „Vy máte vůbec štěstí, že jste naživu.“

„To asi ano,“ souhlasil Norman. „Ale vůbec nevím, co se stalo.“

„Tohleto se stalo,“ mával mu Barnes před očima malým větráčkem. „Měl jste zkrat v elektrickém obvodu skafandru a utrpěl jste prudké podchlazení héliem. Ještě pár minut a byl jste mrtvý.“

„Šlo to všechno tak rychle,“ vzpomínal si Norman.

„Neuvědomil jsem si-“

„Vy zatracení vědci,“ ulevil si Barnes. „Tak aby bylo jasno: Tohle není mezinárodní kongres. Tohle není žádný podmořský Intercontinental, kde si můžete chodit, kam se vám zachce.“

Tohle je vojenská operace a vy budete do puntíku plnit vojenské rozkazy. Je to jasné?“

„Tohle je vojenská operace?“ zeptal se Ted.

„Ted’ ano,“ odsekl Barnes.

„Moment. Byla vždycky?“

„Ted’ je.“

„Neodpověděl jste mi na otázku,“ nedal se odbýt Ted.

„Protože jestli je to vojenská operace, tak si myslím, že máme právo to vědět. Já osobně si nepřeji být spojován-“

„Tak odjed',“ řekla Beth.

„- s vojenskou operací, která-“

„Podívejte, Tede,“ řekl Barnes. „Víte, co to vojenské námořnictvo stojí?“

„Ne, ale nevidím-“

„Já vám to hned vysvětlím. Hlubinné heliové prostředí s celým podpurným systémem stojí asi sto tisíc dolarů za hodinu. Než se odtud dostaneme, dosáhnou celkové náklady na projekt osmdesát až sto milionů dolarů. Tyhle peníze od armády nedostanete, když nemůžete zaručit – říká se tomu *důvodný předpoklad vojenského přínosu*. Je to docela jednoduché. Žádný předpoklad, žádné peníze. Sledujete mě?“

„Myslíte něco jako zbraň?“ zeptala se Beth.

„Možná ano,“ kývl Barnes.

„Ale,“ ozval se zase Ted, „Já osobně bych nikdy nesouhlasil s účastí-“

„Ano? Představte si, že by vás dopravili na Tonga a řekli vám, 'Koukněte, Tede, tam dole je kosmická loď, která možná obsahuje život z jiné galaxie, ale je to vojenská operace'; řekl byste 'Páni, to mě tedy mrzí, ale mě z toho vynechte?'

Udělal byste to, Tede?“

„No...“ zaváhal Ted.

„Tak radši mlčte,“ řál ho Barnes. „Protože nemám chuť poslouchat vaše alibistické řeči.“

„Ale podívejme se,“ řekla Beth.

„Já si tedy osobně myslím, že jste přetažený,“ vrčel Ted.

„Já si tedy osobně myslím, že jste sobecký pitomec,“ odsekl Barnes.

„Tak moment,“ přerušil je Harry. „Především: Ví někdo, proč vůbec byla Levyová venku?“

Tina řekla: „Byla na PPO.“

„Na čem?“

„Povinném přepnutí odpočtu,“ vysvětlil Barnes. „To patří k povinností. Levyová byla zástupcem Edmundsové. Když Edmundsová zemřela, přešla na ni povinnost dojít každých dvanáct hodin do ponorky.“

„Dojít do ponorky? Proč?“ chtěl vědět Harry.

Barnes ukázal k okénku. „Vidíte HS-7? No tak vedle toho válce je kupole hangáru, a v něm je miniponorka, kterou tu nechali potápěči.“

V situacích jako je tahle vyžadují regule vojenského námořnictva, aby se všechny záznamy a pásky každých dvanáct hodin přenášely do ponorky. Ponorka běží v režimu ČOZ – časovaného odhození zátěže – a odpočet je vždycky na dvanáct hodin. Takže když tam někdo každých dvanáct hodin nedojde, nedonese tam nejčerstvější záznamy a nestiskne žluté tlačítko ODKLAD, ponorka automaticky odhodí zátěž, naplní nádrže vzduchem a sama vypluje na hladinu.“

„Proč se to dělá?“

„Kdyby tady dole došlo ke katastrofě – řekněme, že by se nám všem něco stalo – tak ponorka po dvanácti hodinách automaticky vyplave na hladinu se všemi záznamy, které se v ní zatím nashromáždily. Námořnictvo by ponorku vylovilo a mělo by aspoň částečný obraz o tom, co se s námi tady dole stalo.“

„Aha. Takže ta ponorka je takový náš letový záznamník.“

„Dalo by se to tak říct. Ale taky náš jediný nouzový východ.“

„Takže Levyová byla na cestě k ponorce?“

„Ne. To už musela jít zpátky, protože ponorka je pořád na svém místě.“

„Aha.“

„Jak zemřela?“ zeptal se Harry a přitom opatrně sledoval Barnese.

„Nevíme to přesně,“ řekl Barnes.

„Celé tělo měla rozdrcené,“ připomněl Norman. „Bylo jako houba.“

Harry se zeptal Barnese: „Před hodinou jste nařídil aktivovat a seřadit senzory VSP. Proč?“

„Minulou hodinu jsme dostali podivné signály.“

„Jaké signály?“

„Že tam venku něco je. Něco hodně velkého.“

„Ale nespustilo to poplach,“ připomněl Harry.

„Ne. To bylo nad poplachovými parametry.“

„Chcete říci, že to bylo moc velké, než aby to spustilo poplach?“

„Ano. Po tom prvním falešném poplachu jsme všechny parametry přestavěli. Nařídili jsme je tak, aby si něčeho tak velkého nevšímalý. Proto je Tina musela znovu nastavit.“

„A co spustilo ten poplach před chvílí?“ zeptal se Harry.

„Když Beth a Norman byli venku?“

Barnes řekl: „Tino?“

„Nevím, co to bylo. Nějaké zvíře, řekla bych. Tiché a hodně veli-

ké.“

„Jak veliké?“

Zavrtěla hlavou. „Podle elektronického záznamu bych řekla, doktore Adamsi, že to bylo skoro tak velké jako tahle stanice.“

BOJOVÉ POZICE

Beth vsunula jedno kulaté, bílé vejce na stolek skenovacího mikroskopu. Zadívala se do okuláru a řekla: „No, rozhodně je to nějaký mořský bezobratlý živočich. Zajímavý je ten slizký obal.“ Zatahala za něj kleštičkami.

„Co je to?“ zeptal se Norman.

„Nějaká proteinová látka. Lepkává.“

„Ne, já myslím, co je to vejce?“

„To ještě nevím.“ Beth pokračovala v prohlídce. Vtom zazněla poplachová siréna a červená světla se znovu rozblíkala. Normanem projel mrazivý záchvěv hrůzy.

„Nejspíš další planý poplach,“ poznamenala Beth.

„Pozor, hovoří kapitán,“ ozval se z interkomu Barnesův hlas. „Všichni do bojových pozic. Opakuji, všichni do bojových pozic. Okamžitě.“

„Do prdele,“ řekla Beth.

Beth elegantně sklouzla po žebříku, jako by to byla požárnícká tyč. Norman ji neohrabaně následoval.

V komunikační kabině v sektoru C našli známou scénu: Všichni se mačkali kolem počítače a zadní stěna byla zase dole.

Světla ještě blikala a siréna pořád ječela.

„Co je?“ snažil se je překřičet Norman.

„Porucha zařízení!“

„Jaká porucha?“

„Nemůžeme ten zatracený poplach vypnout!“ řval Barnes. „Něco ho zapnulo, a teď ho nemůžeme vypnout! Teeny-“

„Pracuju na tom, kapitáne!“

Mohutná postava techničky se mačkala za počítačem; Norman viděl jen širokou křivku jejích zad.

„Vypněte ty zatracenou věc!“

„Snažím se!“

„Vypněte to, neslyším!“

Co neslyší? přemýšlel Norman. V té chvíli vběhl do místnosti Harry a srazil se s Normanem. „Prokristapána...“

„Poplach!“ řval Barnes. „Poplach! Desátníku Chanová! Sonar!“

Tina stála vedle něj, klidná jako vždycky, a nastavovala ciferníky u bočních monitorů. Nasadila si sluchátka.

Norman se podíval na jeden z monitorů, který ukazoval kouli.

Koule byla zavřená.

Beth přešla k jednomu okénku a prohlížela si zblízka bílý materiál, který je zakrýval. Barnes poskakoval mezi blikajícími červenými světly jako derviš, vykřikoval rozkazy a kletby na všechny strany.

A pak poplach náhle utichl, červená světla přestala blikat.

Všichni mlčeli. Fletcherová se narovнала a povzdechla si.

Harry se ozval: „Já myslel, že jste to spravili-“

„Pssst.“

Slyšeli tiché, pravidelné *pong!*, které vydával sonar. Tina si tiskla sluchátka dlaněmi k uším, soustředěně se mračila. Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil. Stáli napjatě a naslouchali odezvám sonaru.

Barnes tiše vysvětlil: „Před pár minutami jsme měli signál. Zvenčí. Něco hodně velikého.“

Konečně Tina řekla: „Teď ho nemám, kapitáne.“

„Přejděte na pasivní.“

„Rozkaz. Přecházím na pasivní.“

Pípání sonaru ustalo. Místo toho slyšeli tiché šumění. Tina nastavila hlasitost reproduktoru.

„Hydrofony?“ zeptal se Harry tiše.

Barnes kývl. „Měníče z polarizovaného skla. Nejlepší na světě.“

Všichni napínali uši, ale neslyšeli nic než neurčitý šum.

Normanovi to znělo, jako kdyby někdo pouštěl prázdný pásek, jen občas se ozvalo zabublání vody. Kdyby nebyl tak napjatý, byl by ho ten zvuk dráždil.

Barnes řekl: „Ten parchant je mazaný. Podařilo se mu docela nás oslepit, jak nám všechna okna zalepil tím lepkavým sajrajtem.“

„Sajrajtem ne,“ opravila ho Beth. „Vejci.“

„To je jedno, ale jsou na všech okénkách stanice.“

Šumění pokračovalo. Tina otáčela knoflíky hydrofonů. Ozvalo se

tiché, vytrvalé praskání, jako kdyby někdo mačkal celofán.

„Co je to?“ zeptal se Ted.

Beth řekla: „Ryba. Krmí se.“

Barnes kývl. Tina otáčela knoflíky. „Odladím to.“ Znovu slyšeli neurčitý šum. Napětí v místnosti opadlo. Norman se cítil unavený; posadil se. Harry si sedl vedle něj. Norman si všiml, že Harry se tváří spíš zamyšleně než ustaraně. Na druhém konci místnosti stál u dveří Ted a kousal si dolní ret. Vypadal jako vyděšené dítě.

Ozvalo se tiché elektronické pípání. Čáry na displejích z tekutých krystalů poskočily.

Tina ohlásila: „Pozitivní signál na periferních teplotních.“

Barnes kývl: „Směr?“

„Východní. Blíží se.“

Ozvalo se kovové *klank!* Pak další *klank!*

„Co to je?“

„Rošt. Naráží to do roštu.“

„Naráží? To spíš zní, jako by ho rozbíjel.“

Norman ten rošt viděl zblízka. Byl z osmicentimetrových trubek.

„Velká ryba? Žralok?“ zeptala se Beth.

Barnes zavrtěl hlavou. „Nepohybuje se jako žralok. A je moc velký.“

Tina ohlásila: „Pozitivní teplotní na vnitřním obvodu. Pořád se blíží.“

Barnes řekl: „Přejděte na aktivní.“

V místnosti se ozvalo *pong!* ze sonaru.

Tina ohlásila: „Cíl zaměřen. Sto metrů.“

„Zobrazte ho.“

„Zobrazování zapnuto.“

Zvuky ze sonaru se ozvaly rychle po sobě: *pong! pong! pong!* *pong!* Pak bylo chvíli ticho a potom znovu: *pong! pong! pong! pong!*

Norman vypadal zmateně. Fletcherová se k němu naklonila a zašeptala: „Sonar vytváří detailní obraz z několika vysílačů tam venku, docela dobře ho uvidíte.“ Norman cítil v jejím dechu alkohol. Napadlo ho: Kde vzala alkohol?

Pong! pong! pong! pong!

„Vytvářím obraz. Devadesát metrů.“

Pong! pong! pong! pong!

„Obraz.“

Obrátili se k obrazovkám. Norman viděl amorfní, jakoby pruhovanou bublinu. Nic mu to neříkalo.

„Proboha,“ řekl Barnes. „Podívejte se, jak je veliký!“

Pong! pong! pong! pong!

Objevil se další obraz. Teď měla bublina jiný tvar, pruhy se táhly jiným směrem. Obraz byl ostřejší, ale Normanovi pořád nic neříkal. Veliká bublina s pruhy...

„Proboha! Ten musí mít deset nebo dvanáct metrů v průměru!“ vykřikl Barnes.

„Žádná ryba na světě není tak velká,“ podotkla Beth.

„Velryba?“

„To není velryba.“

Norman viděl, že se Harry potí. Harry si sundal brýle a čistil si je o kombinézu. Znovu si je nasadil a přitlačil si je na nose prstem. Znovu sklouzly. Mrknul na Normana a pokrčil rameny.

Tina: „Padesát metrů. Přibližuje se.“

Pong! pong! pong! pong!

„Třicet metrů.“

Pong! pong! pong! pong!

„Třicet metrů.“

Pong! pong! pong! pong!

„Drží se v třiceti metrech.“

Pong! pong! pong! pong!

„Pořád na místě.“

„Vypněte aktivní.“

Znovu slyšeli šum hydrofonů. Potom jasný, klapavý zvuk. Normana pálily oči. Pot mu stekl do očí. Otřel si čelo rukávem. Ostatní se také potili. Napětí bylo nesnesitelné.

Znovu se podíval na obrazovku videa. Koule byla pořád zavřená.

Slyšel šum hydrofonů. Tichý škrábavý zvuk, jako by někdo táhl těžký pytel po dřevěné podlaze. Pak znovu šum.

Tina zašeptala: „Mám ho znovu zobrazit?“

„Ne,“ řekl Barnes.

Naslouchali. Další škrábání. Okamžik ticha a pak zabublání vody, hodně nahlas, hodně blízko.

„Proboha,“ vydechl Barnes. „Je těsně u nás.“

Tupý náraz na stěnu stanice.

Obrazovka se rozsvítila.

První úder přišel neočekávaně a srazil je k zemi. Naráželi do sebe, kouleli se po podlaze. Stanice kolem nich sténala a skřípala děsivě nahlas. Norman se namáhavě vyškrábal na nohy – viděl, že Fletcherová krvácí z čela – a vtom přišel druhý náraz. Normana to bokem odhodilo na přepážku. Ozvala se kovová rána, jak uhodil hlavou do stěny, pocítil ostrou bolest, a pak na něm přistál Barnes, řvoucí a nadávající.

Barnes vrazil Normanovi ruku do obličeje, jak se snažil vstát; Norman dopadl zpátky na podlahu a vedle něj se rozbil monitor, ze kterého se rozlétly jiskry.

Stanice se zmítala jako dům v zemětřesení. Drželi se monitorů, dveří, čehokoli, co měli v dosahu, jen aby si zachovali rovnováhu. Ale Normana nejvíc děsil ten zvuk – to neuvěřitelně hlasité kovové skřípání a sténání, jak se válce otřásaly v základech.

Ten tvor trásl celou stanicí.

Barnes byl na druhém konci místnosti a snažil se dostat ke dveřím v kovové přepážce. Na jedné paži měl krvácející šrám a cestou vykřikoval rozkazy, ale Norman neslyšel nic než děsivý zvuk namáhaného kovu. Viděl, jak se Fletcherová protáhla dveřmi ven, za ní Tina a nakonec Barnes, který za sebou na kovu zanechával krvavé stopy.

Norman neviděl Harryho, ale Beth se k němu nahnula, natáhla ruku a křičela: „Normane! Normane! Musíme-“ a pak do něj narazila a on znovu dopadl na podlahu, pod pohovku, sklouznul až ke studené vnější stěně stanice, a s hrůzou si uvědomil, že koberec je mokrý.

Do stanice teklo.

Musí něco udělat; s námahou se znovu postavil a zjistil, že přímo na něj stříká ze stěny tenoučký, chladný pramínek vody. Rozhlédl se a uviděl další pramínky prýstící ze stěn, ze stropu.

Stanice se co nejdřív rozpadne na kusy.

Beth ho popadla a přitáhla si ho k sobě. „Teče sem!“ křičela. „Proboha, vždyť sem teče!“

„Já vím,“ řekl Norman, a z interkomu se ozval Barnesův hlas, „Zvýšit tlak! Pozitivní tlak!“ Norman zahlédl Teda na podlaze těsně předtím, než o něj zakopl a těžce dopadl na přístrojovou desku, obličejem skoro narazil na monitor a před očima mu svítila obrovská písmena:

NEBOJTE SE.

„Jerry!“ řval Ted. „Nech toho, Jerry! Jerry!“

Najednou se vedle Tedovy tváře objevil Harryho obličej, brýle nakřivo: „Šetři dechem, stejně nás všechny zabije!“

„Nechápe to,“ křičel Ted a dopadl pozpátku na pohovku, mávaje rukama.

Mocné skřípění kovu o kov nepřestávalo ani na chvílku a Normanem to házelo ze strany na stranu. Snažil se něčeho zachytit, ale ruce měl mokré a nemohl nic nahmatat.

„Poslouchejte mě,“ ozval se Barnes z interkomu. „Chanová a já jdeme ven! Fletcherová přebírá velení!“

„Nechod'te ven!“ zařval Harry. „Nechod'te tam!“

„Otevíráme poklop,“ řekl Barnes lakonicky. „Tino, pojd'te za mnou.“

„Zabije vás!“ křičel Harry, a pak ho náraz odhodil na Beth.

Norman už byl zase na zemi; uhodil se hlavou o nohu pohovky.“

„Jsme venku,“ řekl Barnes.

A náhle otřesy přestaly. Stanice se uklidnila. Nehýbali se.

Dovnitř stříkala voda desítkami drobounkých, rozptýlených pramínků, a oni viseli očima na reproduktoru interkomu a naslouchali.

„Průchod ze stanice bez problémů,“ řekl Barnes. „Jsme v pořádku. Zbraně, výbušné hlavice J-9, nabitě střelami Taglin-50. My tomu parchantovi ukážeme.“

Ticho.

„Voda... viditelnost je špatná. Viditelnost méně než metr a půl. Zřejmě je ... asi zvířil usazeniny na dně a ... voda je velmi tmavá, černá. Cestu kolem stanice hledáme po hmatu.“

Ticho.

„Severní strana. Míříme na východ. Tino?“

Ticho.

„Tino?“

„Za vámi, kapitáne.“

„V pořádku. Chyťte se rukou mé nádrže, abych – Dobře. V pořádku.“

Ticho.

Uvnitř stanice Ted povzdechl. „Myslím, že by to neměli zabíjet,“ řekl tiše.

Norman si pomyslel, nepočítám, že by se jim to povedlo. Nikdo

jiný neřekl nic. Naslouchali zesílenému dechu Barnese a Tiny.

„Severovýchodní roh ... V pořádku. Cítím silné proudy, aktivní pohyb vody ... něco je blízko ... nevidím ... viditelnost méně než metr a půl. Stěží vidím podpěru, které se držím. Ale cítím ho. Je obrovský. Je blízko. Tino?“

Ticho.

Hlasitý, ostrý praskavý vzduch, jako výboj statické elektřiny. Pak ticho.

„Tino? Tino?“

Ticho.

„Ztratil jsem Tinu.“

Další, velmi dlouhé ticho.

„Nevím, co to... Tino, jestli mě slyšíte, zůstaňte, kde jste, odpálím to odtud ... Dobře ... Je velmi blízko ... Cítím, jak se pohybuje ... Pořádně rozhýbal vodu. Je to opravdu obr.“

Znovu ticho.

„Potřeboval bych líp vidět.“

Ticho.

„Tino? Jste-“

A pak zdušená rána, která mohla být výbuchem. Podívali se jeden na druhého, snažili se rozeznat, co ten zvuk znamenal, ale v příštím okamžiku se stanice začala znovu otřásat a skřípat, a Norman, který na to nebyl připraven, odletěl stranou, na ostrou hranu dveří v přepážce, a všechno kolem něj zešedlo. Viděl, jak Harry narazil na stěnu vedle něj, a Harryho brýle dopadly Normanovi na hrud', a Norman po brýlích sáhl, aby je Harrymu podal, protože Harry své brýle potřebuje. A pak Norman ztratil vědomí a všechno zčernalo.

PO ÚTOKU

Na hlavu mu dopadal proud horké vody, vdechoval páru. Norman stál ve sprše, díval se na své tělo a myslel si, vypadám jako člověk, který přežil letecké neštěstí. Jako jeden z těch lidí, které jsem vídával a divil se, že jsou ještě naživu.

V boulích na hlavě mu bolestivě pulzovalo. Na prsou měl sedřený,

krvavý šrám až na břicho. Levé stehno měl šarlatově rudé; pravá ruka mu otekla a bolela ho.

Ale ono ho vlastně bolelo všechno. Zasténal a nastavil obličej proudu vody.

„Hej,“ ozval se Harry. „Jsi v pořádku?“

„Jsem.“

Norman vyšel ze sprchy a Harry ho vystřídal. Celé hubené tělo měl plné šrámů a modřin. Norman se podíval na Teda, který ležel na zádech na jednom lehátku. Ted si vykloubil obě ramena a Beth trvalo půl hodiny, než je dostala zpátky, i když mu předtím píchla morfium.

„Jak je ti?“ zeptal se Norman.

„Jde to.“

Ted měl lhostejný, nepřítomný výraz. Jeho nadšení bylo to tam. Utrpěl těžší zranění než vykloubená ramena, myslel si Norman. V mnoha ohledech byl Ted naivní dítě. Musel pro něj být strašlivý šok, že ta mimozemská inteligence může být nepřátelská.

„Bolí to moc?“ pokračoval Norman.

„Dá se to vydržet.“

Norman se pomalu posadil na svou postel, projela jím bodavá bolest. Je mi třiapadesát, pomyslel si. Měl bych hrát golf. Pak ho napadlo, měl bych vlastně být kdekoli na světě, kdekoli jinde, jen ne tady. Syknul a opatrně si obul botu na poraněné pravé chodidlo. Z neznámého důvodu si vzpomněl na Levyovou, na její nahé palce, šedivou kůži, na nohu, která ho koplá do přilby.

„Našli Barnese?“ zeptal se Ted.

„Neslyšel jsem,“ odpověděl Norman. „Ale myslím, že ne.“

Dooblékl se a vyrazil do sektoru D. Překračoval přitom louže vody v chodbě. V samotném sektoru D byl všečen nábytek nasáklý vodou; ovládací panely byly mokré a na stěnách bylo vidět nepravidelné kopečky polyuretanové pěny, kterou Fletcherová vyspravila trhliny.

Fletcherová stála uprostřed místnosti se sprejem v ruce.

„Tak hezké jako předtím to není,“ řekla.

„Bude to držet?“

„Bude, ale jedno vám můžu zaručit: Další takový útok už nepřežijeme.“

„Co elektronika? Funguje?“

„Ještě jsem to nekontrolovala, ale měla by být v pořádku. Všechno je tu vodotěsné.“

Norman kývl. „Víte něco a kapitánu Barnesovi?“ Oči mu zabloudily ke krvavému otisku ruky na stěně.

„Ne. Po kapitánovi ani stopa.“ Fletcherová sledovala jeho pohled. „Hned to vyčistím.“

„Kde je Tina?“ chtěl vědět Norman.

„Odpočívá. V sektoru E.“

Norman kývl. „Je éčko sušší než tohle?“

„Ano,“ řekla Fletcherová. „Je to zvláštní. V sektoru E během útoku nikdo nebyl, a celý sektor zůstal naprosto suchý.“

„Ozval se Jerry?“

„Ne, žádný kontakt.“

Norman zapnul jednu z obrazovek počítače.

„Jerry, jsi tam?“

Obrazovka zůstala prázdná.

„Jerry?“

Chvilku počkal a pak monitor vypnul.

Tina řekla: „Podívejte se teď.“ Posadila se, odhodila pokrývku a ukázala mu levou nohu.

Zranění bylo mnohem horší, než když ji uslyšeli křičet, proběhli stanicí a vytáhli ji poklopem v sektoru A. Šikmo přes nohu se jí teď táhla řada kruhovitých podlitin velikosti talířku, střed každé z nich byl nachový a napuchlý. „Za poslední hodinu to dost oteklo,“ řekla Tina.

Norman zkoumal zranění. Nateklé oblasti lemovaly stopy drobných zoubků. „Pamatujete se, co jste cítila?“

„Bylo to hrozné,“ otrásla se Tina. „Bylo to *lepkavé*, víte, jako kaučukové lepidlo nebo tak něco. A každé to kulaté místo páliło. Strašně.“

„A co jste viděla? Myslím z toho tvora.“

„Jenom – byla to nějaká dlouhá, plochá věc – jako špachtle – nebo obrovský list; najednou se to objevilo a omotalo mě to.“

„Barva?“

„Nějaká nahnědlá. Moc jsem to neviděla.“

Na chvilku se odmlčel. „A kapitán Barnes?“

„Během akce jsem byla od kapitána Barnese oddělena. Nevím, co se s kapitánem stalo.“ Tina mluvila formálně a její tvář teď vypadala jako maska. Norman si pomyslel: No dobře, tak toho teď necháme. Jestli od toho utíkáš, mě to nevadí.

„Viděla to zranění Beth, Tino?“

„Ano, byla tady před chvilkou.“

„Dobře. Tak si odpočiňte.“

„Pane?“

„Ano, Tino?“

„Kdo bude psát hlášení?“

„Nevím. S hlášením si teď nebudeme lámat hlavu. Teď se musíme soustředit na to, abychom se odtud dostali aspoň s trochu zdravou kůží.“

„Ano, pane.“

Když přicházel k Bethině laboratoři, slyšel nahraný Tinin hlas říkat: „Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

Beth řekla: „Snad. Nevím.“

„Děsí mě to.“

A pak znovu Tinin hlas:

„Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

„Snad. Nevím.“

„Děsí mě to.“

V laboratoře seděla Beth schoulená u monitoru a dívala se na záznam.

„Pořád tě to ještě nepustilo?“ zeptal se Norman.

„Ne.“

Na záznamu Beth dojídala dort:

„Nevidím důvod.“

„Je to něco neznámého,“ řekla Tina.

„To jistě,“ řekla Beth na obrazovce, „ale co je neznámé, pravděpodobně není děsivé ani nebezpečné. Nejspíš jen nevysvětlitelné.“

„Slavná poslední slova,“ podotkla Beth, sledující sama sebe.

„Tehdy to znělo dobře,“ připomněl Norman. „Aby zůstala klidná.“

„Bojíte se hadů?“ řekla Beth na obrazovce Tině.

„Hadi mi nevadí,“ odpověděla Tina.

„Já je nesnáším,“ pokračovala Beth.

Beth zastavila záznam a obrátila se k Normanovi. „Zdá se to hrozně dávno, co?“

„Zrovna jsem na to myslel,“ kývl Norman.

„Znamená to, že žijeme naplno?“

„Spíš myslím, že to znamená, že jsme ve smrtelném nebezpečí,“

odpověděl Norman. „Proč tě ten záznam tak zajímá?“

„Protože nemám nic lepšího na práci, a když nebudu něco dělat, začnu ječet a udělám takovou tu klasickou ženskou scénu. Už jsi to ostatně jednou zažil, Normane.“

„Ano? Na žádnou scénu si nevzpomínám.“

„Díky,“ řekla.

Norman si všiml příkrývky na pohovce v koutě laboratoře. A Beth také sundala jednu z lamp nad pracovním stolem a připevnila ji na zeď nad pohovkou. „Ty teď spíš tady?“

„Hm. Líbí se mi tu. Až v docela nejvyšším patře stanice – připadám si jako královna podsvětí.“ Usmála se. „Připomíná mi to takové ty pozorovatelný ve větvích stromů, co si dělají děti. Měl jsi někdy takovou?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Norman. „Neměl.“

„Ani já ne,“ řekla Beth. „Ale umím si docela dobře představit, jaké by to tam asi bylo.“

„Vypadá to tady útulně.“

„Myslíš, že mi povolují nervy?“

„Ne. Říkám jenom, že to tady vypadá útulně.“

„Můžeš mi to říct, jestli máš dojem, že mi povolují nervy.“

„Já myslím, že jsi v pořádku, Beth. Co Tina? Vidělaš to její zranění?“

„Ano,“ zamračila se Beth. „A taky jsem viděla tohle.“

Ukázala na bílá vejce ve skleněné lahvi na laboratorním stole.

„Další vejce?“

„Tina je měla nalepená na skafandru, když se vrátila. Její zranění souhlasí s těmi vejci. A taky ten pach: Pamatuješ se na ten pach, když jsme ji vtáhli dovnitř?“

Norman si pamatoval docela jasně. Tina byla silně cítit čpavkem. Bylo to skoro jako kdyby se vyválela v čichací soli.

Beth pokračovala. „Pokud já vím, jenom jediný živočich na světě je takhle cítit čpavkem. *Architeuthis sanctipauli*.“

„To je co?“

„To je jeden druh obrovských kalmarů.“

„A ten nás napadl?“

„Myslím, že ano.“

Vysvětlila, že o obřích kalmarech se toho ví velmi málo, protože jediné vzorky, které byly prozkoumány, byly mrtvé exempláře, které

na břeh vyplavil příliv, obvykle ve stavu značného rozkladu a silně páchnoucí po čpavku. Kalmar obrovský byl dlouho pokládán za mytickou příšeru z námořnických bájí, něco jako kraken. Ale v roce 1861 přišly první spolehlivé vědecké zprávy, když francouzská bitevní loď zachytila části jednoho mrtvého exempláře. A mnoho ulovených velryb neslo na těle jizvy po obrovských přísavkách jako svědectví o podmořských bitvách. Velryby byly jediným známým nepřitelem kalmarů – byla to jediná zvířata dost velká na to, aby mohla s kalmary soupeřit.

„Dnes,“ pokračovala Beth, „už byli kalmaři zpozorováni ve všech velkých oceánech na Zemi. Jsou jich aspoň tři různé druhy. Dorůstají ohromné velikosti a můžou vážit půl tuny i víc. Mají asi šest metrů dlouhou hlavu a věnec osmi ramen. Každé rameno měří asi tři metry a jsou na něm dlouhé řady přísavek. Uprostřed věnce jsou ústa s ostrým zobákem, skoro jako u papouška, jen s tím rozdílem, že tyhle čelisti jsou asi dvacet centimetrů dlouhé.“

„Roztržený skafandr Levyové?“

„Ano,“ kývla. „Zobák sedí na kruhu svalů, takže když kouše, může se pohybovat dokola. A radula – jazyk kalmara – má drsný povrch, jako pilník.“

„Tina se zmiňovala o nějakém listu, hnědém listu.“

„Obrovský kalmar má dvě chapadla, mnohem delší než ramena, až dvanáct metrů. Každé to chapadlo má na konci plochou 'ruku' nebo 'dlaň', která se hodně podobá velkému listu. Tou rukou vlastně kalmar loví kořist. Přísavky na dlani mají kolem sebe tvrdý chitinový kroužek; od něj jsou ty kruhové stopy po zubech okolo.“

Norman se zeptal: „Jak se s ním dá bojovat?“

„No,“ řekla Beth, „teoreticky, i když jsou hodně velcí, nejsou zvláště silní.“

„Teoreticky,“ ušklíbl se Norman.

Kývla. „Samozřejmě nikdo neví, jak silní vlastně jsou, protože nikdo se nikdy nesetkal s živým exemplářem. Máme tu pochybnou čest být první.“

„Ale dá se zabít?“

„Řekla bych, že docela snadno. Mozek kalmara je přímo za okem, které má asi čtyřicet centimetrů v průměru, asi jako velký talíř. Kdyby se ti podařilo namířit kamkoli do téhle oblasti výbušnou nálož, skoro jistě bys přerušil nervová spojení a kalmar by zahynul.“

„Myslíš, že se to Barnesovi povedlo?“
Pokrčila rameny. „Nevím.“
„Je jich tady víc než jeden?“
„Nevím.“
„Objeví se zas?“
„Nevím.“

NÁVŠTĚVNÍK

Norman sešel po schodech dolů do komunikačního centra, aby zkusil promluvit s Jerryem, ale Jerry neodpovídal. Norman nejspíš u ovládacího panelu na chvíli usnul, protože náhle vzhlédl a polekal se, když uviděl štíhlého černého námořníka v uniformě stát přímo za sebou a dívat se mu přes rameno na displeje.

„Jak to jde, pane?“ zeptal se námořník. Byl naprosto klidný. Uniformu měl bezvadně vyžehlenou.

Norman pocítil prudký výbuch nadšení. To, že se na stanici objevil tenhle muž, mohlo znamenat jen jediné – lodi se musely vrátit! Lodi jsou zpátky a vyslaly dolů ponorky, aby je odvezly! Jsou zachráněni!

„Námořníku,“ třásl mu Norman nadšeně rukou, „to vás ale rád vidím!“

„Děkuji, pane.“

„Kdy jste přijel?“ zeptal se Norman.

„Právě teď, pane.“

„Vědí to už ostatní?“

„Ostatní, pane?“

„Ano. Zůstalo nás, hm, zůstalo nás tu šest. Už jim někdo řekl, že jste tady?“

„Na to neznám odpověď, pane.“

Ten muž byl jaksi plochý, bezvýrazný. Normanovi to bylo divné. Námořník se rozhlížel a Norman na okamžik viděl stanici jeho očima – promočený nábytek, zničené ovládací panely, pěna na stěnách. Vypadalo to tu, jako kdyby se tudy přehnala válka.

„Užili jsme si svoje,“ řekl Norman.

„To vidím, pane.“

„Tři z nás zemřeli.“

„To je mi líto, pane.“

Zase tak bezvýrazně. Neutrálně. Snaží se jen chovat se podle předpisů? Bojí se vojenského soudu? Nebo je v tom docela něco jiného?

„Odkud jste přijel?“ zeptal se Norman.

„Odkud, pane?“

„Z které lodi.“

„Aha. Ze *Sea Hornet*, pane.“

„Ten je teď nahoře?“

„Ano, pane, je.“

„No tak do toho,“ zvedl se Norman. „Řekněte ostatním, že jste tady.“

„Ano, pane.“

Námořník odešel. Norman nadskočil a vykřikl: „Hurá! Jsme zachránění!“

„No, aspoň to nebyla halucinace,“ řekl Norman a díval se na obrazovku. „Tady je, na monitoru, v životní velikosti.“

„Ano. Tady je. Ale kam šel?“ zeptala se Beth. Během uplynulé hodiny pečlivě prohledali celou stanici. Nebylo tu ani stopy po černém námořníkovi. Venku nebylo ani stopy po ponorce. Nic nenásvědčovalo tomu, že by se nahoře znovu objevila flotila. Balón, který vyslali na hladinu, zaznamenal vítr o rychlosti osmdesáti uzlů a desetimetrové vlny, než se utrhł.

Tak odkud přišel? A kam zmizel?

Fletcherová pracovala u počítače. Na obrazovce se objevil seznam. „Co říkáte tomuhle? Rejstřík plavidel v aktivní službě nezná žádnou loď, která by se v současné době jmenovala *Sea Hornet*.“

Norman se zamračil. „Co se to tady sakra děje?“

„Možná to přece jen byla halucinace,“ řekl Ted.

„Halucinace se nezaznamenávají na video,“ odsekl Harry. „Kromě toho já jsem ho taky viděl.“

„Ano?“ zajímal se Norman.

„Jo. Zrovna jsem se vzbudil a předtím se mi zdálo, že nás zachránili, a ležel jsem v posteli, když jsem slyšel kroky a on vešel do místnosti.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Ano. Ale byl divný. Byl bezvýrazný. Jakoby nudný.“

Norman kývl. „Ano, člověk měl z něj dojem, že na něm není něco v pořádku.“

„To ano.“

„Ale odkud přišel?“ zeptala se Beth.

„Napadá mě jen jedna možnost,“ řekl Ted. „Že přišel z té koule. Nebo aspoň že ho stvořila ta koule. Jerry.“

„Proč by to Jerry dělal? Aby na nás vyzvídal?“

Ted zavrtěl hlavou. „Hodně jsem o tom přemýšlel,“ řekl. „Připadá mi, že Jerry dokáže vytvářet věci. Zvířata. Nemyslím, že Jerry je obrovský kalmar, ale že Jerry vytvořil toho kalmara, co nás napadl. Nemyslím, že by nás Jerry chtěl napadnout, ale podle toho, co nám říkala Beth, když jednou stvořil toho kalmara, tak nás kalmar mohl napadnout v domněnku, že stanice je jeho smrtelný nepřítel velryba. Takže ten útok byl něco jako omyl při tvorbě.“

Podmračeně ho poslouchali. Pro Normana celé to vysvětlení bylo až příliš příhodné. „Já myslím, že je ještě jedna možnost. Že Jerry je nepřátelský.“

„Tomu nevěřím,“ vrtěl hlavou Ted. „Nevěřím, že Jerry se chová nepřátelsky.“

„Rozhodně nepřátelsky jedná, Tede.“

„Ale nemyslím, že má v úmyslu být nepřátelský.“

„Ať má v úmyslu cokoli,“ vmísila se do hovoru Fletcherová, „bylo by lepší, aby podruhé nezaútočil. Protože ta konstrukce to nevydrží. A životně důležité systémy taky ne. Po prvním útoku jsem musela zvýšit pozitivní tlak,“ vysvětlovala Fletcherová, „abych mohla spravit ty trhliny.“

Aby sem ta voda netekla, musela jsem zvýšit tlak vzduchu na stanici, aby byl větší než tlak vody zvenčí. Průsaky přestaly, ale na druhé straně to znamená, že všemi trhlínami utíkal vzduch. A jedna hodina oprav spotřebovala skoro šestnáct hodin naší zásoby vzduchu.“

Chvilku bylo ticho. Všichni uvažovali o možných následcích.

„Abych to vyrovnala,“ pokračovala Fletcherová, „tak jsem snížila tlak uvnitř o tři centimetry sloupce. Ted' jsme maličko negativní a všechno by mělo být v pořádku. Vzduch nám vydrží. Ale kdyby za těchto podmínek přišel další útok, rozmačká nás jako plechovku od piva.“

Normanovi se ta představa vůbec nelíbila, ale věčnost a výkonnost Fletcherové na něj udělala dojem. Jejích schopností by měli využít, pomyslel si. „Máte nějaké návrhy pro případ dalšího útoku, Teeny?“

„No, v sektoru B máme něco, čemu se říká OSVN.“

„A to je?“

„Obranný systém vysokého napětí. V sektoru B je malá krabička, která udržuje kovové stěny pod stálým slabým proudem, aby se zabránilo elektrolytické korozi. Je to docela slaboučký náboj, ani si ho neuvědomíte. Ale vedle té krabičky je ještě jedna, zelená, a to je OSVN. V zásadě je to nízkoampérový transformátor nahoru, který může na povrch stanice vyslat dva milióny voltů. Pro každé zvíře by to mělo být přinejmenším dost nepříjemné.“

„Proč jsme ho už nepoužili?“ zeptala se Beth. „Proč ho nepoužil Barnes, místo aby riskoval-“

„Protože Zelená krabička může mít nepříjemné vedlejší účinky,“ vysvětlila Fletcherová. „Zprv je to všechno víceméně teoretická záležitost. Pokud já vím, pod mořem to zatím nikdy nikdo v praxi nepoužil.“

„Ale muselo se to přece testovat?“

„Ano. A při všech těch testech se ve stanicích objevily požáry.“

Znovu bylo ticho. Všichni přemýšleli. Nakonec řekl Norman: „Nebezpečné požáry?“

„Většinou hořela izolace, obložení stěn.“

„To znamená, že ten oheň by zničil obložení.“

„Zemřeli bychom za několik minut ztrátou tepla.“

Beth přemýšlela nahlas: „Jak moc se takový požár může rozšířit? Oheň přece potřebuje k hoření kyslík, a toho my tady máme jen dvě procenta.“

„To je pravda, paní doktorko,“ kývla Fletcherová, „ale okamžitý podíl kyslíku kolísá. Stanice je nastavená tak, že pracuje v cyklech, a okamžité množství kyslíku dosahuje čtyřikrát za hodinu až šestnácti procent. To je všechno automatika; zrušit se to nedá. A když je podíl kyslíku vysoký, tak oheň hoří docela dobře – třikrát tak rychle jako nahoře. Snadno se vymkne kontrole.“

Norman se rozhlédl kolem sebe. Napočítal na stěnách tři hasicí přístroje. Když o tom teď přemýšlel, tak hasicí přístroje byly vlastně v celé stanici. Nikdy dřív jim nevěnoval pozornost.

„I když oheň zvládneme, pořádně zamává se systémy,“ dodala

Fletcherová. „Výměníky vzduchu nejsou stavěné na větší dávky kyslíčníku uhelnatého a na saze.“

„Takže?“

„Jenom krajní možnost,“ řekla Fletcherová. „To bych doporučovala já.“

Podívali se na sebe, kývli.

„Dobře,“ vyslovil za všechny Norman. „Jenom krajní možnost.“

„Spíš musíme doufat, že další útok nepřijde.“

„Další útok...“ Dlouho bylo ticho; všichni přemýšleli, co by to znamenalo. Pak tekuté krystaly na Tininých displejích poskočily. Ozvalo se tiché pípání.

„Kontakt na vnějších teplotních,“ řekla Tina ploše.

„Kde?“ zeptala se Fletcherová.

„Sever. Blíží se.“

A na monitoru uviděli nápis:

PRICHAZIM

Zhasli vnější i vnitřní světla. Norman se díval z okénka a snažil se ve tmě něco zahlédnout. Už dávno zjistili, že tma v téhle hloubce není absolutní; vody Tichého oceánu byly tak čisté, že dokonce i ve třístametrové hloubce pronikalo na dno trochu světla. Bylo hodně slabé – Edmundsová ho přirovnala ke světlu hvězd – ale Norman věděl, že nahoře je při pouhém světle hvězd docela dobře vidět.

Ted si přitiskl dlaně k tváři, aby zastínil světlo Tininých obrazovek, a čekal, až si oči zvyknou. Tina a Fletcherová za ním pracovaly u monitorů. Slyšel šum hydrofonů.

Začínalo to znovu.

Ted stál u monitoru a opakoval: „Jerry, slyšíš mě? Jerry, posloucháš?“ Ale nedostal žádnou odpověď.

Beth přišla k Normanovi. „Vidíš něco?“

„Zatím nic.“

Za nimi řekla Tina: „Osmdesát metrů. Přibližuje se. ... Šedesát metrů. Chceš sonar?“

„Žádný sonar,“ zarazila ji Fletcherová. „Nic, čím bychom ho mohli na sebe upozornit.“

„Tak mám vypnout všechnu elektroniku?“

„Vypni.“

Všechna světla na ovládacím panelu zhasla. Bylo vidět jen rudě

žhnoucí topná tělesa nad jejich hlavami. Seděli ve tmě a dívali se ven. Norman se snažil vzpomenout, jak dlouho trvá, než se oči přizpůsobí tmě. Měl dojem, že to mohly být asi tři minuty.

Začal rozeznávat jednotlivé tvary: Obrisy roštu na dně a nejasný obraz ocasu kosmické lodi, zvedajícího se prudce do výše.

Pak ještě něco.

Slabou zelenou září v dálce. Na obzoru.

„Je to jako zelené svítání,“ řekla Beth.

Záře nabývala na intenzitě a pak uviděli neurčitý zelený tvar s pruhy po stranách. Normana napadlo, to je přesně jako ten obraz, co jsme viděli předtím. Vypadá to tak. Detaily rozeznat nedokázal.

„Je to kalmar?“ zeptal se.

„Je,“ kývla Beth.

„Nevidím...“

„Koukáš se na něj zepředu. Tělo směřuje k nám, chapadla od nás a tělo je částečně zakrývá. Proto je nevidíš.“

Kalmar se zvětšoval. Rozhodně se přibližoval.

Ted běžel od okénka znovu k ovládacímu pultu. „Jerry, slyšíš mě? Jerry?“

„Elektronika je vypnutá, doktore Fieldingu,“ připomněla mu Fletcherová.

„No tak to aspoň zkusme, zkusme s ním promluvit, proboha.“

„Řekla bych, že na mluvení už je pozdě, pane.“

Kalmar matně světélkoval, tělo měl tmavě zelené. Norman teď viděl výrazný svislý hřeben na jeho těle. Pohybující se chapadla a rama byla teď zřetelná. Obrys se zvětšoval.

Kalmar teď plaval bokem.

„Obeplouvá rošt.“

„Ano,“ potvrdila Beth. „Jsou to inteligentní zvířata, dokážou se učit ze zkušenosti. Nejspíš se mu minule nelíbilo, jak do roštu narazil, a pamatuje si to.“

Kalmar míjel ocas rakety a mohli si udělat představu o jeho rozměrech. Je obrovský jako dům, myslel si Norman. Stvoření tiše klouzalo vodou směrem k nim. Přes to, jak mu bušilo srdce, cítil záchvěv obdivu.

„Jerry? Jerry!“

„Šetři dechem, Tede.“

„Třicet metrů,“ řekla Tina. „Pořád se přibližuje.“

Jak kalmar připlouval blíž, Norman mohl spočítat ramena, a viděl i dvě dlouhá chapadla, světélkující čáry, které se táhly daleko za tělo. Ramena a chapadla se ve vodě uvolněně pohybovala a tělo se rytmicky stahovalo. Kalmar se pohyboval reaktivním pohybem, nepoužíval k plavání ramen.

„Dvacet metrů.“

„Bože, ten je obrovský,“ vydechl Harry.

„Víš,“ řekla Beth, „jsme první lidé v historii, kteří vidí volně plouvícího kalmara obrovského. Měl by to být velký okamžik.“

Slyšeli bubláni a šplouchání vody v hydrofonech, jak se kalmar přibližoval.

„Deset metrů.“

Na okamžik se obrovské zvíře otočilo ke stanici bokem a oni ho uviděli z profilu – ohromné fosforeskující tělo, deset metrů dlouhé, s velkým nehybným okem; věnec ramen, která se svíjela jako nebezpeční hadi; dvě dlouhá chapadla, z nichž každé končilo plochou částí podobnou listu.

Kalmar se pořád obracel, až se jeho ramena a chapadla vztáhla ke stanici, a oni zahlédli jeho ústa, ostrý zoban mezi mohutnými, světélkujícími svaly.

„Proboha...“

Kalmar se pohnul vpřed. Viděli jeden druhého ve světle, které do stanice dopadalo okénky. Začíná to, myslel si Norman. Začíná to, a tentokrát to nepřežijeme.

Ozval se úder, jak jedno chapadlo švihlo směrem ke stanici.

„Jerry!“ křičel Ted. Hlas měl vysoký, napjatý.

Kalmar se zastavil. Tělo se pohnulo stranou a uviděli veliké oko, jak na ně zírá.

„Jerry! Poslouchej mě!“

Zdálo se, že kalmar váhá.

„Poslouchá!“ řval Ted, popadl ze zdi reflektor a zamířil paprsek světla z okénka. Jednou bliknul.

Veliké tělo kalmara zeleně zazářilo, pak na okamžik ztmavlo a pak se znovu rozzářilo.

„Poslouchá,“ řekla Beth.

„Samozřejmě že poslouchá. Je inteligentní!“ Ted bliknul dvakrát rychle za sebou.

Kalmar také zablikal. Dvakrát.

„Jak to dokáže?“ zeptal se Norman.

„Má v kůži takové buňky, kterým se říká chromatofory,“ vysvětlila Beth. „Dokáže otevírat a zavírat buňky, jak chce, a tak zaclonit světlo.“

Ted zablikal třikrát.

Kalmar zablikal třikrát.

„Dokáže to pěkně rychle.“

„To dokáže.“

„Je inteligentní,“ řekl Ted. „Pořád vám to říkám. Je inteligentní a chce si povídat.“

Ted zablikal dlouze, krátce, krátce.

Kalmar ho napodobil.

„Hodný chlapeček,“ broukal Ted. „Jenom si se mnou pěkně povídej, Jerry.“

Zablikal ještě složitěji a kalmar mu odpověděl, ale pak se pohnul doleva.

„Musím ho přimět, aby nepřestal komunikovat,“ řekl Ted.

Jak se kalmar přesunoval, Ted se přesunoval za ním, od okénka k okénku, a pořád blikal. Kalmar mu stále odpovídal, ale Norman cítil, že to už má jiný účel.

Všichni šli za Tedom, ze sektoru D do C. Ted blikal světlem.

Kalmar odpovídal, ale plul pořád dál.

„Co to dělá?“

„Možná nás někam vede...“

„Proč?“

Šli do sektoru B, kde byla strojovna, ale tam nebyla okénka. Ted přešel do A, do přechodové komory, ale tam nebyla také. Ted seskočil dolů a otevřel poklop v podlaze. Objevila se temná voda.

„Opatrně, Tede.“

„Říkám vám, je inteligentní,“ řekl Ted. Voda u jeho nohou slabě zeleně zářila. „Tady je.“ Kalmara ještě neviděli, jen jeho záři. Ted zablikal do vody.

Zelené světlo zablikalo také.

„Ještě si povídá,“ řekl Ted. „A dokud si povídá-“

S ohromující rychlostí vylétlo z vody chapadlo a opsalo velký oblouk po přechodové komoře. Norman zahlédl fosforeskující provazec silný jako lidské tělo a velký světélkující list metr a půl dlouhý, jak kolem něj slepě šlehá. Přikrčil se a zahlédl, jak chapadlo zasáhlo Beth

a odhodilo ji stranou. Tina křičela hrůzou. V očích je pálily silné čpavkové výpary. Chapadlo švihlo zpátky k Normanovi. Zvedl před sebe ruce, aby se chránil, dotkl se slizkého, chladného masa, když ho obrovské rameno zasáhlo a mrštilo jím na kovovou stěnu. Ten tvor byl neuvěřitelně silný.

„Ven, všichni ven, pryč z kovu!“ křičela Fletcherová. Ted se škrábal nahoru, od otvoru a kroužícího ramene, a už se dostal skoro až ke dveřím, když se chapadlo vrátilo a ovinulo se kolem něj, zakrylo větší část jeho těla. Ted vykřikl, odstrkoval ho rukama. Oči měl rozšířené hrůzou.

Norman se k němu rozběhl, ale Harry ho zachytil. „Nech ho! Nemůžeš nic dělat!“

Kalmar mával Tedem tam a zpátky komorou a tloukl jím o stěny. Hlava mu bezvládně padla; z čela mu tekla krev na fosforeskující chapadlo. A rameno jím pořád mávalo, válec při každém nárazu zaduněl jako gong.

„Ven!“ řvala Fletcherová. „Všichni ven!“

Beth se prodrala kolem nich. Harry odtáhl Normana právě v okamžiku, kdy se z vody vynořilo další chapadlo, aby Teda pevněji uchopilo.

„Pryč od kovu! Sakra, pryč od kovu!“ křičela Fletcherová.

Dostali se na kobercem pokrytou podlahu sektoru B a ona trhla za vypínač zelené krabičky a ozvalo se zahučení generátorů a rudě žhnoucí topná tělesa pohasla, jak se stanicí přehnaly dva milióny voltů.

Reakce byla okamžitá. Podlaha se jim pod nohama otřásla, jak do stanice narazila strašlivá síla, a Norman by byl přísahal, že slyšel řev, i když to mohlo být skřípění kovu, a chapadla se rychle stáhla. Naposledy zahlédli Tedovo tělo, jak mizí v inkoustově černé vodě, a Fletcherová znovu škusla za páčku zelené krabičky a vypnula ji. Ale poplachové sirény se už rozječely a rozsvítily se varovné nápisy.

„Hoří!“ křičela Fletcherová. „Oheň v sektoru E!“

Fletcherová jim dala plynové masky; Normanovi ta jeho pořád klouzala z čela, takže špatně viděl. Než se dostali do sektoru D, kouř zhoustl. Kašlali a klopýtali, naráželi do ovládacích panelů.

„Zůstaňte u země,“ křičela Tina a klekla si. Vedla je; Fletcherová zůstala v sektoru B.

Nad nimi lemovala dveře vedoucí do sektoru E zlověstná rudá zá-

ře. Tina popadla hasicí přístroj a otevřela dveře, Norman byl hned za ní. Nejdřív měl dojem, že celý sektor hoří.

Prudké plameny olizovaly obložení stěn, u stropu se hromadila oblaka hustého kouře. Horko bylo téměř hmatatelné. Tina opsala půlkruh hasicím přístrojem a začala rozstříkovat bílou pěnu. Ve světle ohně Norman uviděl další hasicí přístroj a popadl ho, ale kov byl horký a Norman ho upustil.

„Oheň v D,“ ozval se v interkomu hlas Fletcherové. „Oheň v sektoru D.“

Proboha, pomyslel si Norman. I přes masku se dusil kouřem. Zvedl hasicí přístroj z podlahy a začal stříkat pěnu; kov se okamžitě ochladil. Tina na něj něco křičela, ale on neslyšel nic než hučení plamenů. Pomalu s Tinou oheň zvládali, ale u jednoho okénka bylo ještě jedno velké planoucí ohnisko.

Obrátil se a stříkal pěnu na hořící podlahu u svých nohou. Na výbuch nebyl připraven a rána ho skoro ohlušila. Otočil se a viděl, že se v místnosti uvedlo zřejmě do provozu samočinné hasicí zařízení. Pak si uvědomil, že jedno z okének vyhořelo nebo prasklo a dovnitř se dere strašlivou silou voda.

Tinu neviděl; pak si všiml, že jí proud podrazil nohy; podařilo se jí vstát, něco na Normana volala, pak se smekla a sklouzla zpátky do syčícího proudu vody. Proud ji sebral, vyzvedl a mrštil s ní o protější stěnu tak, že Norman okamžitě věděl, že musí být mrtvá, a když se podíval, viděl, jak plave tváří dolů ve vodě, která rychle naplňovala místnost. Náraz jí usekl temeno hlavy; Norman viděl obnaženou, rudou hmotu mozku.

Norman se otočil a prchal. Voda už přetékala přes práh, když přibouchl těžké dveře a otočil kolem, aby je zamkl.

V D neviděl nic; kouř byl ještě hustší než předtím. Viděl matně rudé plameny, zastřené kouřem. Slyšel syčení hasicích přístrojů. Kde byl jeho vlastní hasicí přístroj? Musel zůstat v E. Jako slepý zatápal na stěně po jiném, dusil se kouřem. Oči a plíce ho pálily i přes masku.

A potom se ozvalo strašlivé zaskřípání kovu a bušení znovu začalo, stanice se otřásala pod nárazy zvenčí. Slyšel Fletcherovou z interkomu, ale její hlas byl chraplavý a nejasný. Nárazy pokračovaly, kov hrozně skřípěl. A Norman si pomyslel, všichni umřeme. Tentokrát všichni umřeme.

Nemohl najít hasicí přístroj, ale nahmatal něco kovového na stěně,

nějaký výčnělek, ale než přišel na to, co to je, projelo mu rukama do těla dva milióny voltů a on vykřikl a padl na záda.

NÁSLEDKY

Díval se na řadu světél z nějaké divné, zkreslené perspektivy. Posadil se, pocítil ostrou bolest. Rozhlédl se kolem. Ve vzduchu visel lehký závoj kouře. Obložení stěn bylo na několika místech černé a zuhelnatělé.

Tady muselo hořet, pomyslel si a ohromeně zíral na napáchané škody. Kdy se to stalo? A kde byl v tu dobu on?

Pomalů se zvedl na jedno koleno a potom na nohy. Obrátil se k sektoru E, ale spojovací dveře byly z nějakého důvodu zavřené. Snažil se otočit kolem a odemknout; nešlo to.

Nikoho jiného neviděl. Kde jsou ostatní? Pak si vzpomněl na Teda. Ted zemřel. Kalmaří chapadlo, jak mává Tedem v přetlakové komoře. A pak Fletcherová křičela, aby se všichni vrátili, a zapnula elektřinu...

Všechno se mu začalo vybavovat. Oheň. V sektoru E hořelo. Šel s Tinou do E hasit. Vzpomínal si, jak vstoupil do místnosti, uviděl plameny, jak olizují zdi... Dál už si nebyl jistý.

Kde jsou ostatní?

Na chvíličku si s hrůzou myslel, že přežil jen on sám, ale pak slyšel ze sektoru C zakašlání. Šel za zvukem. Nikoho neviděl, proto pokračoval do B.

Fletcherová tam nebyla. Na trubkách byly veliké stříkance krve a jedna její bota ležela na koberci. Nic víc.

Zase zakašlání, odněkud zpoza trubek.

„Fletcherová? Teeny?“

„Moment...“

Za trubkami se vynořila Beth se šmouhami špíny na obličeji.

„Tak jsi vzhůru. To je dobře. Většina systémů už zase funguje, aspoň myslím. Zaplať pánbůh, že má námořnictvo na každém přístroji nalepený návod. Rozhodně vzduch se čistí, kouře už tu moc není a přístroje ukazují, že složení je v pořádku – ne dokonalé, ale přijatelné –

a všechny životně důležité systémy jsou nepoškozené. Máme vzduch, máme vodu, máme teplo, máme elektřinu. Snažím se zjistit, kolik elektřiny a vzduchu nám zbylo.“

„Kde je Fletcherová?“

„Nemůžu ji nikde najít.“ Beth ukázala na botu na koberci a na krvavé skvrny.

„A Tina?“ ptal se dál Norman. Děsila ho představa, že by tady nezůstal nikdo z posádky.

Beth pokrčila rameny. „Tina byla s tebou.“

„Nic si nepamatuju,“ zavrtěl hlavou Norman.

„Dostal jsi asi pěknou ránu proudem,“ vysvětlila mu Beth. „To může mít za následek retrogradní amnézii. Posledních pár minut před tou ranou si prostě nevybavíš. Já Tinu taky nemůžu najít, ale podle senzorické kontroly je sektor E zaplavený a uzavřený. Ty jsi s ní byl v E. Já nevím, co se tam stalo.“

„Co Harry?“

„Myslím, že taky dostal ránu. Máte štěstí, že napětí nebylo vyšší, jinak jste se oba usmažili. Rozhodně teď leží na podlaze v C a buď spí nebo je v bezvědomí. Jdi se na něj podívat, jestli chceš. Nechtěla jsem riskovat nějak s ním hýbat, tak jsem ho tam prostě nechala.“

„Vzbudil se? Mluvil s tebou?“

„Ne, ale vypadalo to, že dýchá normálně. I barvu má dobrou. A připadalo mi důležitější rozchodit základní systémy.“

Otřela si špínu z tváře. „Myslím, že jsme zbyli jen tři, Normane.“

„Ty, já a Harry?“

„Ano. Ty, já a Harry.“

Harry pokojně spal na zemi mezi lehátky. Norman se k němu sklonil, nadzvedl mu jedno víčko a posvítil mu do oka baterkou. Zornička se stáhla.

„Tohle přece nemůže být nebe,“ řekl Harry.

„Proč ne?“ zeptal se Norman. Posvítil do druhého oka; zornička se stáhla.

„Protože jsi tady ty. Psychology do nebe nepouštějí.“ Slabě se usmál.

„Můžeš hýbat nohama? Rukama?“

„Můžu pohybovat vším. Došel jsem sem zespoda, Normane. Jsem v pořádku.“

Norman se narovnal. „To jsem rád, Harry.“ A myslel to vážně: Děsil se představy, že by Harry mohl být zraněný. Od samého začátku výpravy se všichni spoléhali na Harryho. V každé kritické situaci Harry vždycky přišel s nějakým řešením, s vysvětlením, pochopil důležitou podstatu věcí. A i teď se Norman utěšoval pomyšlením, že i kdyby Beth nedala dohromady základní systémy, Harry by to dokázal.

„Jo, nic mi není.“ Znovu zavřel oči a povzdychl. „Kdo to přežil?“

„Beth. Já. Ty.“

„Prokristapána.“

„Hm. Chceš vstát?“

„Jo, lehnu si do postele. Jsem strašně unavený, Normane. Mohl bych spát rok.“

Norman mu pomohl na nohy. Harry okamžitě dopadl na nejbližší lůžko.

„Nevadí, když se chvíli prospím?“

„Jen spi.“

„To je dobře. Jsem strašně unavený, Normane. Mohl bych spát rok.“

„Hm, to jsi už říkal-“

Prerušil se. Harry chrápal. Norman se natáhl, aby odstranil cosi, co Harryho tlačilo pod polštářem.

Byl to zápisník Teda Fieldinga.

Norman pocítil prudký nával bolesti a lítosti. Sedl si na své lehátko se zápisníkem v ruce. Nakonec obrátil několik stránek popsaných Tedovým rozmáchlým, nadšeným rukopisem. Do klína mu vypadla fotografie. Obrátil ji. Byl to obrázek červené Corvette. V té chvíli ho cítily definitivně přemohly.

Norman ani sám nevěděl, jestli pláče pro Teda, nebo jestli pláče pro sebe samého, protože mu teď bylo jasné, že tady dole jeden po druhém zahynou všichni. Byl zoufale smutný a zoufale se bál.

Beth byla v sektoru D, u ovládacího pultu, a zapínala monitory.

„Odvedli tu dobrou práci,“ podotkla. „Všechno je označené, u všeho je návod, v počítači jsou sáhodlouhé nápovědy. Poradil by si s tím naprostý idiot. Zatím vidím jenom jediný problém.“

„A to?“

„Kuchyně byla v sektoru E a ten je zatopený. Nemáme potraviny, Normane.“

„Vůbec žádné?“

„Myslím, že ne.“

„A vodu?“

„Jo, vody spoustu, ale jídlo žádné.“

„No, bez jídla se nějak obejdeme. Jak dlouho to tady ještě může trvat?“

„Tak asi dva dny.“

„To zvládneme,“ ujišťoval ji Norman, ale v duchu si myslel: Proboha. Ještě dva dny téhle hrůzy.

„Tedy za předpokladu, že bouře skončí, kdy měla,“ dodala Beth. „Snažila jsem se přijít na to, jak vypustit komunikační balón a zjistit, jak je tam nahoře. Tina vždycky vytukávala nějaký kód, když chtěla vypustit balón.“

„To zvládneme,“ opakoval Norman.

„Ale jistě. Když bude vůbec nejhůř, vždycky můžeme přinést nějakou potravu z lodi. Je jí tam spousta.“

„Myslíš, že můžeme riskovat jít ven?“

„Budeme muset,“ podívala se na číselníky, „někdy v nejbližších třech hodinách.“

„Proč?“

„Kvůli ponorce. Má automatické časování a vypluje na hladinu, když tam někdo nedojde a nezmačkne knoflík.“

„K čertu s ponorkou,“ řekl Norman. „Ať si plave.“

„Počkej, nespíchej tak,“ zarazila ho Beth. „Ta ponorka unese tři lidi.“

„Myslíš, že bychom se v ní mohli dostat odsud?“

„Přesně tak to myslím.“

„Kristepane,“ chytil se za hlavu Norman. „Tak na co čekáme?“

„Počkej, ono to má háček,“ mírnila ho Beth. Ukázala na displeje. „Nebo spíš dva. Procházela jsem si tady instrukce. Zaprvé, ponorka je na hladině nestabilní. Jestli jsou nahoře vysoké vlny, tak nás tam umlácí tak, že to, co jsme zažili tady, proti tomu nic není. A druhá věc je, že musíme přistát u dekompresní komory. A ta je na doprovodné lodi. Nezapomínej, že nás čeká ještě šestadevadesát hodin dekomprese.“

„A když dekompresi vynecháme?“ naléhal Norman. Myslel si v duchu, proboha, vyplout tak na hladinu a otevřít příklop a vidět mraky a nebe a nadechnout se normálního vzduchu.

„Nemůžeme ji vynechat,“ vysvětlovala Beth. „Máš v krvi spoustu

rozpuštěného hélia. Tady dole jsi pod tlakem, takže to nevadí. Ale kdyby ten tlak najednou přestal, tak to bude mít přesně stejné účinky, jako když otevřeš láhev s limonádou. Hélium z tebe prudce vyšumí. Okamžitá smrt.“

Norman se zmohl jen na: „Hm.“

„Šestadevadesát hodin,“ pokračovala Beth. „Tak dlouho to trvá, než ze sebe to hélium dostaneš.“

„Hm.“

Norman přešel k okénku a podíval se na HS-7 a na ponorku. Bylo k ní asi sto metrů. „Myslíš, že se ten kalmar vrátí?“

Pokřčila rameny. „To ví leda Jerry. Zkus se zeptat.“

Proboha, hlavně teď zase nezačni s tou Geraldinou, myslel si Norman. Nebo snad Beth na tohle kruté, zlé stvoření teď už myslí raději v mužském rodě?

„Který monitor to byl?“

„Tenhle.“ Zapnula ho. Obrazovka zazářila.

Norman řekl: „Jerry? Jsi tam?“

Žádná odpověď.

Napsal: JERRY? JSI TAM?

Nic se nestalo.

„Něco ti o Jerrym řeknu,“ ozvala se Beth. „Číst myšlenky neumí. Když jsme s ním předtím mluvili, snažila jsem se mu vyslat myšlenku, ale neodpověděl.“

„Já taky,“ kývl Norman. „Posílal jsem jak myšlenky, tak obrazy. Neodpověděl ani na jedno.“

„Když mluvíme, odpovídá, ale když jen myslíme, mlčí,“ řekla Beth. „Všemocný není. Chová se tak, jako by nás slyšel.“

„Je to tak,“ potvrdil Norman. „I když teď nás asi neslyší.“

„Ne. Taky jsem to už zkoušela.“

„Zajímalo by mě, proč neodpovídá.“

„Říkal jsi, že je emocionální. Třeba nemá náladu.“

Norman si to nemyslel. Princátka nebyvají mrzutá. Bývají mstivá a vrtošivá, ale ne mrzutá.

„Mimochodem,“ ozvala se znovu Beth, „možná by tě zajímalo tohle.“ Podala mu složku potištěných papírů. „Tohle je záznam všech rozhovorů, které jsme s ním vedli.“

„To by nám mohlo napovědět,“ souhlasil Norman a zalistoval v

papírech, ale bez nadšení. Cítil se náhle unavený.

„Když nic jiného, budeš mít co dělat.“

„To je pravda.“

„Já osobně,“ řekla Beth, „bych se ráda vrátila do lodi.“

„Proč?“

„Nejsem si jistá, jestli jsme našli všechno, co se tam najít dá.“

„K lodi je daleko.“

„Já vím. Ale když dá ten kalmar pokoj, mohla bych to zkusit.“

„Abys měla co dělat?“

„Dá se to tak říct.“ Podívala se na hodinky. „Normane, já se jdu na dvě hodiny vyspat,“ řekla. „Pak si můžeme hodit mincí, kdo půjde do ponorky.“

„Dobře.“

„Vypadáš ztrápeně.“

„Taky jsem.“

„Já taky,“ kývla Beth. „Je to tady jako v hrobce a my jsme za živa pohřbení.“

Vyšplhala se po schodech do své laboratoře, ale očividně si nelehla, protože za chvíli Norman uslyšel Tinin hlas z videa, jak říká: „Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

A Beth odpověděla: „Snad. Nevím.“

„Děsí mě to.“

Hučení převíjeného pásku a krátká pauza, a potom:

„Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

„Snad. Nevím.“

„Děsí mě to.“

Beth začínala být tím záznamem posedlá.

Podíval se na potištěné stránky, které měl na klíně, a pak na obrazovku. „Jerry?“ řekl. „Jsi tam?“

Jerry neodpověděl.

PONORKA

Beth mu jemně trásla ramenem. Norman otevřel oči.

„Je čas,“ řekla.

„Dobře.“ Zívnuł. Proboha, je tak strašlivě unavený. „Kolik času zbývá?“

„Půl hodiny.“

Beth zapnula výstupy z venkovních senzorů, nastavovala parametry.

„Ty víš, jak s tímhle vším zacházet?“ zeptal se Norman.

„S těmi senzory?“

„Docela slušně. Učila jsem se to.“

„V tom případě bych měl jít do ponorky já,“ řekl. Věděl, že Beth bude trvat na tom, že aktivní část úkolu převezme sama, ale chtěl to aspoň zkusit.

„Dobře,“ kývla. „Jdi ty. To dává smysl.“

Zakryl překvapení. „Já taky myslím.“

„Někdo musí dávat pozor na senzory,“ pokračovala. „A aspoň tě budu moci varovat, kdyby se kalmar blížil.“

„V pořádku,“ řekl. Ta to ale bere vážně, myslel si. „A pro Harryho to asi není,“ dodal.

„Ne, Harry není moc fyzicky silný. A ještě spí. Já myslím, že bude lepší nechat ho spát.“

„Dobře,“ řekl Norman.

„Budeš potřebovat pomoci do skafandru,“ upozornila ho Beth.

„Aha, skafandr, to máš pravdu. Ale mám v něm rozbitou cirkulaci.“

„Fletcherová ti ji spravila,“ uklidnila ho Beth.

„Doufám, že dobře.“

„Možná bych radši měla jít já.“

„Ne, ne. Ty zůstaň u displejů. Já půjdu. Je to ostatně jenom sto metrů. Nemůže to být nic tak těžkého.“

„Čistý vzduch,“ řekla, když ještě jednou zkontrolovala obrazovky.

„Dobře,“ kývl Norman.

Přilba zapadla na své místo a Beth mu poklepala na průzor a tázavě se na něj podívala: Všechno v pořádku?

Norman kývl a ona mu otevřela poklop v podlaze. Zamával na rozloučenou a seskočil do chladné, tmavé vody. Na dně se na chvíli zastavil pod poklopem a čekal, aby se ujistil, že je cirkulace v pořádku. Pak vyšel zpod stanice.

Ve stanici svítilo jen několik světel a viděl spoustu tenoučkových

stříbrných pramínek bublinek, jak jim unikal prasklinami vzduch.

„Jak je?“ zeptala se Beth v interkomu.

„V pořádku. Víš, že celá stanice sákuje?“

„Vypadá to horší, než to je. Věř mi.“

Norman došel k okraji stanice a rozhlédl se po sto metrech mořského dna, které ho oddělovalo od HS-7. „Jak to vypadá? Pořád nic na obzoru?“

„Pořád nic,“ odpověděla Beth.

Norman vykročil. Šel tak rychle, jak dokázal, ale měl pocit, jako by se pohyboval ve zpomaleném filmu. Za chvíli mu došel dech. Tiše zaklel.

„Co se stalo?“

„Nemůžu jít rychle.“ Neustále se díval k severu, jako kdyby každou chvíli očekával nazelenalou záři přibližujícího se kalmara, ale obzor zůstával tmavý.

„Jde to dobře, Normane. Pořád klidno.“

Ted' byl od stanice asi padesát metrů – na půl cestě. Viděl DS-7, mnohem menší než jejich vlastní stanice, jediný válec asi dvanáct metrů vysoký, jen několik okének. Vedle něj byla obrácená kupole a ponorka.

„Už jsi skoro tam,“ povzbuzovala ho Beth. „Čistá práce.“

Normanovi se začala točit hlava. Zpomalil. Už dokázal rozeznat značky na šedém povrchu stanice. Byly tam nejrůznější nápisy a varování vojenského námořnictva, ztvárněné výraznými tiskacími písmeny.

„Obzor pořád klidný,“ ozvala se Beth. „Gratuluju. Vypadá to, žeš to dokázat.“

Došel až pod dno DS-7, podíval se nahoru na vstupní otvor. Byl zavřený. Otočil kolem, otevřel poklop. Mnoho toho z vnitřku neviděl, protože světla byla většinou zhasnutá.

Ale chtěl se tu trochu porozhlédnout. Mohlo by tam být něco, nějaká zbraň, kterou by mohli použít.

„Nejdřív ponorka,“ upozornila ho Beth. „Už ti zbývá jen deset minut.“

„Dobře.“

Norman došel k ponorce. Na boku viděl jméno: *Deepstar III*. Byla žlutá, jako ta, která ho přivezla dolů, ale její stavba byla trochu jiná. Našel na jedné straně úchytky, proklouzl do bubliny vzduchu, která se držela ve vrchní polovině kupole. Na vršku ponorky byla průhledná,

kulatá kabina pro pilota; Norman našel poklop, otevřel ho a seskočil dolů.

„Jsem v ponorce.“

Beth neodpověděla. Zřejmě ho neslyší, když ho teď stíní taková spousta kovu. Rozhlédl se po ponorce a napadlo ho, vždyť ze mě kape voda. Ale co měl dělat, očistit si boty, než šel dovnitř? Při té myšlence se usmál. Našel pásky uložené se schránce na přidi. Byla tam ještě spousta místa na další a taky spousta místa pro tři lidi. Ale Beth měla pravdu, že nemůžou jen tak vyplout na hladinu: Všude kolem byla spousta zařízení s ostrými hranami. Kdyby je začaly otloukat vlny, nic příjemného by to nebylo.

Kde je knoflík časovače? Rozhlédl se po tmavém ovládacím panelu a uviděl jediné blikající červené světlo nad tlačítkem s nápisem ODKLAD. Stiskl tlačítko.

Červené světýlko přestalo blikat a svítilo teď klidně. Na malé obrazovce se rozsvítil nápis:

NASTAVENI CASOVACE – ODPOCET 12:00:00.

Jak se na nápis díval, číslice začaly ubíhat pozpátku. Jak to vypadá, dokázal to, pomyslel si. Obrazovka se vypnula.

Rozhlížel se po přístrojích a napadlo ho: Kdyby došlo k nejhoršímu, dokázal by ponorku řídit? Usedl do křesla pro pilota a díval se na ciferníky a displeje před sebou.

Neviděl nikde žádné řízení, žádný volant, žádnou páku. Jak se to sakra ovládá?

Obrazovka se znovu rozsvítila.

DEEPSTAR III – OVLADANI

Potrebuješ pomoci?

Ano Ne Zrusit

Ano, říkal si. Potřebuje pomoci. Rozhlédl se po nějakém knoflíku „ANO“ poblíž obrazovky, ale žádný neviděl. Nakonec se dotkl obrazovky a stiskl „ANO.“

DEEPSTAR III – OPERACE

Sestup Vystup

Zajisteni Vypnutí

Monitor Zrusit

Stiskl „VÝSTUP“. Na obrazovce naskočila kresba ovládacího panelu. Jedna část obrázku blikala. Pod obrázkem byl nápis:

DEEPSTAR III – VYSTUP

1. Nastav Uvolňování zateze na: Zapnuto

Další Zrusit

Takže takhle to funguje, myslel si Norman. Celý postup krok po kroku uložený v paměti počítače. Stačí jenom plnit příkazy. To by zvládl.

Ponorka se trochu zachvěla, jak jí pohnul malý proud vody.

Stiskl „ZRUŠIT“ a obrazovka se vypnula. Zablikalo na ní:

NASTAVENÍ CASOVACE – ODPOCET 11:53:04.

Odpočítávání pořád běželo. Pomyslel si, to jsem tu opravdu byl sedm minut? Další náraz proudu, ponorka se znovu otřásla. Je na čase se vrátit.

Došel k poklopu, vyšplhal do kupole a zavřel za sebou.

Sklouzl kolem boku ponorky na dno. Jakmile se dostal ze zvukového stínu kovového krytu, v interkomu to okamžitě zapraskalo.

„-tam? Normane, jsi tam? Odpověz, prosím tě!“

Byl to Harry.

„Jsem tady,“ odpověděl Norman.

„Normane, proboha-“

V té chvíli Norman uviděl nazelenalou záři a pochopil, proč se ponorka chvěla a otřásala v základech. Kalmar byl jen deset metrů od něj, světélkující chapadla se natahovala směrem k němu a vířila usazeniny z mořského dna.

„- Normane, můžeš -“

Nebyl čas přemýšlet. Norman udělal tři kroky, skočil a protáhl se otevřeným otvorem do HS-7.

Zabouchl za sebou poklop, ale plochý, listovitý konec chapadla už se prodral dovnitř. Přibouchl ho poklopem, ale nestáhlo se. Chapadlo bylo neuvěřitelně silné, svalnaté, svíjelo se a mrskalo sebou, přísavky se jako malá našpulená ústa otvíraly a zavíraly. Norman vší silou dupal na poklop a doufal, že chapadlo couvne. Místo toho se prudce napjalo, poklop se rozlétl a srazil ho dozadu, a chapadlo proniklo do stanice. Ucítil silný zápach čpavku.

Norman prchal výš a výš. Objevilo se druhé chapadlo, protáhlo se otvorem. Obě chapadla sebou švihala v kruzích těsně za jeho zády, snažila se ho najít. Doběhl k okénku a podíval se ven, uviděl obrovské tělo zvířete, veliké, kulaté, upřené oko. Plahočil se ještě výš, z dosahu chapadel. Jak se zdálo, většinu stanice zabíraly skladovací prostory: Byly nabitě přístroji, krabicemi, nádržemi. Mnoho krabic bylo jasně červených s výrazným nápisem:

POZOR!
VÝBUŠNINY TEVAC
NEKOUŘIT! NEPOUŽÍVAT ELEKTRONICKÉ PŘÍSTROJE!

Těch výbušnin tady tedy je, napadlo ho, jak kolem nich klopýtal vzhůru.

Chapadla stoupala za ním. Někde v odděleném, logickém koutku myslí ho napadlo: Ten válec je vysoký jen dvanáct metrů a ta chapadla jsou nejméně dvanáct metrů dlouhá. Nebudu se mít kam schovat.

Zakopnul, narazil si koleno, ale běžel dál. Slyšel pleskání chapadel o stěny, pořád těsně za sebou.

Nějakou zbraň, pomyslel si. Musím najít nějakou zbraň.

Doběhl do malé kuchyně, kovový pult, pár hrnců a pánví. Zuřivě otevíral jednu zásuvku po druhé, hledal nůž. Našel jenom malou škrabku na brambory a znechuceně ji odhodil.

Slyšel, jak se chapadlo přibližuje. Vzápětí ho srazilo k zemi, helmou narazil na stěnu. Norman se vydrápal na nohy, skrčil se a podběhl pod chapadlem dál, nahoru.

Komunikační kabina: rádio, počítač, několik monitorů.

Chapadla byla stále těsně za ním, svíjela se jako obludné úponky vinné révy z hrůzného snu. Oči ho pálily od čpavkových výparů.

Doběhl do ložnice, do úzkého prostoru skoro pod stropem stanice.

Není kam se schovat, myslel si. Žádná zbraň a žádná skrýš.

Chapadla dosáhla stropu, zapleskala o horní vypuklou stěnu, švihala ze strany na stranu. Ještě chvilku a dostanou ho.

Popadl z jednoho lehátka matraci, držel ji před sebou jako ubohou ochranu. Dvě chapadla kolem něj divoce kroužila. Před prvním se skrčil.

A pak se ozval odporný mlaskavý zvuk a druhé chapadlo se kolem něj ovinulo a sevřelo jeho i matraci v chladném, slizkém objetí. Cítil

strašlivý, pomalý stisk, desítky přísavek se mu zachytily na těle a propalovaly se mu do kůže.

Zařval hrůzou. Druhé chapadlo sebou švihlo zpátky a objalo ho také. Byl ztracen.

Proboha, pomyslel si.

Chapadla se odlepila od stěny, vyzvedla ho do vzduchu, do prostřed místnosti. To je konec, napadlo ho, ale vzápětí ucítil, jak sjíždí po matraci dolů, vyklouzl ze smrtícího sevření a padal. Reflexivně sáhl po chapadlech, aby se jich zachytil, klouzal dolů po těch hrůzně páchnoucích obřích úponcích a dopadl na podlahu vedle kuchyně, narazil si hlavu o kovový pult. Překulil se na záda.

Viděl nad sebou dvě chapadla, jak drží matraci, jak ji mačkají. Uvědomil si kalmar, co se stalo, že vyklouzl?

Norman se zoufale rozhlédl kolem sebe. Zbraň, zbraň. Je to přece stanice vojenského námořnictva. Musí tu někde být nějaká zbraň.

Chapadla trhala matraci na kousky. Chuchvalce bílé vycpávky se snášely dolů kolem něj. Pak chapadla rozervanou matraci pustila, velké kusy letěly dolů. Ramena začala znovu švihat po stanici kolem dokola.

Hledala.

Ví to, pomyslel si Norman. Ví, že jsem mu unikl, že tady pořád ještě někde jsem. Honí mě.

Ale jak to ví?

Norman se přikrčil za pultem, když se jedno chapadlo rozehnalo po kuchyni, hrnce a pánve s rachotem padaly, chapadlo smetalo, co mu přišlo do cesty, hmatalo po něm.

Norman ustoupil, schoval se za jakousi velkou rostlinu v květináči. Chapadlo pořád ještě pátralo, neúnavně švihalo po zemi, rozmetalo spadlé pánve. Norman postrčil rostlinu dopředu a chapadlo ji ovinulo, vyrvalo ji z kořenů a zamávalo s ní ve vzduchu.

Norman využil krátkého rozptýlení pozornosti a vyrazil vpřed.

Zbraň, myslel si. Zbraň.

Podíval se dolů, kam dopadla matrace, a u zdi vedle vstupního otvoru uviděl řadu stříbrných tyčí. Výbušné hlavice! Po cestě nahoru je nějak minul. Každá měla na konci mohutnou hlízu, podobnou granátu. Snad jsou nabité, pomyslel si Norman a začal šplhat dolů.

Chapadla také klesala, následovala ho. Jak mohl kalmar vědět, kde je? A potom, jak míjel okénko, uviděl venku obrovské oko a pomyslel si, proboha, vždyť on mě vidí.

Nepřibližuj se k okénkům.

Nemyslel jasně. Všechno bylo moc rychlé. Řítil se dolů kolem výbušnin ve skladištích, napadlo ho, musím být opatrný, abych nemihnul, a těžce přistál na kovové podlaze vedle vstupního otvoru.

Chapadla klouzala dolů, přibližovala se. Zatáhl za jednu z hlavíc. Byla připoutána ke zdi gumovým páskem. Norman za něj zatáhl, snažil se ho uvolnit. Chapadla se přibližovala.

Škubal za gumu, ale nepovolila. Co s těmi držáky je?

Chapadla už byla blízko. Rychle klouzala dolů.

Pak si uvědomil, že pásy mají bezpečnostní přezky: Musí se za ně tahat stranou, ne dopředu. Zkusil to; guma povolila.

Držel hlavici v ruce. Obrátil se a chapadlo ho srazilo.

Dopadl na záda a uviděl obrovskou plochou dlaň chapadla, jak se k němu shora blíží, obalila mu helmu, všechno zčernalo, a on vystřelil.

V prsou a žaludku ucítil hroznou bolest. Na okamžik si s hrůzou pomyslel, že střelil sám sebe. Pak zalapal po dechu a uvědomil si, že to byl jen zpětný náraz. Hrud' ho pálila, ale kalmar ho pustil.

Pořád ještě nic neviděl. Odstrčil kalmaří dlaň z obličeje a ona těžce spadla na zem. Pořád ještě se svíjela, střela ji urvala od zbytku těla. Vnitřní stěny stanice byly zakrvácené. Jedno chapadlo je ještě hýbalo, z toho druhého zbyl jen krvavý cár. Obě ramena se stáhla a zmizela ve vodě pod otvorem.

Norman běžel k okénku; kalmar rychle odplouval, zelená záře slábla. Dokázal to! Zahnal ho.

Dokázal to.

DH-8

„Kolik jsi jich donesl?“ zeptal se Harry a obracel hlavici v rukou.

„Pět,“ odpověděl Norman. „Víc jsem neunesl.“

„Ale fungovaly?“ Obracel v rukou hlízovitou výbušnou špičku.

„Jo, fungovaly. Urvaly celé chapadlo.“

„Viděl jsem, jak ten kalmar plave pryč,“ řekl Harry. „Napadlo mě, žeš mu musel něco udělat.“

„Kde je Beth?“

„Nevím. Její skafandr je pryč. Myslím, že asi šla do lodi.“

„Do lodi?“ zamračil se Norman.

„Já vím jenom to, že když jsem se vzbudil, byla pryč. Napadlo mě, že jsi asi na té druhé stanici, a pak jsem uviděl kalmara a snažil jsem se tě varovat rádiem, ale přes ten kovový příklop jsi mě neslyšel.“

„Beth odešla?“ opakoval Norman. Dostával vztek. Beth měla zůstat u ovládacího pultu a sledovat senzory, zatímco on byl venku. A místo toho šla do lodi?

„Její skafandr je pryč,“ opakoval Harry.

„Kráva!“ zařval Norman. Náhle bezmezně zuřil – hluboce, opravdově zuřil. Kopl do ovládacího pultu.

„Dávej pozor,“ mírnil ho Harry.

„Krucisakra!“

„Klid,“ řekl Harry. „No tak, klid, Normane.“

„Jak si to sakra představuje?“

„No tak, sedni si, Normane.“ Harry ho vtiskl do křesla. „Jsme všichni unavení.“

„No to se tedy můžeš kruci vsadit, že jsme unavení.“

„Klid, Normane, klid... Mysli na svůj krevní tlak.“

„O můj tlak se nestarej, ten je v pořádku!“

„Teď ne, teď rozhodně ne,“ řekl Harry. „Jsi úplně brunátný.“

„Jak mě mohla nechat jít ven a pak prostě zmizet?“

„Ještě hůř, jít ven sama,“ dodal Harry.

„Ale hlavně mi nekryla záda,“ rozčiloval se Norman. A pak si uvědomil, proč má takový vztek – měl vztek, protože měl strach. Ve chvíli, kdy byl ve smrtelném nebezpečí, Beth ho opustila. Už tu zbyli jen tři a potřebovali jeden druhého – museli se na sebe navzájem spolehnout. Ale Beth byla nespolehlivá a proto měl strach. A zlost.

„Slyšíte mě?“ ozval se její hlas z interkomu. „Slyší mě někdo?“

Norman sáhl po mikrofonu, ale Harry mu ho sebral. „Radši já,“ řekl. „Ano, Beth, slyšíme tě.“

„Jsem v lodi,“ řekla, její hlas rušilo praskání. „Našla jsem ještě jedno oddělení, na přídi, za ložnicemi posádky. Je docela zajímavé.“

Docela zajímavé, myslel si Norman. Proboha, docela zajímavé.

Vytrhl mikrofon Harrymu z ruky. „Beth, co tam sakra děláš?“

„Ahoj, Normane. Tak ses dostal v pořádku zpátky, co?“

„Jakžtakž.“

„Nějaké potíže?“ Nezdálo se, že by si dělala starosti.

„Jo.“

„Jsi v pořádku? Mluvíš, jako bys zuřil.“

„No to si piš, že zuřím. Beth, proč jsi odešla, když já byl venku?“

„Harry se nabídl, že to za mě vezme.“

„Cože?“ Norman se podíval na Harryho. Harry vrtěl záporně hlavou.

„Harry řekl, že zůstane u senzorů místo mě. Řekl mi, abych šla klidně do lodi. Protože kalmar nebyl v dohledu, připadalo mi to jako dobrá příležitost.“

Norman přikryl mikrofon dlaní. „Na nic takového se nepamatuju,“ vrtěl hlavou Harry.

„Mluvil jsi s ní?“

„Nevzpomínám si.“

Beth řekla: „Jen se ho zeptej, Normane. Potvrdí ti to.“

„Říká, že nic takového neudělal.“

„Tak to má sklerózu,“ prskala Beth. „Co si myslíš, že bych tě nechala být, když jsi byl venku, proboha?“ Pauza. „Nic takového bych nikdy neudělala, Normane.“

„Přisahám,“ řekl Normanovi Harry. „Nic takového jsem jí neslíbil. Vůbec jsem s Beth nemluvil. Říkám ti, byla pryč, když jsem se vzbudil. Nikdo tu nebyl. Jestli tě zajímá, co si o tom myslím já, tak měla od začátku v plánu jít tam.“

Norman si vzpomněl, jak rychle Beth souhlasila s tím, aby do ponorky šel Norman, a jak ho to překvapilo. Možná má Harry pravdu, myslel si. Možná to Beth opravdu celou dobu plánovala.

„Víš, co si myslím?“ ozval se zase Harry. „Že jí povolují nervy.“

Beth řekla v interkomu: „Tak už jste si to vyjasnili?“

Norman odpověděl: „Ano, Beth, myslím, že ano.“

„To je dobře,“ řekla zase Beth. „Protože já jsem tady v lodi udělala objev.“

„Jaký?“

„Našla jsem posádku.“

„Tak jste přišli oba,“ řekla Beth. Seděla na ovládacím pultu pohodlné běžové pilotní kabiny kosmické lodi.

„Ano,“ kývl Norman a zkoumavě si ji prohlížel. Vypadala v pořádku. Jestli něco, tak vypadala líp než kdy jindy.

Jistější, klidnější. Dokonce je skoro krásná, napadlo ho. „Harry si

myslel, že se ten kalmar nevrátí.“

„Už tu zase byl kalmar?“

Norman jí krátce vyprávěl o svém napadení.

„Proboha. To mě mrzí, Normane. Nikdy bych nebyla odešla, kdybych tušila...“

Rozhodně nemluvila jako někdo, komu povolují nervy, myslel si Norman. Mluvila upřímně a vážně. „No, ale poranil jsem ho a Harry si myslel, že se nevrátí.“

Harry dodal. „A nemohli jsme se dohodnout, kdo z nás zůstane na stanici, tak jsme přišli oba.“

„No tak pojd'te za mnou,“ řekla Beth. Vedla je částí určenou pro posádku, kolem dvaceti lůžek, přes kuchyň. Norman se v kuchyni zastavil. Harry také.

„Mám hlad,“ řekl Harry.

„Tak si něco dej,“ odpověděla Beth. „Já už jsem to zkusila. Mají tady nějaké oříškové tyčinky nebo co, a chutnají normálně.“ Otevřela zásuvku, vytáhla tyčinky zabalené v kovové fólii a podala každému jednu. Norman roztrhl obal a uviděl něco, co vypadalo jako čokoláda. Na chuť to bylo trochu suché.“

„Je tu něco k pití?“

„Jistě.“ otevřela ledničku. „Colu?“

„Děláš si legraci...“

„Plechovka vypadá jinak a bohužel je to teplé, ale rozhodně je to cola.“

„Tak jejich akcie si koupím,“ řekl Harry. „Když vím, že ta společnost bude existovat ještě za padesát let.“ Přečetl nápis na plechovce. „Oficiální nápoj expedice Star Voyager.“

„Tomu říkám reklama,“ zasmála se Beth.

Harry obrátil plechovku. Na druhé straně byl nápis v japonštině. „Co má znamenat tohle?“

„To znamená, aby sis ty akcie přece jenom nekupoval,“ odpověděla.

Norman si loknul coly s divně nejistým pocitem. Připadalo mu, že se kuchyně trochu změnila od chvíle, kdy ji naposled viděl. Nebyl si jistý – předtím tudy jen krátce prošel – ale obvykle měl dobrou paměť na uspořádání místností, a jeho žena si vždycky dělala legraci, že se Norman v žádné kuchyni neztratí. „Víš,“ řekl, „nevzpomínám si, že by tu předtím byla lednička.“

„Ani já ne,“ řekla Beth.

„Vlastně mi celá tahle místnost připadá jiná. Vypadá větší a – já nevím – jiná.“

„To je tím, že máš hlad,“ zasmál se Harry.

„Možná,“ kývl Norman. Harry mohl mít docela dobře pravdu. V šedesátých letech proběhla celá řada výzkumů vizuální percepce, které dokázaly, že zkoumané subjekty si vykládají nejasné obrázky podle vlastního založení. Hladoví lidé viděli ve všem jídlo.

Ale tahle místnost opravdu vypadá jinak. Například si nevzpomínal, že by dveře do kuchyně byly vlevo jako teď. Pamatoval si je uprostřed stěny, která oddělovala kuchyň od ložnice.

„Tudy,“ ukázala Beth a vedla je dál na před'. „Vlastně zrovna ta lednička mě přivedla na tu myšlenku. Jedna věc je naskládat zásoby potravin do zkušební lodi, kterou posíláš do černé díry. Ale dát tam ledničku – proč by se kdo namáhal? Tak mě napadlo, že tu nakonec přece jen může být posádka.“

Vstoupili do krátkého tunelu se skleněnými stěnami. Zazářilo na ně tmavočervené světlo. „Ultrafialové paprsky,“ řekla Beth. „Nemám ponětí, k čemu to je.“

„Desinfekce?“

„Možná.“

„Možná je to na opalování,“ navrhl Harry. „Kvůli vitamínu D.“

Pak vešli do velké místnosti, která se nepodobala ničemu, co kdy Norman viděl. Podlaha rudě zářila a stápěla celou místnost zespoda do ultrafialové záře. Na všech čtyřech stěnách byly mohutné skleněné trubice. V každé z nich byla úzká stříbrná matrace. Všechny trubice vypadaly prázdné.

„Tamhle,“ ukázala Beth.

Podívali se jedním skleněným příklopem. Nahá žena uvnitř byla kdysi krásná. Pořád ještě to bylo znát. Plet' měla tmavou a svrasklou, tělo povadlé.

„Mumifikovaná?“ zeptal se Harry.

Beth kývla. „Na lepší vysvětlení jsem nepřišla. Neotvírala jsem to, nechtěla jsem riskovat infekci.“

„Co to bylo, tahle místnost?“ zeptal se a rozhlédl se kolem. „Musel to být nějaký druh hibernační komory. Každá ta trubice má samostatné napojení na životně důležité systémy – elektřinu, výměníky vzduchu, regulaci tepla – ve vedlejší místnosti.“

Harry počítal. „Dvacet trubic.“

„A dvacet postelí,“ dodal Norman.

„Tak kde jsou všichni ostatní?“

Beth zavrtěla hlavou. „Nevím.“

„Tahle žena je jediná, kdo zůstal?“

„Vypadá to tak. Nikoho jiného jsem nenašla.“

„To bych rád věděl, jak všichni zemřeli,“ přemýšlel nahlas Harry.

„Byla jsi v té kouli?“ zeptal se Norman Beth.

„Ne. Proč?“

„Jen tak.“

„Myslíš tím, že tě napadlo, jestli posádka zemřela potom, co našli tu kouli?“

„V zásadě ano.“

„Já nemyslím, že ta koule je nějak agresivní nebo nebezpečná,“ zavrtěla hlavou Beth. „Je možné, že posádka zemřela z přirozených příčin během cesty samotné. Tělo téhle ženy je například tak dobře zachované, že to vnucuje myšlenku na radioaktivní záření. Možná dostala velkou dávku záření. Kolem černé díry je strašné radioaktivní pole.“

„Myslíš, že posádka zahynula při průletu černou dírou, a kouli zachytila loď automaticky někdy později?“

„Je to možné.“

„Je docela pěkná,“ řekl Harry a podíval se znova poklopem.

„Představte si, co to bude za sousto pro novináře. Kráska z budoucnosti nalezena nahá a mumifikovaná. Sledujte náš dokument v jedenáct třicet.“

„Je hodně vysoká,“ podotkl Norman. „Určitě přes metr osmdesát.“

„Amazonka,“ podotkl Harry. „A nahoře pořádně vyvinutá.“

„No no,“ zavrčela Beth.

„Co je – urazila ses za ni?“ zeptal se Harry.

„Myslím, že poznámky tohoto druhu si můžeš klidně odpustit.“

„Vlastně, Beth,“ pokračoval Harry, „je ti dost podobná.“

Beth se zamračila.

„Já to myslím vážně. Prohlédla sis ji?“

„Nedělej si legraci.“

Norman se naklonil nad skleněný poklop a zaclonil si oči proti odrazům ultrafialových zářivek na podlaze.

Mumifikovaná žena vypadala skutečně jako Beth – mladší, vyšší,

silnější, ale přesto Beth. „Má pravdu,“ řekl Norman.

„Možná jsi to ty, z budoucnosti,“ navrhl Harry.

„Ne, té je něco přes dvacet.“

„Možná je to tvoje vnučka.“

„To je dost nepravděpodobné,“ řekla Beth.

„To nemůžeš vědět,“ odporoval Harry. „Je ti Jennifer podobná?“

„Moc ne. Ale ona je teď v nejhorším věku. A nepodobá se téhle ženě. A já taky ne.“

Normana zarazilo, jak rozhořčeně Beth popírá jakoukoli podobnost mezi sebou a mumifikovanou ženou. „Beth,“ zeptal se, „co myslíš, že se tady stalo? Proč je tahle žena jediná, kdo zbyl?“

„Já myslím, že byla nějaký důležitý člen expedice,“ řekla Beth. „Možná dokonce kapitán nebo první důstojník. Ostatní byli asi většinou muži. A udělali nějakou hloupost – nevím jakou – něco, před čím je varovala – a výsledkem bylo, že všichni zemřeli. Ona jediná zůstala v téhle lodi naživu. A dovedla ji domů. Ale něco jí bylo – něco, s čím nemohla nic dělat – a zemřela.“

„Co jí bylo?“

„Nevím. Něco.“

Fascinující, myslel si Norman. Nikdy dřív ho to nenapadlo, ale tahle místnost – a vlastně celá tahle loď – je jako jeden velký rorschachův test. Nebo spíš TTV. Test tématického vnímání byl psychologický test, který sestával z řady nejasných obrázků. Zkoumané subjekty měly za úkol říci, co se na obrázcích děje. Protože obrázky nenaznačovaly žádný určitý příběh, musely si subjekty vymýšlet samy.

A příběhy vypovídaly mnohem víc o svých vypravěčích než o obrázcích.

Beth jim teď vyprávěla svůj příběh o téhle místnosti: Že expedici velela žena, že ji muži odmítli poslechnout, zemřeli, a ona jediná zůstala naživu, ona jediná přežila.

O lodi jim to moc neříkalo. Ale řeklo jim to hodně o Beth.

„Já už vím,“ ozval se Harry. „Myslíš to tak, že se spletla a doletěla s lodí tři sta let do minulosti. Typická ženská za volantem.“

„Musíš si ze všeho dělat legraci?“

„Musíš brát všechno tak vážně?“

„Tohle je vážné,“ prskala Beth.

„Já ti povím jiný příběh,“ navrhl Harry. „Ta ženská něco zvorala. Měla něco udělat a zapoměla na to, nebo udělala jinou chybu. A pak

šla do hibernace. Jako důsledek té chyby zbytek posádky zemřel a ona se z hibernace nikdy neprobudila – a nikdy si neuvědomila, co vlastně udělala, protože netušila, co se děje.“

„To věřím, že se ti takováhle verze líbí víc,“ odsekla Beth. „Co se ostatně dá čekat od černého chlapa, než že se na ženy bude dívat takhle.“

„Klid,“ varoval Norman.

„Neuznáváš ženské schopnosti,“ nedala se Beth.

„Jaké schopnosti? Cvičení s činkami, tomu říkáš schopnosti? To je jen síla – a vychází ze slabosti, ne ze schopností.“

„Ty ubožáku jeden zákeřná–“

„Hodláš mě zbít?“ skočil jí do řeči Harry. „Tak si představuješ schopnosti?“

„No tak, klid,“ ozval se znovu Norman. „Nechte toho.“

Harry řekl: „Co si myslíš ty? Máš taky nějaké vysvětlení?“

„Ne,“ zavrtil hlavou Norman. „Nemám.“

„Ale no tak,“ popichoval Harry. „Vsadil bych se, že ano.“

„Ne,“ řekl Norman. „A nehodlám dělat prostředníka mezi vámi dvěma. V téhle situaci musíme všichni držet při sobě. Dokud budeme tady dole, musíme pracovat jako tým.“

„To Harry to všechno rozbíjí,“ ozvala se Beth. „Od samého začátku výpravy dělal pořád jenom potíže. Pořád a s každým. Všechny ty jedovaté poznámky...“

„Jaké jedovaté poznámky?“ zeptal se Harry.

„Ty víš moc dobře, jaké jedovaté poznámky,“ odsekla Beth.

Norman zamířil ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Vaše publikum odchází.“

„Proč?“

„Nudíte mě. Oba.“

„Aha,“ syčela Beth. „Pan Psycholog usoudil, že ho nudíme?“

„Přesně tak,“ kývl Norman, vešel do skleněného tunelu a ani se neohlédl.

„Proč si myslíš, že zrovna ty můžeš soudit ostatní?“ volala za ním Beth.

Šel dál.

„Mluvím s tebou! Nechoď pryč, když s tebou mluvím, Normane!“
Znovu vstoupil do kuchyně a začal otevírat zásuvky a hledat oře-

chové tyčinky. Už měl zase hlad a kromě toho při hledání nemusel myslet na ty druhé dva. Musel připustit, že ho znepokojuje, jak se věci vyvíjejí. Našel tyčinku, roztrhl obal, snědl ji.

Znepokojuje, ale nepřekvapuje. Ve svých studiích o skupinové dynamice si už dávno ověřil pravdivost tvrzení, že „tři jsou dav“. Pro stresové situace jsou tříčlenné skupiny obzvlášť nestabilní. Pokud každý člen nemá jasně stanovenou zodpovědnost, má skupina tendenci vytvářet měnící se koalice, dva proti jednomu. Přesně to se teď dělo.

Dojedl tyčinku a okamžitě si rozbalil další. Jak dlouho tady dole ještě budou muset zůstat? Ještě aspoň šestatřicet hodin. Začal hledat, kam by uložil další tyčinky, ale na kombinéze žádné kapsy nebyly.

Beth a Harry vešli do kuchyně se sklopenými hlavami.

„Chcete tyčinku?“ zeptal se s plnými ústy.

„Chceme se omluvit,“ řekla Beth.

„Za co?“

„Za to, že jsme se chovali jako děti,“ dodal Harry.

„Je mi trapně,“ pokračovala Beth. „Mrzí mě, že jsem takhle ztratila nervy. Cítím se jako pitomec...“ Beth pořád ještě nezvedla hlavu a upřeně se dívala k zemi. Zajímavé, jak snadno přechází od agresivního sebevědomí k pravému opaku, k zuřivému sebeobviňování, myslel si Norman. Nic mezi tím.

„Neber si to tak,“ řekl. „Jsme všichni unavení.“

„Cítím se hrozně,“ nedala si Beth říci. „Strašně. Mám pocit, že jsem vás oba podrazila. Především jsem tady vůbec neměla co dělat. Nezasloužím si být v téhle partě.“

Norman ji zarazil. „Beth, vezmi si tyčinku a přestaň se litovat.“

„Jo,“ přidal se Harry. „Mě bude taky milejší, když budeš zuřit.“

„Mám těch tyčinek po krk,“ přiznala Beth. „Než jste se sem dostali, snědla jsem jich jedenáct.“

„No, tak to zarovnej na tučet,“ řekl Norman, „a vrátíme se na stanici.“

Když se vraceli, šli napjatě a pátrali, jestli se někde na obzoru neobjeví kalmar. Ale Normana uklidňovalo vědomí, že jsou ozbrojeni. A ještě něco. Část své vnitřní jistoty čerpal i ze svého předchozího střetnutí s kalmarem.

„Ty tu hlavici držíš úplně výhruzně,“ podotkla Beth.

„To tedy ano.“ Po celý svůj život byl vědec, univerzitní výzkum-

ník a nikdy sám sebe nepovažoval za muže činu. Nejvýš tak tu a tam při golfu. Ted', když tu tak kráčet se zbraní v ruce, zjistil, že se mu ten pocit docela zamlouvá.

Po cestě si všiml shluků korálů na cestě od kosmické lodi ke stanici. Museli je obcházet, protože byly metr a půl vysoké, ve světle reflektorů byly jasně červené a modré. Norman si byl docela jistý, že tam nerostly, když na stanici přijeli.

Ted' tu nebyly jen veliké, barevné korály, ale také hejna ryb. Většina jich byla černých s načervenalým pruhem na hřbetě. Beth řekla, že to je jeden z nejběžnějších druhů v oblasti.

Všechno se mění, myslel si. Všechno se kolem nás mění. Ale nebyl si tím jistý. Tady dole se tak docela nespolehal na svou paměť. Tolik věcí tady mohlo mít vliv na jeho vnímání – heliová atmosféra, utrpená zranění a neutuchající napětí a strach, v němž žil.

Zahlédl něco bledého. Posvítil si na dno a uviděl něco dlouhého, svíjejícího se, s dlouhou tenkou ploutví a černými pruhy. Nejdřív si myslel, že je to úhoř. Pak uviděl malou hlavu, tlamičku.

„Počkej,“ položila mu Beth ruku na rameno.

„Co je to?“

„Mořský had.“

„Jsou nebezpeční?“

„Ne vždycky.“

„Jedovatí?“ zeptal se Harry.

„Prudce.“

Had se držel u dna a zřejmě hledal potravu. Naprosto si jich nevšímal a Norman zjistil, že had je na pohled docela hezký, zvláště když odplul kousek dál.

„Mám z něj husí kůži,“ otrásla se Beth.

„Víš, co je to za druh?“ chtěl vědět Norman.

„Řekla bych, že Belcherův,“ řekla. „Tichomořští hadi jsou všichni jedovatí, ale Belcherův je z nich nejhorší. Někteří vědci se domnívají, že je to vůbec nejjedovatější plaz na světě, jeho jed je stokrát silnější než jed královské kobry.“

„Takže když tě uštkne...“

„Nejvýš dvě minuty.“

Dívali se, jak had mizí mezi korály.

„Mořští hadi obvykle nejsou agresivní,“ vysvětlovala Beth. „Někteří potápěči se jich dokonce dotýkají, hrají si s nimi, ale já bych to

neudělala. Ani zanic. *Hadi*.“

„Proč jsou tak jedovatí? Aby ochromili kořist?“

„Víš, je to zajímavé,“ řekla Beth, „ale nejedovatější tvorové na světě jsou všichni vodní. Jed suchozemských zvířat je ve srovnání s nimi neškodný. A i mezi suchozemskými zvířaty se nejprudší jed dá získat z obojživelníka, z ropuchy, *Bufo marinus*. V moři jsou jedovaté ryby, třeba fugu, která je pochoutkou v Japonsku; existují jedovatí měkkýši, třeba jeden druh mlže, *Alverdis lotensis*. Jednou jsem byla na Guamu a nějaká žena ho tam vynesla z moře. Mušle je to krásná, ale ona nevěděla, že ji musíš držet jen zeshora a vyhýbat se ostnu. To zvíře ji bodlo do dlaně. Udělala tři kroky, pak se v křečích zhroutila a do hodiny byla mrtvá. Jsou taky jedovaté rostliny, jedovaté houby, jedovaté korály. A samozřejmě hadi. I ten nejneškodnější mořský had je smrtelný.“

„To je nádhra,“ řekl Harry.

„Musíš si uvědomit, že moře je daleko starší prostředí pro život než země. V oceánech je život asi tři a půl miliardy let, mnohem déle než na souši. Metody souboje a obrany jsou v moři mnohem vyvinutější – bylo na to víc času.“

„Chceš říct, že za pár miliard let budou na souši stejně jedovatá zvířata?“

„Jestli se tak daleko dostaneme,“ odpověděla.

„Pojďte se hlavně vrátit na stanici,“ řekl Harry.

Stanice už byla hodně blízko. Viděli pramínky bublinek stoupajících k hladině.

„Pěkně sákně,“ komentoval Harry.

„Myslím, že vzduchu máme dost.“

„Radši to zkontroluju.“

„Jak si přeješ, ale dělala jsem to dost pečlivě.“

Norman si myslel, že dojde k další hádce, ale Beth i Harry toho nechali. Došli k vstupnímu otvoru a vyšplhali se do HS-8.

OVLÁDACÍ PULT

„Jerry?“

Norman se díval na obrazovku. Zůstávala prázdná, jen kurzor na ní blikal.

„Jerry, jsi tam?“

Obrazovka byla prázdná.

„Zajímalo by mě, proč o tobě tak dlouho neslyšíme, Jerry,“ řekl Norman.

Obrazovka zůstala prázdná.

„Zkoušíš to s psychologii?“ zeptala se Beth. Kontrolovala vnější senzory, procházela grafy. „Já si myslím, že bys to s ní měl spíš zkusit na Harryho.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím, že by se Harry neměl hrabat v životně důležitých systémech. Mám dojem, že je nestabilní.“

„Nestabilní?“

„Tohle je psychologický trik, co? Opakovat poslední slovo ve větě. Aby lidi dál mluvili.“

„Mluvili?“ opakoval s úsměvem Norman.

„No dobře, možná jsem trochu přetažená,“ řekla. „Ale Normane, vážně. Než jsem odešla do lodi, přišel sem Harry a řekl mi, že to za mě vezme. Řekla jsem mu, že jsi v ponorce, ale že kalmar není v dohledu a že chci jít do lodi. A on řekl dobře, já to za tebe vezmu. Tak jsem šla. A teď si najednou nic z toho nepamatuje. Není to trošku divné?“

„Divné?“ řekl Norman.

„Nech toho a mluv vážně.“

„Vážně?“

„Snažíš se tomu rozhovoru vyhnout? Všimla jsem si, že se umíš výborně vyhýbat všemu, o čem nechceš mluvit. Každého uklidňuješ, odvádíš hovor od nepříjemných témat. Ale myslím, že bys měl poslouchat, co ti říkám. Harry není v pořádku.“

„Já poslouchám, co mi říkáš, Beth.“

„No a?“

„Při tom, o čem mluvíš, jsem nebyl, takže nemůžu soudit. A jak Harryho vidím teď, připadá mi stejný jako předtím – arogantní, přezíravý a ohromně chytrý.“

„Ty si nemyslíš, že mu povolují nervy?“

„Ne víc než nám ostatním.“

„Proboha! Co mám udělat, abych tě přesvědčila? Já jsem s Harrym vedla *dlouhý rozhovor* a on ho teď popírá. To myslíš, že je

normální? Myslíš, že někomu takovému můžeme věřit?“

„Beth, já jsem u toho nebyl.“

„Chceš říct, že jsem to mohla být já.“

„Já jsem u toho nebyl.“

„Ty myslíš, že to možná mně povolují nervy? Že povídám něco o rozhovoru, ke kterému vůbec nedošlo?“

„Beth.“

„Normane, říkám ti. Harry není v pořádku a ty se tomu nechceš podívat do očí.“

Uslyšeli přibližující se kroky.

„Jdu do laboratoře,“ prohlásila Beth. „Přemýšlej o tom, co jsem ti řekla.“

Zmizela na schodech ve chvíli, kdy vešel Harry. „Víš ty co? Beth odvedla na těch systémech skvělou práci. Všechno vypadá v pořádku. Máme při současné spotřebě vzduchu ještě na dvaapadesát hodin. Mělo by to stačit. Povídáš si s Jerry?“

„Cože?“

Harry ukázal na obrazovku.

AHOJ NORMANE .

„Nemám ponětí, kdy se objevil. Před chvílí ještě nekomunikoval.“

„Tak teď ano,“ řekl Harry.

AHOJ HARRY .

„Jak se máš, Jerry?“

DOBRE DEKUJI. JAK SE MAS TY? VELMI CHCI HOVORIT S VASIMI ENTITAMI. KDE JE KONTROLNI ENTITA KAPITAN HARALD C. BARNES?

„Nevíš to?“

TUTO ENTITU NYNI NEVNIMAM.

„On, hm, už není.“

AHA. NEBYL PRATELSKY. NETESILO HO HOVORIT SE MNOU.

Normana napadlo: Co nám to chce sdělit? Zbavil se Jerry Barnese, protože si myslel, že je nepřátelský?

„Jerry,“ řekl Norman, „Co se stalo s kontrolní entitou?“

NEBYL PRATELSKY. NELIBIL SE MI .

„Ano, ale co se s ním stalo?“

UZ NENI .

„A ostatní entity?“

A OSTATNI ENTITY. NETESILO JE HOVORIT SE MNOU.

Harry řekl: „Myslíš, že nám chce říct, že se jich zbavil?“

NEMAM RAD HOVORIT S NIMI.

„Takže se zbavil celé posádky?“ zeptal se Harry.

Norman si myslel, to není tak docela pravda. Zbavil se taky Teda, a Ted se snažil s ním komunikovat. Nebo s kalmarem. Má kalmar nějakou souvislost s Jerryem? Jak se na to má Norman zeptat?

„Jerry...“

ANO NORMANE. JSEM TADY.

„Pojď si povídat.“

DOBRE. LIBI SE MI TO VELMI.

„Řekni nám něco o tom kalmarovi, Jerry.“

ENTITA KALMAR JE MANIFESTACE.

„Odkud přišel?“

LIBIL SE VAM? MUZU VAM HO JESTE MANIFESTOVAT.

„Ne, ne, nedělej to,“ řekl rychle Norman.

NELIBI SE VAM?

„Ne, ne. Líbí se nám, Jerry.“

TO JE PRAVDA?

„Ano, pravda. Líbí se nám. Opravdu.“

DOBRE. JSEM RAD ZE SE VAM LIBI. JE TO PUSOBIVA ENTITA VELKE VELIKOSTI.

„Ano, je,“ řekl Norman a otřel si pot z čela. Proboha, myslel si, to je jako mluvit s dítětem, které drží v ruce nabitou pušku.

JE MI TEZKE MANIFESTOVAT TAK VELKOU ENTITU. JSEM RAD ZE SE VAM LIBI.

„Ohromně působivá,“ souhlasil Norman. „Ale nemusíš nám tu entitu už opakovat.“

CHCETE MANIFESTOVAT NOVOU ENTITU?

„Ne, Jerry. Děkujeme, ale teď ne.“

MANIFESTOVAT JE PRO ME STASTNE.

„Ano, určitě je.“

TESI ME MANIFESTOVAT PRO TEBE NORMANE. A TAKE PRO TEBE HARRY.

„Děkujeme, Jerry.“

TESI ME VASE MANIFESTACE TAKE.

„Naše manifestace?“ řekl Norman a podíval se na Harryho.

Jerry si zřejmě myslel, že lidé ve stanici na oplátku také něco manifestují. Zdálo se, že Jerry to bere jako nějaký druh výměny.

ANO. TESI ME VASE MANIFESTACE TAKE.

„Řekni nám víc o našich manifestacích, Jerry.“

MANIFESTACE JSOU MALE A NESAHAJÍ ZA VASE ENTITY
ALE MANIFESTACE JSOU PRO ME NOVE. JSOU PRO ME
STATNE.

„O čem to mluví?“ zeptal se Harry.

VASE MANIFESTACE HARRY.

„Jaké manifestace, proboha?“

„Nerozčiluj se,“ varoval ho Norman. „Zůstaň klidný.“

TA SE MI LIBI HARRY. UDELEJ JESTE.

Normana napadlo: Cítí snad emoce? Považuje naše emoce za manifestace? Ale to nedávalo smysl. Jerry jim nedokáže číst myšlenky; o tom už se přesvědčili. Možná by si to měl znovu ověřit. Pomyslel si: Jerry, slyšíš mě?“

LIBI SE MI HARRY. JEHO MANIFESTACE JSOU CERVENE.
JSOU VTIPNE.

„Vtipné?“

VTIPNE = PLNE VTIPU?

„Aha,“ řekl Harry. „Myslí, že jsme legrační.“

LEGRACNI = PLNY LEGRACE?

„Ne tak docela,“ řekl Norman. „My entity máme učítý druh...“
Zmlkl. Jak mu dokáže vysvětlit „legrační?“ Co to koneckonců je vtip?
„My entity vnímáme určité situace, které jsou někomu nepříjemné, a ostatní jim říkají směšné.“

SMES NE?

„Ne. Jedno slovo.“ Norman mu ho napsal.

AHA. VASE MANIFESTACE JSOU SMESNE. ENTITA KALMAR
DELA VE VAS SMESNE MANIFESTACE.

„My si to nemyslíme,“ podotkl Harry.

JA SI TO MYSLIM.

A tečka, myslel si Norman u ovládacího pultu. Nějak musí Jerry-
mu vysvětlit, že to, co dělá, je nebezpečné. „Jerry,“ začal, „tvoje mani-
festace ubližují našim entitám. Některé naše entity už jsou pryč.“

ANO JA VIM.

„Jestli budeš pokračovat v těch manifestacích-“

ANO ME TESI MANIFESTOVAT. JE TO PRO VAS SMESNE.

„-tak za chvíli budou pryč všechny naše entity. A pak si s tebou
nebude mít kdo povídat.“

TO SI NEPREJI.

„Já vím. Ale mnoho entit už je pryč.

VRATTE JE.

„To nemůžeme. Jsou pryč navždycky.“

PROC?

„Nemůžeme je vrátit.“

PROC?

Jako dítě, myslel si Norman. Přesně jako dítě. Řekni dítěti, že nemůžeš udělat, co chce, že si s ním nemůžeš hrát tak, jak chce, a ono to odmítne přijmout.

„Nemáme tu moc přivést je zpátky, Jerry.“

PREJI SI PRIVEST OSTATNI ENTITY ZPATKY HNED.

„Myslí si, že si s ním nechceme hrát,“ komentoval Harry.

VRATTE ENTITU TEDA.

Norman opakoval: „Nemůžeme, Jerry. Udělali bychom to, kdybychom mohli.“

LIBI SE MI ENTITA TED. JE VELMI SMESNY.

Ano, řekl Norman. „Tedovi ses taky líbil. Snažil se s tebou hovořit.“

ANO LIBI SE MI JEHO MANIFESTACE. VRATTE TEDA.

„Nemůžeme.“

Nastala dlouhá pauza.

URAZIL JSEM VAS?

„Ne, vůbec ne.“

TAK VRATTE ENTITY.

„Prostě odmítá pochopit,“ řekl Harry. „Jerry, proboha, my to prostě nemůžeme udělat.“

JSI SMESNY HARRY. UDELEJ TO ZNOVU.

Rozhodně chápe silné citové reakce jako nějaký druh manifestací, myslel si Norman. Byla tohle jeho představa o hře – provokovat druhou stranu a pak se bavit jejími reakcemi? Těšily ho prudké reakce, které vyvolal kalmar?

Takhle si představoval hru?

HARRY UDELEJ TO ZNOVU. HARRY UDELEJ TO ZNOVU.

„Tak koukej, vlez mi na záda!“ rozkřikl se Harry.

DEKUJI. TO SE MI LIBI. BYLO TO CERVENE TAKE. A NYNI PROSIM VRATTE OSTATNI ENTITY.

Norman dostal nápad. „Jerry,“ řekl, „když chceš, aby se ty entity vrátily, proč je nevrátíš ty?“

NETESI ME TO UDELAT.

„Ale mohl bys, kdybys chtěl.“

MUZU COKOLI.

„Samozřejmě že můžeš. Tak proč nevrátíš ty entity, které si přejíš?“

NE. NENI MI STASTNE TO UDELAT.

„Proč ne?“ zeptal se Harry.

TAK KOUKEJ VLEZ MI NA ZADA.

„Tak se nezlob, Jerry,“ řekl Norman rychle.

Na obrazovce se neobjevila žádná odpověď.

„Jerry?“

Obrazovka neodpověděla.

„Už je zase pryč,“ zavrčel Harry. Zavrtěl hlavou. „Pánbůh sám ví, co ten parchant udělá příště.“

DALŠÍ ANALÝZA

Norman šel nahoru do laboratoře za Beth, ale ta spala stočená do klubíčka na své pohovce. Ve spánku vypadala docela krásná. Bylo to divné, že po té době strávené tady dole může vypadat tak dobře. Zdálo se, jako by se její rysy zjemnily. Nos už se nezdál tak ostrý; linie rtů byla měkčí, plnější. Podíval se na jí ruce, které bývaly svalnaté, s vystupujícími žilami. Ted' vypadaly hladší a jakoby ženštější.

Kdo ví? pomyslel si. Po tolika hodinách tady dole už nemůžeme nic dobře posoudit. Sešplhal znovu po úzkých schůdcích a šel do ložnice. Harry už tam byl a nahlas chrápal.

Norman se rozhodl, že se ještě jednou osprchuje. Když vstoupil do sprchy, učinil překvapující objev.

Odřeniny a modřiny, které pokrývaly jeho tělo, byly pryč. Nebo aspoň skoro, pomyslel si, když si prohlížel zbylé žluté a purpurové skvrny. Zahojily se během několika hodin. Zkusmo zahýbal nohama a rukama a zjistil, že i bolest zmizela. Proč? Co se stalo? Na chvíli si myslel, že to byl všechno jenom sen, nebo spíš noční můra, ale pak si uvědomil: Ne, to jen ta atmosféra. Rány a modřiny se tady pod tlakem rychleji hojí. Není na tom nic záhadného. Jen důsledek atmosféry.

Osušil se, jak to jen vlhkým ručníkem šlo, a vrátil se k posteli. Harry chrápal stejně nahlas jako předtím.

Norman ležel na zádech a díval se na rudé žhnoucí topná tělesa na stropě. Dostal nápad: Vstal z postele a odsunul Harrymu mluvítka z

krku ke straně. Chrápání se okamžitě změnilo ve vysoký, tichý zvuk.

Tohle je mnohem lepší, pomyslel si. Uložil se zpátky na vlhký polštář a skoro okamžitě usnul. Když se probudil, neměl ponětí, kolik času uplynulo – mohlo to být klidně jen pár vteřin – ale cítil se osvěžený. Protáhl se, zívln a vstal.

Harry ještě spal. Norman mu posunul mluvítko zpátky a ozvalo se znovu chrápání. Zamířil do sektoru D, k ovládacímu pultu.

Na obrazovce ještě zářila slova:

TAK KOUKEJ VLEZ MI NA ZADA.

„Jerry?“ řekl Norman. „Jerry, jsi tam?“

Obrazovka neodpověděla. Jerry tam nebyl. Norman se podíval na složku potištěných papírů, které ležely na jednom konci pultu. Měl bych si to opravdu projít, pomyslel si. Protože na Jerryho mu něco nehrálo. Norman nedokázal přesně určit co, ale i když si člověk představil toho mimozemšťana jako rozmazlené princátko, Jerryho chování nedávalo smysl. Prostě nehrálo. Včetně toho posledního vzkazu.

TAK KOUKEJ VLEZ MI NA ZADA.

Slang? Napodoboval Harryho? V každém případě to nebyl Jerryho obvyklý styl. Obvykle dělal Jerry chyby v gramatice a používal nadnesených výrazů, jako entita a manifestace.

Ale čas od času se pouštěl do hovorové řeči. Norman se podíval do papírů.

PO KRATKEM REKLAMNIM VSTUPU SE VAM ZASE PRIHLASIME.

To byl jeden příklad. Odkud to vzal? Znělo to jako Johnny Carson. Ale proč tedy Jerry nemluvil jako Johnny Carson pořád? Co způsobilo tu změnu?

Pak tu byl ještě ten problém s kalmarem. Jestli Jerryho bavilo je děsit, jestli ho těšilo trást klecí a dívat se, jak poskakují, proč používal kalmara? Kde vzal tu myšlenku?

A proč jenom kalmar? Jerry, jak se zdálo, rád manifestoval nejruznější věci. Tak proč jednou nevytvořil obřího kalmara, podruhé velké bílé žraloky a tak dál? Nebyla by to lepší výzva jeho schopnostem?

A pak ještě Ted. Ted přišel o život, když si s Jerryho hrál.

Jestli si Jerry tak rád hrál, proč by zabíjel spoluhráče?

Prostě to nedávalo smysl.

Nebo ano?

Norman povzdechl. Problém byl v předpokladech. Norman předpokládal, že ten mimozemšťan používá logické způsoby myšlení podobné jeho vlastním. Ale to nemusí být pravda.

Zaprvé může mít Jerry mnohem rychlejší metabolismus a proto i jiné vnímání času. Děti si hrají z hračkou do té doby, než se jí nabaží; pak si najdou jinou. Těch několik hodin, které Normanovi připadaly tak strašlivě dlouhé, mohly být pro Jerryho jen několik vteřin. Třeba si jen chvilíčku hrál s kalmarem, než ho zahodil a našel si jinou hračku.

Děti také nemají většinou představu o tom, že se věci dají rozbít. Jestli Jerry neví nic o smrti, nevadilo by mu zabít Teda, protože by si myslel, že smrt je jen dočasná událost, „směšná“ Tedova manifestace. Nemusel by si uvědomit, že si rozbíjí hračku.

A když o tom tak přemýšlel, byla také pravda, že Jerry přece jen manifestoval různé věci. Za předpokladu, že ty medúzy a krevety a korály a teď mořští hadi byli jeho manifestace.

Byli? Nebo byli normální součástí prostředí? Bylo to vůbec možné určit?

A ten námořník, vzpomněl si náhle. Na toho nesmíme zapomínat. Byl ten námořník také jedna z Jerryho manifestací? Může si Jerry podle své chuti manifestovat spoluhráče? V tom případě by mu nevadilo, ani kdyby je všechny zabil.

Ale to je asi jasné, pomyslel si Norman. Jerrymu je jedno, jestli nás všechny zabije. Chce si jenom hrát a nezná vlastní sílu.

Ale stejně v tom bylo ještě něco jiného. Pročítal znovu potištěné stránky a snažil se v nich najít nějaký vnitřní, skrytý řád. Bylo v tom něco, na co nemohl přijít, nějaké spojení, které neviděl.

A čím víc o tom přemýšlel, tím naléhavěji se mu vracela stejná otázka: Proč kalmar? Proč kalmar?

Samozřejmě, napadlo ho. Mluvili přece o sépiích, a dokonce o kalmarech, tehdy během oběda. Jerry to musel zaslechnout. Musel usoudit, že manifestace kalmara vyvolá silné reakce.

A rozhodně měl pravdu.

Norman přehodil papíry a položil navrch úplně první vzkaz, ten, který rozluštil Harry.

AHOJ. JAK SE MATE? JA SE MAM DOBRE. JAK SE JME-
NUJETE? JA SE JMENUJI JERRY.

Klidně může začít třeba odtud. To byl ale od Harryho výkon, dekodovat ho. Kdyby se to bylo Harrymu nepovedlo, nikdy by s Jerry

nezačali hovořit.

Norman si sedl k pultu, zadíval se na klávesnici. Jak to Harry říkal? Klávesnice jako spirála: Písmeno G je jedna, B je dva a tak dál. Přijít na něco takového, na to už musí být mozek. Normana by to ne napadlo ani za milión let. Začal hledat písmenka obsažená v první větě.

003103270933 093118 2322 1731052239 0931 2322
173117 152702142233 093118 2322
09172208100922052239 0931 2322 09172208100919
033114140433

Počkejme... 00 označuje začátek vzkazu, říkal Harry. A 31, to je A. Pak 03, to je H, 27 je O, 09 je J a 33 tečka – ano, tady dole.

AHOJ.

Ano, sedělo to. Pokračoval v překládání. 093118 je JAK...

JAK SE MATE?

Až sem to šlo. Norman pocítil skrytou radost, jako by vzkaz sám poprvé luštil. Ted' 0931, to bylo JÁ...

JA SE MAM DOBRE.

Postupoval teď rychleji, poznamenával si písmenka. Znovu 0931, tedy JÁ... JA SE JMENUJI... Ale pak našel v jednom písmenku chybu. Je to možné? Norman pokračoval, našel druhou chybu, pak si napsal celý vzkaz a zíral na něj s vzrůstajícím ohromením.

JA SE JMENUJI HARRY.

„Proboha,“ řekl nahlas.

Prošel to znovu, ale nebyla to chyba. Jeho chyba to nebyla.

Vzkaz byl docela jasný.

AHOJ. JAK SE MATE? JA SE MAM DOBRE. JAK SE JMENUJETE? JA SE JMENUJI HARRY.

STÍN

Beth se posadila na posteli ve své laboratoři a zírala na papír, který jí Norman podal. „Bože můj,“ řekla. Shrnula si husté tmavé vlasy z čela. „Jak je to možné?“

„Všechno to souhlasí,“ vysvětloval Norman. „Jen si vzpomeň. Kdy začaly ty vzkazy? Když se Harry vrátil z té koule. Kdy se poprvé objevila všechna ta zvířata? Když se Harry vrátil z té koule.“

„Ano, ale-“

„Nejdřív to byly malé sépie, ale potom, zrovna když jsme se je chystali jíst, se najednou objevily taky krevety. Zrovna včas k večeři. A proč? Protože Harry nerad sépie.“

Beth neřekla nic a jen poslouchala.

„A kdo se jako dítě bál toho obrovského kalmara z *Dvaceti tisíc mil pod mořem*?“

„Harry,“ rozpomněla se Beth. „Pamatuju se, že to říkal.“

Norman rychle pokračoval. „A kdy se objevuje Jerry? Když je u toho Harry. Jindy ne. A kdy nám Jerry odpovídá, když mluvíme? Když je v místnosti Harry a slyší, co říkáme.“

A proč nám Jerry nedokáže číst myšlenky? Protože Harry nám nedokáže číst myšlenky. A vzpomeň si, jak se Barnes pořád ptal na jméno a Harry se na něj pořád zeptat nechtěl. A víš proč? Protože se bál, že by se na obrazovce objevilo Harry, ne Jerry.“

„A ten námořník...“

„Správně. Ten černý námořník. Kdopak se objeví zrovna ve chvíli, když se Harrymu zdá, že byl zachráněn? Objeví se černý námořník, aby nás zachránil.“

Beth vraštila přemýšlivě čelo. „A co ten obrovský kalmar?“

„No, uprostřed útoku se přece Harry udeřil do hlavy a ztratil vě-

domí. Vzápětí kalmar zmizel. A nevrátil se, dokud se Harry nevzbudil a neřekl ti, že to vezme za tebe.“

„Bože můj,“ vzdechla Beth.

„Ano,“ kývl Norman. „To vysvětluje ledacos.“

Chvilku mlčela a jen se dívala na vzkaz. „Ale jak to dělá?“

„Já myslím, že to nedělá. Nebo rozhodně ne vědomě.“ Norman už o tom sám přemýšlel. „Předpokládejme,“ řekl, „že se s Harrym něco stalo, když byl tam uvnitř – že tam získal nějakou moc.“

„Jakou?“

„Moc vytvářet věci prostě tím, že na ně bude myslet. Sílu učinit své myšlenky skutečností.“

Beth se zamračila. „Učinit myšlenky skutečností...“

„Není to tak divné,“ pokračoval Norman. „Představ si to takhle: Kdybys byla sochařka, nejdřív bys dostala nápad a pak bys ho vytesala do kamene nebo vyřezala do dřeva, uskutečnila bys ho. Na začátku je myšlenka a pak teprv následuje realizace, nějaké to úsilí, které musíme k myšlence přidat, aby se z ní stala skutečnost. Tak to pro nás na světě chodí. Něco si představíme a pak se snažíme, aby se to stalo. Občas si ani neuvědomíme, že jsme se o to snažili – třeba jako člověk, který přijde neočekávaně v poledne z práce a nachytá manželku v posteli s jiným mužem. Nenaplánoval si to vědomě. Prostě se to stalo nějak samo sebou.“

„Nebo manželka, která nachytá manžela v posteli s jinou ženou,“ doplnila Beth.

„No jistě. Vtip je v tom, že vlastně pořád dokážeme uskutečňovat věci, aniž bychom na to nějak příliš mysleli. Třeba když teď s tebou mluvím, tak nemyslím na každé jednotlivé slovo. Jen prostě chci něco říci a ono se to nějak povede.“

„Ano...“

„Takže můžeme vytvářet tak složité věci jako věty bez velkého úsilí. Ale nemůžeme vytvářet tak složité věci jako sochy bez velkého úsilí. Jsme přesvědčení, že musíme něco udělat kromě toho, že jednoduše dostaneme nápad.“

„A taky musíme,“ dodala Beth.

„No, Harry nemusí. Harry je o krok dál. On už nemusí vyřezávat sochy. On prostě dostane nápad a věci se dějí samy od sebe. Manifestuje je.“

„Harry si představí děsivého kalmara a najednou máme děsivého

kalmara za oknem?“

„Přesně. A když ztratí vědomí, kalmar zmizí.“

„A tu moc získal z té koule?“

„Ano.“

Beth se zamračila. „Proč to dělá? Chce nás zabít?“

Norman zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím, že mu to přerostlo přes hlavu.“

„To myslíš jak?“

„No,“ vysvětloval Norman, „probrali jsme spoustu možností, co ta koule z jiné civilizace mohla být. Ted si myslel, že je to trofej nebo vzkaz – prostě dárek. Harry se domníval, že je něco uvnitř – že je to schránka. Ale mě napadlo, že by to mohla být mina.“

„Myslíš výbušnina?“

„Ne tak docela – ale svého druhu obrana, nebo zkouška. Představ si cizí civilizaci, která posílá takovéhle koule po celé galaxii, a každá inteligence, která je zachytí, se dostane pod vliv jejich síly. Což znamená, že na cokoli pomyslíš, to se splní. Když máš pozitivní myšlenky, dostaneš krevety k večeři. Když máš negativní myšlenky, objeví se obludy a zabijí tě. Je to totéž, jen výsledek se liší.“

„Takže vlastně stejným způsobem, jako vybuchne mina, když na ni šlápneš, tahle koule ničí lidi, když mají negativní myšlenky?“

„Bud' to,“ řekl Norman, „nebo když prostě nedokážou ovládat své vědomí. Protože když ho ovládat dokážeš, nebude mít ta koule žádné zvláštní účinky. Když ho neovládáš, zbaví se tě.“

„Jak můžeš ovládat negativní myšlenky?“ zeptala se Beth.

Vypadala náhle krajně rozrušená. „Jak můžeš někomu říct, 'nemysli na obřího kalmara'? V tom okamžiku, kdy to řekneš, automaticky bude každý myslet na kalmara, protože se bude snažit na něj nemyslet!“

„Ale myšlenky se ovládat dají,“ odporoval Norman.

„Možná když budeš jogín nebo tak něco.“

„Ne. Každý to dokáže,“ trval na svém Norman. „Vždycky je možné odvést pozornost od nežádoucích myšlenek. Jak lidé přestanou kouřit? Jak vůbec kdokoli z nás změní svůj názor na něco? Tím, že ovládá své myšlenky.“

„Stejně mi není jasné, proč to Harry dělá.“

„Pamatuješ, jak jsi říkala, že nás ta koule může zasáhnout pod pás?“ připomněl jí Norman. „Tak, jako AIDS je rána pod pás našemu

imunitnímu systému? AIDS nás zasahuje v oblasti, na kterou nejsme připraveni. A ta koule dělá v jistém smyslu totéž. Protože věříme, že si beztrusně můžeme myslet, co chceme. Nikdy sis neřekla 'co je komu do toho, co si myslím'? A najednou je z myšlenky realita. Naše myšlenky se uskutečňují – to je přece nádhera – jenže ony se uskutečňují všechny naše myšlenky, ty dobré i ty špatné. A my prostě nejsme připraveni své myšlenky ovládat. Nikdy jsme to ještě nemuseli dělat.“

„Když jsem byla dítě,“ řekla Beth, „měla jsem hrozný vztek na svou matku, a když pak dostala rakovinu, měla jsem strašné výčitky svědomí...“

„Ano, potvrdil Norman, „děti tak uvažují. Děti věří, že jejich myšlenky mají moc. A my je trpělivě učíme, že to tak není. Samozřejmě že vždycky existovalo ještě druhé pojetí myšlení. Bible říká, Nepožádáš manželku bližního svého, což se vykládá tak, že cizoložství je hřích. Ale tak to v Bibli není. V Bibli se říká, že i myšlenka na cizoložství je stejný hřích.“

„A Harry?“

„Víš něco o jungovské psychologii?“

Beth zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem neměla dojem, že by mi to k něčemu bylo.“

„No, teď to k něčemu je,“ řekl důrazně Norman a vysvětlil: „Jung byl původně stoupencem Freuda, ale hned začátkem století se od něj oddělil a vytvořil vlastní psychologickou školu. Jung se domníval, že někde pod naším běžným myšlením je vrstva psychiky, která se odrazila v podobném skrytém smyslu mýtů a archetypů. Jedna z jeho myšlenek byla, že každý člověk má svou temnou stránku, které říkal 'stín'.

Stín obsahuje všechny skryté rysy osobnosti – odsuzované, sadistické a tak. Jung tvrdil, že se lidé musí seznámit se svou temnou stránkou. Ale málokdo to udělá. Všichni si radši myslíme, že jsme dobří a hodní a že by nás nikdy ani nenapadlo zabíjet a mrzačit a znásilňovat a loupit.“

„Ano...“

„Jung tvrdil, že když nepoznáš svou temnou stránku, ovládne tě.“

„Takže to, co vidíme, je Harryho temná stránka?“

„V jistém smyslu ano. Harry se rád představuje jako pan Arogantní Černý Vševěd,“ řekl Norman.

„To tedy ano.“

„No, takže jestli se tady dole na stanici bojí – a kdo se nebojí –

nemůže to přiznat. Ale bojí se stejně, ať si to připustí nebo ne. A jeho stín vytvoří jev, který by ty jeho obavy potvrdil a dokázal, že byly oprávněné.“

„Ten kalmar vznikl proto, aby ospravedlnil Harryho obavy?“

„Tak nějak.“

„Já nevím,“ vzdychla Beth. Opřela se a zaklonila hlavu, na spánky jí dopadlo světlo. Vypadala skoro jako modelka, elegantní, zajímavá, silná. „Já jsem zooložka, Normane. Potřebuju se věcí dotknout, držet je v rukou a vidět, že jsou skutečné. Všechny tyhle teorie o manifestacích, ty... Jsou tak... psychologické.“

„Svět psychiky je stejně reálný a řídí se stejně přísnými pravidly jako vnější skutečnost,“ poznamenal Norman.

„Ano. Určitě máš pravdu, ale...“ pokrčila rameny. „Moc mě to neuspokojuje.“

„Víš všechno, co se tady dole stalo, stejně dobře jako já. Navrhni jinou hypotézu, která by to všechno vysvětlovala.“

„Žádnou nemám,“ připustila. „Celou tu dobu, cos mluvil, jsem se snažila na nějakou přijít. Nedokážu to.“ Rozložila papír, který držela v ruce, a chvíli ho zkoumala. „Víš, Normane, myslím, že je to brilantní dedukce. Naprosto brilantní. Vidím tě teď v docela jiném světle.“

Norman se potěšeně usmál. Většinu času se tady dole cítil jako páté kolo u vozu, měl dojem, že je skupině k nepotřebě. Teď někdo oceňoval jeho přínos a Normana to potěšilo. „Díky, Beth.“

Něžně a dojatě se na něj dívala. „Jsi přitažlivý muž, Normane. Nikdy dřív jsem si toho pořádně nevšimla.“

Nepřítomně si položila ruku na prsa v přiléhavé kombinéze. Sevřela látku v pěsti, takže jí bradavky zřetelně vystoupily. Náhle vstala a objala ho, přitiskla se k němu celým tělem. „Musíme držet při sobě,“ řekla. „Musíme zůstat spolu, ty a já.“

„Ano, to jistě.“

„Protože jestli je pravda, co říkáš, je Harry hrozně nebezpečný.“

„Ano.“

„Jen tím, že chodí a myslí, je nebezpečný.“

„Ano.“

„Co s ním budeme dělat?“

„Hej, vy dva,“ řekl Harry na schodech. „Pořádáte soukromý večírek? Nebo se můžu přidat?“

„Pojď,“ řekl Norman, „pojd’ dál.“ Pustil Beth.

„Ruším vás?“ zeptal se Harry.

„Ne, ne.“

„Nerad bych někomu komplikoval sexuální život.“

„Ale Harry,“ vzdychla Beth. Sedla si na laboratorní pult, co nejdál od Normana.

„No, vy dva rozhodně vypadáte, že vás něco vyvedlo z míry.“

„Ano?“ zeptal se Norman.

„No, zvlášť Beth. Mám dojem, že co je tady dole, je každý den krásnější.“

„Taky jsem si toho všiml,“ potvrdil Norman a usmál se.

„To věřím. Zamilovaná žena. Máš ty ale kliku.“ Harry se obrátil na Beth. „Proč se na mě tak díváš?“

„Nedívám se.“

„A ty taky.“

„To není pravda, Harry.“

„Přece vidím, jestli se na mě někdo dívá nebo ne, prokristapána.“

„Harry-“ začal Norman.

„Já chci jen vědět, proč na mě vy dva takhle zíráte. Koukáte se na mě, jako bych byl zločinec nebo co.“

„Hlavně žádný stihomam, Harry.“

„Schováváte se tady, šeptáte si...“

„Nešeptali jsme si.“

„Ale šeptali.“ Harry se rozhlédl. „Takže dva bílí proti jednomu černochovi, co?“

„Ale Harry...“

„Víte, já nejsem úplně pitomý. Něco mezi vámi je. Poznám to.“

„Nic mezi námi není, Harry,“ řekl Norman.

A pak uslyšeli naléhavé pípání zezdola z komunikační kabiny.

Pohlédli jeden na druhého a šli se dolů podívat.

Na obrazovce pomalu naskakovala písmena.

CQX VDX MOP LKI

„Je to Jerry?“ zeptal se Norman.

„Neřekl bych,“ zavrtěl hlavou Harry. „Proč by se vracel ke kódu?“

„Je to kód?“

„Určitě.“

„Proč to jde tak pomalu?“ zeptala se Beth. Každé další písmenko

naskočilo vždycky po několika sekundách, pomalu a rytmicky.

„Nevím,“ zavrtěl hlavou Harry.

„Odkud to jde?“

Harry se zamračil. „To nevím, ale tempo toho přenosu je na tom to nejzajímavější. To, jak je pomalé. Zajímavé.“

Norman a Beth čekali, až Harry problém vyřeší. Normana napadlo: Jak bychom to vůbec kdy zvládli bez Harryho? Potřebujeme ho. Je to nejdůležitější mozek mezi námi, a zároveň nejnebezpečnější. Ale potřebujeme ho.

CQX VDX MOP LKI XXC VRW TKG PIU YQA

„Zajímavé,“ opakoval Harry. „Písmenka naskakují vždycky po pěti sekundách. Takže myslím, že se dá dost bezpečně určit, odkud to přichází. Z Wisconsinu.“

Norman na něj šokovaně zíral. „Z Wisconsinu?“

„Jo. Tohle je určitě zpráva vojenského námořnictva. Možná je určená nám a možná není, ale rozhodně přichází z Wisconsinu.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože to je to jediné místo na celém světě, odkud to může přicházet,“ vysvětlil Harry. „Víš něco o VDV? Ne? No, to je tak: Můžeš vysílat rádiové vlny vzduchem, a jak víš, nesou se docela slušně. Ale nemůžeš je na větší vzdálenost vyslat vodou. Voda je na tyhle věci špatný vodič, takže i na poměrně krátkou vzdálenost potřebuješ dost silný vysílač.“

„Hm...“

„Ale schopnost pronikání je závislá na vlnové délce. Normální rádiová vlna je krátká – většinou dokonce velmi krátká. Délka vlny je malinká, tisíce nebo dokonce statisíce malinkých vlnek na centimetr. Ale můžeš taky vytvořit VDV, velmi dlouhé vlny, které jsou mnohem delší – každá jednotlivá vlna má nějakých šest metrů. A tyhle vlny, když už je jednou vytvoříš, jsou schopné překonat obrovskou vzdálenost, tisíce kilometrů, a ani voda pro ně není problém. Jediná potíž je, že ty vlny, protože jsou dlouhé, jsou taky pomalé. Proto dostáváme jedno písmeno za pět vteřin. Námořnictvo potřebovalo nějaký způsob, jak komunikovat s ponorkami v mořských hlubinách, takže postavilo ve Wisconsinu obrovskou VDV anténu, z které tyhle vlny vysílají. A to je to, co vidíme.“

„A ten kód?“

„To je nejspíš kompresní kód – skupiny tří písmen, které zastupují

delší, předem určené věty nebo slova. Tímhle způsobem netrvá vyslání vzkazu tak dlouho. Protože poslat obyčejný vzkaz by trvalo doslova hodiny.“

CQX VDX MOP LKI XXC VRW TKG PIU YQA IYT EEQ FVC
ZNB TMK EXE MMN OPW GEW

Písmena ustala.

„Tak to je asi všechno,“ podotkl Harry.

„Jak to přeložíme?“ zeptala se Beth.

„Za předpokladu, že je to zpráva vojenského námořnictva, tak to nepřeložíme,“ odpověděl Harry.

„Možná je tady někde šifrovací příručka,“ navrhla Beth.

„Jenom vydrž,“ mírnil ji Harry.

Obrazovka začala překládat jednu skupinku písmen po druhé.

2340 HODIN 7-07 HLAVEL PRO BARNESE HLSTA-8

„Je to vzkaz pro Barnese,“ řekl Harry. Všichni sledovali, jak se překládají další skupinky písmen.

PODPURNA HLADINOVA PLAVIDLA U NANDI A VIPATI
VASIM SMEREM PREDPOKLADANY PRIJEZD 1600 HODIN 7-08
ODPOCITAVANI NAVRATU NA HLADINU SPUSTENO POTVRDTE
PRIJEM HODNE STISTI SPAULDING

KONEC

„Znamená to to, co si myslím, že to znamená?“ zeptala se Beth.

„Jo,“ kývl Harry. „Kavalérie je na cestě.“

„Hurá!“ zatleskala Beth.

„Bouřka se nejspíš utišuje. Vyslali flotilu a ta sem dorazí za šestnáct hodin a nějakou tu minutu.“

„A odpočítávání?“

Odpověď přišla vzápětí. Všechny obrazovky na stanici se rozsvítily. V pravém horním rohu na každé z nich naskočil rámeček s čísly: 16:20:00. Číslo se rozběhlo pozpátku.

„Automaticky nám to odpočítává.“

„Znamená to, že bychom podle toho měli něco dělat, než odtud odejdeme?“ zeptala se Beth.

Norman se díval na čísla. Běžela pozpátku, přesně jako tam v ponorce. To mu připomnělo: „A co ponorka?“

„Kašli na ponorku,“ řekl Harry.

„Ba ne, já myslím, že bychom si ji tu měli nechat,“ nesouhlasila Beth. Podívala se na hodinky. „Zbývají ještě čtyři hodiny, než se bude muset znovu nastavit.“

„Spousta času.“

„Ano.“

Norman v duchu přemýšlel, jestli dokážou přežít ještě šestnáct hodin.

„Skvělá zpráva,“ mnul si ruce Harry. „Proč se vy dva tváříte jak boží umučení?“

„Jen jsem tak přemýšlel, jestli to zvládneme,“ odpověděl Norman.

„Proč bychom neměli?“ divil se Harry.

„Třeba Jerry předtím ještě něco provede,“ vysvětlila Beth.

Norman na ni dostal hrozný vztek. Copak si neuvědomuje, že tím, že to vůbec vysloví, nasazuje tu myšlenku Harrymu do hlavy?

„Další útok na stanici už bychom nepřežili,“ pokračovala Beth.

Norman v duchu zuřil. Mlč, Beth, proboha. Chceš mu to vsugerovat?

Rychle řekl: „Harry, já myslím, že bychom si my dva měli znovu promluvit s Jerry.“

„Myslíš? A proč?“

„Chtěl bych zkusit, jestli se dá přesvědčit.“

„Přesvědčit? To bych neřekl,“ vrtěl hlavou Harry.

Norman se letmo podíval na Beth. „Za zkoušku to rozhodně stojí.“

Norman věděl, že vlastně nebude hovořit s Jerry. Bude hovořit s jednou stránkou Harryho. S podvědomou stránkou, se stinnou stránkou. Jak by na to měl jít? Jaký postup zvolit?

Sedl si před obrazovku a přemýšlel. Co vlastně vím o Harrym? O Harrym, který vyrůstal v Philadelphii jako hubený, uzavřený, zoufale ostýchavý chlapec, matematické zázračné dítě, jehož nadáním rodina i přátelé spíš pohrdali. Harry jednou řekl, že když jeho začala zajímat matematika, všichni ostatní hráli čáru. Dodneška Harry odsuzoval všechny hry a všechny sporty. Jako mladého chlapce Harryho zavrhovali a uráželi, a když se konečně dočkal ocenění svých schopností, přišlo to zřejmě příliš pozdě. Napáchané škody už to nenapravilo. Rozhodně to nezměnilo jeho arogantní, přezíravý postoj ke světu.

JSEM TADY. NEBOJTE SE.

„Jerry.“

ANO NORMANE.

„Chci tě o něco požádat.“

MUZES .

„Jerry, mnoho z našich entit už není a naše stanice je oslabená.“

VIM TO . POZADEJ .

„Byl bys tak laskav a přestal manifestovat?“

NE .

„Proč ne?“

NEPREJI SI PRESTAT .

No, pomyslel si Norman, aspoň jdeme rovnou k věci. Žádné plýtvání časem. „Jerry, já vím, že jsi byl dlouho izolován, po několik století, a že ses celou tu dobu cítil sám. Měl jsi pocit, že o tebe nikdo nestojí. Cítil si, že si s tebou nikdo nehraje, že nikdo nemá stejné zájmy jako ty.“

ANO TO JE PRAVDA .

„A teď konečně můžeš manifestovat, a to se ti líbí. Rád nám ukazuješ, co všechno dokážeš, rád na nás děláš dojem.“

TO JE PRAVDA .

„Abychom ti věnovali pozornost.“

ANO . LIBI SE MI TO .

„A funguje to. Opravdu ti věnujeme pozornost.“

ANO JA VIM .

„Ale ty manifestace nám ubližují, Jerry.“

TO JE MI JEDNO .

„A taky nás překvapují.“

TO JSEM RAD .

„Překvapuje nás hlavně to, Jerry, že si s námi vlastně hraješ.“

NEMAM RAD HRY . NEHRAJI HRY .

„Ale ano, Jerry. Tohle je pro tebe hra. Je to sport.“

NE NENI .

„Ale je,“ řekl důrazně Norman. „Je to hloupý sport.“

Harry, který stál vedle Normana, zavrtěl hlavou. „To se s ním chceš takhle hádat? Co když se rozzuří. Nemyslím, že by se Jerrymu líbilo, když mu někdo odporuje.“

To bych řekl, že si to nemyslíš, řekl si v duchu Norman. Ale nahlas pokračoval: „No, ale musím Jerrymu říci pravdu o tom, jak se chová. Nedělá nic moc zajímavého.“

CO? NIC ZAJIMAVEHO?

„Ne. Jsi rozmazlený a nedůtklivý, Jerry.“

JAK SI DOVOLUJES SE MNOU TAKHLE MLUVIT?

„Protože se chováš hloupě.“

„Proboha,“ ozval se zase Harry. „Nedráždi ho.“

MOHU SE POSTARAT O TO, ABYS LITOVAL TOHO, CO JSI REKL, NORMANE.

Norman si všiml, že Jerryho vyjadřování bylo teď bezchybné. Předstírání naivity a mimozemského původu bylo pryč. Ale jak konverzace pokračovala, cítil se Norman silnější a sebejistější. Ted' už věděl, s kým mluví. Nehovořil s žádným mimozemšťanem. Nemusel brát v úvahu žádné neznámé faktory. Hovořil s dětinskou stránkou jiné lidské bytosti.

MAM VETSI MOC, NEZ SI DOKAZES PREDSTAVIT.

„My víme, že máš, Jerry,“ kývl Norman. „Spoustu.“

Harry náhle znervózněl. „Normane. Proboha. Jediné, co dokážeš, je, že nás všechny zabije.“

POSLECHNI HARRYHO. JE MOUDRY.

„Ne, Jerry,“ odporoval Norman. „Harry není moudrý. Má jen strach.“

HARRY NEMA STRACH. ANI TROCHU.

Norman se rozhodl, že to přejde. „Já mluvím s tebou, Jerry. Jenom s tebou. To ty si hraješ.“

HRY JSOU HLOUPE.

„Ano, to jsou, Jerry. Nejsou tě důstojné.“

ZADNA INTELIGENTNI OSOBA SE NEMUZE ZAJIMAT O HRY.

„Tak přestaň, Jerry. Přestaň s těmi manifestacemi.“

MOHU PRESTAT, KDY BUDU CHTIT.

„Tím si nejsem tak jistý, Jerry.“

ANO, MOHU.

„Tak to dokaž. Přestaň si hrát s těmi manifestacemi.“

Následovala dlouhá přestávka. Všichni čekali na odpověď.

NORMANE, TVOJE POKUSY O MANIPULACI JSOU DETINSKE A PRUHLEDNE AZ K PLACI. NEMAM ZAJEM S TEBOU DAL HOVORIT. UDELAM PRESNE TO CO BUDU CHTIT A BUDU MANIFESTOVAT JAK BUDU CHTIT.

„Naše stanice už další manifestace nevydrží, Jerry.“

TO JE MI JEDNO.

„Jestli na stanici znovu zaútočíš, Harry zemře.“

„Já a všichni ostatní, proboha,“ ozval se podrážděně Harry.

TO JE MI JEDNO NORMANE.

„Proč nás chceš zabít, Jerry?“

PREDEVSIM TADY DOLE NEMATE CO DELAT. VY LIDE SEM

NEPATRITE.

JSTE AROGANTNI TVOROVE KTERI SE PLETOU VSUDE NA SVETE A VZALI JSTE NA SEBE VELKE HLOUPE RIZIKO A TED ZA TO MUSITE ZAPLATIT. JSTE BEZOHLEDNA BEZCITNA RASA A NEMATE V SOBE ANI TROCHU LASKY JEDEN KE DRUHEMU.

„To není pravda, Jerry.“

NEODPORUJ MI ZASE NORMANE

„Je mi líto, ale ta bezohledná, bezcitná osoba jsi ty, Jerry. Je ti jedno, jestli nám ublížíš. Nestaráš se o naše potíže. To ty jsi bezohledný, Jerry. Ne my. Ty.“

DOST.

„Už s tebou nebude mluvit,“ řekl Harry. „Teď už vážně zuří, Normane.“

A pak se na obrazovce objevilo:

VSECHNY VAS ZABIJI.

Z Normana tekla pot. Otřel si čelo a otočil se zády k obrazovce.

„Myslím, že bys s ním neměl mluvit,“ ozvala se Beth.

„Nedokážeš ho přesvědčit.“

„Hlavně jsi ho neměl rozčítit,“ dodal Harry. Znělo to skoro prosběně. „Proč jsi ho tak rozčítal, Normane?“

„Musel jsem mu říci pravdu.“

„Ale byl jsi k němu hrubý a on teď zuří.“

„Vždyť je to jedno, ať zuří nebo ne,“ přerušila ho Beth. „Harry nás napadl už předtím, i když nezuřil.“

„Myslíš Jerry,“ opravil ji Norman. „Jerry nás napadl.“

„No jistě, Jerry.“

„To je tedy divná chyba, Beth,“ ozval se Harry.

„Máš pravdu, Harry. Mrzí mě to.“

Harry se na ni zkoumavě díval. Normana napadlo: Harrymu nic neunikne, a tohle nenechá jen tak.

„Nevím, jak ses mohla tak splést,“ pokračoval Harry.

„Já taky ne. Přerekla jsem se. Jsem pitomá.“

„To bych řekl.“

„Mrzí mě to,“ omlouvala se Beth. „Hrozně mě to mrzí.“

„To je jedno,“ zavrtěl hlavou Harry. „To nic.“

Choval se najednou neosobně a mluvil odtaziť. Ajejej, pomyslel si Norman.

Harry zívł a protáhl se. „Najednou jsem strašně unavený,“ řekl.
„Asi si půjdu zchrupnout.“
A odešel do ložnice.

1600 HODIN

„Musíme něco udělat,“ poznamenala Beth. „Nedokážeme mu to rozmluvit.“

„To máš pravdu,“ kývl Norman. „Nedokážeme.“

Beth poklepala na obrazovku. Ještě pořád na ní svítila slova:
VSECHNY VAS ZABIJI .

„Myslíš, že to myslí vážně?“

„Ano.“

Beth zařala pěsti. „Takže je to kdo s koho. On nebo my.“

„Ano. Asi ano.“

Nevyslovené důsledky toho konstatování visely ve vzduchu.

„Ty jeho manifestace,“ pokračovala Beth. „Myslíš, že aby k nim nedošlo, musí být úplně v bezvědomí?“

„Ano.“

„Nebo mrtvý,“ dodala Beth.

„Ano,“ kývl Norman. Už ho to taky napadlo. Bylo to tak neuvěřitelné, takový nepravděpodobný obrat ve jeho životě, že je tady stovky metrů pod vodou a uvažuje o tom, že zabije jinou lidskou bytost. A přesto to byla pravda.

„Nerada bych ho zabila,“ ozvala se Beth.

„Já taky.“

„Ani bych nevěděla, jak to udělat.“

„Možná ho nemusíme zabít.“

„Možná ho nemusíme zabít, ledaže si něco začne,“ upřesnila Beth. Pak zavrtěla hlavou. „Ale kruci, Normane, co si to namlouváme. Tahle stanice další útok nepřežije. Musíme ho zabít. Jen se mi tomu nechce podívat do očí.“

„Ani mě ne,“ kývl Norman.

„Mohli bychom vzít jednu tu výbušnou hlavici a mohlo by dojít k nehodě. A pak by stačilo počkat, až nás odtud vojenské námořnictvo vyzvedne.“

„Do toho se mi nechce.“

„Mně taky ne,“ řekla Beth. „Ale co jiného můžeme dělat?“

„Nemusíme ho zabíjet,“ vysvětloval Norman. „Stačí, když bude v bezvědomí.“ Šel k lékárnice a začal se probírat léky.

„Myslíš, že by tam mohlo něco být?“ zeptala se Beth.

„Možná. Třeba nějaké anestetikum nebo tak něco.“

„Pomohlo by to?“

„Myslím, že by pomohlo cokoli, co způsobuje bezvědomí. Aspoň myslím.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla Beth, „protože jestli bude mít sny a začne v těch snech vyrábět obludy, tak to moc k užítku nebude.“

„To máš pravdu. Ale anestezie způsobuje stav naprostého bezvědomí beze snů.“ Norman prohlížel nálepky na lahvičkách.

„Ty víš, na co to všechno je?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Beth, „Ale je to všechno v počítači.“

Sedla si ke klávesnici. „Čti mi jména a já ti je najdu.“

„Difenyl paralen.“

Beth stiskla několik tlačítek a prolétla očima obrazovku plnou drobného textu. „To je ... hm ... něco jako ... něco na spáleniny.“

„Efedrin hydrochlorid.“

Další obrazovka. „To je... to je myslím na mořskou nemoc a takové ty potíže.“

„Valdomet.“

„To je na vředy.“

„Sintag.“

„Syntetická obdoba opia. Má okamžité účinky.“

„Způsobuje bezvědomí?“ zeptal se Norman.

„Ne. Aspoň podle tohohle ne. Ostatně účinky trvají jen několik minut.“

„Tarazin.“

„Uklidňující prostředek. Způsobuje ospalost.“

„Výborně.“ Dal lahvičku stranou.

„A taky může způsobovat bizarní představy.“

„To ne,“ řekl a vrátil lahvičku zpátky. Bizarní představy, to tak. „Riordan?“

„Antihistamin. Proti alergii na hmyzí kousnutí.“

„Oxalamin?“

„Antibiotikum.“

„Chloramfenikol?“

„Taky antibiotikum.“

„Krucí.“ Lahviček ubývalo. „Parasolutrin?“

„To je uspávací...“

„Cože?“

„Způsobuje spánek.“

„Takže prášek pro spaní?“

„Ne, je to – tady píšou, že se to dá podávat v kombinaci s paracin trichloridem jako anestetikum.“

„Paracit trichlorid... Jo, to tady je,“ řekl Norman.

Beth četla z obrazovky. „Parasolutrin, dvacet kubíků, v kombinaci s šesti kubíky paracinu, podáno injekčně do svalu, způsobuje hluboký spánek, postačující pro naléhavé chirurgické zákroky... žádné vedlejší účinky na srdce... ze spánku se dá subjekt vzbudit jen obtížně... REM aktivita potlačena...“

„Jak dlouho to účinkuje?“

„Tři až šest hodin.“

„A jak rychle?“

Zamračila se. „O tom tu nic není. 'Poté, co je dosaženo potřebné hloubky anestezie, mohou být zahájeny i větší chirurgické zákroky...' Ale neříká se tu nic o tom, jak to dlouho trvá.“

„Krucí,“ ulevil si Norman.

„Nejspíš to půjde rychle,“ řekla Beth.

„Ale co když ne?“ zeptal se Norman. „Co když to trvá dvacet minut? A můžeš s tím bojovat? Ubránit se tomu?“

Zavrtěla hlavou. „O tom tu nic není.“

Nakonec se rozhodli pro směs parasolutrinu, paracinu a syntagu, toho opiátu. Norman natáhl bezbarvou tekutinu do stříkačky. Byla tak velká, že vypadala jako pro koně.

„Myslíš, že by ho to mohlo zabít?“ zeptala se Beth.

„Nevím. Máme na vybranou?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Beth. „Musíme to udělat. Už jsi někdy dával injekci?“

Norman zavrtěl hlavou. „A ty?“

„Jenom laboratorním zvířatům.“

„Kam mu to mám píchnout?“

„Do ramene,“ poradila Beth. „Dokud spí.“

Norman obrátil stříkačku proti světlu a vytlačil z jehly několik ka-

pek. „V pořádku,“ řekl.

„Měla bych radši jít s tebou a přidržet ho,“ navrhla Beth.

„Ne,“ odmítl Norman. „Jestli je vzhůru a uvidí nás přicházet oba, bude mít podezření. Nezapomeň, že ty teď v ložnici nespíš.“

„Ale co když tě napadne?“

„Já myslím, že to zvládnu.“

„Dobře, Normane. Jak myslíš.“

Světla v chodbě k sektoru C se mu zdála nepřírozeně jasná.

Norman slyšel, jak jeho nohy tlumeně pleskají o koberec, slyšel nepřetržité šumění větráků a topných těles. Cítil tíhu stříkačky, kterou skrýval v dlani. Došel ke dveřím ložnice.

Dvě ženy v uniformách vojenského námořnictva stály u spojujících dveří. Když se přiblížil, postavily se do pozoru.

„Doktore Johnstone!“

Norman se zastavil. Ženy byly hezké, černé a svalnaté.

„Pohov,“ řekl s úsměvem.

Zůstaly strnule stát. „Promiňte, pane. Máme své rozkazy, pane.“

„Aha,“ řekl Norman. „No dobře.“ Vykročil znovu směrem k ložnici.

„Promiňte, pane!“

Postavily se mu do cesty.

„Co je?“ zeptal se Norman tak nevinně, jak to dokázal.

„Přístup do této oblasti je všem členům posádky zakázán, pane!“

„Ale já chci jít spát.“

„Je nám líto, doktore Johnstone. Nikdo nesmí rušit doktora Adamse, když spí, pane.“

„Já nebudu doktora Adamse rušit.“

„Je nám líto, doktore Johnstone. Můžeme vidět, co to máte v ruce, pane?“

„V ruce?“

„Ano. Máte něco v ruce, pane.“

Jejich úsečná, ostrá řeč, ještě zdůrazněná slovem Pane! na konci každé věty, mu šla na nervy. Znovu se na ně podíval. pod naškrobenými uniformami se skrývaly silné svaly. Násilím si průchod asi vynutit nedokáže. Dveřmi viděl Harryho, jak leží na zádech a chrápe. Ideální příležitost mu píchnout injekci.

„Doktore Johnstone, můžeme vidět, co to máte v ruce, pane?“

„Ne, ksakru, to tedy nemůžete.“

„Dobře, pane!“

Norman se otočil a vrátil se do sektoru D.

„Viděla jsem,“ řekla Beth a kývla směrem k monitoru.

Norman se podíval na monitor, v němž byly vidět dvě ženy v chodbě. Pak se podíval na ten vedlejší, na kterém byl obrázek koule.

„Tak koule se změnila,“ konstatoval.

Zkroucené zářezy kolem vchodových dveří byly rozhodně jiné, jejich vzor byl složitější a posunul se víc nahoru. Norman si byl jistý, že se změnilly.

„Asi máš pravdu,“ souhlasila Beth.

„Kdy se to stalo?“

„Můžeme si pak přehrát pásky,“ řekla Beth. „Ale teď musíme vymyslet, co uděláme s těmi dvěma.“

„Napadá tě něco?“ zeptal se Norman.

„To je jednoduché,“ kývla Beth a znovu sevřela pěsti. „V sektoru B máme pět výbušných hlavíc. Já půjdu do B, vezmu tam dvě a ty strážné anděly prostě odstřelím. Ty vběhneš dovnitř a bodneš Harryho.“

Její chladnokrevné odhodlání by vzbuzovalo hrůzu, kdyby nevypadala tak krásně. V jejích rysech bylo teď něco rafinovaně přitažlivého. Zdálo se, že je minutu od minuty elegantnější.

„Ty hlavice jsou v B?“ zeptal se Norman.

„Jasně. Podívej se na video.“ Stiskla knoflík. „Sakra.“

Hlavice byly pryč.

„Tak to vypadá, že ten parchant nezapomněl na nic,“ komentoval to Norman. „Starý dobrý Harry.“

Beth se na něj zkoumavě dívala. „Normane, není ti nic?“

„Ne, proč?“

„V lékárnice je zrcadlo. Jdi se podívat.“

Otevřel bílou skříňku a podíval se na sebe do zrcadla. To, co uviděl, ho šokovalo. Ne že by čekal, že bude vypadat nějak zvlášť dobře; byl zvyklý na obtloustlé rysy vlastní tváře a šedý stín vousů, když se o víkendech neholil.

Ale tvář, která se na něj ze zrcadla dívala, byla hubená a měla hrubé, černé vousy. Pod kalnýma, krví podlitýma očima měl tmavé kruhy. Vlasy měl mastné a zplihlé, padaly mu do čela. Vypadal nebez-

pečně.

„Vypadám jako doktor Jekyll,“ řekl. „Nebo spíš pan Hyde.“

„Jo. Vypadáš.“

„Ty jsi čím dál hezčí,“ řekl Norman Beth. „Ale já jsem byl na Jerryho zlý. Tak vypadám zlý.“

„Myslíš, že to dělá Harry?“

„Myslím že ano,“ kývl Norman. A pro sebe dodal: Aspoň doufám.

„Cítíš se jinak, Normane?“

„Ne, cítím se úplně stejně jako vždycky. Jenom vypadám strašně.“

„Hm. Skoro bych se tě začala bát.“

„To věřím.“

„Opravdu ti nic není?“

„Beth...“

„No dobře, dobře.“ Beth se otočila a podívala se znovu na monitor. „Mám ještě jeden nápad. Co kdybychom oba šli do sektoru A, oblékli si skafandry, pak přešli do sektoru B a v celé stanici zavřeli přívod kyslíku. Harry ztratí vědomí, jeho strážce zmizí a my mu budeme moci dát tu injekci. Co si o tom myslíš?“

„Za pokus to stojí.“

Norman odložil injekční stříkačku. Vyrazili k sektoru A. V sektoru C míjeli obě strážce, které se znovu postavily do pozoru.

„Doktorko Halpernová!“

„Doktore Johnstone!“

„V pořádku,“ kývla Beth.

„Ano, pane. Můžeme se zeptat, kam jdete, pane?“

„Běžná prohlídka,“ odpověděla Beth.

Chvilku bylo ticho.

„Dobře, pane!“

Strážce je nechaly projít. Došli do sektoru B, proplétali se mezi trubkami a číselníky. Norman se nervózně rozhlédl; vůbec se mu nelíbila představa, že tady budou manipulovat s životně důležitými systémy, ale neměl tušení, co jiného by mohli dělat.

V sektoru A zbyly tři skafandry. Norman sáhl pro ten svůj.

„Víš, co děláš?“ zeptal se.

„Ano,“ kývla Beth. „Věř mi.“

Vklouzla nohama do obleku a začala si ho zapínat.

A v té chvíli se znovu rozezvučely poplachové sirény a červená světla začala blikat. Norman věděl, aniž by mu to někdo řekl, že to

jsou vnější senzory.
Další útok začínal.

1520 HODIN

Proběhli zpátky postranními chodbami přímo z B do D. Norman si cestou všiml, že stráže zmizely. V sektoru D blikala výstražná světla a displeje vnějších senzorů rudě zářily.

Norman přelétl pohledem obrazovku počítače.

PRICHAZIM.

Beth rychle kontrolovala monitory.

„Vnitřní termály se aktivovaly. Vážně přichází, a hezky rychle.“

Ucítili náraz a Norman vykoukl z okénka. Zelený kalmar byl už venku a ovíjel obrovská chapadla s přísavkami okolo základny stanice. Jedno rameno zakrylo okénko a bylo vidět jen velikou, zkřivenou přísavku.

JSEM TADY.

„Harryýýý!“ zařvala Beth.

Ucítili mírné, zkusmé trhnutí, jak chapadla kalmara sevřela stanicí. Ozvalo se staršlivé zaskřípání kovu.

Harry vběhl do místnosti.

„Co se děje?“

„Ty víš, co se děje, Harry!“ křičela Beth.

„Ne, ne, co je to?“

„Kalmar, Harry!“

„Proboha ne,“ zasténal Harry.

Stanice se silně otřásla. Světla v místnosti zablikala a zhasla. Zbyly jen blikající rudé poplachové signály.

Norman se k němu obrátil. „Nech toho, Harry.“

„O čem to mluvíš?“ vykřikl Harry. Znělo to jako náрек.

„Však ty víš, o čem mluvím, Harry.“

„Nevím!“

„Ale víš, Harry. To ty, Harry,“ řekl naléhavě Norman. „Ty to děláš.“

„Ne, to se pleteš. To nejsem já! Přísahám, že ne!“

„Ano, Harry,“ řekl Norman. „A jestli toho nenecháš, všichni

umřeme.“

Stanice se znovu otřásla. Jedno topné těleso na stropě prasklo a na všechny strany se rozlétly dráty a střípky horkého skla.

„No tak, Harry...“

„Ne, ne!“

„Není moc času. Ty víš, že to děláš.“

„Stanice už dlouho nevydrží, Normane,“ připomněla Beth.

„To nemůžu být já!“

„Ale jsi, Harry. Podívej se tomu do očí. Přiznej si to aspoň teď.“

Zatímco mluvil, hledal Norman injekční stříkačku. Někde tady ji nechal, ale ze stolů padaly papíry, monitory se rozbíjely o zem, všude byl zmatek...

Celá jednotka se znovu zachvěla a z jiného sektoru se ozval obrovský výbuch. Ozval se nový poplachový signál, hřmění a otřesy, které Norman okamžitě poznal – do stanice vnikala pod obrovským tlakem voda.

„Záplava v C!“ vykřikla Beth, která sledovala monitory.

Vyběhla do chodby. Zaslechl kovový úder, jak zabouchla dveře v přepážce. Místnost se naplnila slanou mlhou.

Norman přitiskl Harryho ke stěně. „Harry! Přiznej si to a přestaň!“

„To nejsem já, to nejsem já,“ kvílel Harry.

Otřásl s nimi další náraz.

„To nemůžu být já!“ křičel Harry. „*To se mnou nemá nic společného!*“

A pak Harry vykřikl, zkroutil se a Norman uviděl Beth, jak vytahuje injekční stříkačku Harrymu z ramene. Na jehle byla krev.

„*Co to děláš?*“ křičel Harry, ale oči už měl prázdné a skleněné. Při dalším nárazu se zachvěl a dopadl omámeně na kolena na podlahu.

„Ne,“ řekl tiše. „Ne...“

A zhroutil se obličejem dolů na koberec. Skřípání kovu okamžitě přestalo. Poplach přestal. Všude bylo zlověstné ticho, jen odněkud z útrob stanice se ozývalo tiché bublání vody.

Beth rychle přecházela od jedné obrazovky k druhé, četla údaje.

„Vnitřní klid. Vnější klid. Všude klid. *Všechno v pořádku!* Žádné údaje.“

Norman běžel k okénku. Kalmar zmizel. Mořské dno bylo pusté.

„Hlášení o škodách!“ volala Beth. „Hlavní zdroj energie pryč!“

Sektor E pryč! Sektor C pryč! Sektor B...“

Norman se prudce otočil a podíval se na ni. Jestli to odnesl sektor B, tak jsou zničené základní systémy a oni docela jistě zemřou. „Sektor B to přežil,“ řekla konečně. Skoro se zhroutila úlevou. „Jsme z toho venku, Normane.“

Norman se sesypal na koberec. Byl vyčerpaný, cítil náhle napětí v každé částečce těla.

Bylo to za nimi. Krize skončila. Přece jen to nakonec dobře dopadne. Norman cítil, jak se uvolňuje.

Bylo to za nimi.

1230 HODIN

Krev přestala Harrymu téct z rozbitého nosu a zdálo se, že teď dýchá pravidelněji a lehčeji. Norman nadzvedl sáček s ledem, aby se podíval na jeho oteklý obličej, a zkontroloval, že s infúzí, kterou měl Harry zavedenou do paže, je všechno v pořádku. Beth se po několika neúspěšných pokusech podařilo infúzi uvést do chodu a teď do něj kapali anestetický roztok. Harryho dech byl kyselý, byl cítit jakoby kovově. Ale jinak byl v pořádku. A bezpečně bez sebe.

Rádio zachraptělo. „Jsem v ponorce,“ řekla Beth. „Jdu dovnitř.“

Norman se podíval z okénka na HS-7 a viděl, jak Beth šplhá do kupole k ponorce. Šla tam stisknout tlačítko ODKLAD; další taková cesta už nebude nutná. Obrátil se zpátky k Harrymu.

V počítači nebyla žádná informace o tom, jaký vliv může mít na člověka, když prospí bez přerušení dvanáct hodin, ale nic jiného nemohli dělat. Buď to Harry zvládne nebo ne.

Stejně jako my ostatní, pomyslel si Norman a podíval se na časový údaj na monitoru. Ukazoval 1230 a pořád odpočítával.

Přikryl Harryho dekou a šel k ovládacímu pultu.

Koule tam pořád byla, i s tím změněným tvarem zářezů. Pro celé to vzrušení skoro zapomněl na svou počáteční fascinaci tou koulí, na to, jak si lámal hlavu tím, odkud se vzala a co znamená. I když co znamená, to teď už věděli. Jak to nazvala Beth? Mentální enzym. Enzymy jsou látky, které umožňují, aby proběhla nějaká chemická reak-

ce, ale samy se jí vlastně neúčastní. V našem těle pořád probíhají nějaké chemické reakce, ale naše tělesná teplota je moc nízká, takže k většině reakcí by docházelo jen těžko nebo vůbec ne.

Proto máme enzymy, aby ten proces urychlily a usnadnily. Nebo aby ho vůbec umožnily. A Beth nazvala tu kouli metálním enzymem.

To je chytré, pomyslel si Norman. Je to chytrá žena. Ukázalo se, že její impulzivnost byla přesně to, čeho bylo zapotřebí. Když byl teď Harry v bezvědomí, Beth pořád vypadala krásně, ale Norman s úlevou zjistil, že jeho vlastní rysy se vrátily k obtloustlé normálnosti. Když se díval na kouli na monitoru, viděl v něm zároveň odraz vlastní povědomé tváře.

Ta koule.

Když byl teď Harry v bezvědomí, Norman přemýšlel, jestli se vůbec kdy přesně dozvědí, co se stalo, jaké to přesně bylo.

Pamatoval si ta světylka, podobná světluškám. A co to Harry říkal? Něco o pění. Pěna. Norman zaslechl zavrčení a podíval se z okénka.

Ponorka se pohybovala.

Žlutá miniponorka, uvolněná ze svých úchytů, hladce klouzala směrem ke stanici, její světla ozařovala dno. Norman stiskl tlačítko interkomu. „Beth? Beth!“

„Tady jsem, Normane.“

„Co to děláš?“

„Klid, Normane.“

„Co děláš v té ponorce, Beth?“

„Jenom bezpečnostní opatření, Normane.“

„Odplováš?“

Zasmála se. I v interkomu bylo slyšet, že je to radostný, lehký smích. „Ne, Normane. Jenom klid.“

„Řekni mi, co to děláš.“

„To je tajemství.“

„Ale no tak, Beth.“ To by tak ještě scházelo, pomyslel si, aby se Beth teď složila. Znova si vzpomněl na její impulzivnost, kterou před chvílí tak obdivoval. Ted' už ji neobdivoval. „Beth?“

„Hned, Normane,“ odpověděla.

Ponorka se otočila bokem a on uviděl, že v mechanických rukou na přídě má červené bedničky. Nemohl přečíst nápisy na nich, ale při-

padaly mu známé. Díval se, jak ponorka projela kolem ocasu kosmické lodi a dosedla na dno. Jedna bednička se uvolnila a měkce přistála do bahna. Ponorka se znovu zvedla, zvířila usazeniny, a pokračovala o sto metrů dál.

Pak se znovu zastavila a vyložila další červenou bedničku.

Pokračovala tak po celé délce lodi.

„Beth?“

Žádná odpověď. Norman mžoural na bedničky. Bylo na nich něco napsáno, ale z téhle vzdálenosti to nedokázal přečíst.

Ponorka se teď otočila a směřovala přímo k HS-8. Světla mu zářila přímo do očí. Přiblížila se a senzory se aktivovaly, začaly pískat a červeně blikat. Nenávidím ta červená světýlka, pomyslel si, když se rozhlédl po ovládacím pultu. Jak se to sakra vypíná? Mrknul na Harryho, ale ten byl pořád v bezvědomí.

„Beth? Jsi tam? Aktivovala jsi ty zatracené senzory.“

„Zmáčkni F8.“

Co je ksakru F8? Rozhlédl se, až nakonec uviděl na klávesnici řadu tlačítek označených F1 až F20. Stiskl F8 a poplach se vypnul. Ponorka byla teď už hodně blízko, její světlo pronikalo okénky do stanice. Beth bylo jasně vidět v průhledné kabině pro pilota, světlo z ovládacího panelu jí svítilo do tváře. Pak ponorka klesla a zmizela mu z dohledu.

Přešel k okénku a podíval se ven. *Deepstar III* spočívala na dně a rozmísťovala svýma mechanickýma rukama další červené bedničky. Teď už dokázal přečíst, co je na nich napsáno:

POZOR!
VÝBUŠNINY TEVAC
NEKOUŘIT! NEPOUŽÍVAT ELEKTRONICKÉ PŘÍSTROJE!

„Beth? Co to kruci děláš?“

„Potom, Normane.“

Poslouchal její hlas. Zdálo se, že je v pořádku. Povolují jí nervy? Ne, pomyslel si. Nepovolují. Vypadá to, že je v pořádku. Jsem si jistý, že je v pořádku.

Ale nebyl si jistý.

Ponorka už se zase pohybovala, světla teď byla zakalená proudy usazenin, které zvířily motory. Oblak sedimentů dostoupil až k okénku

a zakryl mu výhled.

„Beth?“

„Všechno je v pořádku, Normane. Hned jsem zpátky.“

Když usazeniny znovu klesly na dno, uviděl Norman ponorku směřující k HS-7. Za okamžik přistála pod kupolí. Pak uviděl Beth, jak vystoupila a připoutala ji na přídí a na zádi.

1100 HODIN

„Je to úplně jednoduché,“ řekla Beth.

„Výbušniny?“ Ukázal na obrazovku. „Tady píšou, že v přepočtu na váhové jednotky je Tevac nejsilnější známá konvenční výbušnina. Co tě to sakra napadlo naskládat je kolem stanice?“

„Klid, Normane.“ Položila mu ruku na rameno. Byl to něžný, uklidňující dotek. Trochu se uvolnil; cítil její tělo těsně vedle sebe.

„Měli jsme si o tom nejdřív promluvit.“

„Normane, já už nebudu nic riskovat. Už ne.“

„Ale Harry je v bezvědomí.“

„Může se vzbudit.“

„Nevzbudí se, Beth.“

„Nebudu nic riskovat,“ opakovala Beth. „Když teď z té koule něco vyleze, můžeme to vyhodit do povětří i s lodí. Uložila jsem ty výbušniny po celé délce.“

„Ale proč kolem jednotky?“

„Obrana.“

„Jaká to je obrana?“

„Věř mi, je.“

„Beth, mít tu věc tak blízko je nebezpečné.“

„Není zapojená, Normane. Abych pravdu řekla, ta okolo lodi taky ne. Budu muset jít ven a udělat to ručně.“ Podívala se na displeje. „Říkala jsem si, že chvíli počkám a možná se i trochu prospím. Nejsi unavený?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Norman.

„Dlouho jsi nespál, Normane.“

„Nejsem unavený.“

Zkoumavě se na něj podívala. „Já na Harryho dohlédnu, jestli ti dělá starost tohle.“

„Ne, já prostě nejsem unavený, Beth.“

„Dobře,“ kývla, „jak myslíš.“ Odhrnula si lesklé vlasy z čela. „Já osobně jsem k smrti unavená. Já se pár hodin prospím.“ Vydala se po schodech k laboratoři, v půli cesty se zastavila a obrátila se k němu. „Chceš jít se mnou, Normane?“

„Cože?“ zeptal se.

Usmála se na něj, přímo a významně. „Slyšel jsi dobře, Normane.“

„Možná za chvíli, Beth.“

„Dobře.“

Pokračovala po schodech nahoru, její pohyby byly pružné a svůdné. Těsná kombinéza jí slušela. Musel si to přiznat. Je to hezká žena.

Na druhém konci místnosti Harry pravidelně chrápal. Norman zkontroloval jeho ledový obklad a myslel na Beth. Slyšel ji, jak chodí nahore v laboratoři.

„Norme?“

„Ano...“ Došel k úpatí schodů a podíval se nahoru.

„Je tam ještě nějaká? Nějaká čistá?“ Něco modrého mu padlo do rukou. Byla to její kombinéza.

„Ano. Myslím, že jsou ve skladu v B.“

„Byl bys tak hodný a jednu mi donesl, Norme?“

„Jasně,“ odpověděl.

Když šel do B, byl nevysvětlitelně nervózní. Co se to děje. Samozřejmě, pomyslel si, co se to děje, ví dost přesně, ale proč zrovna teď? Beth ho nepokrytě sváděla a jemu se to nechtělo líbit. S muži Beth jednala přímo, energicky, nedůvěřivě a rozhořčeně. Svádění nebyl její styl.

No tak teď tedy je, pomyslel si, když doloval ze skříně novou kombinézu. Vrátil se s ní do sektoru D a vyšplhal po schodišti. Shora přicházelo divné namodralé světlo.

„Beth?“

„Tady jsem, Norme.“

Vyšel nahoru a uviděl ji, jak leží nahá na zádech pod ultrafialovou lampou vykloněnou ze zdi. Na očích měla mléčné brýle. Svůdně se zavlnila.

„Přinesl jsi mi tu kombinézu?“

„Ano,“ odpověděl.

„Díky moc. Polož ji někam, třeba na pult.“

„Dobře.“ Přehodil ji přes židli.

Otočila se obličejem k zpátky k lampě a povzdechla si.

„Napadlo mě, že trochu vitamínu D neuškodí, Norme.“

„Ano...“

„Možná by ti taky prospěl.“

„Jo, možná.“ Ale Norman myslel na to, že si nepamatuje, že by v laboratoři někdy bylo horské slunce. Vlastně si byl jistý, že nebylo. Strávil v téhle místnosti dost času; byl by si to pamatoval. Rychle se běhl zpátky po schodech.

I to schodiště bylo vlastně nové. Bylo teď z černého matného kovu. Takhle dřív nevypadalo. Tohle bylo docela jiné schodiště.

„Norme?“

„Hned, Beth.“

Došel k ovládacímu pultu a začal mačkat tlačítka. Viděl tam předtím nějaký přehled o stanici, plánek nebo tak něco.

Konečně ho našel:

HLSTA-8 INTERIER PARAMETRY

5.024A SEKTOR A

5.024B SEKTOR B

5.024C SEKTOR C

5.024D SEKTOR D

5.024E SEKTOR E

VYBER SI :

Zvolil sektor D a objevila se další obrazovka. Vybral si plán zařízení. Stránka za stránkou naskakovaly architektonické skici. Klepal do tlačítek tak dlouho, až se dostal k podrobnému plánu biologické laboratoře v horním patře sektoru D.

Na kresbě bylo jasně vidět horské slunce, které se dalo vyklonit nebo složit ke zdi. Muselo tam být celou dobu; jenom si ho nevšiml. Byla tam i spousta dalších detailů, kterých si nevšiml – třeba poklop nouzového východu ve vyklenutém stropě laboratoře. A to, že kousek od vchodu je další vyklápěcí lůžko. A matně černé kovové schodiště.

Panikaříš, pomyslel si. A nemá to nic společného s ultrafialovými

lampami a architektonickými skicami. Nemá to dokonce ani co dělat se sexem. Panikaříš proto, že Beth je jediná, kdo tu kromě tebe zbyl, a Beth se nechová normálně.

V rohu obrazovky viděl malé hodiny, jak odpočítávají čas. Vteřiny ubývaly zoufale pomalu. Ještě dvanáct hodin, pomyslel si. Musím ještě vydržet dvanáct hodin a pak bude všechno v pořádku.

Měl hlad, ale věděl, že na stanici žádné jídlo není. Byl unavený, ale neměl kde spát. Sektory E i C byly zaplavené a nahoru k Beth se mu nechtělo. Norman si lehl na podlahu v sektoru D, vedle pohovky, na které oddechoval Harry. Podlaha byla chladná a vlhká. Dlouho nemohl usnout.

0900 HODIN

Normana prudce vzbudily nárazy, ty strašlivé nárazy, a chvění podlahy. Okamžitě byl vzhůru, otočil se a vyskočil.

Uviděl Beth, jak stojí u monitorů. „Co je?“ vykřikl. „Co se děje?“

„Co by se dělo?“ zeptala se Beth.

Vypadala klidná. Usmála se na něj. Norman se rozhlédl. Poplachové sirény nehoukaly, červená světla neblíkala.

„Já nevím, myslel jsem- nevím...“ odmlčel se.

„Myslel sis, že na nás zase útočí?“ zeptala se Beth.

Kývl.

„Proč sis to myslel, Normane?“

Beth se na něj zase tak divně dívala. Zkoumavě, přímo a chladně. Po nějakém svádění nebylo ani památky. Jestli vůbec něco, vyzařovala z ní znovu podezřívavost té dřívější Beth: Jsi muž, to znamená, že jsi problém.

„Harry je ještě v bezvědomí, ne? Tak proč sis myslel, že na nás zase útočí?“

„Nevím. Asi se mi něco zdálo.“

Beth pokrčila rameny. „Možná jsi cítil chvění podlahy, jak jsem tu chodila,“ navrhla. „Rozhodně jsem ráda, že jsi se rozhodl vyspat se.“

Zase ten zkoumavý pohled. Jako kdyby s ním bylo něco v nepořádku.

„Málo jsi spal, Normane.“

„To všichni.“

„Ty zvlášť.“

„Možná máš pravdu.“ Musel připustit, že teď, když se pár hodin prospal, se cítil lépe. Usmál se. „Snědla jsi všechnen štrůdl?“

„Žádný štrůdl tady není, Normane.“

„Já vím.“

„Tak proč to říkáš?“ zeptala se vážně.

„To byl jen vtip, Beth.“

„Aha.“

„Jenom vtip. Humorný obraz našich možností, víš?“

„Aha.“ Beth se zabývala číselníky. „Ostatně, zjistil jsi něco o tom balónu?“

„O balónu?“

„O tom komunikačním balónu. Mluvili jsme o tom, pamatuješ?“

Zavrtěl hlavou. Nic takového si nepamatoval.

„Než jsem šla do ponorky, ptala jsem se na kódy, kterými se vysílá balón na hladinu, a ty jsi říkal, že se podíváš do počítače a zkusíš zjistit, jak se to dělá.“

„Ano?“

„Ano, Normane. Určitě.“

Snažil se rozpomenout. Vzpomněl si, jak s Beth zvedli Harryho bezvládné, překvapivě těžké tělo z podlahy a položili ho na pohovku, a jak Norman otíral krev, která Harrymu tekla z nosu, zatímco Beth se pokoušela zavést infúzi. Měla s tím zkušenosti z laboratorních zvířat.

Vzpomínal si, že o tom ještě žertovala; řekla, že doufá, že Harry dopadne lépe než její laboratorní zvířata, protože ta obvykle skončila nohama vzhůru. Pak se Beth nabídla, že dojde do ponorky, a on řekl, že zůstane s Harrym. Na nic víc se nepamatoval. Na žádné balóny.

„No jistě,“ pokračovala Beth. „Pamatuješ se přece, jak v té zprávě bylo, že máme potvrdit příjem. To znamená poslat nahoru radiový balón. A z toho jsme usoudili, že bouře se dost utišila a že nahoře už musí být tak klidno, že balón může plout, aniž by se přerval kabel. Takže šlo o to, jak se takový balón vypouští. A ty jsi říkal, že se pokusíš najít příslušné příkazy.“

„Vážně si nepamatuju,“ zavrtěl hlavou. „Je mi líto.“

„Normane, těch posledních pár hodin musíme spolupracovat,“ řekla Beth.

„Souhlasím, Beth. Naprosto s tebou souhlasím.“

„Jak se cítíš?“

„V pořádku. Vlastně docela dobře.“

„Výborně,“ řekla. „Vydrž, Normane. Už je to jenom pár hodin.“

Vřele ho objala, ale když ho pustila, viděl v jejích očích pořád týž odtazitý, zkoumavý pohled.

O hodinu později se jim podařilo přijít na to, jak vypustit balón. Slyšeli vzdálené syčení kovového lana, jak se venku odvíjelo z cívky za nafouknutým balónem, který vystřelil k hladině. Pak se dlouho nedělo nic.

„Co se stalo?“ zeptal se Norman.

„Jsme tři sta metrů pod mořem,“ vysvětlila Beth. „Než se balón dostane nahoru, chvílku to trvá.“

Pak se obrazovka rozsvítila a začaly na ní naskakovat údaje o podmínkách na hladině. Vítr se zmírnil na patnáct uzlů. Vlny byly nejvyšší metr osmdesát. Tlak 20,9. Přístroje zaznamenaly sluneční svit.

„No výborně,“ radovala se Beth. „Nahoře je hezky.“

Norman se díval na obrazovku a přemýšlel o tom, že přístroje hlásily slunce. Nikdy dřív netoužil po slunečním světle. Je to zvláštní, co všechno člověk považuje za samozřejmé. Teď mu myšlenka na to, že by viděl svítit slunce, připadala jako nadpozemská rozkoš. Nedokázal si představit větší potěšení než vidět slunce, mraky a modré nebe.

„Na co myslíš?“

„Myslím na to, že už se nemůžu dočkat, až odtud vypadnu.“

„Já taky,“ řekla Beth. „Ale už to nebude trvat dlouho.“

Pong! Pong! Pong! Pong!

Norman zrovna kontroloval Harryho a při tom zvuku se prudce otočil. „Co je to, Beth?“

Pong! Pong! Pong! Pong!

„Klid,“ řekla Beth u přístrojového pultu. „Jen se snažím přijít na to, jak se s tímhle zachází.“

Pong! Pong! Pong! Pong!

„S čím?“

„Se sonarem. Neumíš to náhodou?“

Pong! Pong! Pong! Pong!

„Ne, neumím,“ odpověděl Norman. „Vypni to, prosím tě.“ Ten

zvuk mu šel na nervy.

„Jasně, hned,“ řekla Beth.

Pong! Pong! Pong! Pong!

„Ostatně proč chceš vědět, jak se s tím pracuje?“ pokračoval Norman. Rozčílilo ho to, jako by ho tím zvukem Beth dráždila úmyslně.

„Jen pro všechny případy,“ řekla Beth.

„Jen pro jaké případy, proboha? Sama jsi řekla, že je Harry v bezvědomí. Žádné další útoky nebudou.“

„Klid, Normane,“ řekla znovu Beth. „Chci být jenom připravená, to je všechno.“

0720 HODIN

Nedokázal jí to rozmluvit. Trvala na tom, že půjde ven a zapojí výbušniny kolem lodi. Byla tou myšlenkou jako posedlá.

„Ale proč, Beth?“ opakoval pořád dokola.

„Protože až to udělám, budu mít lepší pocit,“ odpověděla.

„Ale není pro to žádný důvod.“

„Budu mít lepší pocit,“ trvala na svém, a Norman ji od toho nedokázal odvrátit.

Teď ji viděl jako malou postavičku v jediném světle, které jí zářilo z přílby, jak přechází od jedné bedničky s výbušninami ke druhé. Každou bedničku otevřela a vytahovala z ní velké žluté kužely, dost podobné výstražným kuželům, jaké se používají při opravách silnic.

Propojila je drátem a na špičce každého z nich se rozsvítilo červené světélko.

Viděl řadu červených světelek po celé délce lodi. Bylo mu z toho nepříjemně.

Když Beth odcházela, řekl jí: „Ale nebudeš propojovat ty výbušniny kolem stanice.“

„Ne, Normane. Nebudu.“

„Slib mi to.“

„Říkám ti, nebudu. Jestli ti to vadí, tak nebudu.“

„To si piš, že mi to vadí.“

„No dobře.“

Červená světélka se teď táhla kolem celé lodi, řada začínala u stěží viditelného ocasu, tyčícího se z korálových nánosů.

Beth postupovala k severu, k ještě neotevřeným bedničkám. Norman se podíval na Harryho, který nahlas chrápal, ale zůstal v bezvědomí. Přecházel tam a zpátky omezeným prostorem sektoru D, až se zastavil u monitorů.

Obrazovka zablikala.

PRICHAZIM.

Proboha, pomyslel si. A v příštím okamžiku ho napadlo: Jak je tohle možné? To přece není možné. Harry byl pořád v bezvědomí. Jak je to možné?

PRICHAZIM PRO VAS.

„Beth!“

Její hlas v interkomu zněl vzdáleně. „Ano, Normane.“

„Vypadni odtamtud. Honem!“

NEBOJTE SE, napsala obrazovka.

„Co se děje, Normane?“ zeptala se Beth.

„Mám něco na obrazovce.“

„Podívej se na Harryho. Určitě se budí.“

„Nebudí. Vrať se, Beth.“

UZ PRICHAZIM.

„Dobře, Normane, vracím se,“ řekla.

„Rychle, Beth.“

Ale nemusel to říkat, protože už viděl okénkem poskakovat její reflektorek, jak běžela směrem k stanici. Byla od ní nejméně sto metrů. V interkomu slyšel, jak prudce dýchá.

„Vidíš něco, Normane?“

„Ne, nic.“ Pokoušel se zahlédnout něco na obzoru, kde se kalmar vždycky objevoval. Nejdřív se tam vždycky ukázala ta zelená záře. Ale teď tam žádná záře nebyla.

Beth těžce popadala dech.

„Něco cítím, Normane. Cítím, jak voda ... vaří se ... silný proud...“

Obrazovka blikla: ZABIJI VAS.

„Vidíš něco?“ ptala se znovu Beth.

„Ne. Nevidím vůbec nic.“ Viděl jen Beth, jak sama klopýtá po blátivém dně. Jediná nápadná věc kolem dokola bylo její světélko.

„Už to cítím, Normane. Je to blízko. Kristepane. Co senzory?“

„Nic, Beth.“

„Kristepane.“ Jak běžela, její dech se měnil v přerývané sípání. Beth byla v dobré formě, ale v téhle atmosféře ani ona nemohla vydržet takové vypětí. Aspoň ne dlouho, pomyslel si Norman. Už teď viděl, že se pohybuje pomaleji, že i světélko na její lampě poskakuje pomaleji.

„Normane?“

„Ano, Beth. Tady jsem.“

„Normane, já nevím, jestli to dokážu.“

„Dokážeš to, Beth. Zpomal trochu.“

„Je tady, cítím to.“

„Nic nevidím, Beth.“

Uslyšel rychlé cvakání. Nejdřív si myslel, že jsou to poruchy na lince, ale pak si uvědomil, že jí to tak o sebe cvakají zuby, jak se chvěje. Při takové námaze by měla být spíš přehřátá, a zatím jí byla zima. Nerozuměl tomu.

„-zima, Normane.“

„Zpomal, Beth.“

„Nemůžu – mluvit – blízko-“

Proti své vůli zpomalovala. Došla už do okruhu světla kolem stanice a ke vstupnímu otvoru už neměla dál než deset metrů, ale Norman viděl, že se pohybuje jakoby zpomaleně, neobratně.

A teď konečně také uviděl nějaké víření v usazeninách na dně těsně za ní, ve tmě za okruhem světla. Neviděl, co ten vír způsobilo, ale cítil z toho obrovskou sílu.

„Blízko – Nor-“

Beth zakopla a upadla. Zvířený oblak se k ní blížil.

NYNI VAS ZABIJI.

Beth se vydrápala na nohy, ohlédla se, uviděla zlověstný mrak, který se k ní snášel. Ta scéna v Normanovi vyvolala hlubokou hrůzu, pravěkou hrůzu, podobnou nočním můrám z dětství.

„Nnnnormanne...“

A pak se Norman rozběhl, nevěděl, co bude dělat, ale ten obraz, který zahlédl, ho hnál vpřed, myslel jen na to, že musí něco udělat, cokoli, a proběhl sektorem B do A a podíval se na svůj skafandr, ale nebyl čas a černá voda pod otevřeným průlezem vířila a bouřila se a on těsně pod hladinou uviděl ruku v rukavici, byla to Beth, potácela se,

byla přímo před ním a byla jediná, kdo kromě něj ještě zbyl, a on bez přemýšlení skočil a ponořil se.

Voda byla tak studená, že málem vykřikl; rvalo mu to plíce. Celé tělo měl náhle ztuhlé a na okamžik měl pocit, že se nedokáže pohnout. Voda ho obracela a smýkala jím jako obrovská vlna; nedokázal proti ní bojovat; hlavou udeřil o dno stanice. Vůbec nic neviděl.

Sáhl po Beth, mával slepě rukama kolem sebe. Plíce mu praskaly. Voda vířila, otáčela jím, obracela ho hlavou dolů. Dotkl se Beth, ztratil ji. Proud ho pořád otáčel. Popadl ji. Něco. Paži. Už skoro ztrácel cit, uvědomil si, jak se jeho pohyby zpomalují, nebyl schopen jasně myslet.

Zatáhl. Uviděl nad sebou kruh světla: průlez. Odrazil se nohama, ale zdálo se mu, že se ani nehnul. Kruh se nepřiblížil.

Znovu kopnul nohama, táhl za sebou bezvládnou Beth. Možná byla mrtvá. Plíce mu praskaly. Byla o nejhorší bolest, jakou kdy v životě poznal. Bojoval s bolestí, bojoval s hněvně vířící vodou, a odrážel se, kopal nohama, směrem ke světlu, to byla jeho jediná myšlenka, směrem ke světlu, blíž ke světlu, dostat se ke světlu, ke světlu, ke světlu...

Ke světlu.

Obrazy se mu míhaly před očima. Bethino tělo ve skafandru, které narazilo na okraj průlezu. Jeho vlastní krvácející koleno, kapky krve, které se rozstříkovaly na kovové podlaze. Beth, jak chvějícíma se rukama kroutí přilbou a snaží se ji uvolnit. Třesoucí se ruce. Voda v otvoru, vířící, cákající. Světlo v očích. Někde hrozná bolest. Rez těsně před obličejem, ostrý okraj kovu. Chladný kov. Chladný vzduch. Světlo v očích sláblo. Temnělo. Tma.

Pocit tepla byl příjemný. V uších mu syčelo a šumělo.

Vzhlédl a uviděl Beth, vysvlečenou ze skafandru, jak se nad ním sklání, nastavuje veliké stropní výhřevné těleso, zapíná ho. Pořád se ještě trásl, ale ona už topila. Zavřel oči.

Dokázali jsme to, pomyslel si. Jsme ještě spolu. Jsme ještě v pořádku. Dokázali jsme to.

Uvolnil se.

Měl dojem, jako by se mu na těle něco svíjelo. To je z té zimy, pomyslel si, tělo se rozehřívá. Ten pocit nebyl příjemný. A ani to syčení nebylo příjemné; bylo ostré a přerušované.

Něco mu měkce sklouzlo po bradě. Otevřel oči a uviděl něco

dlouhého, stříbřitého nebo bělavého, a pak se podíval pořádně a uviděl drobná korálkovitá očka a šlehající jazyk.

Byl to had.

Mořský had.

Ztuhl. Očima se podíval dolů.

Celé jeho tělo pokrývali bílí hadi.

Ten svíjivý pocit způsobovaly desítky hadů, kteří se mu ovíjeli kolem kotníků, klouzali mu mezi nohama, přes prsa.

Ucítil na čele chladný, slizký pohyb. Zavřel hrůzou oči, zatímco hadí tělo mu sklouzlo po obličejí, po nose, přejelo mu po rtech a zmizelo.

Slyšel syčení plazů a myslel na to, jak Beth říkala, že jsou strašlivě jedovatí. Beth, napadlo ho, kde je Beth?

Nepohnul se. Cítil, jak se mu hadi ovíjejí kolem krku, plazí se po ramenech, kloužou mezi prsty rukou. Neměl odvahu otevřít oči. Zvedl se mu žaludek.

Proboha, pomyslel si. Budu zvracet.

Cítil hady v podpaží, cítil hady, jak mu klouzají ve slabinách. Na čele mu stál ledový pot. Bojoval s nevolností.

Beth, myslel si. Nechtěl promluvit. Beth...

Posluchal syčení a pak, když už to nemohl déle snést, otevřel oči a uviděl spleť svíjejících a kroutících se bílých tělíček, malých hlaviček, šlehajících rozeklaných jazyků. Znovu zavřel oči.

Cítil, jak se jeden dostal do nohavice jeho kombinézy a leze vzhůru po holé kůži.

„*Nehýbej se, Normane.*“

Byla to Beth. Slyšel v jejím hlase napětí. Vzhlédl, neviděl ji, jen její stín.

Slyšel ji říci: „Bože můj, kolik je hodin?“ a pomyslel si, to je přece jedno, sakra, koho zajímá, kolik je? Připadalo mu to jako nesmysl. „Musím vědět, kolik je,“ řekla Beth.

Slyšel její kroky. „Kolik je...“

Šla pryč, nechala ho být!

Hadi se mu plazili po uších, pod bradou, pod nosem, jejich tělíčka byla vlhká a slizká.

Pak uslyšel její kroky a kovový náraz, jak otevřela poklop.

Otevřel oči a uviděl, jak se nad ním sklání, sbírá hady plnými hrstmi, hází je vchodovým otvorem do vody. Hadi se jí svíjeli v pės-

tích, otáčeli se jí kolem zápěstí, ale setřásla je, odhodila. Někteří hadi nedopadli do vody a svíjeli se na podlaze. Ale většina hadů už byla pryč.

Ještě jeden se mu plazil po noze ke slabině. Cítil, jak se nepřírodně rychle pohybuje zpátky – Beth tahala hada za ocas ven!

„Proboha, pozor!“

Had byl pryč, zahodila ho přes rameno.

„Můžeš vstát, Normane,“ řekla Beth.

Vyskočil na nohy a okamžitě začal zvracet.

0700 HODIN

Zoufale ho bolela hlava. Světla ve stanici mu připadala nesnesitelně jasná. A byla mu zima. Beth ho zabalila do pokrývek a uložila ho k velikému topnému tělesu v sektoru D, tak blízko, že motor mu skoro řval do uší, ale pořád mu byla zima. Norman se teď na Beth díval, jak mu ovazuje poraněné koleno.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Moc dobře ne,“ řekla. „Jde to až na kost. Ale zahojí se to. Už to potrvá jen pár hodin.“

„Jo, já – au!“

„Promiň. Už to bude.“ Beth se řídila návodem k první pomoci, který si četla z počítače. Aby odvedl myšlenky od bolesti, četl si Norman nápis na obrazovce.

MENSI ZDRAVOTNI KOMPLIKACE (NEOHROZUJICI ŽIVOT)

7.113 Trauma

7.115 Mikrospanek

7.118 Heliova zimnice

7.119 Otitis

7.121 Kontaminace toxiny

7.143 Synovialní bolesti

Zvolte cislo:

„Tohle přesně potřebuju,“ řekl Norman. „Nějaký ten mikrospá-

nek. Nebo ještě líp pořádný makrospánek.“

„To potřebujeme všichni.“

Něco ho napadlo. „Beth, pamatuješ se, jak jsi ze mě sundávala ty hady? Co jsi to říkala, že potřebuješ vědět, kolik je hodin?“

„Mořští hadi jsou denní zvířata,“ vysvětlila Beth. „Spousta jedovatých hadů je střídavě agresivní a pasivní v dvanáctihodinových cyklech. Když jsou pasivní, můžeš s nimi zacházet jak chceš a nikdy tě nekousnou. Třeba v Indii nikdy nezaznamenali případ, že by někoho uštkla kobra ve dne, i když si s nimi hrají děti. Ale v noci pozor na ni. Tak jsem se snažila určit, ve kterém cyklu ti hadi zrovna jsou, až mi došlo, že musí být jejich pasivní období.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Protože jsi byl ještě naživu.“ A pak z něj posbírala hady holýma rukama, protože věděla, že ji také neuštknou.

„S těma rukama plnýma hadů jsi vypadala jako Medusa.“

„To má být kdo, rocková hvězda?“

„Ne, to je postava z mytologie.“

„Ta, co zabila své děti?“ zeptala se a vrhla na něj rychlý podezřívavý pohled. Stará známá Beth, vždycky připravená vidět ve všem skrytou urážku.

„Ne, to byla jiná.“ To byla Medea. Medusa byla mytologická žena s hady místo vlasů, která měnila v kámen každého, kdo na ni pohlédl. Perseus ji dokázal zabít, protože se nedíval přímo na ni, ale na odraz v vyleštěném štítu.

„Je mi líto. Tohle není můj obor.“

Je zvláštní, že svého času každý vzdělaný západní člověk znal tyhle mytologické postavy a jejich příběhy důvěrně – stejně důvěrně jako životy svých příbuzných a přátel. Mýty kdysi představovaly společné vědění lidstva a sloužily jako určitý druh mapy vědomí.

Ale dnes tak vzdělání lidé jako Beth nevědí o mýtech nic.

Bylo to, jako kdyby se lidé rozhodli, že se mapa lidského vědomí změnila. Ale změnila se opravdu? Zachvěl se.

„Ještě je ti zima, Normane?“

„Jo. Ale nejhorší je ta bolest hlavy.“

„To bude nespíš dehydratace. Zkusím ti najít něco k pití.“

Zamířila k lékárnice na stěně.

„Víš, to bylo od tebe ohromné,“ řekla Beth. „Skočit tam takhle bez skafandru. Ta voda je skoro na bodu mrazu. Bylo to hrozně stateč-

né. Hloupé, ale statečné.“ Usmála se.

„Zachránil jsi mi život, Normane.“

„Nepřemýšlel jsem,“ odpověděl Norman. „Prostě jsem to udělal.“ A pak jí řekl, jak když ji viděl venku, jak se na ni žene ten zvířený temný oblak, pocítil pravěkou, dětskou hrůzu, noční můru ze zasutých vzpomínek.

„Ty víš, co to bylo?“ zeptal se. „Připomnělo mi to tornádo z Čaroděje z Oz. To tornádo mě strašlivě děsilo, když jsem byl kluk. Prostě jsem nechtěl, aby se to stalo znovu.“

A pak ho napadlo: Možná že tohle jsou naše nové mýty. Dorotka a Toto a Cínový dřevorubec, kapitán Nemo a obří kalmar...

„No,“ řekla Beth, „ať to bylo jak chtělo, zachránil jsi mi život. Děkuju ti.“

„To nic,“ odpověděl Norman. Usmál se. „Jenom to prosím tě ne-
dělej znova.“

„Ne, už tam ven nepůjdu.“

Vrátila se s nějakou tekutinou v papírovém kelímku. Byla sladká a sirupovitá.

„Co to je?“

„Glukózový izotonický nápoj. Vypij to.“

Znovu usrl, ale bylo to nepříjemně sladké. Na druhé straně místnosti na obrazovce pořád svítil nápis NYNI VAS ZABIJI.

Podíval se na Harryho, který byl pořád v bezvědomí, s kapačkou připojenou na paži.

Harry byl v bezvědomí po celou tu dobu.

Zatím se odmítal zabývat důsledky toho faktu. Ale teď už se nedalo nic dělat. Nechtělo se mu do toho, ale musel. Řekl:

„Beth, proč myslíš, že se to všechno stalo?“

„Co všechno?“

„Ta slova na obrazovce. A další manifestace, která nás napadla.“

Beth se na něj podívala a z jejího obličeje nebylo možno vyčíst nic.- „Co si myslíš ty, Normane?“

„Není to Harry.“

„Ne. Není.“

„Tak proč se to stalo?“ opakoval Norman. Vstal a přitáhl si pokrývky těsněji k tělu. Ohnul zafačované koleno; bolelo to, ale ne tak hrozně. V dálce uviděl řadu červených světélek na výbušninách, které

Beth uvedla do pohotovosti. Nikdy mu nebylo jasné, proč na tom tak trvala. Chovala se tak divně.

Podíval se dolů k základně stanice.

I tam svítila červená světélka, přímo pod okénkem. *Beth zapojila výbušniny i kolem stanice!*

„Beth, co jsi to udělala?“

„Co jsem udělala?“

„Zapojila jsi to i kolem HS-8.“

„Ano, Normane.“ Stála a dívala se na něj, chladně a klidně.

„Beth, slíbila jsi mi, že to neuděláš.“

„Já vím. Musela jsem.“

„Jak jsou spojené? Kde je odpalovací zařízení, Beth?“

„Žádné tam není. Jsou napojené na automatické senzory vibrací.“

„Chceš říci, že se odpálí automaticky?“

„Ano, Normane.“

„Beth, to je šílenství. Někdo tu pořád ještě vytváří ty manifestace. *Kdo to dělá, Beth?*“

Pomalů a líně se usmála, jako kočka, jako kdyby ji v duchu pobavil. „Copak ty to nevíš?“

Nevěděl to. Ale ano, pomyslel si. Věděl to, a děsilo ho to.

„Ty manifestace vytváříš ty, Beth.“

„Ne, Normane,“ řekla, stále ještě klidná. „Já ne. To ty.“

0640 HODIN

Vzpomněl si, jak kdysi dávno, během studia, pracoval ve státní nemocnici v Boregu. Jeho profesor mu tehdy uložil, aby podal zprávu o tom, jak pokračuje léčení jistého pacienta. Tomu muži nebylo ještě třicet, byl vzdělaný a příjemný. Norman si s ním povídal o všem možném:

O přednostech posledního modelu chevroletu, o tom, kde se nejlépe surfuje, o nedávné prezidentské kampani Adlaie Stevensona, o posledních skvělých výkonech baseballové hvězdy Whitey Forda, dokonce i o freudovské psychologii. Ten muž byl velmi milý, přestože si zapaloval jednu cigaretu od druhé a bylo na něm znát potlačované na-

pětí. Nakonec se ho Norman zeptal, proč ho poslali do nemocnice.

Ten muž si nepamatoval proč. Bylo mu líto, ale opravdu si nemohl vzpomenout. Norman se ho ptal znovu a znovu a ten muž přestával být okouzlující a byl čím dál podrážděnější.

Nakonec se rozzuřil, začal vyhrožovat, mlátit do stolu, křičel na Normana, ať okamžitě začne mluvit o něčem jiném.

Teprve v té chvíli se Normanovi rozbřeslo, kdo ten muž je:

Alan Whittier, který jako sedmnáctiletý zabil svou matku a sestru v Palm Desert, pak postřílel šest lidí u místní benzínové stanice a tři na parkovišti u supermarketu, a nakonec vpadl na policejní stanici a zhroutil se v hysterickém záchvatu, v pláči a výčitkách svědomí.

Whittier byl ve státní nemocnici deset let a během té doby brutálně napadl několik lékařů a ošetřovatelů.

To byl ten rozuřený muž, který teď stál před Normanem, kopal do stolu, mlátil židlí o zeď. Norman byl ještě student; nevěděl, co má dělat. Obrátil se a chtěl utéci, ale dveře byly zamčené. Zamkli ho uvnitř; byla to obvyklá praxe v případech, kdy šlo o agresivní pacienty. Za jeho zády Whittier zvedl stůl a hodil ho na zeď; šel teď po Normanovi.

Norman prožil okamžik strašlivé, panické hrůzy, než uslyšel za sebou odmykání zámku. Dovnitř vtrhli tři mohutní ošetřovatelé, popadli Whittiera a odtáhli ho pryč, křičícího a nadávajícího.

Norman šel přímo ke svému profesorovi a chtěl vědět, proč na něj nastražil něco takového. Nastražil? ptal se profesor.

Ano, trval na svém Norman, *nastražil*. Profesor se zeptal: Ale co-pak jste předem nevěděl, jak se ten člověk jmenuje? Nic vám to jméno neříkalo? Norman odpověděl, že tomu nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.

Ale to byste měl, Normane, řekl tehdy profesor. Tady si nemůžete dovolit nedávat pozor. Je to příliš nebezpečné.

Když se Norman teď díval přes místnost na Beth, myslel si: Buď ve střehu, Normane. Nemůžeš si dovolit nedávat pozor. Protože teď jednáš s šílencem a neuvědomil sis to.

„Vidím, že mi nevěříš,“ řekla Beth, stále ledově klidná.

„Jsi schopen hovořit?“

„Samozřejmě,“ kývl Norman.

„Logicky uvažovat?“

„Samozřejmě,“ opakoval Norman a v duchu dodal, ten šílenec tady nejsem já.

„Dobře,“ řekla Beth. „Pamatuješ, jak jsi mi povídal o Harrym – jak všechny důkazy ukazují na Harryho?“

„Ano. Jistě.“

„Ptal ses mě, jestli mě napadá jiné vysvětlení, a já jsem řekla, že ne. Ale ono existuje jiné vysvětlení, Normane. Některé věci, které se ti nehodily, jsi tehdy prostě přešel. Jako ty medúzy. Proč medúzy? To tvého mladšího bratra žahla medúza, a ty ses potom cítil vinen. A kdy Jerry mluví? Když jsi u toho ty, Normane. A kdy přestane kalmar útočit? Když ty ztratíš vědomí, Normane. Ne Harry, ty.“

Mluvila tak chladně, tak rozumně. Pokoušel se objektivně posoudit, co říká. Bylo by možné, že má pravdu?

„Zkus se na to podívat z odstupu, Normane,“ pokračovala Beth. „Ty jsi psycholog a tady dole jsi s partou exaktních vědců. Nemáš tady co dělat – sám jsi to říkal. A nezažil jsi náhodou dobu, kdy ses cítil stejně profesionálně opomíjený a přehlížený? Nebyla to pro tebe nepřijemná doba? Neříkal jsi mi kdysi, že na ten čas nerad vzpomínáš?“

„Ano, ale-“

„Když se začnou dít všechny to divné věci, tak už to najednou není problém pro exaktní vědce. Najednou je to psychologický problém. A to je tvoje parketa, Normane, ty jsi na to odborník. Najednou se octneš ve středu pozornosti, vid’?“

Ne, myslel si Norman. To přece nemůže být pravda.

„Když s námi Jerry začne komunikovat, kdo si všimne, že má emoce? Kdo trvá na tom, abychom ty emoce brali v úvahu?“

Nikdo z nás se emocemi nezabývá, Normane. Barnes se stará jenom o zbraně, Ted chce mluvit jen o vědě, Harry si chce jen hrát logické hry. To tebe zajímají emoce. A kdo manipuluje Jerryem – nebo spíš kdo jím nedokáže manipulovat? Ty, Normane. Pořád ty.“

„To není možné,“ řekl Norman. Myšlenky mu bláznivě vířily v hlavě. Snažil se najít nějaký rozpor, a nakonec ho našel.

„Nemůžu to být já – protože já jsem nebyl v té kouli.“

„Ale ano, byl,“ řekla Beth. „Jen si to nepamatuješ.“

Měl pocit, že dostává jednu ránu za druhou. Nedokázal se vzpamatovat, získat znovu rovnováhu, a rány pořád dopadaly.

„Je to totéž, jako když ses nepamatoval, že jsem se tě ptala na to, jak vypustit ten balón,“ říkala Beth stále stejně chladně. „Nebo jak se tě Barnes ptal na koncentrace hélia v sektoru E.“

Pomyslel si, jaké koncentrace hélia? Kdy se mě na to Barnes ptal?
„Nepamatuješ si toho hodně, Normane.“

Norman se zeptal: „Kdy jsem měl být v té kouli?“

„Před prvním útokem kalmara. Potom, co odtamtud vyšel Harry.“

„Spal jsem! Spal jsem ve své posteli!“

„Ne, Normane. Nespál. Protože pro tebe přišla Fletcherová a ty jsi tam nebyl. Nemohli jsme tě najít skoro dvě hodiny, a pak ses objevil a zíval jsi.“

„Nevěřím ti,“ řekl Norman.

„Já vím, že ne. Byl bys radši, aby to byl problém někoho jiného. A jsi chytrý. Psychologické manipulace, to je tvoje. Pamatuješ se na ty testy, co jsi vedl? Jak jsi nic netušící lidi zavřel do letadla a pak jim řekl, že pilot dostal infarkt? Jak jsi je vyděsil k smrti? To je pěkná bezohlednost, Normane.“

A když se tady dole na stanici začaly dít všechny ty věci, potřeboval jsi netvora. Tak jsi ho udělal z Harryho. Ale ten netvor nebyl Harry, Normane. Ten netvor jsi ty. Proto ses taky tak změnil, proto jsi tak zošklivěl. Protože ty jsi netvor.“

„Ale co ta zpráva? Bylo v ní: Jmenuji se Harry.“

„Ano, bylo. A jak jsi sám správně řekl, ten člověk, který to všechno způsoboval, se bál, že se jeho jméno objeví na obrazovce.“

„Harry,“ opakoval Norman. „Jmenoval se Harry.“

„A jak se jmenuješ ty?“

„Norman Johnson.“

„Celé jméno.“

Mlčel. Sevřelo se mu hrdlo. Nedokázal promluvit. V hlavě měl prázdno.

„Já ti ho řeknu sama,“ ozvala se znovu Beth. „Našla jsem si to. Je to Norman *Harrison* Johnson.“

Ne, myslel si. Ne, ne, ne. To nemůže být pravda.

„Je těžké to přijmout,“ říkala Beth pořád tím pomalým, trpělivým, skoro hypnotickým hlasem. „Já to chápu. Ale když o tom budeš přemýšlet, uvidíš, že sis přál, aby to takhle dopadlo. Přál sis, abych na to přišla, Normane. Je to jenom pár minut, co jsi mi povídal o Čaroději z Oz, ne? Pomohl jsi mi, když mi to ne a ne dojit – nebo aspoň tvoje podvědomí mi pomohlo. Jsi pořád klidný?“

„Samozřejmě že jsem klidný.“

„Chci tě uspat, Normane. Jako Harryho.“

Zavrtěl hlavou.

„Je to jen na pár hodin, Normane,“ řekla – a pak jako by se rozhodla; rychle zamířila k němu a on uviděl v její ruce injekční stříkačku, zaleskla se jehla, a Norman prudce uhnul. Jehla se zabodla do příkrývky a Norman ji odhodil a prchal po schodech vzhůru.

„Normane! Vrat’ se!“

Běžel po schodech. Viděl, jak ho Beth pronásleduje se stříkačkou v ruce. Kopl za sebe, vyletěl do její laboratoře a zabouchl jí poklop před nosem.

„Normane!“

Bušila do poklopu. Norman na něm stál, protože věděl, že jeho váhu nikdy nemůže zvednout. Beth pořád bouchala.

„Normane Johnstone, okamžitě otevři ten poklop!“

„Ne, Beth. Je mi líto.“

Odmlčel se. Co může Beth udělat? Nic, pomyslel si. Nemůže se za ním dostat sem nahoru, nemůže mu nic udělat, dokud zůstane tady.

Pak uviděl, jak se mu čep uprostřed poklopu otáčí mezi chodidly. Beth z druhé strany točila kolem.

Zamykala ho.

0600 HODIN

Jediné světlo v laboratoři svítilo na laboratorním pultu vedle lahvíček s pečlivě konzervovanými vzorky: sépie, krevety, obrovská kalmaří vejce. Nepřítomně se dotýkal lahvíček. Otočil se k monitoru a mačkal tlačítka, dokud se na obrazovce neobjevila Beth. Byla dole, v hlavní kabině sektoru D, dělala něco na ovládacím pultu. Stranou ležel Harry, pořád v bezvědomí.

„Normane, slyšíš mě?“

Řekl nahlas: „Ano, Beth. Slyším tě.“

„Normane, chováš se nezodpovědně. Ohrožuješ celou výpravu.“

Je to pravda? přemítal Norman. Nemyslel si, že by ohrožoval výpravu. Cítil, že to není pravda. Ale kolikrát v životě už se setkal s pacienty, kteří odmítali připustit zřejmé skutečnosti svého života? A byly

to i maličkosti – třeba jeden profesor na Normanově univerzitě, který se bál výtahů, ale který tvrdošíjně prohlašoval, že chodí po schodech jen kvůli kondici. Ten člověk chodil pěšky do patnáctého patra; odmítal schůzky ve výškových budovách; přizpůsobil si celý život problému, který by si byl za nic na světě nepřipustil.

A neuvědomil si to až do chvíle, kdy dostal infarkt. Nebo žena vyčerpaná celoživotní péčí o psychicky labilní dceru; dala jí lahvičku prášků pro spaní, protože si říkala, že si dívka potřebuje odpočinout; děvče spáchalo sebevraždu. Nebo ten nezkušený námořník, který radostně vyrazil s celou rodinou na jachtě na výlet do Cataliny ve vichřici a málem je všechny zabil.

Napadaly ho desítky příkladů. Tahle neschopnost vidět pravdu o sobě samém je prostě psychologicky dokázaný fakt. Může si snad myslet, že sám je proti tomu imunní? Před třemi lety vypukl na Normanově katedře skandál, když jeden asistent psychologie spáchal sebevraždu. Jedné krásné letní neděle si strčil pistoli do úst a stiskl spoušť. Noviny vyšly s palcovými titulky jako: „PROFESOR PSYCHOLOGIE SPÁCHAL SEBEVRAŽDU. Kolegové tvrdí: Vždycky vypadal šťastně.“

Děkan fakulty, který měl strach o dotace, tehdy Normana seřval, ale trpká pravda je, že psychologie má svá značná omezení. Ani člověk s rozsáhlými odbornými znalostmi a nejlepšími úmysly nebude nikdy vědět spoustu věcí o svých nejbližších přátelích, svých spolupracovnících, své ženě, svém muži, svých dětech.

A nevědomost o sobě samém je ještě větší. Uvědomit si sám sebe je to nejtěžší vůbec. Málokdo to dokáže. Nebo možná vůbec nikdo.

„Normane, jsi tam?“

„Ano, Beth.“

„Já vím, že jsi dobrý člověk, Normane.“

Neřekl nic. jen se na ni díval na monitoru.

„Jsi čestný, věříš v pravdu. Já vím, že je to pro tebe těžké, že není jednoduché přijmout pravdu o sobě samém. Já vím, že se zoufale snažíš najít nějakou omluvu, obvinít někoho jiného. Ale myslím si, že to dokážeš, Normane. Harry to nedokázal, ale ty to dokážeš. Myslím, že si dokážeš připustit tu trpkou pravdu – že dokud jsi při vědomí, ohrožuješ celou výpravu.“

Cítil sílu jejího přesvědčení, slyšel v jejím hlase klidnou sílu. Když mluvila, měl skoro pocit, jako by ho její myšlenky ovíjely jako látka. Začínal vidět věci jejímá očima. Byla tak klidná, musela mluvit

pravdu. Z jejích argumentů vyzařovala taková síla. Z jejích myšlenek vyzařovala taková síla...

„Beth, byla jsi v té kouli?“

„Ne, Normane. To se jenom tvoje mysl snaží vyhnout se zodpovědnosti. Já jsem v té kouli nebyla. Ty jsi tam byl.“

Opravdu si nepamatoval, že by býval vstoupil do té koule. Ani vzdáleně si nepamatoval. A když se odtamtud vrátil Harry, vzpomínal si na to. Proč by na to Norman zapomněl?

Proč by to vytěsnil z vědomí?

„Jsi psycholog, Normane,“ pokračovala Beth. „Ještě víc než jiní lidé si nechceš připustit, že máš svou temnou stránku. Už z důvodu profesionální cti musíš věřit ve své duševní zdraví. Samozřejmě, že chceš popřít svůj stín.“

Norman si to nemyslel. Ale jak to rozřešit? Jak určit, jestli má Beth pravdu nebo ne? Mozek mu nepracoval jasně. Rozseknuté koleno ho řezavě bolelo. Aspoň o tomhle nemohlo být pochyb – to poraněné koleno bylo skutečné. Ověřování skutečností.

To je přece způsob, jak ten problém rozhodnout. Ověřování skutečností. Kde je objektivní důkaz, že Norman vstoupil do té koule? Mají přece videozáznam všeho, co se na stanici dělo. Jestli Norman před mnoha hodinami odešel do lodi a vstoupil do koule, musí přece existovat pásek, na kterém se obléká do skafandru v přetlakové komoře, sám, a pak vyklouzne poklopem ven. Beth by mu ho přece mohla ukázat.

Kde je ten pásek?

V ponorce, samozřejmě.

Už dávno ho přenesli do ponorky. Možná ho tam Norman odnesl sám.

Neexistuje objektivní důkaz.

„Normane, vzdej to. Prosím tě. V zájmu nás všech.“

Možná že má pravdu, pomyslel si. Byla si tak jistá sama sebou. Jestli se Norman vyhýbá pravdě, jestli ohrožuje celou výpravu, měl by to vzdát a nechat ji, aby ho uspala. Může jí v tom důvěřovat? Bude muset. Nemá na vybranou. Asi jsem to já, myslel si. Asi je to pravda. Ta myšlenka mu připadala tak strašlivá – že byla sama o sobě podezřelá. Tak divoce se jí bránil – to není dobré znamení, pomyslel si.

Příliš se jí bránil.

„Normane?“

„Dobře, Beth.“

„Uděláš to?“

„Nespěchej tak. Nech mě chvílku, ano?“

„Jistě, Normane. Samozřejmě.“

Podíval se na videorekordér vedle monitoru. Vzpomněl si, jak si Beth přehrávala pořád dokola stejný záznam, znova a znova, ten záznam, na kterém se koule sama od sebe otevířela. Kazeta teď ležela na stole vedle videa. Strčil ji do přístroje, zapnul ho. Proč se na to chceš dívat? říkal si. Jen odkládáš rozhodnutí. Ztrácíš čas.

Obrazovka blikla a on čekal, až se na ní objeví známý obraz Beth, jak jí koláč zády k monitoru. Ale tohle byl jiný pásek. Tohle byl přímý záběr kamery sledující v lodi tu kouli. Byla na něm lesklá koule, lesklá a nehybná.

Chvílku se na ni díval, ale nestalo se nic. Koule byla nehybná jako vždycky. Nablýskaná, dokonalá, nehybná. Díval se ještě chvíli, ale nic se nestalo.

„Normane, když ti teď otevřu, sejdeš klidně dolů?“

„Ano, Beth.“

Povzdechl si a opřel se v křesle. Jak dlouho bude v bezvědomí? Necelých šest hodin. Bude to v pořádku. Ale v každém případě má Beth pravdu, musí to vzdát.

„Normane, proč se díváš na tu kazetu?“

Prudce se rozhlédl. Byla v místnosti videokamera, takže ho Beth vidí? Ano: Vysoko nahoře na stropě, vedle horního příklopu.

„Proč se díváš na tu kazetu, Normane?“

„Ležela tady.“

„Kdo ti říkal, že se máš na tu kazetu dívat?“

„Nikdo,“ odpověděl Norman. „Prostě tady byla.“

„Vypni tu kazetu, Normane. Hned ji vypni.“

Hlas už zdaleka neměla tak klidný. „Co se děje, Beth?“

„Vypni tu zatracenou kazetu, Normane.“

Chtěl se jí zeptat proč, ale v té chvíli uviděl, jak Beth na videu vstoupila do záběru kamery a zastavila se před koulí. Zavřela oči a začala pěstí. Složitě zářezy na kouli se otevřely a objevila se temnota uvnitř. Norman šokovaně sledoval, jak Beth vstoupila dovnitř.

A koule se za ní zavřela.

„Zatracení chlapi,“ řekla Beth napjatým, zlobným hlasem. „Jste

všichni stejní. Do všeho se pletete, všichni.“

„Lhala jsi mi, Beth.“

„Proč ses díval na tu kazetu? Prosila jsem tě, aby ses na ni nedíval. Že jsi tu kazetu viděl, to může všechno jenom zhoršit, Normane.“ Už nezuřila; prosila ho, skoro plakala.

Její nálady se prudce měnily. Nestabilní, nepředvídatelná, pomyslel si Norman.

A ovládá celou stanici.

„Beth.“

„Je mi líto, Normane. Už ti nemůžu věřit.“

„Beth.“

„Vypínám tě, Normane. Už tě nebudu-“

„Beth, počkej-“

„poslouchat ani chvíli. Víím, jak jsi nebezpečný. Viděla jsem, co jsi udělal Harrymu. Jak jsi překroutil fakta, aby to vypadalo, že všechno je Harryho vina. No ano, byla to Harryho vina, když jsi skončil s tím svým vysvětlováním.

A teď bys chtěl, aby za všechno mohla Beth, co? No ale to se ti nepovede, Normane, za to ti ručím, protože já tě vypínám, Normane. Ty tvoje sladké, přesvědčivé řeči nebudu poslouchat. Nebudu poslouchat ty tvoje manipulace. Tak šetři dechem, Normane.“

Vypnul pásek. Na monitoru byla teď Beth u ovládacího pultu ve spodní místnosti.

Mačkala nějaká tlačítka.

„Beth?“ zkusil to.

Neodpověděla; jen pokračovala v tom, co právě dělala, a něco si pro sebe mumlala.

„Ty jsi ale parchant, Normane, víš to? Cítíš se tak hrozně, že chceš, aby se každý okolo tebe cítil tak odporně jako ty sám.“

Mluví sama o sobě, napadlo Normana.

„Ty jsi přece takový odborník na podvědomí, Normane. Podvědomí semhle, podvědomí támhle. Bože můj, je mi z tebe špatně. Tvoje podvědomí nás chce všechny zabít jenom proto, že chceš zabít sám sebe a myslíš si, že všichni ostatní musejí umřít s tebou.“

Přejel mu mráz po zádech. Beth se svým nedostatkem sebevědomí, se svým sebepodceňováním, se svou hlubokou nenávistí k sobě samé, vstoupila do té koule a teď jedná s mocí koule, ale bez stability vlastních myšlenek. Beth viděla sama sebe jako oběť bojující proti

zlému osudu, bezúspěšně bojující. Beth byla obětí mužů, obětí zřízení, obětí výzkumu, obětí reality. Ve všech těch případech si odmítala připustit, že by si za to v nejmenším mohla sama. A zapojila kolem celé stanice výbušniny, uvědomil si.

„Nedovolím ti udělat něco takového, Normane. Zarazím ti to dřív, než nás všechny zabiješ.“

Všechno, co říkala, byl pravý opak pravdy. Ted' už mu to začínalo být jasné.

Beth přišla na to, jak otevřít tu kouli, a šla tam tajně, protože ji vždycky přitahovala síla – vždycky měla pocit, že má málo moci, a chtěla jí získat víc. Ale když Beth získala moc, nedokázala si s ní poradit. Pořád viděla sama sebe jako oběť, a proto musela svou moc popřít a zařídit, aby se stala její obětí.

Bylo to něco docela jiného než v případě Harryho. Harry popíral svůj strach a proto se manifestovaly hrůzné představy. Ale Beth popírala svou moc a proto manifestovala vířící oblak beztvaré, nekontrolovatelné síly.

Harry je matematik, který žije v duchovním světě abstrakcí, rovnic a myšlenek. Jeho obavy měly proto podobu určitých, reálných věcí, třeba kalmara. Ale Beth, zooložka, která se denně zabývá zvířaty, tvory, které může vidět, kterých se může dotknout, vytvořila abstrakci. Sílu, kterou nebylo možné vidět ani se jí dotknout. Beztvarou, abstraktní sílu, která ji pronásledovala.

A aby se měla čím bránit, obklopila jednotku výbušninami. To tedy moc dobrá obrana není, pomyslel si Norman.

Pokud ovšem podvědomě nechce spáchat sebevraždu.

Otřásl se hrůzou, když si uvědomil pravděpodobnost takového předpokladu.

„Tohleto ti neprojde, Normane. Nenechám k tomu dojít. Mně to neuděláš, mně ne.“

Pořád něco ťukala na klávesnici. Co má v úmyslu? Co mu může udělat? Musel přemýšlet.

Najednou světla v laboratoři zhasla. O chvílku později se vypnulo velké topné těleso, jeho do červena rozpálené spirály tmavly, chladly.

Vypnula elektřinu.

Jak dlouho může vydržet bez vytápění? Vzal z její postele pokrývky a zabalil se do nich. Bez tepla; jak dlouho? Určitě ne šest hodin, pomyslel si zachmuřeně.

„Je mi líto, Normane. Ale musíš pochopit, v jaké jsem situaci. Dokud jsi při vědomí, jsem v nebezpečí.“

Snad hodinu, myslel si. Snad vydržím hodinu.

„Promiň, Normane. Ale musím ti to udělat.“

Uslyšel tiché syčení. Poplachový hlásič, který měl v kapse, začal pípat. Podíval se na něj. I ve tmě uviděl, že je šedivý. Okamžitě věděl, co se stalo.

Uzavřela mu vzduch.

0535 HODIN

Norman se choulil ve tmě a naslouchal poplašenému pípání svého hlásiče a syčení unikajícího vzduchu. Tlak se rychle snižoval: V uších mu praskalo, jako by byl na palubě startujícího letadla.

Dělej něco, pomyslel si v náhlé panice.

Ale nemohl dělat vůbec nic. Byl zamčený v horní části sektoru D. Nemohl ven. Beth ovládala celou stanici a věděla, jak zacházet se všemi životně důležitými systémy. Vypnula mu elektřinu, vypnula mu vytápění a teď mu uzavřela přívod vzduchu. Byl v pasti.

Jak tlak v místnosti klesal, uzavřené lahvičky se vzorky začaly vybuchovat jako bomby. Po místnosti létaly střípky skla. Schoval se pod pokrývky a cítil, jak sklo škube a řeže látku. Huř se mu dýchalo. Nejdřív si myslel, že to je nervozitou, ale pak si uvědomil, že vzduch řídne. Už brzo ztratí vědomí.

Dělej něco.

Nemohl popadnout dech.

Dělej něco.

Ale nedokázal myslet na nic než na dýchání. Potřeboval vzduch, potreboval kyslík. Pak si vzpomněl na lékárničku. Je v ní pohotovostní kyslíková lahev? Nebyl si jistý. Nedokázal si vzpomenout... Právě v okamžiku, kdy vstal, explodovala další lahvička a on jen těsně uhnul letícímu sklu.

Lapal po dechu, prsa se mu dmula. Před očima mu začaly poskakovat šedé skvrnky.

Těžce oddychoval, hledal ve tmě lékárničku, hmatl rukama po

stěně. Dotkl se nějaké kovové lahve. Kyslík? Ne, moc velká – hasicí přístroj. Kde je lékárnička? Tápal rukama po zdi.

Kde je?

Dotkl se kovové krabice, na víku nahmatl vystouplý kříž.

Otevřel ji, vnořil ruce dovnitř.

Před očima mu tančilo čím dál víc skvrnek. Neměl moc času. Prsty se dotýkal lahviček, měkkých balíčků obvazů. Vzduchová láhev nikde. Sakra! Lahvičky padaly na podlahu; pak mu na nohu se žuchnutím dopadlo něco velkého a těžkého. Sehnul se, dotkl se podlahy, cítil, jak si pořezal prst o stěpinu skla, ale bylo mu to jedno. Rukama sevřel chladný kovový váleček. Byl malý, ani ne jako jeho ruka. A na jednom konci měl nějaký výběžek, nějakou hubičku...

Byl to nějaký sprej – nějaký pitomý sprej. Odhodil ho.

Kyslík. Potřebuje kyslík!

U postele, vzpomněl si. U každé postele na stanici je přece pohotovostní láhev s kyslíkem. Hmatl po pohovce, kde spávala Beth, tápal po zdi v hlavách postele. Tam někde musí být kyslík. Hlava se mu točila. Nedokázal jasně myslet.

Nebyl tam.

A pak si uvědomil, že tohle není normální postel. Nebyla tu proto, aby se na ní spalo. Proto tu žádná láhev s kyslíkem není. Sakra! A pak se dotkl kovového válce zavěšeného na stěně. Na jednom konci bylo něco měkkého. Měkkého...

Kyslíková maska!

Rychle si přitiskl masku na nos a ústa. Nahmatl kohoutek a otočil jím. Uslyšel syčení, vdechl chladný vzduch. Prudce se mu zatočila hlava, ale potom se mu v mysli vyjasnilo.

Kyslík! Byl zase v pořádku.

Po hmatu odhadoval velikost láhve. Byla jen pohotovostní, několik stovek kubíků. Jak dlouho vydrží? Dlouho ne, myslel si. Pár minut. Je to jen dočasná úleva.

Dělej něco.

Ale nedokázal přijít na nic, co by mohl udělat. Neměl žádnou možnost. Byl v téhle místnosti zavřený.

Vzpomněl si na jednoho ze svých učitelů, starého tlustého doktora Temkina. „Vždycky máte nějakou možnost. Vždycky můžete něco udělat. Nikdy nejste úplně bez šance.“

Já teď ano, pomyslel si. Žádnou šanci nemám. Ostatně Temkin

hovořil o léčení pacientů, ne o unikání ze zamčených místností. Temkin nikdy nemusel unikat ze zamčených místností. A Norman taky ne.

Jak dýchal kyslík, cítil se jako opilý. Nebo už mu dochází? Před očima mu defilovali jeho dávní učitelé. Takhle to tedy vypadá, když člověku před smrtí proběhne před očima celý život? Všichni jeho učitelé: Paní Jeffersonová, která mu radila, aby se stal raději právníkem. Starý Joe Lamper, který se smál a říkal: „Za vším je sex. Věřte mi. Ze všeho se vždycky vyklube sex.“ Doktor Stein, který říkával: „Nic takového jako odolný pacient neexistuje. Ukažte mi odolného pacienta a já vám předvedu odolného terapeuta. Když nemůžete u nějakého pacienta dosáhnout pokroku, tak dělejte něco jiného, dělejte něco jiného. Ale dělejte něco.“

Dělejte něco.

Stein byl zastáncem bláznivých metod. Když s nějakým pacientem nemůžete navázat kontakt, začněte bláznit.

Oblékněte se do klaunských šatů, kopejte pacienta, postříkejte ho vodní pistolkou, dělejte cokoli, co vás napadne, ale *dělejte něco*.

„Podívejte se,“ říkával, „to, co děláte teď, nezabírá. To znamená, že stejně dobře můžete zkusit něco jiného, ať to vypadá jakkoli bláznivě.“

Tenkrát to znělo dobře, pomyslel si Norman. Rád by věděl, co by doktor Stein dělal tady. Co by mu doktor Stein poradil?

Otevři dveře. Nemůžu, zamkla je.

Mluv s ní. Nemůžu, neposlouchá mě.

Pusť si znovu vzduch. Nemůžu, systém ovládá ona.

Převzmi kontrolu nad stanicí. Nemůžu, kontroluje ji ona.

Pomoz si něčím, co je tady v místnosti. Nemůžu, není tu nic, co by mi pomohlo.

Tak odejdi. Nemůžu, jsem-

Zarazil se. To nebyla pravda. Mohl by odtud uniknout tak, že by rozbil okénko nebo otevřel poklop ve stropě. Ale neměl kam jít. Neměl skafandr. Voda byla ledová. Byl v ní jen pár sekund a skoro ho to stálo život. Kdyby vyplaval z místnosti do volného moře, byla by to prakticky sebevražda. Patrně by smrtelně promrznul ještě dřív, než by se místnost naplnila vodou. Určitě by zemřel.

V duchu viděl Steina, jak zvedá své mohutné rozcuchané obočí a záhadně se usmívá. *No a? Zemřeš tak jako tak. Co můžeš ztratit?*

Normanovi se v mysli začal rodit plán. Kdyby otevřel poklop ve

stropě, mohl by se dostat ven ze stanice. Jak bude jednou venku, dokáže se možná dostat do sektoru A, vrátit se dovnitř přechodovou komorou a navléci si skafandr. Pak už bude v bezpečí.

Jestli se dokáže dostat do přechodové komory. Jak to může dlouho trvat? Třicet vteřin? Minutu? Dokáže zadržet dech na tak dlouho? Vydrží tak dlouho v ledové vodě?

Zemřeš tak jako tak.

A pak ho napadlo, ty blázne zatracený, vždyť držíš v ruce kyslíkovou lahev; vzduchu budeš mít dost, jenom když nezůstaneš tady dole a nebudeš ztrácet čas obavami. Pusť se do toho.

Ne, pomyslel si. Je tu ještě něco, něco, na co jsem zapomněl...

Pusť se do toho!

Přestal přemýšlet a vyšplhal se k poklopu ve stropě. Zadržel dech, zapřel se nohama a otočil kolem poklopu.

„Normane! Normane, co to děláš? Normane! Zblá!“ slyšel křičet Beth, a pak její slova zanikla v řevu ledové vody, která se jako mohutný vodopád řítila dolů a naplňovala místnost.

V okamžiku, kdy se protáhl otvorem ven, si uvědomil svou chybu. Potřeboval zátěž. Jeho tělo bylo příliš lehké, vznášelo se, táhlo ho k hladině. Naposledy se zhluboka nadýchl, odhodil láhev s kyslíkem a zoufale sevřel studené trubky vystupující z vnějšího pláště stanice. Věděl, že když se jen na okamžik pustí, nic ho už nezastaví, ničeho se nezachytí, poletí až nahoru, na hladinu, a tam vybuchne jako příliš nafouknutý balón.

Ručkoval po trubkách, přitahoval se dolů, kousek po kousku, zoufale pátral po další trubce, dalším výstupku, kterého by se zachytil. Bylo to jako horolezecký výstup naruby: Jestli se pustí, spadne vzhůru a zemře. Ruce už mu dávno znecitlivěly. Tělo měl ztuhlé zimou, pohyby zpomalené zimou.

Plíce mu praskaly.

Měl strašně málo času.

Konečně se dostal ke dnu, protáhl se pod sektor D, plazil se podle něj, hmatal ve tmě po poklopu. Nebyl tam! Poklop byl pryč! Pak si uvědomil, že je pod sektorem B. Přešel pod A, nahmatl poklop. Byl zavřený. Škubnul kolem. Ani se nepohnulo. Rval za něj ze všech sil, ale nedokázal jím otočit.

Nedostane se dovnitř.

Zmocnila se ho strašná hrůza. Zimou už se skoro nemohl hýbat; věděl, že mu zbývá už jen pár vteřin vědomí. Musel otevřít průlez. Začal do něj mlátit pěstí, do nehybného kola, do kovu kolem poklopu, ztuhlýma rukama necítil nic.

Kolo se začalo samo od sebe otáčet. Poklop odskočil. Byla tam asi někde pojistka, musel do ní-

Vyrazil hlavou nad hladinu, prudce popadl dech, znovu se potopil. Znovu se vynořil, ale nedokázal se vyšplhat dovnitř. Byl příliš ztuhlý, svaly měl promrzlé, tělo ho neposlušovalo.

Musíš, musíš, opakoval si v duchu. Musíš to dokázat. Prsty sevřel kov, sklouzl, znovu se zachytil. Jenom jednou se přitáhnout, myslel si. Jen ještě jednou. Dokázal se dostat po pás z vody, zoufale se rozplácnul na podlaze. Nic necítil, byla mu strašlivá zima. Pokusil se otočit, dostat z vody nohy, ale padl zpátky.

Ne!

Znovu se vytáhl vzhůru, ještě jednou, naposledy – znovu přes okraj, znovu na podlahu, obracel se, kroutil – jednu nohu nahoru, skoro ztratil rovnováhu, teď druhou nohu, vůbec ji necítil, a pak byl z vody venku a ležel na podlaze.

Třásl se. Pokusil se vstát, ale upadl. Tělem mu lomcovala taková zimnice, že nedokázal udržet rovnováhu.

Na protější straně přechodové komory viděl viset svůj skafandr. Viděl helmu s nápisem „JOHNSON“. Norman se plazil ke skafandru, jeho tělo se nekontrolovatelně chvělo. Znovu se pokusil vstát, ale nepodařilo se mu to. Boty skafandru se mu houpaly přímo před obličejem. Snažil se je uchopit rukama, ale nedokázal je sevřít. Snažil se zakousnout se do skafandru, strhnout ho ze zdi zuby, ale zuby mu neovladatelně cvakaly.

V interkomu to zapraskalo.

„Normane! Já vím, co děláš, Normane!“

Za chvíli tady bude Beth. Musí se dostat do skafandru. Bezmocně se díval, jak visí jen pár centimetrů od něj, ale ruce se mu pořád chvěly, nic v nich neudržel. Nakonec si všimnul několika látkových smyček u pasu, určených pro zavěšení nástrojů. Protáhl jednou smyčkou ruku, dokázal se v ní udržet. Vytáhl se nahoru. Strčil jednu nohu do skafandru, pak druhou.

„Normane!“

Sáhl po přilbě. Přilba několik dlouhých okamžiků staccatově bub-

novala do zdi, než se mu ji třesoucíma se rukama podařilo uvolnit ze závěsu a nasadit si ji na hlavu. Otočil s ní, slyšel, jak zámek zapadl. Pořád mu byla strašná zima. Proč se skafandr nezahřívá? Pak si uvědomil, že nemá energii. Baterie byla u kyslíkových lahví. Norman se o ně opřel zády, nadzvedl je, zakolísal pod jejich vahou. Musí zapojit kabel – sáhl za sebe, nahmatal ho – sevřel ho – zapojit – u pasu – zapojit-

Uslyšel cvaknutí.

Větráček se rozhučel.

Pocítil po celém těle bolestivé bodání. Elektrické součástky se zahřívaly a na promrzlé kůži to bolelo. Měl pocit, jako by se vyválnel ve špendlících. Beth něco říkala – slyšel ji přes interkom – ale nedokázal ji poslouchat. Těžce dosedl na pdlahu, namáhavě oddechoval.

Ale věděl už, že bude v pořádku; bolest ustupovala, hlava se mu jasnila a už se tak strašně nechvěl. Promrznul, ale dostal se z toho včas. Podchlazení nebylo fatální. Rychle se zotavoval.

Rádio zapraskalo.

„Nikdy mě nedostaneš, Normane!“

Zvedl se, připnul si pás se zátěží, zacvaknul přezky.

„Normane!“

Neřekl nic. Bylo mu už docela teplo, docela normálně.

„Normane! Všude dokola jsou výbušniny! Jestli se pokusíš ke mně přiblížit, vyhodím tě do vzduchu! Zemřeš, Normane! Nikdy mě nedostaneš!“

Ale Norman neměl v úmyslu se k Beth přiblížit. Měl úplně jiný plán. Slyšel syčení svých kyslíkových lahví, jak se mu ve skafandru ustaloval tlak.

Skočil zpátky do vody.

0500 HODIN

Koule se leskla. Norman viděl svůj vlastní obraz v jejím dokonale hladkém povrchu; když obešel kouli dozadu, obraz se zkřivil a rozpadl na křivkách a rýhách dveří.

Dveře.

Vypadají spíš jako tlama, myslel si Norman. Jako čelisti nějakého primitivního stvoření, které se chystá ho sežrat.

Ted', když stál přímo u koule, když znovu viděl ty cizí, nelidské tvary křivek, cítil, jak se jeho odhodlání rozplývá. Měl najednou strach. Měl pocit, že to nedokáže.

Nebud' hlupák, říkal si. Harry to dokázal. A Beth také.

A přežili to.

Zkoumal ty křivky, jako by chtěl sám sebe o něčem ujistit. Ale žádné ujištění v tom nebylo. Jen pokroucené zářezy v kovu, v kterém se odráželo světlo.

No dobře, pomyslel si nakonec. Udělám to. Už jsem se dostal až sem, všechno jsem zatím přežil. Klidně to můžu udělat.

No tak se otevři.

Ale koule se neotevřela. Zůstala přesně stejná jako předtím, lesklá, blyštivá, dokonalá.

K čemu ta věc vlastně je? Byl by hrozně rád věděl, k čemu je.

Zase si vzpomněl na doktora Steina. Jak to bylo, ten Steinův oblíbený bonmot? „Pochopení je zdržovací taktika.“ Steina to strašně rozčilovalo. Když některý student v jeho aspirantském kurzu začal rozumovat a rozebírat ze všech stran nějaký případ nebo pacienta, vždycky ho přerušil:

„Koho to zajímá? Koho zajímá psychodynamika toho případu? Myslíte, že je lepší pochopit, jak se plave, nebo spíš skočit do vody a začít plavat? Jenom lidé, kteří se bojí vody, ji chtějí pochopit. Ti ostatní do ní prostě skočí a namočí se.“

No dobře, pomyslel si Norman. Tak se tedy namočíme.

Obrátil se tváří ke kouli a pomyslel si: *Otevři se.*

Koule se neotevřela.

„Otevři se,“ řekl nahlas.

Koule se neotevřela.

Samozřejmě věděl, že tohle nepomůže, protože Ted to zkoušel celé hodiny. Když dovnitř vstoupili Harry a Beth, neříkali nic. Udělali něco jen v duchu, v mysli.

Zavřel oči, soustředil se a pomyslel si: *Otevři se.*

Otevřel oči a podíval se na kouli. Byla pořád zavřená.

Jsem připravený, můžeš se otevřít, myslel si. Jsem připravený.

Nic se nestalo. Koule se neotevřela.

Norman vůbec neuvažoval o tom, co bude dělat, když nedokáže kouli otevřít. Koneckonců dva z ostatních to už dokázali.

Ale jak se jim to podařilo?

První na to přišel Harry se svým logickým mozkiem. Ale Harry na to přišel až po tom, co viděl Bethino video. To tedy znamená, že Harry na tom záznamu objevil stopu, důležitou stopu.

Beth si taky pořád dokola pouštěla tu kazetu, dívala se na ni znovu a znovu, až na to nakonec také přišla. Něco na té kazetě...

Norman si pomyslel, že je škoda, že ten záznam tady nemá.

Ale viděl ho už mnohokrát a asi by si ho dokázal vybavit, přehrát si ho v hlavě. Jak to bylo? Myslí mu procházely obrazy: Beth a Tina, jak hovoří a jedí dort. Pak Tina povídala něco o tom, že se všechny záznamy ukládají v ponorce. A Beth jí něco odpověděla. Pak šla Tina pryč, vyšla z obrazu, ale řekla: „Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“

A Beth řekla: „Snad. Nevím.“ A v té chvíli se koule otevřela.

Proč?

„Myslíte, že se jim vůbec někdy podaří tu kouli otevřít?“ zeptala se Tina. A jako odpověď na tu otázku si Beth musela představit tu kouli otevřenou, a musela v duchu vidět obraz otevřené koule-

Ozval se pomalý, temný zvuk, rachocení nebo chvění, které naplnilo místnost.

Koule byla otevřená. V doširoka zejících dveřích byla tma.

Tak to je ono. Představ si to a ono se to stane. To ale taky znamená, že kdyby si představil ty dveře zavřené-

S dalším temným zahučením se koule zavřela.

- nebo otevřené -

Koule se znovu otevřela.

„Asi bych neměl moc pokoušet štěstí,“ řekl nahlas. Dveře byly pořád otevřené. Snažil se zahlédnout něco uvnitř, ale viděl jen neproniknutelnou temnotu. Teď nebo nikdy, pomyslel si.

Vstoupil.

Koule se za ním zavřela.

Nejdřív je tma, a jak si na ni jeho oči zvykají, něco jako světlušky. Je to nějaká tančící, světélkující pěna, milióny světelných bodů, které víří kolem něj.

Co je to? napadne ho. Nevidí nic než pěnu. Nemá žádnou strukturu a žádnou viditelnou hranici. Je to vzdouvající se oceán, blýskavá, třpytící se pěna. Cítí nekonečnou krásu a klid. Klid a mír.

Pohne rukama, nabere pěnu, rozvíří ji svými pohyby. Ale pak si všimne, že jeho ruce zprůhledněly, že vidí jiskřivou pěnu skrz vlastní tělo. Podívá se na sebe. Jeho nohy, jeho trup, všechno je pro pěnu průhledné. Je součástí pěny. Ten pocit je velmi příjemný.

Je lehčí a lehčí. Za chvíli je už vyzvednut do výše, pluje v nekonečném oceánu pěny. Založí si ruce pod hlavu a pluje.

Je šťastný. Má pocit, že by tu mohl zůstat věčně.

Uvědomí si, že v oceánu je ještě něco, cítí něčí přítomnost.

„Je tu někdo?“ zeptá se.

Jsem tady.

Skoro poskočí, tak je to nahlas. Nebo se to aspoň zdá tak nahlas. Pak zapochybuje o tom, zda vůbec něco slyšel.

„Říkal jsi něco?“

Ne.

Jak asi komunikujeme? napadne ho.

Tak, jako všechno komunikuje se vším.

A to je jak?

Proč se ptáš, když už znáš odpověď?

Ale já neznám odpověď.

Pěna jím jemně, klidně pohupuje, ale delší dobu se neozve žádná odpověď. Napadne ho, zda je už zase sám.

Jsi tady?

Ano.

Myslel jsem, že jsi odešel.

Není kam jít.

Znamená to, že jsi v té kouli uvězněný?

Ne.

Odpověděl bys mi na jednu otázku? Kdo jsi?

Nejsem kdo.

Jsi Bůh?

Bůh je slovo.

Myslím to tak, jestli jsi nějaká vyšší bytost, vyšší vědomí?

Vyšší než co?

Vyšší než třeba já.

Jak vysoko jsi ty?

Dost nízko. Aspoň si to myslím.

Ale to je tvůj problém.

Houpe se na vlnách a napadne ho, že se mu možná Bůh směje.

Pomyslí si: Děláš si ze mě legraci?

Proč se ptáš, když už znáš odpověď?

Mluvím s Bohem?

Nemluvíš vůbec.

Bereš moc doslova, co ti říkám. Je to proto, že jsi z jiné planety?

Ne.

Jsi z jiné planety?

Ne.

Jsi z jiné civilizace?

Ne.

Odkud jsi?

Proč se ptáš, když už znáš odpověď?

Jindy by ho tyhle pořád stejné odpovědi rozčilovaly, pomyslí si, ale teď žádné emoce necítí. Tady se nic neposuzuje.

Dostává jen informace, odpovědi.

Pomyslí si: Ale tahle koule pochází z jiné civilizace.

Ano.

A možná z jiného času.

Ano.

A copak ty nejsi součástí koule?

Ted' jsem.

Tak odkud jsi?

Proč se ptáš, když už znáš odpověď?

Pěna s ním lehce houpe, konejšivě ho kolébá.

Jsi tam ještě?

Ano. Není kam jít.

Já toho o náboženství moc nevím. Jsem psycholog. Zabývám se způsoby lidského myšlení. Během studia jsem se toho o náboženství moc nenaučil.

Aha.

Psychologie nemá s náboženstvím moc společného.

Samozřejmě.

Takže souhlasíš?

Souhlasím s tebou.

To mě uklidňuje.

Ale já nevím proč.

Kdo je to já?

Ano, kdo?

Houpe se v pěně, cítí hluboký mír i přes to, že ta konverzace je tak obtížná.

Bojím se, pomyslí si.

Řekni mi o tom něco.

Bojím se, protože mluvíš jako Jerry.

To se dalo čekat.

Ale Jerry je vlastně Harry.

Ano.

Takže ty jsi taky Harry?

Ne. Jistěže ne.

Tak kdo jsi?

Nejsem kdo.

Tak proč mluvíš jako Jerry nebo Harry?

Protože pocházíme ze stejného zdroje.

Nerozumím.

Když se podíváš do zrcadla, koho uvidíš?

Sám sebe.

Aha.

Není to tak?

To záleží na tobě.

Nerozumím.

To, co vidíš, záleží na tobě.

To vím. Každý to ví. To je psychologický fakt, kliše.

Aha.

Jsi mimozemská inteligence?

Jsi ty mimozemská inteligence?

Těžko se s tebou mluví. Dáš mi tu moc?

Jakou moc?

Tu moc, kterou jsi dal Harrymu a Beth. Moc vytvářet věci pouhou představivostí. Dáš mi ji?

Ne.

Proč ne?

Protože už ji máš.

Nemám dojem, že bych ji měl.

Já vím.

Tak jak to, že ji mám?

Jak ses dostal dovnitř?

Představil jsem si, že se dveře otevřely.

Ano.

Houpe se v pění a čeká na pokračování odpovědi, ale žádná odpověď nepřichází, jen pěna se lehce pohupuje, klid a mír, čas neexistuje, je ospalý.

Po chvíli si pomyslí: Promiň, ale já bych byl radši, kdybys mí to prostě vysvětlil a přestal mluvit v hádankách.

Na vaší planetě máte živočicha zvaného medvěd. Je to velké zvíře, několikrát větší než ty, je chytré a vynalézavé a má mozek stejně velký jako ty. Ale medvěd se od tebe liší jednou podstatnou věcí. Nedokáže to, čemu ty říkáš představovat si. Nedokáže vytvářet duševní obrazy toho, jaká by mohla být skutečnost. Nedokáže si představit to, čemu ty říkáš minulost, ani to, čemu říkáš budoucnost. Takle zvláštní schopnost představivosti učinila tvůj druh tak velkým. Nic jiného. Ani váš opičí základ, ani to, že používáte nástroje, ani jazyk ani vaše násilí ani vaše péče o mladé ani vaše sociální skupiny. Všechny tyto věci najdete i u jiných zvířat. Vaše velikost spočívá v představivosti.

Schopnost představovat si tvoří největší část toho, čemu říkáte inteligence. Domníváte se, že schopnost představovat si je jen užitečný krok k vyřešení problému nebo k tomu, aby bylo něco vytvořeno. Ale představivost je ve skutečnosti to, co vytváří.

Je to dar vašeho druhu a je to jeho nebezpečí, protože nedokážete ovládat své představy. Představujete si nádherné věci a představujete si strašné věci, a za výběr odmítáte nést zodpovědnost. Říkáte, že máte v sobě dobro i zlo, anděla a d'ábla, ale ve skutečnosti máte v sobě jediné – sílu představivosti.

Doufám, že se vám líbila přednáška, kterou se chystám pronést na příštím zasedání Americké psychologické společnosti v březnu v Houstonu. Domnívám se, že by se mohla setkat s příznivým přijetím.

Cože? pomyslí si poplašeně.

S kým sis myslel, že mluvíš? S Bohem?

Kdo je to? pomyslí si.

Ty, samozřejmě.

Ale ty jsi někdo jiný než já, někdo oddělený. Ty nejsi já.

Ano, jsem. Představil sis mě.

Řekni mi o tom víc.

Nic víc není.

Tváří spočíval na chladném kovu. Převalil se na záda a podíval se na lesknoucí se povrch koule nad svou hlavou.

Křivky dveří se znovu změnily.

Norman vstal. Cítil se klidně a uvolněně, jako kdyby dlouho spal. Cítil se, jako by byl měl nádherný sen. Na všechno se jasně pamatoval.

Procházel lodí, zpátky do pilotní kabiny a pak chodbou s ultrafialovými paprsky až do místnosti s trubicemi na stěnách.

Všechny trubice byly plné. V každé z nich byl jeden člen posádky.

Přesně jak si myslel: Beth manifestovala jediného člena posádky – osamocenou ženu – jako svého druhu varování. Teď převzal velení Norman a našel místnost plnou.

To není špatné, pomyslel si.

Rozhlédl se po místnosti a v duchu přikázal: Zmizte, jeden po druhém.

Jednotliví kosmonauti začali mizet přímo před jeho očima, až nakonec byly všechny trubice prázdné.

Zpátky, jeden po druhém.

Kosmonauti se vraceli do svých trubic, materializovali se podle Normanových příkazů.

Samí muži.

Všechny ženy se změnilly v muže.

Samé ženy.

Ze všech mužů se staly ženy.

Měl tu moc.

0200 HODIN

„Normane.“

Prázdnou lodí ostře projel Bethin hlas z ampliónů.

„Kde jsi, Normane? Já vím, že tam někde jsi. Já tě cítím, Normane.“

Norman procházel kuchyní, kolem prázdných plechovek od coly na stole, pak těžkými dveřmi do pilotní kabiny. Na všech obrazovkách

byla Bethina tvář, desítky stejných tváří, a zdálo se, že Normana vidí.

„Normane. Já vím, kde jsi byl. Ty jsi byl v té kouli, vid', Normane?“

Mačkal dlaní všechna tlačítka, která uviděl, snažil se obrazovky vypnout. Nešlo to; obrazy zůstávaly.

„Normane. Odpověz mi, Normane.“

Vyšel z pilotní kabiny k přetlakové komoře.

„Nebude ti to nic platné, Normane. Teď velím já. Slyšíš mě, Normane?“

Norman zaslechl cvaknutí, jak zapadl zámek jeho přilby; vzduch z láhví byl chladný a suchý. Naslouchal vlastnímu klidnému dechu.

„Normane.“ Beth, přes interkom v přilbě. „Proč se mnou nemluvíš, Normane? Máš strach, Normane?“

Rozčilovalo ho, jak soustavně opakovala jeho jméno. Stiskl tlačítko u dveří přechodové komory. Otevřeným poklopem začala dovnitř proudit voda a rychle stoupala.

„Aha, tady jsi, Normane. Už tě vidím.“ A začala se smát, pištivý, nepříjemný chichot.

Norman se obrátil a uviděl videokameru na robotu, klidně odpočívajícím v přetlakové komoře. Strčil do kamery a obrátil ji na druhou stranu.

„To ti nepomůže, Normane.“

Byl znovu venku z lodi, stál před vchodem. Všude kolem sebe viděl nerovné linie červených světélek na vrcholcích kuželů s výbušniny; vypadaly jako letištní přistávací dráha navržená nějakým slabomyslným inženýrem.

„Normane? Proč mi neodpovídáš, Normane?“

Beth byla nervózní, nevyrovnaná. Poznal to na hlase. Musí ji zbavit jejích zbraní, zneškodnit ty výbušniny, pokud to půjde.

Vypnout, pomyslel si. Všechny výbušniny vypnout a zneškodnit.

Všechna červená světélka okamžitě zhasla.

To není špatné, pomyslel si nadšeně.

Vzápětí se světélka znovu rozsvítila.

„Tohle nedokážeš, Normane,“ řekla Beth a zasmála se. „Proti mě ne. Já můžu bojovat.“

Věděl, že je to pravda. To vypínání a zapínání trhavin byla zkouška vůle, šermířský souboj na dálku. A ten souboj není možné rozhodnout. Tímto způsobem ne. Bude muset zkusit přímější postup.

Zamířil k nejbližšímu kuželu. Takhle zblízka byl větší, než si Norman myslel, asi metr dvacet, a na vrcholku svítilo červené světélko.

„Já tě vidím, Normane. Vidím, co děláš.“

Na kuželu bylo něco napsáno, žlutá písmena na šedém povrchu.

Norman se sehnul, aby si to přečetl. Průzor měl trochu zamlžený, ale přesto dokázal rozeznat slova.

POZOR VÝBUŠNINY TEVAC

POUZE PRO STAVEBNÍ A DEMOLIČNÍ ÚČELY VOJENSKÉHO
NÁMOŘNICTVA

NASTAVENÝ ODPOČET VÝBUCHU 20:00

PŘED POUŽITÍM PROSTUDUJTE NÁVOD USN/VV/512-A
NEPOVOLANÝM OSOBÁM POUŽITÍ ZAKÁZÁNO

POZOR VÝBUŠNINY TEVAC

Pod tím byly ještě další nápisy, ale ty byly menší a Norman je nedokázal rozeznat.

„Normane! Co to děláš s mým Tevacem, Normane?“

Norman jí neodpověděl. Prohlížel zapojení. Jeden tenký kabel vedl do základny kužele a druhý ven. Ten pokračoval po bahnitém dně k dalšímu kuželi, a v tom byly taky dva kabely – jeden dovnitř, druhý ven.

„Jdi odtamtud, Normane. Znervózňuješ mě.“

Jeden kabel dovnitř a jeden kabel ven.

Beth zapojila všechny výbušniny v sérii, jako žárovičky na vánoční stromček! Stačí vytáhnout jeden jediný kabel a Norman celou tu dlouhou řadu výbušnin vypojí. Natáhl se a sevřel kabel rukou v těžké rukavici.

„Normane! Nedotýkej se toho drátu, Normane!“

„Klid, Beth.“

Sevřel kabel prsty. Ucítil měkkou izolaci, pevně ji stiskl.

„Normane, jestli ten kabel vytáhneš, tak všechny ty výbušniny odpálíš. Přísahám ti – roztrhá to na kousky tebe a mě a Harryho a všechno, Normane.“

Nevěřil jí. Beth lže. Beth se neovládá a je nebezpečná a znova mu lže.

Pohnul rukou. kabel se napjal.

„Nedělej to, Normane...“

Kabel byl tak napjatý, že stačilo jen trochu škusbnout.

„Zavíráme krám, Beth.“

„Proboha, Normane. Věř mi, buď tak hodný! Zabiješ nás všech-ny!“

Pořád váhal. Nemluví nakonec pravdu? Ví doopravdy něco o výbušninách? Podíval se na velký žlutý kužel u svých nohou, který mu sahal až k pasu. Jaké by to bylo, kdyby vybuchl? Cítil by vůbec něco?

„K čertu se vším,“ řekl nahlas.

Vytrhl kabel z kuželu.

Až nadskočil, když se v jeho helmě ozval ječivý poplachový signál. Těsně nad průzorem měl malý displej z tekutých krystalů, a ten teď rychle blikal: NEBEZPECI ... NEBEZPECI...

„Normane. Sakra. To se ti povedlo.“

Přes poplach ji skoro neslyšel. Červená světélka na kuželech blikala po celé délce kosmické lodi. Připravil se na výbuch.

Ale pak ječení poplachu přerušil zvukný mužský hlas, který řekl: „Prosím pozor. Prosím pozor. Všechn personál okamžitě vyklidí oblast výbuchu. Opakuji: okamžitě opusťte oblast výbuchu. Výbušniny Tevac byly aktivovány. Odpočet začíná..., teď. Dvacet a odpočítáváme.“

Na kuželu zablikal displej 20:00. Pak začal odpočítávat:

19:59 ... 19:58 ...

Totéž se opakovalo i na displeji na jeho helmě.

Chvilku mu trvalo, než to pochopil. Zíral na kužel a znovu si četl žlutá písmena: POUZE PRO STAVEBNÍ A DEMOLIČNÍ ÚČELY VOJENSKÉHO NÁMOŘNICTVA.

No jistě! Tevac není zbraň, byl vyroben pro stavební a demoliční účely. Má v sobě bezpečnostní časovou pojistku – naprogramovaný dvacetiminutový odklad před výbuchem, aby se všichni dělníci včas dostali z dosahu.

Dvacet minut, aby se dostal z dosahu. To je spousta času.

Norman se otočil a rázně vyrazil k HS-7 a k ponorce.

0140 HODIN

Šel rovnoměrně, rozhodně. Necítil napětí. Dýchal lehce. V obleku mu bylo pohodlně. Všechny systémy hladce fungovaly.

Odjížděl.

„Normane, prosím tě...“

Ted' ho Beth prosila; další nepředvídatelná změna nálady. Norman ji ignoroval. Pokračoval směrem k ponorce. Hluboký hlas ze záznamu řekl: „Prosím pozor. Všechny personál okamžitě vyklidí oblast výbuchu. Devatenáct minut a odpočítáváme.“

Norman měl nezvyklý pocit síly a cílevědomosti. Už neměl žádné iluze. Neměl žádné otázky. Věděl, co musí udělat.

Musí se zachránit.

„Nevěřím, že to uděláš, Normane. Nevěřím, že nás chceš doopravdy opustit.“

Věř tomu, pomyslel si. Koneckonců, co může jiného dělat?

Beth se neovládá a je nebezpečná. Ted' už je příliš pozdě ji zachraňovat – bylo by šílenství vůbec se k ní přiblížit.

Beth je smrtelně nebezpečná. Už se ho jednou pokusila zabít a skoro se jí to podařilo.

A Harry je už třináct hodin pod vlivem narkotik; ted' už je nejspíš klinicky mrtvý, jeho mozek je mrtvý. Norman neměl důvod zůstat. Nemohl nic dělat.

Ponorka už byla blízko. Už viděl výstupky na jejím žlutém povrchu.

„Normane, prosím tě ... potřebuju tě.“

Je mi líto, pomyslel si. Já odtud mizím.

Obešel ponorku, dostal se pod dva pohonné šrouby, viděl jméno napsané na zaobleném trupu, Deepstar III. Vyšplhal se po stupačkách do kupole.

„Normane-“

Ted' už byl mimo dosah interkomu. Byl sám. Otevřel poklop, sešplhal do ponorky. Otevřel zámek helmy, odložil ji.

„Prosím pozor. Osmnáct minut a odpočítáváme.“

Norman usedl na polstrované sedadlo pilota, proti ovládacímu pultu. Přístroje se rozsvítily a obrazovka přímo před jeho obličejem zazářila.

DEEPSTAR III - OVLADANI
Potřebujes pomoci?
Ano Ne Zrusit

Stiskl ANO. Čekal, až naskočí další obrazovka.

S Harrym a Beth je to smůla; mrzelo ho, že je tady nechává. Ale oni oba, každý svým způsobem, neuspěli ve zkoušce, nedokázali se vyrovnat se svým skutečným vnitřním já, takže se stali oběťmi té koule a její moci. Byla to klasická vědecká chyba, ten takzvaný triumf rozumu nad iracionálním.

Vědci odmítali přiznat si svou iracionální stránku, nechtěli vidět, že je důležitá. Zabývali se jen tím, co bylo racionální. Pro vědce všechno dává smysl, a to, co smysl nedává, odbude mávnutím ruky jako „osobní věci“, jak to kdysi nazval Einstein.

Osobní věci, pomyslel si Norman a měl chuť se uspokojeně zasmát. Lidé zabíjejí jeden druhého pro takové „osobní věci“.

DEEPSTAR III - OPERACE
Sestup Vystup
Zajisteni Odstaveni
Monitor Zrusit

Norman stiskl VÝSTUP. Na obrazovce naskočila kresba ovládacího panelu s blikajícím bodem. Čekal na další pokyn.

Ano, pomyslel si, je to tak. Vědci se odmítají zabývat iracionálním. Ale iracionální stránka člověka nezmizí, když se odmítne jí zabývat. Iracionalita neatrofuje, když ji nepoužíváš. Naopak, když ji nehlídáš, nabývá na síle a na dosahu.

A stěžovat si na to taky nepomůže. Všichni ti vědci, kteří v sobotních přílohách novin pláčou nad lidským sklonem k sebezničení a k násilí, skládají jen ruce do klína. Takhle se s iracionální stránkou člověka taky vyrovnat nedá. Oni ji jen formálně připouštějí, ale tím to skončí.

Obrazovka se znovu změnila:

DEEPSTAR III - VYSTUP
1. Nastav Uvolnovani zateze na: Zapnuto
Další Zrusit

Norman stiskl knoflík na ovládacím panelu, nastavil uvolňování zátěže a čekal na další obrazovku.

Koneckonců jak berou vědci vlastní výzkum? Všichni vědci se shodli: Vědecký pokrok se zastavit nedá. Když nevytvoříme bombu my, vytvoří ji někdo jiný. Ale za chvíli se bomba ocitla v rukou jiných lidí, kteří říkali: Jestli nepoužijeme tu bombu my, udělá to někdo jiný.

A v té chvíli vědci prohlásili, že ti druzí jsou hrozní lidé, že jsou iracionální a nezodpovědní. My vědci za nic nemůžeme. Ale ti druzí lidé, to je tedy opravdu problém.

Ale pravda je, že zodpovědnost začíná u každého jednotlivého člověka osobně, u toho, jak se rozhodne. Každý člověk má na vybranou.

No, pomyslel si Norman, teď už nemůžu pro Beth a pro Harryho nic udělat. Musím zachránit sám sebe.

Uslyšel zahučení, jak naskočily generátory, a pulzování motorů. Na obrazovce naskočilo:

DEEPSTAR III – RIZENÍ AKTIVOVANO

Jedeme, pomyslel si Norman a sebejistě položil ruce na ovládací pult. Cítil, že ho ponorka poslouchá.

„Prosím pozor. Sedmnáct minut a odpočítáváme.“

Kolem ponorky se vznesl oblak blátivých usazenin, jak šrouby zabraly, a malá ponorka vyklouzla zpod kupole. Je to jako řídit auto, pomyslel si. Nic na tom není.

Pomaloupsal oblouk od HS-7 k HS-8. Byl asi šest metrů nade dnem, dost vysoko, aby se usazeniny přestaly vířit.

Zbývalo sedmnáct minut. Při maximální rychlosti výstupu dva metry za sekundu – v duchu provedl rychle a bez námahy výpočet – dostane se k povrchu za dvě a půl minuty.

To je spousta času.

Přijel ještě blíž k HS-8. Vnější světla stanice byla bledě žlutá. Asi dochází energie. Viděl škody, které jednotlivé části utrpěly – proudy bublinek stoupající z oslabených sektorů A a B; trhliny v D; zející díra v zaplaveném sektoru E. Stanice byla zbitá a umírala.

Proč přijel tak blízko? Podíval se do okének a pak si uvědomil, že

doufá, že zahlédne Beth a Harryho, ještě jednou, naposled. Chtěl vidět Harryho v bezvědomí, bezvládného. Chtěl vidět Beth, stojící u okénka, jak mu zuřivě hrozí pěstí. Chtěl si potvrdit, že je správné je opustit.

Ale viděl jen slábnoucí žluté světlo uvnitř stanice. Byl zklamáný.

„Normane.“

„Ano, Beth.“ Ted’ už mohl klidně odpovídat. Měl ruce na řízení ponorky, připraven k výstupu. Ted’ už mu nemůže nic udělat.

„Normane, ty jsi ale hajzl.“

„Pokusila ses mě zabít, Beth.“

„Já jsem tě nechtěla zabít. Neměla jsem na vybranou, Normane.“

„No dobře. Já taky ne. Nemám na vybranou.“ A jak mluvil, věděl, že je to pravda. Raději ať přežije aspoň jeden. Lepší než nikdo.

„Ty nás tady vážně jen tak necháš?“

„Ano, Beth.“

Položil ruku na číselník s označením Rychlost výstupu.

Nastavil jej na dva metry. Byl připraven k vyplutí.

„Ty prostě jen tak utečeš?“ Cítil v jejím hlase pohrdání.

„Ano, Beth.“

„Ty, zrovna ty, který jsi pořád vykládal, jak tady dole musíme držet spolu?“

„Je mi líto, Beth.“

„Ty ale musíš mít strach, Normane.“

„Nemám vůbec strach.“ A opravdu, cítil se silný a sebejistý, jak tak nastavoval přístroje a připravoval se k výstupu.

Cítil se tak dobře, jako už po řadu dní ne.

„Normane,“ řekla. „Prosím tě, pomoz nám. Prosím.“

Její slova ho zasáhla kdesi hluboko, vyburcovala v něm ochrani-
telské pocity, profesionální závazky, obyčejnou lidskou laskavost. Na
chvilku byl zmaten, jeho síla a jistota zakolísaly. Ale pak se zase ovlá-
dl a zavrtěl hlavou. Síla se mu vrátila.

„Je mi líto, Beth. Na to už je pozdě.“

Stiskl tlačítko „Výstup“, uslyšel rachocení, jak ponorka odhodila
zátěž, a *Deepstar III* se zahoupala. Stanice pod ním sklouzla dozadu a
on odstartoval směrem k povrchu, tři sta metrů nad hlavou.

Černá voda, žádný pocit pohybu kromě údajů, které naskakovaly
na zeleně zářících displejích na ovládacím panelu. Začal si v duchu
probírat všechny události, jako by už stál před armádní vyšetřovací

komisí. Udělal správně, že ostatní nechal dole?

Nepochybně ano. Ta koule byl produkt mimozemské civilizace a dával člověku sílu manifestovat své myšlenky. To by bylo docela dobré, kdyby mozek lidských bytostí nebyl rozdělen na dvě části, kdyby jejich myšlení nebylo rozděleno na dvě části. Je to skoro jako by měl člověk dva mozky. Vědomý mozek může být vědomě ovládan a nepředstavuje žádný problém. Ale nevědomá část, divoká a opuštěná, je nebezpečná a destruktivní a její manifestace je mohly zničit.

Potíž s lidmi, jako je Harry a Beth, bylo to, že byli doslova nevyrovnaní. Jejich vědomý mozek byl příliš rozvinutý, ale nikdy se neobtěžovali dozvědět se něco o svém podvědomí.

V tom byl rozdíl mezi Normanem a jimi. Jako psycholog byl Norman se svým podvědomím poněkud obeznámen. Neskrývalo se v něm žádné překvapení.

Proto Harry a Beth manifestovali obludy, ale Norman ne. Norman své podvědomí znal. Žádné obludy ho nečekaly.

Ne. Chyba.

Náhlost té myšlenky ho poplášila, polekala ho její prudkost. Skutečně se mýlí? Znovu všechno důkladně probral a nakonec došel k názoru, že přece jen měl původně pravdu. Beth a Harryho ohrožovaly produkty jejich vlastního podvědomí, ale Normana ne. Norman znal sám sebe; ostatní ne.

„Obavy, vyvolané kontaktem s neznámou formou inteligence, nejsou prozkoumány a nemohou být dopředu přesně odhadnuty. Ale nejpravděpodobnějším následkem takového kontaktu je naprosté zděšení.“

V mysli mu vytanul citát z jeho vlastní zprávy. Proč na ni teď myslí? Vždyť už je to roky, co tu zprávu psal.

„Pod vlivem extrémní hrůzy se lidé rozhodují špatně.“

Ale Norman se přece nebál. Vůbec ne. Byl sebejistý a silný. Měl plán a plnil ho. Proč mu ta zpráva vůbec přišla na mysl? Svého času se k ní pořád vracel, přemýšlel znovu nad každou větou... Proč na ni teď znovu myslel? Dělal mu to starost.

„Prosím pozor. Šestnáct minut a odpočítáváme.“

Norman se podíval na ukazatele před sebou. Byl ve dvou stech sedmdesáti metrech a rychle stoupal. Nebylo návratu.

Proč ho vůbec napadlo, že by se vracel?

Proč ho to napadlo?

Jak tiše stoupal černou vodou, cítil stále více dva hlasy, dva lidi, skoro jako by byl schizofrenik se dvěma osobnostmi. Něco není v pořádku, cítil. Ještě něco nevzal v úvahu.

Ale co mohl přehlédnout? Nic, usoudil; protože na rozdíl od Beth a Harryho já si sám sebe plně uvědomuji, já jsem si vědom všeho, co se ve mě děje.

Jenže Norman tomu ve skutečnosti nevěřil. Naprosté uvědomění sama sebe je hezký filosofický cíl, ale v praxi se ho dosáhnout nedá. Vědomí je jako oblázek, který škrábe po povrchu nevědomí. I když se vědomí rozšiřuje, podvědomí pod ním je stejně pořád víc. Vždycky zbývá ještě něco, co je mimo dosah. Dokonce i pro humanistického psychologa.

Stein, jeho dávný profesor: „Vždycky máš svůj stín.“

Co teď dělá Normanova stinná stránka? Co se děje v té podvědomé, popírané části jeho mysli?

Nic. Pokračuj vzhůru.

Nejistě poposedl v pilotním křesle. Tak moc chtěl vystoupit na hladinu, byl tak pevně přesvědčen...

Nenávidím Beth. Nenávidím Harryho. Nenávidím je, protože mám o ně obavu, protože se o ně starám. Už se o ně nechci starat. Nemám za ně žádnou zodpovědnost. Chci se zachránit.

Nenávidím je. Nenávidím je.

Byl šokován. Šokován svými myšlenkami, jejich intenzitou.

Musím se vrátit, pomyslel si.

Jestli se vrátím, zemřu.

Ale jedna část jeho samého byla každým okamžikem silnější.

To, co říkala Beth, byla pravda: To Norman pořád říkal, že musejí držet spolu, pracovat spolu. Jak je teď může opustit?

Nemůže. Bylo to proti všemu, v co věřil, všemu, co bylo důležité a lidské.

Musel se vrátit.

Mám strach se vrátit.

Konečně, pomyslel si. Tady to je. Strach tak silný, že popřel jeho existenci, strach, který ho donutil opustit ostatní a vysvětlovat to rozumnými důvody.

Stiskl tlačítka, zastavil výstup. Jak se začal vracet dolů, všiml si, že se mu chvějí ruce.

0130 HODIN

Ponorka měkce dosedla na dno pod stanicí. Norman vstoupil do přechodové komory ponorky, zaplavil ji. Za chvilku už sešplhal dolů a šel ke stanici. Kužely Tevacu, blikající svými světélky, vypadaly jako podivná slavnostní výzdoba.

„Prosím pozor. Čtrnáct minut a odpočítáváme.“

Odhadoval, kolik času bude potřebovat. Jednu minutu na to, aby se dostal dovnitř. Pět, možná šest minut na to navléknout Beth a Harryho do skafandru. Další čtyři minuty na to dostat je k ponorce a do ní. Dvě nebo tři minuty na výstup.

Bude to o chlup.

Byl teď mezi velikými opěrnými sloupy pod stanicí.

„Ty ses vrátil, Normane,“ řekla v interkomu Beth.

„Ano, Beth.“

„Díky Bohu,“ řekla. Začala plakat. Byl teď pod sektorem A, slyšel v interkomu její vzlyky. Našel poklop, otočil kolem, aby ho otevřel. Byl zamčený.

„Beth, otevři poklop.“

Plakala do interkomu. Neodpověděla.

„Beth, slyšíš mě? Otevři poklop.“

Plakala jako dítě, hystericky štkala. „Normane,“ řekla.

„Pomoz mi, prosím tě. Prosím.“

„Snažím se ti pomoci, Beth. Otevři poklop.“

„Nemůžu.“

„Jak to myslíš, že nemůžeš?“

„K ničemu by to nebylo.“

„Beth,“ řekl. „No tak, dělej. Honem.“

„Nemůžu to udělat, Normane.“

„Samozřejmě že můžeš. Otevři poklop, Beth.“

„Neměl ses vracet, Normane.“

Na tohle teď nebyl čas. „Beth, seber se. Otevři poklop.“

„Ne, Normane, nemůžu.“

A znovu začala plakat.

Vyzkoušel všechny vstupy, jeden po druhém. Sektor B, zamčeno. Sektor C, zamčeno. Sektor D, zamčeno.

„Prosím pozor. Třináct minut a odpočítáváme.“

Stál pod sektorem E, který byl zaplaven při jednom z předchozích útoků. Viděl zející, rozervanou díru ve vnějším povrchu válce. Byla dost velká, aby se jí protáhl dovnitř, ale měla ostré okraje, a kdyby si potřhal skafandr...

Ne, rozhodl se. Je to příliš riskantní. Je tady v E poklop?

Našel ho, otočil kolem. Snadno se otevřel. Postrčil kulaté víko vzhůru, uslyšel, jak narazilo o vnitřní zeď.

„Normane? Jsi to ty?“

Vytáhl se nahoru, do sektoru E. Klečel na podlaze a těžce dýchal námahou. Zavřel poklop a zajistil ho, pak se chvíli zastavil, aby popadl dech.

„Prosím pozor. Dvanáct minut a odpočítáváme.“

Proboha, pomyslel si. Už?

Něco bílého mu proplulo před očima a polekalo ho. Ucuknul a pak si uvědomil, že je to krabice kukuřičných lupínků. Když se jí dotkl, lepenka se mu v rukou rozložila a lupínky zavířily jako žlutý sníh.

Byl v kuchyni. Za sporákem uviděl další dveře, které vedly do sektoru D. Ten nebyl zaplavený, což znamená, že Norman musí nějak natlakovat sektor E.

Vzhlédl, uviděl nad sebou další spojovací dveře, které vedly do obývacího pokoje, ve kterém zela ta velká trhlina. Rychle vyšplhal nahoru. Potřeboval nějaký plyn, nějaké tlakové lahve. V obývacím pokoji byla tma, jen se tu matně odrážela venkovní světla, která dovnitř pronikala trhlinou. Ve vodě plavaly polštáře a polstrování. Něco se ho dotklo, prudce se otočil a uviděl tmavé vlasy vlající kolem obličeje, a jak se vlasy pohnuly, uviděl, že část obličeje chybí.

Tina.

Norman se otřásl, odstrčil tělo. Odplulo vzhůru.

„Prosím pozor. Jedenáct minut a odpočítáváme.“

Je to všechno moc rychle, pomyslel si. Už skoro neměl čas.

Už teď by byl potřeboval být uvnitř stanice.

V obývacím pokoji žádné lahve. Sešplhal zpátky do kuchyně a zavřel nad sebou dveře. Podíval se na sporák, na troubu.

Otevřel dvířka a zevnitř se vyvalila bublina. Vzduch, který zůstal v troubě.

Ale to ne, nemůže to být jen vzduch, protože plyn stále uniká. Z trouby se pořád řinul pramínek bublin. Stálý pramínek.

Co to Barnes říkal o vaření v tlakové atmosféře? Bylo na něm něco zvláštního, ale nemohl si přesně vzpomenout co. Používá se plyn? Ano, ale je taky potřeba víc kyslíku. To znamená-

Odtáhl sporák od stěny, funěl tou námahou, a pak to našel. Širokou láhev propanbutanu a dvě velké modré nádoby.

Kyslíkové láhve.

Otočil ventilem, prsty v rukavicích ho neposlouchaly. Plyn se vyřítíl ven. Bublíny letěly ke stropu, kde se začala tvořit velká vzduchová kapsa. Otevřel druhou kyslíkovou láhev. Hladina vody rychle klesala, k pasu, pak ke kolenům. Pak se zastavila. Láhve byly prázdné. Bylo to jedno, takhle to stačilo.

„Prosím pozor. Deset minut a odpočítáváme.“

Norman otevřel spojovací dveře a vstoupil do stanice.

Světlo bylo slabé. Stěny pokrýval zvláštní zelený, slizký povlak.

Na pohovce ležel v bezvědomí Harry, z paže mu pořád trčela hadička infúze. Norman vytáhl jehlu, z rány vytryskla krev.

Zatřásl Harrym, pokoušel se ho vzbudit.

Harry zamrkal, ale jinak nereagoval. Norman ho zvedl, přehodil si ho přes rameno a nesl ho.

V interkomu Beth pořád plakala. „Neměl jsi sem chodit, Normane.“

„Kde jsi, Beth?“

Na monitorech uviděl:

ODPOČITAVANI VYBUCHU 09:32

Odpočítávání. Normanovi se zdálo, že čísla běží příliš rychle.

„Vezmi Harryho a uteč, Normane. Utečte oba. Nechte mě tady.“

„Řekni mi, kde jsi, Beth.“

Postupoval stanicí, ze sektoru D do C. Nikde ji neviděl.

Harry mu bezvládně spočíval na rameni, takže měl potíže protáhnout se spojovacími dveřmi.

„K ničemu to nebude, Normane.“

„No tak, Beth...“

„Já vím, že jsem špatná, Normane. Já vím, že mě nemůžeš zachránit.“

„Beth...“ Slyšel ji rádiem ve své přilbě, takže ji nemohl najít po hlase. Ale nemohl riskovat a sundat si přilbu. Ted' ne.

„Zasloužím si umřít, Normane.“

„Nech toho, Beth.“

„Prosím pozor. Devět minut a odpočítáváme.“

Ozval se nový poplach, přerušované pípání, které sílilo a nabývalo na intenzitě s každou uplývající vteřinou. Byl teď v sektoru B, v bludišti trubek a přístrojů. Kdysi tu bylo čisto, trubky byly barevné, a teď všechno pokrýval ten slizký povlak. Na některých místech visela mechu podobná vlákna. Sektor B vypadal jako rovníková bažina.

„Beth...“

Mlčela. Musí být někde tady, pomyslel si. Sektor B bylo vždycky Bethino oblíbené místo, odtud se ovládala celá stanice. Položil Harryho na podlahu, opřel ho o stěnu. Ale stěna byla kluzká a Harry sklouzl a uhodil se hlavou o zem.

Zakašlal. Otevřel oči.

„Prokristapána. Normane?“

Norman zvedl ruku a dal Harrymu znamení, aby mlčel.

„Beth?“ řekl Norman.

Žádná odpověď. Norman procházel mezi slizkými trubkami.

„Beth?“

„Nech mě tady, Normane.“

„Nemůžu, Beth. Beru tě taky s sebou.“

„Ne. Já tady zůstanu, Normane.“

„Beth,“ řekl, „na to teď není čas.“

„Já tady zůstanu, Normane. Zasloužím si tady zůstat.“

Uviděl ji.

Beth se choulila až docela vzadu, vtisknutá mezi trubky, a plakala jako dítě. Držela v ruce jednu výbušnou hlavici.

Uslzeně se na něj podívala.

„Normane, Normane,“ vzlykala. „Ty jsi nás tu chtěl nechat...“

„Mrzí mě to. Byla to chyba.“

Vyrazil k ní, vztáhl k ní ruce. Rozehlna se hlavicí. „Ne, měl jsi pravdu. Měl jsi pravdu. Chci, abys šel pryč.“

Za ní uviděl svítící monitor, na němž neodvratitelně naskakovala čísla: 08:27 ... 08:26 ...

Napadlo ho, to přece můžu změnit. *Chci, aby odpočítávání přestalo.*

Čísla se nezastavila.

„Nemůžeš se mnou bojovat, Normane,“ řekla, schoulená v koutku. Oči jí svítily zuřivou energií.

„To vidím.“

„Není moc času, Normane. Chci, abys odešel.“

Držela zbraň a pevně na něj mířila. Napadlo ho náhle, jak absurdní je celá ta situace, to, že se vrátil zachraňovat někoho, kdo nechce být zachráněn. Co teď může dělat. Beth se tiskne tam dozadu, nemůže na ni dosáhnout, nemůže jí pomoci.

Měl sotva dost času dostat se pryč sám, natož vzít s sebou Harryho...

Harry, napadlo ho najednou. Kde je teď Harry?

Chci, aby mi Harry pomohl.

Ale sám si nebyl jistý, jestli je na to čas; čísla se zmenšovala, zbývalo už sotva osm minut...

„Vrátil jsem se pro tebe, Beth.“

„Jdi,“ řekla. „Jdi pryč, Normane.“

„Ale, Beth-“

„Ne, Normane. Myslím to vážně. Běž! Proč nejdeš?“ A pak začala být podezřívavá; začala se rozhlížet kolem sebe; a v té chvíli se nad ní vztyčil Harry, rozpráhl se velkým francouzským klíčem, ozval se tupý úder, z kterého se

Normanovi skoro udělalo špatně, a Beth padla.

„Zabil jsem ji?“ zeptal se Harry.

A hluboký mužský hlas řekl: „Prosím pozor. Osm minut a odpočítáváme.“

Norman se soustředil na hodiny, které odtikávaly čas výbuchu. Zastavit. Zastavit odpočítávání.

Ale když se znovu podíval, hodiny pořád odpočítávaly.

A poplach: Zesiloval se poplach s jeho koncentrací? Zkusil to znovu.

Zastavit. Odpočítávání se zastaví. Odpočítávání stojí.

„Na to zapomeň,“ řekl Harry. „To nepůjde.“

„Ale mělo by to jít,“ řekl Norman.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry. „Není docela v bezvědomí.“

Na podlaze u jejích nohou Beth zasténala a pohnula se.

„Pořád to dokáže nějak ovládat,“ řekl Norman. „Je hrozně silná.“

„Dáme jí injekci?“

Norman zavrtěl hlavou. Nebyl čas vracet se pro injekční stříkačku. A kdyby jí dali injekci a nepomohlo by to, zbytečně by ztráceli čas-

„Mám ji praštit znova?“ zeptal se Harry. „Víc? Zabít ji?“

„Ne,“ řekl Norman.

„Zabít ji je jediný způsob-“

„Ne,“ opakoval Norman, a v duchu si říkal, tebe jsme taky nezabili, Harry, i když jsme mohli.

„Když ji nezabijeme, nemůžeme s tím odpočítáváním nic dělat,“ řekl Harry. „Takže bych radil vypadnout odtud.

A honem.“

Rozběhli se k přechodové komoře.

„Kolik máme času?“ zeptal se Harry. Byli v sektoru A, v přechodové komoře, snažili se Beth navléknout skafandr.

Sténala; na temeni hlavy měla krev. Trochu se bránila, což celou věc ještě ztěžovalo.

„Proboha Beth – kolik je času, Normane?“

„Sedm a půl minuty, možná méně.“

Nohy měla vevnitř; rychle jí nacpali dovnitř i ruce, zapnuli zip. Pustili jí vzduch. Norman pomohl Harrymu do jeho skafandru.

„Prosím pozor. Sedm minut a odpočítáváme.“

Harry se zeptal: „Jak dlouho to trvá na hladinu?“

„Dvě a půl minuty od chvíle, kdy se dostaneme do ponorky.“

„No to je nádherná,“ řekl Harry.

Norman zacvakl Harrymu helmu. „Jdeme.“

Harry sklouzl do vody a Norman za ním potopil Bethino bezvládné tělo. S lahvemi a zátěží byla pořádně těžká.

„Pojď, Normane!“

Norman šplouchnul do vody.

U ponorky se Norman vyšplhal ke vchodu, ale nepřipoutaná ponorka se jeho vahou neovladatelně rozkývala. Harry stál na dně a snažil se dostat Beth nahoru k Normanovi, ale Beth se pořád ohýbala v pase. Norman se ji pokusil zachytit, ale sklouzl a spadl na dno.

„Prosím pozor. Šest minut a odpočítáváme.“

„Dělej, Normane! Šest minut!“

„Slyším, sakra.“

Norman vstal, vyšplhal se zpátky na ponorku, ale skafandr měl teď od bláta a rukavice se mu smekaly. Harry počítal:

„Pět devětadvacet... osmadvacet...sedmadvacet...“ Norman chy-

til Beth za ruku, ale znovu mu vyklouzla.

„Sakra, Normane! Drž ji!“

„Co asi dělám!“

„Na. Tady ji máš.“

„Prosím pozor. Pět minut a odpočítáváme.“

Poplach teď pípál naléhavě, vysoko, nepříjemně. Museli ho překřikovat, aby se slyšeli.“

„Harry, podej mi ji-“

„No tady, chyt’ ji-“

„Nemám ji-“

„Na-“

Norman konečně chytil Bethinu vzduchovou trubici těsně nad helmou. Zaváhal, jestli ji nevytrhne, ale musel to riskovat.

Popadl trubici a vytáhl Beth vzhůru, až ležela na zádech na ponorce. Pak ji začal spouštět do otvoru.

„Čtyři devěťadvacet... osmadvacet...“

Normanovi dělalo potíže udržet rovnováhu. Dostal do otvoru jednu Bethinu nohu, ale druhé koleno měla ohnuté a vzpříčilo se za okraj. Nedokázal ji dostat dolů. Kdykoli se sklonil, aby jí narovnal nohu, celá ponorka se zahoupala a on začal znova ztrácet rovnováhu.

„Čtyři šestnáct ... čtyři patnáct...“

„Přestan počítat a dělej něco!“

Harry se opřel o ponorku a snažil se vlastní vahou uklidnit její houpání. Norman se naklonil dopředu a narovnal Beth koleno; sklouzla snadno dolů. Norman vlezl dovnitř za ní.

Tohle byl vchod pro jednoho, ale Beth byla v bezvědomí a nemohla ho ovládat.

Bude to muset udělat za ní.

„Prosím pozor! Čtyři minuty a odpočítáváme.“

Byl namačkaný v přetlakové komoře, přitisknutý k Beth, prsa na prsa, její prilba narážela o jeho. S obtížemi za sebou zavřel poklop. Vytlačil ven vodu prudkým nárazem stlačeného vzduchu; Bethino tělo se o něj bezvládně opřelo a když ho teď nepodpírala voda, bylo hrozně těžké.

Sáhl přes ni po klice vnitřních dveří. Bethino tělo mu leželo v cestě. Snažil se ji odstrčit stranou. V omezeném prostoru se nemohl dost opřít. Beth byla jako neživá věc; snažil se její tělo odstrčit, aby se dostal ke klice.

Celá ponorka se rozhoupala; Harry šplhal nahoru.

„Co tam sakra děláte?“

„Harry, drž hubu!“

„Tak co se děje?“

Norman sevřel rukou kliku. Stiskl ji, ale dveře se nepohnuly: otevíraly se dovnitř. Nedokáže je otevřít, když je tu Beth s ním. Bylo tam moc těсно; její tělo bránilo dveřím v pohybu.

„Harry, průšvih.“

„Proboha... Tři minuty třicet.“

Norman se začal potit. To už byl opravdu průšvih.

„Harry, musím ti ji podat nahoru a jít dovnitř sám.“

„Proboha, Normane...“

Norman zaplavil komoru, otevřel ještě jednou vnější dveře. Harry balancoval na ponorce. Popadl Beth za vzduchovou trubici, vytáhl ji nahoru.

Norman sáhl po poklopu.

„Harry, nemůžeš jí odstrčit nohy?“

„Jsem rád, že držím rovnováhu.“

„Nevidíš, že má nohy v cestě-“ Norman podrážděně odstrčil Bethiny nohy. Poklop zapadl. Vzduch proletěl kolem něj.

Komora se natlakovala.

„Prosím pozor. Dvě minuty a odpočítáváme.“

Byl uvnitř. Přístroje zeleně zářily.

Otevřel poklop.

„Normane?“

„Snaž se ji dostat dolů,“ řekl Norman, „jak rychle to půjde.“

Ale myslel si, že je po všem: Aspoň třicet sekund, než dostanou Beth dolů, a dalších třicet, než se tam dostane Harry. Dohromady minuta-

„Je tam. Napouštěj.“

Norman skočil po ventilu, vytlačil vodu.

„Jak jsi ji tak rychle dostal dolů, Harry?“

„Snadno,“ řekl Harry. „Nejstarší způsob, jak protáhnout člověka úzkými místy.“ A než se Norman stačil zeptat, jak to myslí, otevřel dveře a uviděl, že Harry nacpal Beth do komory hlavou dolů. Popadl ji za ramena a stáhl ji na podlahu ponorky, pak zabouchl poklop. Za okamžik uslyšel hučení vzduchu, jak i Harry napouštěl průchod vzduchem.

Poklop ponorky zapadl. Harry vlezl dovnitř.

„Proboha, minuta čtyřicet,“ řekl Harry. „Víš, jak se s tím zachází?“

„Ano.“

Norman si sedl a položil ruce na ovládání.

Uslyšeli zahučení motorů, ucítili chvění. Ponorka se nahnula a odlepila se ode dna.

„Minuta třicet. Jak jsi říkal, že to dlouho trvá na hladinu?“

„Dvě třicet,“ řekl Norman a nastavoval rychlost stoupání.

Postrčil ho přes dva metry, až na samý kraj ciferníku.

Uslyšeli vysoké zaječení vzduchu, jak se vyprázdnily zátěžové nádrže. Ponorka se obrátila přídi vzhůru a začala rychle stoupat.

„Rychleji to nejde?“

„Ne.“

„Proboha.“

„Klid, Harry.“

Podíval se za sebe dolů a uviděl světla stanice. A pak dlouhé řady výbušnin kolem lodi. Stoupali kolem vysoké ploutve lodi, minuli ji, neviděli už nic než černou vodu.

„Minuta dvacet.“

„Dvě stě sedmdesát metrů,“ řekl Norman. Pohyb skoro necítili, jen měnící se údaje na displejích je ujišťovaly, že ponorka nestojí.

„Nestačí to,“ řekl Harry. „Tam dole je pořádná spousta výbušnin.“

Stačí to, pomyslel si Norman, opravil ho.

„Tlaková vlna nás rozmačká jako krabičku sardinek,“ pokračoval Harry a zavrtěl hlavou.

Tlaková vlna nám neublíží.

Dvě stě čtyřicet metrů.

„Čtyřicet sekund,“ řekl Harry. „To nemůžeme stihnout.“

„Stihneme to.“

Byli teď ve dvou stech deseti metrech a rychle stoupali.

Voda teď měla namodralou barvu: začalo sem pronikat slunce.

„Třicet sekund,“ řekl Harry. „Kde jsme? Dvacet devět... osm...“

„Sto osmdesát pět metrů,“ řekl Norman. „Sto osmdesát.“

Podívali se dolů, pod ponorku. V dálce stěží rozlišili stanici, drobná, matná světélka byla hluboko pod nimi.

Beth zakašlala. „Je moc pozdě,“ řekl Harry. „Já věděl od začátku,

že to nedokážeme.“

„*Ale dokážeme*,“ důrazně odporoval Norman.

„Deset sekund,“ počítal Harry. „Devět... osm... Drž se!“

Norman si přitáhl Beth k sobě a v té chvíli už výbuch otřásl ponorkou, roztočil ji jako hračku, obrátil ji vzhůru nohama, znovu ji srovnal a vynesl je obrovskou silou vzhůru.

„Maminko!“ vykřikl Harry, ale pořád ještě stoupali, nic se jim nestalo. „Dokázali jsme to!“

„Šedesát metrů,“ řekl Norman. Voda venku teď byla světle modrá. Norman se natáhl k řízení, zpomalil rychlost výstupu.

Stoupali příliš rychle.

Harry řval a bouchal Normana do zad. „Dokázali jsme to. Krucinál, ty parchante stará, my jsme to dokázali! Přežili jsme to! Ani mě nenapadlo, že to dokážem! Přežili jsme to!“

Norman pro slzy skoro neviděl na přístroje.

A pak musel přivřít oči, protože do kupole proniklo jasné sluneční světlo, jak vypluli na hladinu, a za okénkem uviděli klidné moře, oblohu a nadýchané obláčky.

„Vidíš to?“ řval Harry. Ječel Normanovi do ucha. „*Vidíš to? Je zatraceně nádhernej den!*“

0000 HODIN

Norman se vzbudil a uviděl ostrý paprsek světla, který pronikal dovnitř jediným okénkem a dopadal na chemický záchod v rohu dekompresní komory. Ležel na posteli a rozhlédl se po komoře, vodorovném válci patnáct metrů dlouhém: palandy, kovový stůl a židle uprostřed válce, záchod za malou zástěnou. Harry chrápal na lůžku nad ním. Na druhé straně komory spala Beth, jednu paži přehozenou přes obličej. Z dálky sem doléhal mužský křik.

Norman zívá a slezl z postele. Celé tělo ho bolelo, ale jinak byl v pořádku. Došel k jedinému okénku a podíval se ven; pacifické slunce bylo tak ostré, že zamžoural.

Uviděl zadní palubu výzkumné lodi *John Hawes*: Bílou přistávací plochu pro helikoptéry, těžké izolované kabely, válcovitou, kovovou

konstrukci podmořského robota. Námořníci na druhé straně spouštěli do vody druhého robota, což se neobešlo bez spousty křiku a kleteb a gestikulace; Norman slyšel vzdáleně jejich hlasy přes tlusté ocelové stěny komory.

Hned vedle komory kutálel svalnatý námořník velký zelený sud s nápisem „Kyslík“ k dalším asi deseti sudům, které už stály na palubě. Tříčlenný zdravotnický tým, který dohlížel na komoru, hrál karty.

Norman se díval přes třicentimetrové sklo okénka a měl pocit, že nahlíží do nějakého miniaturního světa, s nímž téměř nemá spojení, do terária osazeného zajímavými, exotickými živočichy. Ten nový svět mu byl cizí, stejně jako se dřív zdál cizí temný oceán, když se na něj díval okénky stanice.

Sledoval, jak zdravotníci pleskají kartami o stůl, díval se, jak se během hry smějí a gestikulují. Nikdy se nepodívali jeho směrem, ani jeden pohled nevěnovali dekompresní komoře. Norman těm chlapcům nerozuměl. Tihle mají dohlížet na dekompresi? Normanovi připadali mladí a nezkušení. Byli soustředění na své karty, zdálo se, že mohutná dekompresní komora vedle nich je nezajímá, že je nezajímají ani ti tři uvnitř – a že je nezajímá ani obrovský význam jejich expedice, ani zprávy, které přinesli ti, kdo přežili. Tihle veselí karbaníci zřejmě na Normanovu výpravu kašlali. Ale možná, že jen nevědí.

Otočil se zpátky do komory, sedl si ke stolu. Koleny ho bolelo a kolem bílého obvazu mu noha otekla. Během převozu z ponorky do dekompresní komory ho ošetřil vojenský lékař.

Z ponorky *Deepstar III* je převezli v tlakovém potápěčském zvonu a z něj do velké komory na palubě lodi – do HDK, jak tomu tady říkali, hladinové dekompresní komory. Tady měli strávit čtyři dny. Norman si nebyl jistý, jak dlouho už tady je. Všichni šli okamžitě spát a v komoře nebyly hodiny. Ciferník jeho vlastních hodinek byl rozbitý, i když si Norman nepamatoval, jak se to stalo.

Do desky stolu před ním někdo vyškrábal „KURVY NÁMOŘNICKÝ“.

Norman přejel prsty po vrypech a připomněl si zářezy na stříbrné kouli. Ale on a Harry a Beth byli teď v rukou námořnictva.

A pomyslel si: Co jim řekneme?

„Co jim řekneme?“ zeptala se Beth.

Uplynulo několik hodin; Beth a Harry se vzbudili a teď všichni

seděli kolem poškrábaného kovového stolu. Nikdo z nich se nepokusil promluvit s posádkou venku. Bylo to, napadlo Normana, jako kdyby uzavřeli nevyslovenou dohodu, že ještě chvíli zůstanou v izolaci.

„Já myslím, že jim budeme muset říct všechno,“ odpověděl Harry.

„Já myslím, že bychom neměli,“ odporoval Norman. Překvapilo ho, jak nezvratně je o tom přesvědčen, jak jistý a silný je jeho vlastní hlas.

„Souhlasím,“ řekla Beth. „Nejsem si jistá, jestli je svět připravený na tu kouli. Já jsem tedy nebyla.“

Podívala se na Normana provinile. Položil jí ruku na rameno.

„To je hezké,“ odporoval Harry. „Ale podívejte se na to z pohledu námořnictva. Námořnictvo rozběhlo pořádně drahou operaci; pět lidí zemřelo a dvě podmořské stanice jsou zničené. Budou chtít odpovědi – a budou se nás ptát, dokud je nedostanou.“

„Můžeme odmítnout mluvit,“ navrhla Beth.

„To je úplně jedno,“ řekl Harry. „Nezapomnínej, že námořnictvo má všechny záznamy.“

„To je pravda, záznamy,“ řekl Norman. Zapomněl na videokazety, které s sebou vynesli na povrch v ponorce.

Desítky kazet, dokumentujících všechno, co se stalo na stanici v době, kdy tam byli. Kalmara, smrt posádky, kouli.

Dokumentujících všechno.

„Měli jsme ty pásky zničit,“ řekla Beth.

„To jsme možná měli,“ souhlasil Harry. „Ale na to je teď už pozdě. Nemůžeme zabránit námořnictvu, aby dostalo odpověď na všechny svoje otázky.“

Norman povzdechl. Harry má pravdu. Teď už neexistoval žádný způsob, jak zatajit, co se stalo, jak zabránit námořnictvu objevit tu kouli a její moc. Taková moc bude znamenat absolutní zbraň: Schopnost porazit své nepřátele prostě tím, že si představíš, že se to stalo. Důsledky takové možnosti byly děsivé a oni s tím nemůžou nic dělat. Le-daže-

„Já myslím, že se to nemusejí dozvědět,“ řekl Norman.

„Jak to?“

„Pořád máme tu moc, ne?“

„Asi ano.“

„A ta moc,“ pokračoval Norman, „představuje možnost, aby se stalo cokoli, co si představíme.“

„Ano...“

„V tom případě můžeme armádě zabránit, aby se to dozvěděla. Můžeme se rozhodnout, že na to všechno zapomeneme.“

Harry se zamračil: „To je zajímavá otázka: Jestli máme moc zapomenout, že máme moc.“

„Já myslím, že bychom to měli zapomenout,“ řekla Beth. „Ta koule je příliš nebezpečná.“

Chvíli mlčeli a přemýšleli o tom, co by znamenalo zapomenout na tu kouli. Protože zapomenout neznamenal jen zabránit námořnictvu, aby se o kouli dozvědělo; znamenalo to zničit každou vzpomínku na ni, včetně své vlastní. Znamenalo to vymazat ji z lidského vědomí, jako by nikdy neexistovala.

Odstranit ji z dějin lidského rodu, navždycky.

„Není to jednoduché,“ přemýšlel Harry nahlas. „Po tom všem, čím jsme prošli, na všechno prostě zapomenout...“

„Právě pro to, čím jsme prošli, Harry,“ připomněla Beth.

„Přiznejme si to – moc jsme to nezvládli.“ Norman si všiml, že Beth teď hovoří bez zatrpklosti, bez svého dřívějšího útočného tónu.

„To je bohužel asi pravda,“ řekl Norman. „Ta koule měla vyzkoušet jakýkoli inteligentní život, který ji zachytí, a my jsme tím testem prostě neprošli.“

„Ty myslíš, že byla určená k tomuhle?“ zeptal se Harry. „Já ne.“

„Tak k čemu?“ zeptal se Norman.

„No,“ vysvětloval Harry, „Podívej se na to takhle: Představ si, že jsi inteligentní bakterie, plující vesmírem, a narazíš na jeden z našich komunikačních satelitů, které krouží kolem Země. Pomyslíš si, co je tohle za divný, cizí objekt, to musím prozkoumat. Předpokládejme, že ho otevřeš a vlezeš dovnitř. Zjistíš, že je uvnitř ohromně zajímavý, že je tam spousta obrovských věcí, nad kterými můžeš přemýšlet.“

Ale nakonec se můžeš dostat do některé palivové nádrže a vodík tě zabije. A tvoje poslední myšlenka bude: Tahle věc byla určitě vytvořena proto, aby zkoušela inteligenci bakterií a zabila nás, když uděláme chybný krok.

Takový závěr je možná správný z pozice umírající bakterie. Ale rozhodně nebude správný z pozice bytostí, které ten satelit vyrobily. Z našeho pohledu nemá komunikační družice nic společného s inteligentními bakteriemi. My dokonce ani nevíme, že nějaké inteligentní bakterie existují. My se jen prostě snažíme komunikovat a vyrobili

jsme něco, co k tomu považujeme za celkem normální pomůcku.“

„Ty myslíš, že ta koule možná vůbec není ani poselství, ani trofej, ani past?“

„Přesně tak,“ řekl Harry. „Ta koule možná nemá nic společného s pátráním po jiných formách života nebo se zkoušením života, jak si můžeme podle jejího působení domýšlet my. To, že ta koule má na nás takový vliv, může být náhoda.“

„Ale proč by někdo vytvářel takový přístroj?“ zeptal se Norman.

„Přesně stejnou otázku by si položila inteligentní bakterie o té družici: Proč by někdo vytvářel takovou věc?“

„Pokud jde o tohle,“ ozvala se Beth, „třeba to vůbec není stroj. Ta koule může být nějaká forma života. Může být živá.“

„To je možné,“ kývl Harry.

Beth pokračovala. „Ale jestli je ta koule živá, máme povinnost udržet ji naživu?“

„Nevíme, jestli je naživu.“

Norman se pohodlně opřel. „To jsou sice zajímavé úvahy,“ řekl, „ale když to vezmete kolem a kolem, my o té kouli nevíme vůbec nic. Dokonce bychom ani neměli říkat 'ta koule'. Asi bychom měli říkat jen 'koule'. Protože nemáme ponětí, co to je. Nevíme, odkud přišla. Nevíme, jestli je živá nebo mrtvá. Nevíme, jak se ocitla uvnitř té lodi. Nevíme o ní vůbec nic, kromě toho, co si představujeme – a to, co si představujeme, vypovídá mnohem víc o nás než o kouli.“

„To je pravda,“ souhlasil Harry.

„Protože je to pro nás doslovně svého druhu zrcadlo,“ pokračoval Norman.

„Když tak o tom mluvíme, je ještě jedna možnost,“ řekl Harry. „Že možná vůbec není z cizí civilizace. Že ji vyrobili lidé.“

Ta myšlenka Normana dokonale překvapila. Harry to vysvětlil: „Přemýšlej o tom. Kosmická loď z naší vlastní budoucnosti prolétla černou děrou do jiného vesmíru nebo do jiné části našeho vesmíru. Nedokážeme si ani představit, co se v důsledku toho mohlo stát. Ale předpokládejme, že došlo k velkému zakřivení času. Předpokládejme, že ta loď, která startovala s lidskou posádkou v roce 2043, byla na cestě tisíce a tisíce let. Nemohla ji posádka během té doby vynalézt?“

„To je podle mě dost nepravděpodobné,“ zavrtěla hlavou Beth.

„No, zkusme o tom aspoň chvíli uvažovat, Beth,“ řekl jemně Harry. Norman si všiml, že Harry už není arogantní. Byli v tom spolu,

pomyslel si Norman, a pracovali kolektivně tak, jako ještě nikdy předtím. Celou tu dobu pod vodou byli na kordy, ale teď spolu dokázali hladce a koordinovaně spolupracovat. Byli tým.

„S budoucností je jeden základní problém,“ řekl Harry, „který si nepřipouštíme. Předpokládáme, že dokážeme do budoucnosti vidět lépe, než tomu skutečně je. Leonardo da Vinci se pokoušel postavit helikoptéru před pěti sty lety; a Jules Verne předpověděl ponorku před sto lety. Z takových příkladů máme pocit, že budoucnost je určitým způsobem předvídatelná, ale ona není, nebo aspoň ne tak, jak si myslíme. Protože ani Leonardo ani Jules Verne si nedokázali představit řekněme počítač. Sama myšlenka počítače předpokládá příliš mnoho znalostí, které byly za jejich života prostě nemyslitelné. To byly prostě informace, které se vynořily z ničeho nic o mnoho později.

A my dneska nejsme o nic moudřejší. Ani by nás nenapadlo, že lidé vyšlou kosmickou loď do černé díry – dokonce jsme před pár lety ještě neměli ani ponětí, že černé díry existují – a rozhodně si nedokážeme představit, čeho dosáhnou lidé za několik tisíc let.“

„Za předpokladu, že tu kouli vyrobili lidé.“

„Ano. Za předpokladu, že ji vyrobili.“

„A co když ne? Co když ta koule je opravdu z jiné civilizace? Máme oprávnění vymazat z lidské historie každou zmínku o tom cizím životě?“

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou Harry. „Jestli se rozhodneme na tu kouli zapomenout...“

„Bude to všechno pryč,“ doplnil Norman.

Beth se upřeně dívala na stůl. „Kdybychom se tak mohli někoho zeptat,“ řekla nakonec.

„Není koho se ptát,“ odpověděl Norman.

„Ale můžeme na ni opravdu zapomenout?“ zeptala se znovu Beth. „Půjde to?“

Dlouho bylo ticho.

„Ano,“ řekl nakonec Harry. „O tom není pochyb. A já myslím, že už teď máme důkaz, že na ni opravdu zapomeneme. To taky řeší jeden logický problém, který mi dělal starost od začátku, od chvíle, kdy jsme poprvé zkoumali tu loď. Protože na té lodi něco důležitého chybělo.“

„Ano? A co?“

„Jakýkoli náznak, že její stavitelé věděli, že je cestování černou děrou možné.“

„To nechápu. Jak to myslíš?“ zeptal se Norman.

„No,“ vysvětloval Harry, „My tři jsme přece viděli loď, která prolétla černou děrou. Prošli jsme ji. Takže víme, že taková cesta je možná.“

„Ano...“

„A přesto za padesát let lidé postaví loď velmi opatrným, experimentálním způsobem, tak, že bude jasné, že nemají tušení, že ta loď byla už před padesáti lety nalezena. V lodi není ani náznak, že by její stavitelé už věděli o její existenci v minulosti.“

„Třeba je to jeden z paradoxů času,“ řekla Beth. „Víš, jako třeba to, že se nemůžeš vrátit do minulosti a potkat tam sám sebe...“

Harry zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že by to byl paradox,“ řekl. „Já spíš myslím, že každá zmínka o té lodi se ztratí.“

„Tím chceš říct, že ji zapomeneme.“

„Ano,“ kývl Harry. „A upřímně řečeno mám dojem, že je to mnohem lepší řešení. Dlouhou dobu jsem tam dole předpokládal, že nikdo z nás se nahoru nevrátí živý. To bylo jediné vysvětlení, na které jsem přišel. Proto jsem chtěl sepsat poslední vůli.“

„Ale jestli se rozhodneme zapomenout...“

„Přesně,“ řekl Harry. „Jestli se rozhodneme zapomenout, výsledek bude stejný.“

„Naše poznání navždycky zmizí,“ řekl tiše Norman. Uvědomil si, že váhá. Teď, když došli až sem, náhle se mu nechtělo pokračovat. Přejížděl prsty po poškrábané desce stolu, dotýkal se jí, jako by z ní mohl vyčíst odpověď.

V jistém smyslu se všichni skládáme ze svých vzpomínek. Naše osobnosti se skládají ze vzpomínek, naše životy se točí kolem vzpomínek, naše kultury se budují na základě společných vzpomínek, které nazýváme historií a vědou. Ale vzdát se vzpomínky, vzdát se poznání, vzdát se minulosti...

„Není to snadné,“ potřásl hlavou Harry.

„Ne,“ řekl Norman. „Není.“ Upřímně řečeno zjišťoval, že je to tak těžké, že přemýšlel o tom, zda neprožívá nějaký lidský rys stejně základní jako sexuální touha. Prostě se nedokázal vzdát svého poznání. Ta informace mu připadala tak důležitá, její důsledky tak fascinující... Celá jeho bytost se vzpírala myšlence, že zapomene.

„No,“ ozval se konečně Harry, „Myslím, že to stejně musíme udělat.“

„Vzpomněla jsem si na Teda,“ řekla Beth. „A na Barnese a na ostatní. My jsme jediní, kdo ví, jak opravdu zemřeli. Za co položili život. A když zapomeneme...“

„Až zapomeneme,“ opravil ji pevně Norman.

„Má pravdu,“ řekl Harry. „Když zapomeneme, jak si poradíme se všemi detaily? Jak to všechno vysvětlíme?“

„V tom žádný problém nevidím,“ řekl Norman. „Podvědomí má obrovskou tvořivou sílu, jak jsme ostatně viděli. O detaily se postará podvědomí. Je to jako když se ráno oblékáme. Nemusíme při tom myslet na každou podrobnost, na ponožky, na pásek a tak. Rozhodneme se jen všeobecně, jak chceme vypadat, a pak se oblékneme.“

„I tak,“ řekl Harry. „Stejně bychom se měli všeobecně rozhodnout, protože tu moc máme všichni a když si každý představí jiný příběh, bude z toho pěkný zmatek.“

„Dobře,“ souhlasil Norman. „Tak se pojd’me dohodnout, co se stalo. Proč jsme sem přiletěli?“

„Já jsem myslel, že jde o letecké neštěstí.“

„Já taky.“

„No dobře, tak předpokládejme, že to bylo letecké neštěstí.“

„Dobře. A co se stalo?“

„Námořnictvo poslalo dolů skupinu lidí, aby zkoumali místo nehody, a vznikl problém-“

„-Počkej moment. jaký problém?“

„Kalmar?“

„Ne. Radši nějaký technický problém.“

„Něco s tou bouřkou?“

„Porucha na životně důležitých systémech?“

„To by šlo. Porucha na životně důležitých systémech v té době, co tady nahoře zuřila bouře.“

„A přitom zemřelo několik lidí?“

„Moment, moment. Postupujeme moc rychle. Co tu poruchu způsobilo?“

Beth řekla: „Stanice měla trhlinu a mořská voda porušila destilační nádrže v sektoru B, takže unikl jedovatý plyn.“

„Mohlo se to stát?“ zeptal se Norman.

„Ano, snadno.“

„A v důsledku té nehody několik lidí zemřelo.“

„Dobře.“

„Ale my jsme přežili.“

„Ano.“

„Proč?“ zeptal se Norman.

„Byli jsme v té druhé stanici?“

Norman zavrtěl hlavou. „Ta byla taky zničena.“

„Možná byla zničena až později, výbuchem.“

„To je moc složité,“ řekl Norman. „Musí to být co nejjednodušší. Bylo to neštěstí, ke kterému došlo náhle a neočekávaně. Stanice dostala trhlinu a destilační přístroje selhaly, výsledkem bylo, že většina posádky zemřela, ale my ne, protože–“

„Protože jsme byli v ponorce?“

„To by šlo,“ kývl Norman. „Byli jsme v ponorce, když systémy selhaly, takže jsme přežili a ostatní ne.“

„Proč jsme byli v ponorce?“

„Přenášeli jsme tam kazety, přesně podle plánu.“

„A co ty záznamy?“ řekl Harry. „Co na nich bude?“

„Záznamy potvrdí náš příběh,“ řekl Norman. „Všechno bude souhlasit s tím příběhem, včetně těch vojenských velitelů, kteří nás tam původně poslali, a taky včetně nás – nebudeme si pamatovat nic než tenhle příběh.“

„A už nebudeme mít tu moc?“ zamračila se Beth.

„Ne,“ potvrdil Norman. „Už ne.“

„Dobře,“ kývl Harry.

Beth o tom chvilku přemýšlela a kousala se do rtu. Ale nakonec kývla. „Dobře.“

Norman se zhluboka nadechl a podíval se na Beth a na Harryho. „Jsme připravení zapomenout na tu kouli a na to, že jsme někdy měli moc stvořit věci jen tím, že si je představíme?“

Kývli.

Beth začala být najednou rozrušená a nervózně poposedávala na židli. „Ale jak to přesně uděláme?“

„Prostě to uděláme,“ řekl Norman. „Zavři oči a poruč sama sobě zapomenout.“

Beth se ještě nevzdala. „Ale jsi si jistý, že to máme udělat? Docela jistý?“ Ještě pořád byla rozčilená a nervózní.

„Ano, Beth. Prostě se... vzdáme své moci.“

„Tak to ale musíme udělat všichni najednou,“ řekla. „Ve stejnou chvíli.“

„Dobře,“ kývl Harry. „Počítám do tří.“

Zavřeli oči.

„Jedna...“

Norman si se zavřenýma očima pomyslel: Lidé stejně pořád zapomínají, že mají moc.

„Dvě...“ řekl Harry.

A pak se Norman soustředil. S náhlou intenzitou viděl znovu kouli, zářící jako hvězda, dokonalou a vyleštěnou, a pomyslel si: Chci zapomenout, že jsem tu kouli kdy viděl.

A před jeho duševním zrakem koule zmizela.

„Tři,“ řekl Harry.

„Co tři?“ zeptal se Norman. Oči ho pálily a bolely. Protřel si je palcem a ukazováčkem a pak je otevřel. Beth a Harry s ním seděli kolem stolu v dekompresní komoře. Vypadali všichni unaveně a stísněně. Ale to se dalo očekávat, pomyslel si, po tom, čím všichni prošli.

„Co tři?“ opakoval Norman.

„Nic,“ zavrtěl hlavou Harry. „Jen jsem přemýšlel nahlas. Zbyli jsme jen tři.“

Beth vzdychla. Norman si všiml, že se jí v očích lesknou slzy. Vydolovala z kapsy papírový kapesník a vysmrkala se.

„Nemůžete si to dávat za vinu,“ řekl Norman. „Byla to nehoda. Nemohli jsme nic dělat.“

„Já vím,“ řekl Harry. „Ale oni se dusili a my jsme byli v ponorce... Pořád slyším, jak křičeli... Proboha, to se nemělo stát.“

Bylo ticho. Beth se znovu vysmrkala.

I Norman by si přál, aby se to nebylo stalo. Ale že si to přál, to už na věci nic nezmění.

„Nemůžeme změnit, co se už stalo,“ chlácholil Norman. „Musíme se to jen naučit přijmout.“

„Já vím,“ řekla Beth.

„S traumaty tohoto druhu mám dost zkušeností,“ pokračoval Norman. „Prostě si musíš pořád opakovat, že není důvod cítit se provinile. Co se stalo, stalo se – někdo zemřel a my jsme přežili. Není to ničím chyba. To se prostě stává. Bylo to neštěstí.“

„Já vím,“ opakoval Harry. „ale stejně je mi z toho nanic.“

„Říkej si pořád, že takové věci se prostě stávají,“ řekl

Norman. „Pořád si to připomínej.“ Vstal od stolu. Měli by se na-

jíst, pomyslel si. Potřebují jídlo. „Řeknu jim o jídlo.“

„Já nemám hlad,“ zavrtěla hlavou Beth.

„Já vím, ale i tak bychom měli jíst.“

Norman došel k okénku. Pozorní námořníci si ho okamžitě všimli a jeden z nich zapnul interkom. „Můžeme pro vás něco udělat, doktore Johnstone?“

„Ano,“ řekl Norman. „Potřebujeme se najíst.“

„Hned to bude, pane.“

Norman viděl na tvářích posádky soucit. Tihle zkušené muži jistě chápou, jak těžké to musí být pro ty, kdo přežili.

„Doktore Johnstone? Můžou vaši lidé odpovědět na pár otázek?“

„Odpovědět?“

„Ano, pane. Zpravodajci prošli vaše záznamy z ponorky a chtějí se na něco zeptat.“

„Na co?“ zeptal se Norman bez valného zájmu.

„No, když vás přepravovali do HDK, doktor Adams se zmiňoval o nějakém kalmarovi.“

„Ano?“

„Ano, pane. Jenomže na těch záznamech žádný kalmar není.“

„Na žádného kalmara se nepamatuju,“ řekl udiveně Norman.

Obrátil se k Harrymu. „Říkal jsi něco o kalmarovi, Harry?“

Harry přemýšlivě nakrčil čelo. „O kalmarovi? To těžko.“

Norman se otočil zpátky k námořníkovi. „A co přesně je na těch záznamech?“

„No, ty pásy ukazují všechno až do toho okamžiku, kdy vzduch ve stanici... víte, ta nehoda...“

„Ano,“ kývl Norman. „Na tu nehodu se pamatuju.“

„Z těch pásků jsme asi zjistili, jak se to stalo. Ve stěně stanice byla zřejmě trhlina a destilační přístroje zvlhly. Přestaly fungovat a atmosféra se zhoršila.“

„Aha.“

„Muselo se to stát náhle, pane.“

„Ano,“ kývl Johnson. „To ano.“

„Takže si o tom můžeme promluvit?“

„Myslím, že ano. Ano.“

Norman se otočil od okénka. Strčil ruce do kapes u vesty a ucítil v nich nějaký papír. Vytáhl obrázek a zvědavě se na něj podíval.

Byla to fotografie červené Corvette. Norman se podívil, kde se

tam vzala. Asi to auto patřilo někomu, kdo tu vestu nosil před Normanem. Nejspíš někdo z posádky, která zahynula při té nehodě tam dole.

Norman se otrásl, zmačkal fotografii v dlani a zahodil ji do koše. Žádná mementa. I tak si pamatoval to neštěstí až příliš dobře. Věděl, že na něj nezapomene, co živ bude.

Podíval se znovu na Beth a Harryho. Oba vypadali unaveně. Beth se dívala do prázdna, zabraná do vlastních myšlenek. Ale její tvář byla vyrovnaná; přes všechno, čím prošla tam dole, vypadá skoro krásná, pomyslel si Norman.

„Víš, Beth,“ řekl, „moc ti to sluší.“

Zdálo se, že ho Beth neslyší, ale pak se k němu pomalu otočila. „Děkuju, Normane,“ řekla.

A usmála se.